

[www.burmeseclassic.com](http://www.burmeseclassic.com)

# မင်းမင်း

မင်းမင်း  
မင်းမင်း

BURMESE  
CLASSIC  
.com

[www.burmeseclassic.com](http://www.burmeseclassic.com)



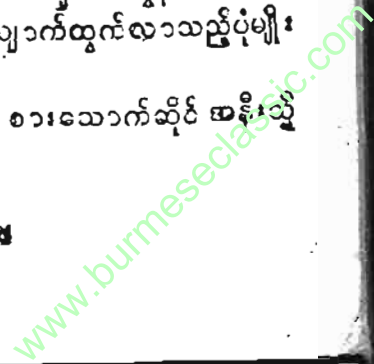
### ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး ဆိုးအမြင်ဝါဒီများအစား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ် အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။



### ဘုလဲဖြူပဟေဠိ

ညနေ အချိန်အစောင့်သည် အလွန် လှပ သဒယာနေသည်။  
 လူ့စည်ကစားနေသော လမ်းမအတိုင်း လူရွယ်တစ်ယောက်  
 မနှေးမမြန် လျှောက်လာနေသည်။  
 လူရွယ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်၊ ရုပ်ရည်ချောမော  
 ခန့်ညားသူ ဖြစ်သည်။  
 လူရွယ်က စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုပြီးတစ်ခုသို့ လိုက်  
 ကြည့်သည်။  
 ထိုအမှုအရာထဲ ပျော်တီးပျာယာမရှိ၊ အလွန်အေးအေး  
 တည်ငြိမ်ပြီး၊ ညနေခင်း လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည့်ပုံမျိုး  
 ဖြစ်သည်။  
 လူရွယ်သည် နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင် အနီးသို့  
 ထောက်လာသည်။



၆ မြန်မာ့စာပေ

ထိုအချိန်တွင် လူရွယ်နှစ်ယောက် စားသောက်ဆိုင်၌  
စာသို့ လျှောက်လာသည်။

သူတို့က ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ပြီး၊ စားသောက်ဆိုင်  
ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ညနေပိုင်းမို့ စားသောက်ဆိုင်တွင် လူစည်ကားနေ  
သည်။

စားပွဲတိုင်းတွင် စားသောက်သူများဖြင့် ပြည့်နေ၏။

စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများ  
မှားကြားသံ၊ စားပွဲထိုးများ၏အသံတို့ဖြင့် ဆူညံနေသည်။



လူရွယ်နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ပြီး၊ စားပွဲစစ်လုံးတွင်  
နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ထိုနှစ်ယောက်မှာ လီအော့နှင့် ကျင့်ခေတ်တို့ပင် ဖြစ်  
သည်။

‘ညီလေး... မာကျင်ကို မတွေ့ပါလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဆောက်မလာသေးဘူး’

‘ဟေ့... ဟိုမှာ’

ရှောင်လင်ကို ဖိနပ်ခေါ်သူ ပု ၇

‘ဘာလဲ ကျင့်ခေတ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဂဏန်း... ဝဆန်း... ဂဏန်းကြီး လာပြီ’

လီအော့နှင့်ကျင့်ခေတ်တို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေရာမှထလိုက်  
ကြသည်။

ထွားကျိုင်းသန်မာသော လူတစ်ယောက် သူ၏ ခြံရာသို့  
လျှောက်လာပြီး၊ ရပ်လိုက်သည်။

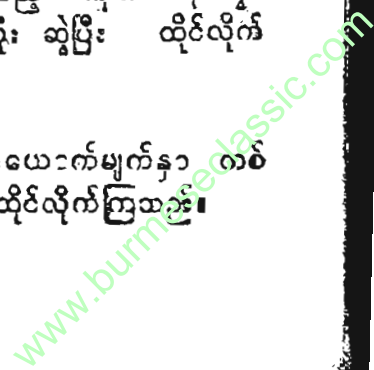
‘ခင်ဗျားတို့ဆောက်နေတာ ကြားပြီလား’

‘ခဲပဲ ရောက်တာပါ၊ ထိုင်ပါဗျာ’

ကျင့်ခေတ်က ကုလားထိုင်ကို လက်ညှိုးပြီး ဂဏန်းအား  
မြှော့စည်း။

ဂဏန်းက ကျင့်ခေတ် ညွှန်ပြုသည် ကုလားထိုင်တွင်  
ထိုင်၊ အခြား ကုလားထိုင်စစ်လုံး ဆွဲပြီး ထိုင်လိုက်  
သည်။

လီအော့နှင့် ကျင့်ခေတ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်  
ယောက်ကြည့်ကာ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။



သူညွှန်ပြသည့် ကိုလားထိုင်တွင် မထိုင်ဘဲ သူထိုင်ချင်သည် ကုလားထိုင်ကို ဆွဲထိုင်သော ဂဏန်းကိုနား မလည်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

'ကျုပ် ပြတဲထိုင်ခုံမှ မထိုင်တာက ဒီခုံဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ထင်လို့လား'

ဂဏန်းက သူ၏ မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကျင့်ခေကို အစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

'မဟုတ်ပါဘူး'

'ခါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဓလိယုဒလို့လား'

ဂဏန်း ခေါင်းခါပြန်သည်။

'ဟား... ဟား... မဟုတ်ပါဘူး... မဟုတ်ပါဘူး... ဒီအကြောင်း ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်'

ဂဏန်းက စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်၍ အရက်ထစ်အိုးနှင့် အပြည်များ လစရောက် ချမေးရန် မှာကြားလိုက်သည်။

စားပွဲထိုး ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက်၌ ဂဏန်းက...

၀၀၀၀၀၀



'ကျုပ်ရှင်းပြမယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်ကို ဆရာလုပ်ရင် ကျုပ်က သိပ်သဘောကျတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကလေး သူများကို ဆရာလုပ်ရမှ စားဝင်ဆိပ်ပျော်တာဗျာ'

'မိဆီရင် ခင်ဗျားက လူကြောင်ကြီးပဲ'

ဂဏန်း စကားအဆုံးမှာ ကြားဖြတ်ဝင်လာသောစကား ထစ်ရပ်ကြောင့် ဂဏန်းအပါအဝင် လီအော့နှင့် ကျင့်ခေမာတို့သည် ထိုစကားသံပေါ်ထွက်လာရာဆီသို့ ခြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လူငယ်တစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို မြင်သည်။

ထိုလူငယ်မှ မာကျင် ဆိုသော လူငယ်လေးပင် ဖြစ်သည်။

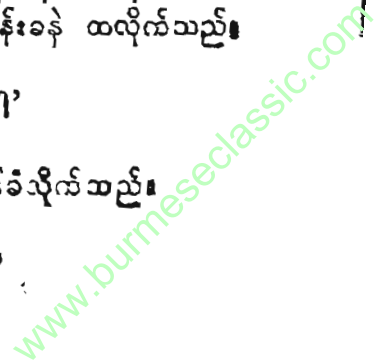
'ဟေ့... ငါ့ကို လူကြောင်လို့ပြောတာ မင်းလားကွ'

လျှောက်လာနေသော မာကျင်ကို ဂဏန်းက လေသံမစောပြင် မေးရင်း ထိုင်ရာမှ စုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါ'

မာကျင်က ခေါင်းညိတ်၍ ဝန်ခံလိုက်သည်။

၀၀၀၀၀၀



ထိုစဉ်မှာပင် ဂဏန်း မှုစလိုက်သော စားပွဲထိုးသည်  
အရက်တစ်ဘူးနှင့်အမြည်းများ၊ ထမင်းဆွဲပေးပြီး၊ ပြန်  
ထွက်သွားသည်။

‘မင်းဆ ဝါ အကြောင်းကို တယ်လေ့စားများသိလို့လဲ’

‘လောကမှာ ရှိကြတဲ့ လူတွေအားလုံးရဲ့ အကြောင်းတွေ  
ဟာသိပ်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း မရှိကြပါဘူး...’

ခါကြောင် ကျုပ် တယ်သူ အကြောင်းမှ စိတ်မဝင်  
စားတာ၊ သုံးလေးနှစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ’

ဂဏန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မာကျင်ကို ခြေဆုံး  
ခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လီအော့နှင့် ကျင်ခေတ်တို့ကလည်း မာကျင်ကို အကဲခတ်  
ကြည့်နေကြလေသည်။

‘ငါတို့ခိုင်းကို၊ မင်းဆ လာပြီး နေ့ခင်းယုန်မလို့လား’

ဂဏန်း အမေးလိုက်သည်။

‘မိခိုင်းဆ ကျွန်ဆော်ထိုင်နေကြခိုင်းပါ၊ လူကြီးမင်းကို  
ကျွန်ဆော် မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ညီညီတစ်ယောက်နဲ့  
တူတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ဝါဟာ ညီညီ  
တစ်ယောက်ပါ...’

ခါပေမယ့်... ဘေးစောစော ဝင်းပြောလိုက်တဲ့ စကား  
အတော့ မှားတယ်’

‘တယ်လိုမှားတာလဲ’

မာကျင်က ပြန်မေးသည်။

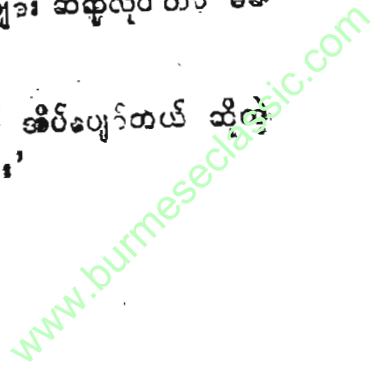
‘ငါ့ကို လူကြောင်လို့ မြောတဲ့ မင်းစကားကို ဝါဆများ  
တယ်လို့ပြောနေတယ်...’

မင်းလက်ခံတယ်ဆိုရင်၊ မင်းစကား အမှားကို ပြန်ရုပ်  
သိမ်းပေးပါ’

‘အဲဒါဆိုရင်ခဘာ လူကြီးမင်းကိုလဲ ကျွန်ဆော် ပြန်မေး  
ရလိမ့်မယ်...’

လူကြီးမင်းရဲ့ စကားထဲမှာ သူများ ဆရာလုပ် တာ မခံ  
ထတ်ဘူး...’

ကိုယ်က ဆရာလုပ်ရမှ စားစင် အိပ်ပျော်တယ် ဆိုတဲ့  
စကားဟာမှန်ပါသလား လူကြီးမင်း’



‘မှန်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ တကယ် လူ ကြောင်ကြီး အစစ်ပဲ’

‘ဘာကွ’

‘ဂဏန်းထည့် ဒေါသနှင့် နောက်သို့ တစ်လှမ်း ဆုတ် လိုက်သည်။’

‘လူကြီးမင်းက...ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်မလို့လား၊’

‘မင်းကို တိုက်ခိုက်ရမယ်၊ မင်းဟာ သက်သက်လာပြီး ငါ့ကို စော်စားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ’

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ် ခတ်တား နေတာ ဟုတ်သွား၊ ခင်ဗျားရဲ့ စကားအမှားတွေကို အမှန်ဖြစ်အောင် ကျုပ်က ဆည့်ပေးနေတာ...’

‘ခင်ဗျား၊ ကျုပ်ကို ထကယ်တိုက်ချင်ရင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရည် ခွယ်ချက်တွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့’

‘ငါ့ရည်ခွယ်ချက်ကို မင်းက သိလို့လား၊’

ဂဏန်းက မေးလိုက်သည်။ လီအော့နှင့် ထျင်မော်တို့အမှု စာကျင်နှင့် ဂဏန်းတို့၏ စကားရပ်များ အပေါ် စိတ်ဝင် စတားဖြင့် ဆက်ခတ် နားထောင်၍ နေကြလေ၏။

‘သိပ်သိတာပေါ့၊ ခင်ဗျား လူတွေစုံပြီ၊ ရှင်ထိုမြို့ကို သွားဖို့ စီစဉ်နေတယ် မဟုတ်လား...’

အဲဒီ ရှင်ထိုမြို့မှာ သိုင်း အကျော်အမော် တစ်ဦးပေါ် နေတယ်လို့ ကျုပ်လဲကြားတယ်...’

ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခင်ဗျား ကတော့ အရှုံးအမှားကို စိတ်ဝင်စား နေမှန်း၊ ကျုပ် သိ တယ်...၊ ကျုပ် ပြောတာ ချားတယ်လို့ ငြင်းအုံးလို့ လား...’

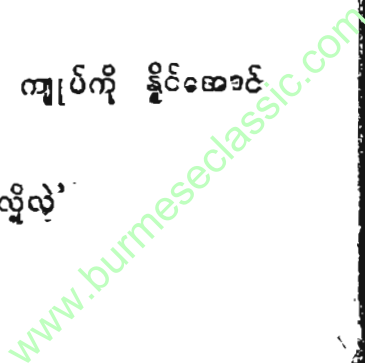
‘မငြင်းဘူး၊ မှန်တယ်၊ ဒါက ကျုပ်အဖိုင်းပါ၊ ကျုပ်ရဲ့ ရည်ခွယ် ချက်တွေ ပျက်မယ် ဆိုတာက ဘာကို ပြော တာလဲ...’

ဂဏန်းကြီးက မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျား တိုက်ရင်၊ ခင်ဗျား ရည်ခွယ်ချက် တွေ ပျက်မှာသေချာတယ်...’

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား၊ ကျုပ်ကို နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်လို့ပဲ’

‘ဘာကွ...မင်းက ဘာအောင်မိုးလို့လဲ’



စကန်းကြီးဒေါ်အိန်သွားသကဲ့သို့ ရှက်လည်း ရှက်သွားလေ၏။ မေကျင်သည် ဂဏန်းကြီး၏ အရိပ်အခြေကို ဆက်ခတ် ကြည့်နေသည်။

လီအောနှင့် ကျင်မော်တို့ကလည်း လူငယ် မေကျင်ကို ဆက်ခတ် ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့၏ စိတ်ထဲဝယ်၊ ဒီချာတိတ်အ သာအောင်မို့လို့ ခုလို လေလုံးတွားပြီး ပြောနေတာပေါ့လိမ့်ဟု ဝေးနေမိလေသည်။

‘မင်း နာမည် ဘယ်သူလဲ’

ဂဏန်းကြီးက မာကျင်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ် နာမည် မာကျင်လို့ ခေါ်တယ်’

‘သိုင်းလောကမှာ မင်း နာမည်ကို ကျုပ် မကြားဖူးဘူး...’

‘ဟုတ်ဟယ်၊ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားကို သိုင်းလောကမှာ မမြင်ဖူးဘူး’

‘ဒီမယ် ချာတိတ်၊ မင်းသိပ်အပြောကြီးမနေနဲ့၊ မင်းကို သိုင်းကွက် (၅) ကွက်တည်းနဲ့ ငါ အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်၊ မင်းအသက်အရွယ်လေးနဲ့ ခုကွဲတ ဖြစ်သွားချင်လား’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

မာကျင်သည် ခေါင်းကိုမော့၍ တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်...

‘အပြောကြီးတာက ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဗျ၊ ခင်ဗျား...’

ကျုပ်ကို သိုင်းကွက် (၅) ကွက်တည်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နိုင်အောင် တိုက်နိုင်မှာလဲ...

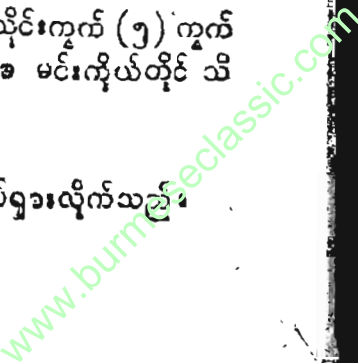
စဉ်းစားပြီးလဲ ပြောပါဦး၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို သိုင်းကွက် (၁) ကွက်တည်းနဲ့ နိုင်အောင် တိုက်နိုင်တယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

သည်တစ်ခါ အားမပါးတရ ရယ်မောလိုက်သူက စကန်းကြီးဖြစ်သည်။ သို့ရယ်ရင်းမှ ဂဏန်းကြီးက ရင်ကိုဆော့၍...

‘မင်းကို ငါ အခုလက်တွေ့ပြမယ်၊ သိုင်းကွက် (၅) ကွက်တည်းနဲ့ မင်း ဘာဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် သိသွားစေရမယ်’

ဟု ပြောဆိုပြီး ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။



ခေကျင်သည် ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသော အရိပ်အဏ္ဏခန်  
အစ်ခုကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ထိုအရိပ်အဏ္ဏခန်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာ  
နေရာသို့ လေတိုက်သလို ပြောင်းရွှေ့ကာရပ်နေလိုက်သည်။

ခေကျင်၏ လျှင်မြန်ဖျတ်လှတိမ္မကို တစ်ဆိုင်လုံးရှိုလူများ  
မြင်ခတ္တလိုက်ရသည်။

‘သိုင်းကွက် (၁) ကွက် ရှိသွားပြီ’

မာကျင်က ဂဏန်းကြီးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘သိုင်းကွက် လေးကွက်ကျန်သေးတယ်၊ အဲဒီ လေးကွက်  
အတွင်းမှာ မင်းဘဝ ပြောင်းလဲသွားစေရမယ်’

ဂဏန်းကြီး၏ အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို ပြောထားပြီးပြီ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့  
သိုင်းကွက် (၃) ကွက်တည်းနဲ့ အနိုင်တိုက်မှာနော်၊ ခုတစ်  
ကွက်ရှိသွားပြီ’

မာကျင်က ကိုယ်တစောင်းပြု၍ ဂဏန်းကြီးကိုပြောလိုက်  
၏။

‘အဲဒီတစ်ကွက်၏ ကျုပ်အတွက်ခင်းအကွက်မှမဟုတ်တာ’

ခေကျင်ကို ဂဏန်းကြီး ပြန်ပြောသည်။

‘အဲဒီ တစ်ကွက်၏နှစ်ယောက်စလုံးပိုင်တယ်၊ ခင်ဗျား၏  
တိုက်ခိုက်သူ....’

ကျုပ်က ရှောင်တိမ်းသူ၊ သိုင်းပညာရပ်ဆိုတာ တိုက်  
ရည်စေ့ ရှောင်ရည်စေ့ အကြီးဝင်တာပဲ’

‘ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပဲ၊ ဟိုင်းရား ဟိုင်းရား’

‘ဝှစ်....’

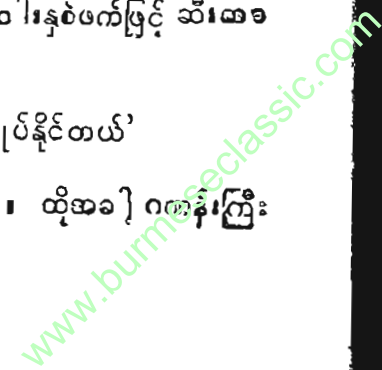
‘ဝှစ်....’

ထို့နောက် ဂဏန်းကြီး၏ လှုပ်ရှားမှု နှစ်ကွက်စလျှင်  
လက်သလို မာကျင်ဆီသို့ လှင့်ပြေးဝင်ဆောက်လာ၏။

ခေကျင်သည် ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြု၊ လှင့်ပြေးဝင်ဆောက်  
လာသော လှုပ်ရှားမှုနှစ်ရပ်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဆီးဆာစ  
ထားလိုက်ပြီးနောက် မာကျင်က....

‘သိုင်းကွက် သုံးကွက်စေ့ပြီ ကျုပ်နိုင်တယ်’

ဟု ဂဏန်းကြီးအားပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဂဏန်းကြီး  
က....





'မင်းစံ ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နိုင်တယ်လို့ ပြေးရဘူးလဲ၊ ငါ့ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူး။ သွေးတောင် မပူသေးဘူးကွ'

'သွေးပူတာ မပူဘာ ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်သိတာက ကျုပ်နိုင်တာပဲ...'

ခင်ဗျားရဲ့ ညာတက်ခြေထောက်ကို မြှောက်ကြည့်ဦး။ မြောက်သွားရင် ကျုပ်ရွှားဖယ်၊ မြောက်လို့ မရရင်ဘော့ ကျုပ်နိုင်တယ်'

ဂဏန်းကြီးသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားပြီနောက် မကျောင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မာကျင်သည် စားပွဲပေါ်မှ အရက်အိုးကို လှမ်းယူ၍ တကျိုက်ကျိုက်ဖြင့် မေ့လျော့သွားကူးသလို အတုနဲ့စင်သောက် ပစ်လိုက်သည်။

'မြောက်ကြည့်ပါဦး'

မာကျင်က မေးလေးဆတ်၍ ဂဏန်းကိုပြောလိုက်သည်။ ဂဏန်းကြီး မြေကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ လုံးဝတုတ်တုတ် မလှုပ်ဘော့။

'ခင်ဗျားခြေသောက်မြောက်နိုင်ဖို့ နေနေသာသာ နောက် သုံးရက်လေးကဆိုရင်...'

ခင်ဗျား ညာခြေထောက် ပုပ်ပြီး ပြတ်ကျသွားလိမ့် မယ်...'

ခင်ဗျား ညာခြေထောက်မှအမြဲတဲ ပင်မသွေးကြောစ သွေးကြောကို ကျုပ်ဖျက်ဆီးလိုက်တာ ခင်ဗျား သတိမထားမိဘူးမို့လား'

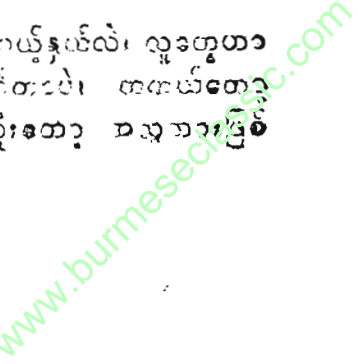
တစ်ဆိုင်လုံးရှိလူများ လှုပ်လှုပ် ရွရွဖြစ်သွားကြသလို လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ မိတ်ဆွေနှစ်ဦးမှာလည်း 'အဆို' 'ဟာ' ဟူသော အားမရှိတ်သံချွေး ပြိုင်တူဆိုလိုဆွက်လွှား ကြလေ၏။

ဂဏန်းကြီးမှာမူ ညာခြေကိုမြှောက်မရ၊ ရွေ့မရဘော့ သဖြင့် ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်လာ...'

ငါ့ခြေထောက်ကို လုပ်ပေးပါဦး။ ငါ့အကြောတွေကို ဖြေပေးပါဦး'

ဟု မာကျင်ကို အကူအညီတောင်း၍ နေတော့၏။

'ခင်ဗျားရဲ့ အထင်ကြီးမှုတွေ ဘယ်နှယ်လဲ၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ အထင်ကြီးတတ်တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအထင်ကြီးမှုတွေဟာ နောက်ဆုံးတော့ စသုဘာဖြစ် သွားကြတယ် မဟုတ်လား'



၂၀ မြ ရဲမီးတိုင်း

မာကျင်ဆ သွေးကြော ပိတ်နေသော ဂဏန်းကြီးကို  
ဆောင်းဆောင်းပညာပေးနေတော့၏။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တော့ အဆင်မကြီးတော့ပါဘူး၊  
သွေးကြောပိတ်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ညာဘက်ခြေထောက်ကို သွေး  
ကြော ပြန်ဖွင့်ပေးပါ၊ ကျုပ် စတင်ပန်ပါတယ်.... မာ  
ကျင်'

'ဟား....ဟား....ဟား....ဟား'

မာကျင်သည် ကျယ်လှောင်စွာ ရယ်မော လိုက်ပြီး  
နောက်....

'ခင်ဗျားလည်း သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်  
လား၊ သွေးကြောအပိတ် အဖွင့်တော့တတ်မှာပေါ့'

'ကျုပ် သိုင်းပညာတတ်ပေမယ့် သွေးကြောပိတ်ပညာနဲ့  
သွေးကြောဖွင့်ပညာကို မတတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို သွေးကြော  
ဖွင့်ပေးပါ'

ဂဏန်းကြီး၏ မျက်လုံးအစုံတို့မှာ မူလထက်ပင် ပြူး  
ကျယ်ထွက်သာသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

အလွန်အမင်း ထိတ်တန့်ကြောက်ရွံ့နေမှန်း သူ့မျက်နှာ  
က ဖော်ပြလျက် ရှိပေ၏။

'ကျုပ် ခင်ဗျား၊ သွေးကြော ပိတ်နေတဲ့ကိစ္စကို ပြန်ပြီး  
ဖွင့်ပေးခဲ့ရင် ခင်ဗျားတို့ ရှင်ဟိုမြို့ကိုသွားမယ့် အစီအစဉ်  
ပျက်မှာ သေချာတယ်....

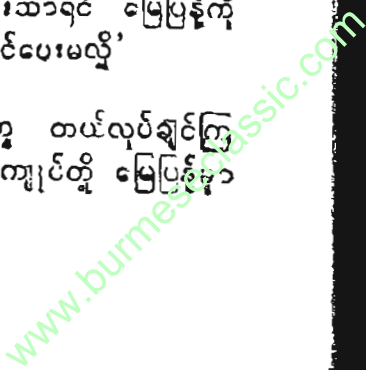
'ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့မှာ ခင်ဗျားထ ခေါင်းဆောင်လို့ ကျုပ်  
ကြားတယ်၊ နေပါဦး....ခင်ဗျားတို့ အဲဒီကိုသွားပြီး ဘာ  
သွားလုပ်ကြမှာလဲ'

မာကျင်သည် ဂဏန်းကြီး၏ပိတ်နေသော သွေးကြောကို  
ဖွင့်ပေးခြင်းမပြုသေးဘဲ၊ ပြန်၍ခမ်းခွန်းတွေ ထုတ်၍ ပေး  
နေလေ၏။

'ကျုပ်တို့ အဲဒီကိုသွားတဲ့ကိစ္စက ရှင်ဟိုမှာ ပေါ်ပေါက်  
လာတဲ့ သိုင်းပညာရှင် အကျော်အမော်ကို ပညာသွားစမ်း  
ကြမလို့....

'ကျုပ်တို့ထက် ပညာအချင်အချင်အချင်သာရင် မြေပြန့်ကို  
ပင့်ဖိတ်ခေါ်လာပြီ၊ ခေါင်းဆောင်တင်ပေးမလို့'

'ခင်ဗျားတို့ အလုပ်မဟုတ်တာတွေ တယ်လုပ်ချင်ကြ  
တာပဲ၊ သူ့ဘာသာ နေပါစေလား၊ ကျုပ်တို့ မြေပြန့်မှာ



ရှောင်လင်ကို ကြီးကို တယ်သူ တယ်ခိုက်၊ အများ ယှဉ်ပြိုင် နိုင်လိုလဲ၊ ရှောင်လင်ကို ရှဲ ပညာတက်တောင် သူ့ ပညာက သာလွန်ကောင်းမြတ်နေလို့လားဗျာ့'

မာကျင်က ကော်သံအနည်းငယ်မာလာဟန်ရှိပြီး၊ ရှောင်လင်ကို စော်စားနေသယောင်ရှိစွာဖြင့် တေးမြစ်မျိုးလည်း အပွေ့ဝယ်သက်ရောက်ပေ၏။

'မာကျင်... မင်းကို တို့ဘေးဝန်ပါတယ်၊ သူ့သွေးကြောကို ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ'

ယုံစကားပြောလိုက်သူမှာ လီးအာ ဖြစ်သည်။

'ဟက်ပါတယ်၊ ဂဏန်းကြီးရှဲ ကိုယ်စား ကျုပ်လည်း ဝေးလင်းပန်ပါတယ်'

ထိုစကားကိုမူ ကျင့်မော်က ငင်ဆောက်ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

'ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျန်တော် ဘာမှပြောစရာမလိုပါဘူး။ အရင်ကလဲ ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်လို့ ကျန်တော် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး၊ သူ့သွေးကြောကို ပြန်ဖွင့်ပေးဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်....

'ခါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်ကိုလဲ ကျန်တော် မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် သူ့နှစ်ယောက်လိုက်သွားကြပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ လိုက်သွားကြရင် သွေးလမ်းရှိပြီး၊ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်'

မာကျင်က လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ကို သတိပေးလိုက်သည်။

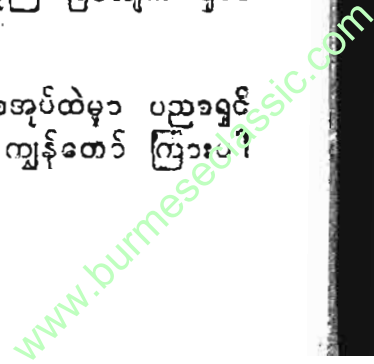
'ညီတေး၊ မာက တစ်သိကြောင့် ခုလိုပြောနိုင်တာလဲ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သဘောပေါက်နားလည်ကောင် ရှင်းပြစမ်းပါဦး'

ကျင့်မော်က မေးလိုက်သည်။

ဂဏန်းကြီးမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ၏။

ထိုင်မခါ ရွှေမရဖြင့် စကားမပြောနိုင်သော ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ပမာ၊ တောင့်တေခင်ကြီး ဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။

'ရှင်ဟိုမြို့နဲ့ အဆန်လှမ်းထဲ တောအုပ်ထဲမှာ ပညာရှင်တစ်ယောက် ပေါ်နေတယ်ဆိုတာ ကျန်တော် ကြားပါတယ်....



‘အဲဒီ ရှင်ဟို တော့အုပ်ကြီးထဲပညာရှင်ကိုတွေ့ချင်တဲ့ လူတွေ သွားတွေကြတာ အယောက် တစ်ရာကျော်သွား ပါပြီ၊ တစ်ယောက်မှ အဆက်မရှင်ကြပါဘူး’

‘အလို’

မာကျင်၏ စတားကြောင့် လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ ထိတ်လန့်စွာ အာမေဇိုတ်ပြုလိုက်ကြလေ၏။

‘သွားတွေကြတဲ့ လူတွေ၊ ဘယ်လိုကြောင့် သေသွား ကြတုနဲ့လဲ လီအော့က မေးလိုက်၏။’

‘ရှင်ဟိုမြို့နဲ့ သိပ်မလှမ်းတဲ့ တောအုပ်ကြီးကို ‘ရှိုင်ရီ’ တောအုပ်လို့ ခေါ်တယ်....’

အဲဒီတောထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ချင်တဲ့ ပညာရှင်တစ် ဧကယ်မရှိဘူး၊ တကယ်ရှိနေတာအ....

မာကျင်သည် စတားကိုခဏရပ်ပြီး လီအော့နှင့်ကျင့်မော် ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကျင့်မော်အ....

‘တကယ်ရှိနေတာက ဘာလဲ မာကျင်’

ဟု မေးလိုက်သည်။

‘တကယ်ရှိနေတာအ ပုလဲဖြူပါ’

‘ဘာ....’

‘ပုလဲဖြူဆိုတာက ဘာကို ပြောတာလဲ’

လီအော့က အံ့ဩစွာ အာမေဇိုတ် ပြု၍ ကျင့်မော်အ ပုလဲဖြူဆိုတာ ဘာလဲဟု မာကျင်ကို မေးခွန်းထုတ်သည်။

‘ပုလဲဖြူဆိုတာ လူမဟုတ်ဘူး၊ ငွေထောင် အဆင်းရှိတဲ့ လှုပ်ကြိုးတစ်စောင်ပဲ....’

အဲဒီ လှုပ်ကြိုးကို အစ်ကိုတို့က ဓားကောင်း တစ်လက် ပေါ်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီးလို့ ထင်နေတာ၊ တစ်စက်မှ မဟုတ်ဘူး....

ခင်ဗျားတို့သွားရင် ပုလဲဖြူနဲ့တွေ့ပြီး အားလုံး ဒုက္ခ ထောက်ကုန်လိမ့်မယ်’

‘နေပါအုံး၊ ညီလေးမာအ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီကိစ္စကို သိနေတာလဲ’

‘ကျွန်တော် အဲဒီကို ထောက်ခံပြောပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကံဆောင်းခဲ့ပါတယ်’



'ညီလေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကုံးသောင်းခဲ့တာလဲ'

ကျွန်တော်က မေးသည်။

'ကျွန်တော် အဲဒီလို ဆုတ်ယူခေးတဲ့ အချိန်မှာ လူတစ်ယောက် ကျော်လာ နှစ်ယောက်ပဲ အသက်မှသေဘဲ ကျွန်တော်နဲ့ သေတယ်....'

အဲဒီ မသေခင်မှာ လူနှစ်ယောက်ဟာလဲ ဒဏ်ရာတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရထားကြပါတယ်....

ပုလဲဖြူဟာ လူသားတစ်ယောက်မှာရှိတဲ့ ဉာဏ်ရည်ဥစ္စာ သွေးခိုမိကျွမ်းပါဘူး....

အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ထက်လဲ ထိုက်ရည် ခိုက်ရည် ပိုသောင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်....

ထူးဆန်းတာက ပုလဲဖြူဟာ လူသား တစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့ အတွက် လူသား တစ်ယောက်ရဲ့ အကြင်နာအား ချိုးသူ မှာ မရှိပါဘူး....

ထိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်တဲ့နေရာမှာလဲ အင်မတန်မှ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ပါတယ်....

မသေဘဲ ကျန်ရှိနေတဲ့ လူသား နှစ်ယောက်ထဲက တစ် ယောက်ကို ပုလဲဖြူ သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျန်တဲ့

တစ်ယောက်ဟာ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီလူဟာ ခင်ဗျားကို ရွှေမှာ အခု ဆရာကနေတဲ့ ကျွန်တော် ပါပဲ....'

'အလို....'

'ဗျား....'

'ကျွန်တော်ပြောတာကို ယုံကြည်တယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တို့ စကားကို နားထောင်ကြပါ....'

ကျွန်တော်က ရှေးဦးသူပဲ၊ အစ်ကိုတို့ သူနဲ့ လိုက်သွား ရင် ကျွန်တော် ပြောသလို သေချာတယ်၊ တစ်ယောက်မှ ရှင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး....

ပုလဲဖြူဟာ လူမဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဓားထောင်းတစ်လက်တော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ် မယ်....'

'နေပါအုံး၊ ညီလေးမာကို အစ်ကို မေးစမ်းပါရ ဝေအုံး'

'မေးပါ၊ အစ်ကိုကြီး-လိ'

'မင်-မသေဘဲ ဘယ်လိုကြောင့် လွတ်မြောက်ခဲ့တာလဲ'



'အဲဒါ မေးကောင်းတဲ့ မေးခွန်းတစ်ပါပဲ။ ကျွန်တော် မသေခဲ့တာက ကျွန်တော် ရဲ့ ကိုယ်ပေဘုပညာကို ပုလဲဖြူ လိုက်မမိခဲ့လို့ပါပဲ'

'ဟင်....'

'ဟုတ်ဘယ်၊ ပုလဲဖြူဟာ ပညာစုံတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ပေဘု ပညာမှာ အင်မတန်အားနည်းတဲ့ အစောင့် တစ် အောင်ပါပဲ....'

ကျွန်တော် ပုလဲဖြူရဲ့ အကြောတွေ ပိတ်ဖူးတယ်၊ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး'

'ဘယ်လိုကြောင့် မအောင်မြင်တာလဲ ညီလေး-မာ'

ကျွန်မော်က မေးလိုက်သည်။

ပုလဲဖြူရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ တည်ဆောက်ပုံဟာ လူသားခန္ဓာ ကိုယ်နဲ့ လုံးဝ မတူဘူး.....

အင်မတန် မားကြာပြီး တင်းရင်းနေလို့ သူ့အကြော တွေကို ကျွန်တော် ရွာမတွေခဲ့ဘူး၊ ရှိလောက်တဲ့ နေရာကို မှန်းဆပြီး ကျွန်တော် ပိတ်ခဲ့ပေမယ့် ထိခိုက်မှုလုံးဝ မရှိ ခဲ့ဘူး-'

မင်းစောစော

သူ့သွေးကြောအပေါ်က အသားအဆီနဲ့ အရေခွံတွေ ဟာ အင်မတန်မှ ထူထယ် ကြီးမားပြီး မာကြောနေလို့ ကျွန်တော် မအောင်မြင်ခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်တော် ကံဆိုးတာလဲ၊ ပါတယ်'

'ညီလေး-မာက ဘယ်လို ကံဆိုးတာလဲ'

'ကျွန်တော် လက်ထဲက ခေးကို ပုတဲ့ဖြူက လူယူပြီး ချိုးပစ်လိုက်လို့ပဲ-'

တကယ်လို့သာ ကျွန်တော် လက်ထဲမှာ ခေးရွှိနေမယ် ဆိုရင် သူ့သွေးကြောတွေကို ခေးဦးချွန်နဲ့ ထိုးဆွဲပြီး ကျွန် တော် ပိတ်နိုင်ခဲ့မှစ သေချာတယ်....

ခေးမရှိတဲ့ လက်ညှိုးလက်တူသုံးပြီး မိတ်ရတော့ မာ ကြောတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အကြောတွေကို ကျွန်တော့ လက်တွေ့စာ ထိရောက်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး....

'ကျွန်တော် ကို မိသွားတဲ့အချိန်မှာ ပုလဲဖြူရဲ့ ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်....

အဲဒါဟာ ကျွန်တော် အတွက် အထူးခြားဆုံးနဲ့ အထူး ဆန်းဆုံးတစ်ရပ်ပဲ'

'ဘယ်လို ထူးဆန်းတာလဲ မကျွန်'

ဝင်စာပေ

‘ပုလဲဖြူက ရယ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ပဲ၊ အစ်ကိုတို့ ထိရစ္ဆာန်တွေ ရယ်တာ ကြားဖူးသလား’

‘မာကျင်တို့အမေးစကားကြောင့် လီဆော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ ငြိမ်သွားကြသည်။’

‘ဟုတ်တယ်၊ ထိရစ္ဆာန်ရယ်တာ တို့မကြားဖူးဘူး’

‘အစ်ကို ကျင့်မော်ပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်လဲ မကြားဖူးဘူး...’

ပုလဲဖြူက ရယ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်းတော် စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်မိတယ်...

‘သူရယ်လိုက်တာဟာ ကျွန်တော်ကို အနိုင်ရသွားလို့ ဝေဒါလိုက်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ရယ်တာလိုက်တဲ့ သဘောပဲ’

‘ဒေဂါဝီ၊ မင်းက တယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့လက်တွင်းအလွတ်မြောက်ခဲ့တာပဲ’

လီဆော့က မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်လဲ ကိုယ်လုပ်ညွှန်နဲ့ ကိုယ်ဖော့ ပညာတွေ ကြောင့်ပဲ...’

ဗီပညာနှစ်ရပ်သာ ကျွန်တော်မှာ မရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော် ရှင်တို့ဘာမှာ ပုလဲဖြူရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းခဲ့ရမှာ သေချာတယ်...

ကဲ... ကျွန်တော်မှာ ပြောစရာ ခရီးတွေဘူး၊ အကြောင်းစုံလဲ ရှင်းပြပြီးပြီ...

ကျွန်တို့အပိုင်းတွေကိုတော့ အစ်ကိုတော်ထံ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြတော့၊ ကျွန်တော် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သွေးကြောတွေကို ပြန်ဖွင့်ပေးခဲ့မယ်’

မာကျင်သည် ပြောပြော ဆိုဆိုဖြင့် ဂဏန်းကြီး၏ ပိတ်နေသော သွေးကြောများကို ပြန်ဖွင့်ပေးပြီး ဆိုင်အပြင် ဆက်သို့ ဆွဲခနဲ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။



လိအော့က ဂဏန်းကြီးကို ထူပေးရင်း မေးလိုက်သည်။  
စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ လူများအားလုံး စိတ်ဝင်စား  
ဖြင့် ဂဏန်းကြီးတို့အဖွဲ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

‘ငါ့ကို တို့ချာတိတိ ဘာလုပ်သွားတာလဲ’

‘အစ်ကို ဂဏန်းကြီးကို ချာတိတိ နဲ့ဖူးတောက်သွားတယ်။  
အစ်ကိုဂဏန်းကြီး မသိလိုက်ဘူးသား’

ကျင့်မော်က မာကျင် လုပ်ဆောင်သွားချက်ကို ကောင်း  
စွာ တွေ့မြင်ခဲ့သဖြင့် အတိအကျ ပြောပြသည်။

‘ကျုပ်က တကယ် မသိဘူး၊ တော်တော် လျှင်မြန်တဲ့  
လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့သိုင်းပညာက တော်တော်လဲ  
အဆင့်မြင့်ပိုရတယ်’

ဂဏန်းကြီးက သူ့နဖူးကိုသယ်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်၍ ထင်  
မြင်ချက်ပြုသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မာကျင်ဟာ လူငယ်တစ်ယောက် ဆိုပေမယ့်  
သူ့သိုင်းပညာက အဆင့်လွန် သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်လို့  
ကြီးကျယ် ဂုဏ်မြောက်လွန်းနေတယ်...’

တဘောင်လော၊ သတင်းလော

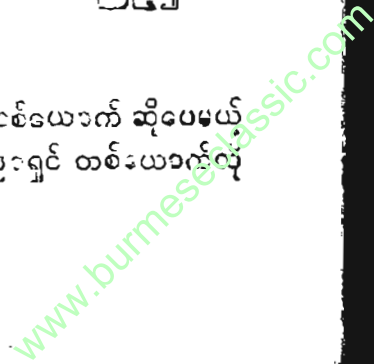
ဂဏန်းကြီးသည် မိုက်ခနဲ မူးဝေသွားအကဲ့သို့ ခံစား  
လိုက်ရပြီးနောက် ‘ဝုန်း’ ခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ  
သွားလေ၏။

‘လိအော့ ဂဏန်းကြီးကိုလုပ်ပါဦး’

ဂဏန်းကြီး လဲကျသွားလျှင် သွားချင်း၊ ကျင့်မော်က  
မထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

လိအော့သည် ချက်ချင်းပင် ဂဏန်းကြီးကို ပြေးထူ  
လိုက်၏။

‘အစ်ကို ဂဏန်းကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’





၉၄ ၂၂ ဇလေးတန်း

သူ ဘယ်ရိုက်ကလေး၊ သူ့ဆရာက ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့လဲ ခုထိ မသိရသေးဘူး'

လီအော့က မာကျင်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ ကိုယ်တိုင် မသိရှိရသေးကြောင်းကို ဂဏန်းကြီးအား ပြောပြ ပြီး၊ တစ်ဆက်တည်းပင်....

'အစ်ကိုကြီး ဂဏန်းရှဲ့ ပိတ်ခနဲတဲ့ သွေးကြောတွေ ဘယ် နယ် နေ-သေးလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဂဏန်းကြီးက ခြေထောက်နှစ်ဖက် ကို လှုပ်ရှားကြည့်လိုက်သည်။

ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံး နှုတ်အတောင်း ပတ်တီအတိုင်း ကောင်းစွာ လှုပ်ရှားနိုင်၍....

သွေးကြောတွေတွေ့ ပွင့်သွားပြီ။ ကျုပ် တစ်ခု စဉ်းစားနေတာဟာ မာကျင် ဆိုတဲ့ ဟိုမျိုးတိတ်တလေးဟာ အကြောပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စမှာပဲ ဟောတော် ကျမ်းဝင်နဲ့ ပုံရတယ်....

'ဒီလိုအကြောင်းပိုင်း၊ အကြောပွင့်ပညာကို တစ်ဖက်ဆင့်၊ ခတ် တတ်တဲ့ လူရိုဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အစဉ်းရှိတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်အ

စစ်စိမ့်မှုမှာ ဆေးသမားတော်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ဆေးကုစားနေ တယ်လို့ သတင်းကြားတယ်။ မာကျင်ဟာ လူရိုရဲ့ တပည့် များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး'

'မဟုတ်ဘူး'

ဂဏန်းကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ် လာသဖြင့် ထိုအသံထွက်ပေါ်လာရာ နောက်သို့ အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆေးသမားတော် ဝတ်စုံဖြူကို ကျကျနန ငတ်ဆင် ထားသော လူရွယ်တစ်ဦး ဆိုင်ကဲသို့ ဝင်လာသည်။

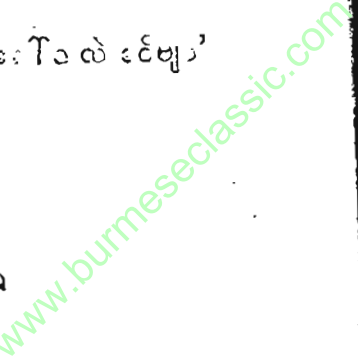
ပြီးနောက် ဂဏန်းကြီးတို့၏ စားပွဲခိုင်းသို့ရောက်လာပြီး လျှင် ကုသားထိုင်တစ်လုံးကို အံ့ယူ၍ ဆိုင်လိုက်သည်။

ဂဏန်းကြီး၊ လီအော့နှင့် ကျင့်ခတ်တို့က ထိုဝတ်စုံဖြူ နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်အား စိတ်ဝင်စား ကြည့်လိုက်ကြပြီး နောက် ဂဏန်းကြီးက....

'မိတ်ဆွဲခဲ့နမည်က ဘယ်လဲခေါ်ခလဲ ငင်ဗျာ'

ဟု ပေးလိုက်လေ၏။

'ကျုပ်နာမည် လူရိုပါ'



‘ဗျာ’

‘ဟင်’

‘အကို’ ဘာလို့လို့လေး

ဂဏန်းကြီးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး၊ အံ့ဩမင်တက်စွာဖြင့် အာမေ  
ဒိုက်အသံများ ပြိုင်တူသွက်ပေါ်သွားကြလေသည်။

‘ကျုပ်အ စစ်စီမြို့က ဆေး သမား တော် လှရှိပါ၊  
ခင်ဗျားကို စောစောက ပြောဆိုနေတဲ့ စက်သံတွေကို ကြား  
ပါတယ်....’

‘လမ်းမှာလဲ ခင်ဗျားတို့ပြောနေတဲ့ လူငယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပါ  
တယ်၊ အဲဒီလူငယ်ဟာ ဆေးဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ  
ဘူး၊ ကျုပ်တပည့်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊’

လှရိက ပြောသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် လှရိက ဆက်ပြောပြန်၏။

‘ဒီသူငယ်ဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ရဲ့ ခြေ  
လှမ်းပုံကြည့်ရင် ရှောင်လင်သိုင်းပညာကွက်တွေလို့ ထင်ရ  
တယ်....’

‘ခင်ဗျားတို့ကတော့ သိုင်းပညာရှင်တွေဆိုတော့ သူ့  
အကြောင်းကို ပိုသိကြမှာပေါ့’

‘ကျုပ်တို့ သူ့အကြောင်းကို မသိကြဘူး’

ကျင့်မော်က ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့နားမည်က မာကျင်လို့ ခေါ်တယ်၊  
မာကျင်နဲ့ သိကျမ်းခဲ့တာ လေးငါးခြောက်လောက်ရှိပြီ’

‘သူ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားလဲ မစပ်မိခဲ့ဘူး၊  
သူလည်း ကျုပ်တို့ကို မပြောပြခဲ့ဖူးဘူး၊ ဆရာလူအ သူ့  
အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ထက် ပိုသိနေသလိုပဲ’

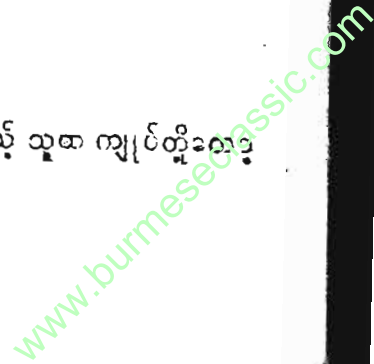
လီအော့က ပြောလိုက်သည်။

ဂဏန်းကြီးအမူ....

‘ဆရာလူ သူနဲ့ ရင်းနှီးလား၊ ရင်းနှီးရင် သူ့အကြောင်း  
ကို ကျုပ်တို့ကို ပြောပြပါ’

ဟု မေတ္တာရပ်ကစ ပြောသည်။

‘ကျုပ် သူ့ကိုသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ကျုပ်တို့ဘက်  
သိမှာမဟုတ်ဘူး’



'ဗျာ...ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဆရာလှ'

လိမ္မော်က မေးလိုက်သည်။

'သူ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ခလောက်က ရှင်ဟိုမြို့ရဲ့တေးစပ် တစ်ခုမှာ မြင်ခဲ့တူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူအောင်းတစ်ယောက် ကို မြင်ခဲ့သလိုတော့ မဟုတ်ဘူး'

'လူအောင်းတစ်ယောက်လို့ မြင်ခဲ့သလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်သွား...ဆရာ'

ကျင့်ခမ်းက အံ့ဩစွာဖြင့် လူရိုက်စကားကို သံယောင် လိုက်၍ ပြန်မေးသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို တေးစပ်တစ်ခုမှာ သတိမေ့ပြီး လဲနေတာမြင်လို့ ကျုပ်လဲ ဂျူးဆေး၊ ဆေးမြစ်တုံးကို သူ့ ခေါင်းရင်းမှာ ချထားပေးခဲ့ပြီး၊ ကျုပ် အဲဒီတောစပ်က ထွက်ခဲ့တယ်'

'ဆရာလှ သူ့ကို ကုသပေးခဲ့တူးလား'

လိမ္မော်က မေးလိုက်သည်။

'ကျုပ်ကို သူ့ကို ကုသပေးဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ အသည်း အသွယ်နေတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ကို အခုရားကြီး ကုသ ပေးဖို့အတွက် ကျုပ် ချက်ချင်းပဲ ထွက်သွားတယ်...'

'ဒါပေမယ့် ကျုပ် ချပေးခဲ့တဲ့ ဂျူးဆေး ဆေးမြစ်တုံးဟာ တတိမေ့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဆေးဝင်းထောင်း ပြန် သတိရအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆေးမြစ်တစ်ခုဆိုတာတော့ သူ ကောင်းကောင်းသိသွားပါလိမ့်မယ်'

'အဲဒီ ဆေးမြစ်တုံးကို မာကျင်က ဘယ်လိုအပ်ပြီး သိနိုင် ချာလဲ ဆရာလှ'

ဇနီးက မေးသည်။

'သိနိုင်တဲ့ အကြောင်းက ဒီလိုရှိတယ်လေ'

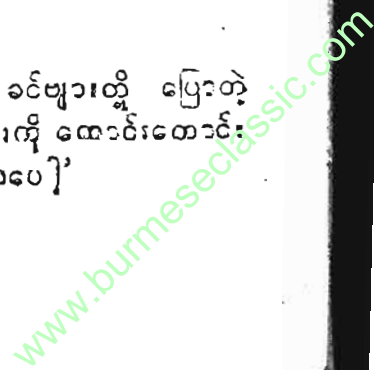
ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ-ဆရာလှ'

လိမ္မော်က လူရိုက်စကားကို ခေလကပ်ပေးသည်။

'ကျုပ် ဆေးကုပြီး ပြန်လာတာက တေးစပ်မှာ သူ့ကို မတွေ့တော့ဘူး...'

ဆေးမြစ်တုံးလဲ ဒီနေရာမှာ ရှိမနေတော့ဘူး၊ သူယူပြီး ထွက်သွားလိမ့်မယ်...

အဲဒီ ထောက်အထားတွေအရ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ မာကျင်ဟာ ကျုပ်ဆေးမြစ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ပြောနိုင်တာပေါ့'



'ဪ...အင်း...အများကြီး ပြန်နိုင်တာပေါ့၊ ဆရာ  
လုရီကို ကျုပ်တို့ မေးစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ်...

အဲဒီမေးခွန်းက မာကျင်ခဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ရှင်ဟို  
မြို့နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရှိုင်းရီဆိုတဲ့ တောအုပ်တစ်ခု ရှိတယ်လို့  
ပြောတယ်၊ ဆရာလုရီ ရှင်ဟိုကို ရောက်ခဲ့တယ် ဆိုတော့  
သိမှာပေါ့'

လီအော့က မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝှိုင်းရီဆိုတဲ့ တောအုပ်တစ်ခုရှိတယ်၊  
ဘာအကြောင်းထူးလို့လဲ'

ဆရာလုရီက ပြန်မေးသည်။

'အဲဒီ ရှိုင်းရီ တောအုပ်ထဲမှာ ပုလဲဖြူဆိုတဲ့ အထေရင်  
တစ်ကောင်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်...

အဲဒီ ပုလဲဖြူဟာ သိုင်းပညာတဖက်အမ်းတက်တယ်လို့  
ပြောတယ်၊ အဲဒီပုလဲဖြူဟာလူလား၊ တိရစ္ဆာန်လားဆရာလု'

ဆေးသမားတော်ကြီး လုရီသည် ကျင့်မော်၏ အမေး  
စကားကြောင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ သွားလေ၏၊  
ကျင့်မော်ကို ဇဝေဇဝါ အကြည်ဖြင့် ကြည့်ကာ...

ကျုပ်ရှင်ဟိုမှာ တစ်လလောက် ကြေးခဲ့တာပဲ'

ပုလဲဖြူ အကြောင်းလဲ မသိခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခုတော့  
ကြားတယ်'

လုရီ စကားကိုဖြတ်ထားလိုက်သောကြောင့် ငထန်းကြီး  
လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား  
ကြလေ၏။

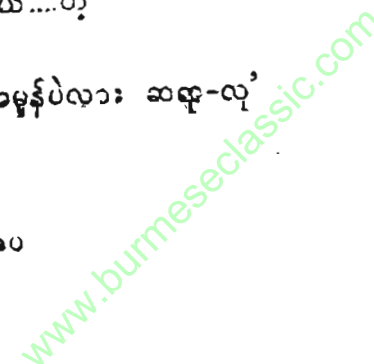
အဲဒီတစ်ခုစာ ဘာကို ကြားခဲ့တာလဲ ဆရာလု'

'အဲဒီ ရှိုင်းရီတောမှာ တဘောင် တစ်ခု ပေါ်နေတယ်၊  
မားတစ်လက်နဲ့၊ ကံဗျာတစ်ပုဒ် ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မယ်တဲ့  
မဲဒီလို ထွက်ပေါ်လာရင် မဆောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူ  
အယ်လိမ့်မယ်တဲ့....

ပြီးတော့... ဆိုးသွမ်း၊ သိုင်းသမားတွေ အကုန်လုံး  
အသတ်ခံရပြီ၊ အကျင့်ကောင်း သိုင်းသမားတွေ သိုင်း  
ဆောအကြီးကို စိုးအိုပ်ကြလိမ့်မယ်...တဲ့'

'ဗျာ...အဲဒီ တဘောင်စာ အမှန်ပဲလား ဆရာ-လု'

'အမှန်ပဲ'



ရုတ်တရက် စကား အသံ ထိပ်ခု ထွက်လပြေး၊ အရိပ်  
သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် လှစ်ခနဲ ပြီးပြန်လင်းလက်ကာ လှေ  
တိုက်သကဲ့သို့ ဂဏန်းကြီးထူ ဝိုင်းသို့ ကျရောက်လာလေ  
သတည်း။



နားရွက် အကြေးတောင်းရန် ရှိသည်။

ဂဏန်းကြီးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး နောက်သို့ ရှဲထွက်လိုက်ကြ  
သည်။

ကျရောက်လာသော အရိပ်သဏ္ဍာန်ရှင်မှာ အစိမ်းရောင်  
ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

‘မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ’

အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်အား ဆရာ လုရိကဓမ္မ  
လိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဟက်ခနဲ ဖာစ်ချက်  
ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘ကျွန်တော် နာမည်က နှိုင်းဘောင်းလို့ ခေTတယ်၊  
ခင်ဗျားတို့ ထစ်တွေ့ထ ဘယ်သူတွေ့လဲ....’

ခါးထောင့်တစ်လက် အကြောင်း ပြောနေကြတာ ဆိုတော့....

ခင်ဗျားတို့ အဲဒီ ရှိုင်ရိုထောင့်အုပ်ကြီးထဲကို သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်'

အစမ်းဆောင်ဝတ်စုံရှင်၊ ချင်တောင်းဆိုသူက အားလုံးကို အကဲခတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

'ဂဏန်းကြီးက ဟုတ်တယ်'ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ အဖွဲ့ အားလုံးနှင့် ချင်တောင်းကို မိတ်ဆက် ပေးလိုက်လေ၏။

'ခုလို တွေ့ရတာ ခမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ တစ်ဘောင်တည်း ကိစ္စတွေကို အရင်မပြောဘဲ၊ အရက်စိုင်းလေး၊ အရင်ဖွဲ့ပြီး အရှိန်လေးရလာမှ ပြောရင် ပိုပြီး အဝေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်....

စိုင်းပြီး သောက်ပေးကြပါ၊ ကျွန်တော် ဒဏ္ဍာရီပါတယ်'

ဟု ချင်တောင်းက ပြောပြီး၊ အရက်အိုး များစွာနှင့် အမြည်းစုံကို စားပွဲဆိုးအား မှာကြားလိုက်လေ၏။

မင်းစောစော

'ကဲ...စိုင်းပြီး ထိုင်လိုက်ကြပါဦး'

ချင်တောင်းကပြောပြီး၊ ထိုင်လိုက်လျှင် ကျန်အဖွဲ့သား အားလုံးတို့သည်လည်း အသစ် အသစ် စိုင်း၍ ထိုင်လိုက်ကြတော့၏။

အရက်အိုးများစွာနှင့် အမြည်းပေါင်းစုံတို့ကို စားပွဲဆိုးက လာချပေးပြီး၊ ပြန်ထွက် သွားသောအခါ ချင်တောင်းက....

'ကိုင်း မိတ်ဆွေတို့.... သုံးဆောင်ကြပါ'

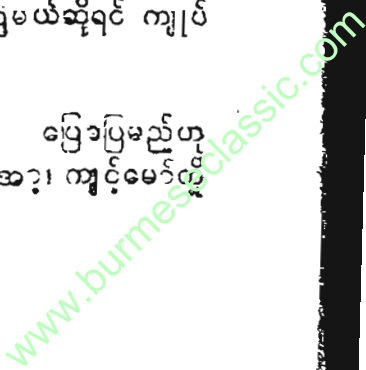
ဟုဆိုကာ အရက်တစ်အိုးကို လှမ်းဆွဲယူ၍ စတင်သောက်လျှင် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း တစ်အိုးစီဆွဲယူ၍ သောက်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကြိုက်ရာ အမြည်းများကို စားကြလေ၏။

'ကျုပ်တို့ ဇီကိုထာတဲ့ကိစ္စက ပုလဲဖြူကိစ္စကို ပြောမှလျှင် ခင်ဗျားတို့ ပုလဲဖြူကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောပြမယ်'

ချင်တောင်းက ပုလဲဖြူ အကြောင်း ပြောပြမည်ဟု ဆိုလေသောကြောင့် ဂဏန်းကြီးနှင့် လီအော့၊ ကျင့်မော်တို့ စိတ်ဝင်စား၍ သွားကြလေ၏။

ခင်စောစော



ငွေ နှင့် ရဲမင်းတို့

ဆေးသမားတော်ကြီး လုရိကမူ စိတ်ဝင်စားဟန်မပါ  
ချေး

'ပုလဲဖြူဆိုတာ ရှင်ဟိုတောအုပ်ထဲက ထူးဆန်းတဲ့  
တိရစ္ဆာန်အောင်တစ်ကောင်ကို ပြောတာမဟုတ်လား'

လီးအာက မေးလိုက်သည်။

'ထူးဆန်းတဲ့ တိရစ္ဆာန်အောင် တစ်ကောင် ဟုတ်ပါ  
ဘူး၊ ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ'

ဝတ်စုံစိမ်းနှင့်ပုဂ္ဂိုလ် ချင်တောင်းက ခေါင်းကို ရမ်း  
ခါ၍ လီးအာကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ထူးဆန်းတဲ့ လူ တစ်ယောက်၊ ဟုတ်လား'

ကျင့်စဉ်သ မျှင်လုံးဖြူး မျှင်ဆံဖြူးဖြင့် တဆုံတပြု  
ပြုန်းမားသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ထူးဆန်းတဲ့ သိုင်း အကျော်အမော် လူ  
တစ်ယောက်ပါ၊ ရှင်ဖျက်ပြီး ရှိရိခေးတေအုပ်ထဲမှာ ကျွန်  
စားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပဲ'

ချင်တောင်း စကားဆုံးလျှင်....

'လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပုလဲဖြူဟာ လူ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊  
တိရစ္ဆာန်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်'

ဂဏန်းကြီးက စောဒဏထက်၍ ပြောလိုက်၏။

'ကိုကြီးဂဏန်းက ပုလဲဖြူကို မြင်ဖူးလို့လား'

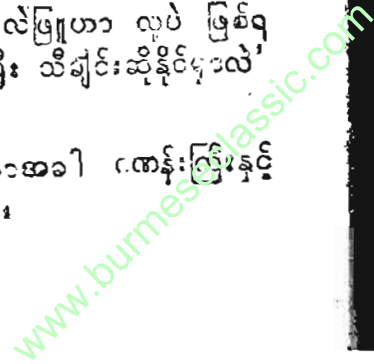
ချင်အောင်းက မေးလိုက်သည်။

'ကျုပ် ပုလဲဖြူ ကို မမြင်ဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားအော မြင်ဖူး  
လား'

'ကျုပ်လဲ မမြင်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထင်းခုတ်သွားတဲ့  
လူတွေက အေးအုပ်ထဲမှာ ပုလဲပေါင်း ဝတ်စုံနဲ့လူတစ်ယောက်  
ကို တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပုလဲအောင်ဝတ်စုံလူက  
သာမန်သူတွေထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကြီးတယ်တဲ့၊  
ပြီးတော့ သီချင်းလဲ အဆိုကောင်းတယ်တဲ့....

'သူတို့အပြောအဆိုအရဆိုရင် ပုလဲဖြူဟာ လူပဲ ဖြစ်ရ  
မယ်၊ တိရစ္ဆာန်ဆိုရင် တယ်လုပ်ပြီး သီချင်းဆိုနိုင်မှာလဲ'

ချင်တောင်းက ရှင်းပြလိုက်သောအခါ ဂဏန်းကြီးနှင့်  
အဖွဲ့တို့သည် ငြိမ်၍သွားကြလေ၏။



'အစ်ကိုချင် ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်... ကိုကြီးဂဏန်း၊ စေားစေားမာကျင် ပြောသွားတဲ့ စကားထဲမှာ ပုလဲဖြူဆိုတဲ့အစောင်က ရယ်ပြတယ်ဆိုတာ ပါတယ်၊ တိရစ္ဆာန်က ရယ်ပြတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ဘူး....

'ဒါဆိုရင် ရှင်ဟိုမြို့ရဲ့ ရှိရဲခဲတော့အုပ်ထဲမှာ ဓားကောင်းတစ်လက် သူရဲကောင်းပေါ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်'

လီအော့က ပြောလိုက်ပြီး၊ အခုက ဆက်၍ သောက်လေသည်။

'မာကျင်... မာကျင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီနာမည်မျိုး ကျုပ် ကြားဖူးသလိုပဲ'

ချင်တောင်းက အမြည်းကိုဝါးရင်း လီအော့ကိုကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

'မာကျင်ဆိုတာ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ'

'သူဘယ်မှာနေလဲ... ညီလေးလေ'

'သူ့နာတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ တိတိကျကျ မသိဘူး၊ လူငယ်သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ်ဖော့ပညာနဲ့ အကြာ ပိတ်-ဖွင့် ပညာမှာတော့ တစ်ဖက်ကမ်း ရောက်အောင် တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ'

'ဝုန်း'

'အလို'

'ဟာ'

လီအော့ စကားအဆုံးမှာ ချင်တောင်းက စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို ဝုန်းခနဲ မြည်းဖောင်း လက်ဝါးနှင့် တစ်ချက် ရိုတ်လိုက်ပြီး၊ ထိုင်ဆမ္မာ ထလိုက်လေ၏။

ချင်တောင်း၏အပြုအမူကြောင့် ဂဏန်းကြီးနှင့် တုန်းလုံး ထိတ်လန့် အံ့ဩသွားကြလေ၏။

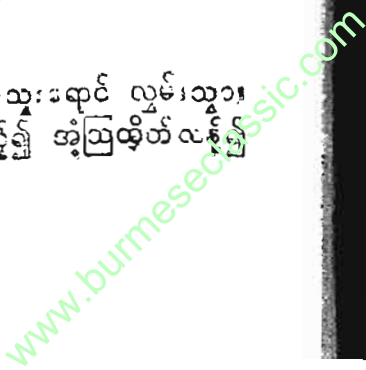
'အစ်ကိုချင် ဘာဖြစ်သွားလဲလဲ'

ကျင့်မော်က မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပြီ... သူပဲ၊ ဒီစော့ခင်နဲ့ ကျုပ် စာရင်းရှင်းစရာရှိတယ်'

တုန်းပြုံး၊ ချင်တောင်း၏ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး သွေးရောင်လွှမ်း၍ သွားလေ၏။

ဂဏန်းကြီးနှင့်တစ်ဖွဲ့လုံးသည် သွေးဆောင် လွှမ်းသွားသော ချင်တောင်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ အံ့ဩထိတ်လန့်၍ သွားလေ၏။





'ကျုပ် ဒီကောင်ကို လိုက်ရှာနေတာ တစ်နှစ်ကျော် သွားပြီ၊ လက်စသတ်တော့ ဒီဆောင်ဆာ ဒီမှာလအဆောင်၊ နေတာကိုး'

'အစ်ကိုချင် သူ့ကို သိလား'

'သိရုံတင်မဆဘူး...လီအော့၊ ငါ့ရဲ့ ရန်သူလဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒီဆောင်က အိမ်ခြေဆူခြေမရှိတဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လေ လွင့်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ပဲ၊ အသက် နှစ်ဆယ်တစ်နှစ် တောင် မပြည့်တတ်သေးဘူး မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ အသက် နှစ်ဆယ်လေးကပ်ပဲရှိမယ်၊ ကြံ့ခိုင် ဘန်မာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘယ်လို ရန်ငြိုး ရန်စ ရှိလို့လဲ အစ်ကိုချင်'

ထိုစကားကို ဝင်၍ မေးလိုက်သူမှာ ကျင့်မော် ဖြစ်သည်။

အားလုံးလိုလိုပင် မာကျင်ကို စိတ်ဝင်စား သွားသလို၊ ချင်တောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသွားကြလေ၏။

'ဒီကောင် ကျုပ်ရဲ့ နားရွက် တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ခဲ့တဲ့ အဆောင်ပဲ၊ ကျုပ်လည်း သူ့နားရွက်တစ်ဖက်ကို ပြန်ပြီး ဖြတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ တင်နေတဲ့အကြွေး ကျေမှာ'

'အစ်ကိုချင်ရဲ့ နားရွက်နှစ်ခုလုံး အထေခင်းချည်းပါ လား၊ ဘယ်မှာပြတ်လို့လဲ'

လီအော့ဆာ ချင်တောင်း၏ နားရွက်များကို ကြည့်၍ အံ့ဩစွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်၍နေသော လူရိစာ ခေါင်းကို ရမ်းခါ လိုက်ပြီး၊ ကြားဝင်ပြောလိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်...လီအော့၊ ချင်တောင်း ပြောတာမှန်တယ်၊ ဘယ်ဘက် နားရွက်က အတူကြီး၊ ကျုပ်က ဆေးသမား တော်ဆိုတော့ မြင်ရုံနဲ့သိတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ချင် တောင်း'

'ဟုတ်ပါတယ်...ဆရာလူ၊ ဘယ်ဘက်နားရွက်က အတူ ကြီးဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်...'

ချင်တောင်းသည် ဘယ်ဘက်နားရွက်အတူကို လက်နှင့် ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး၊ အားလုံးမြင်သာအောင် ကိုင်၍ပြလိုက် ဖေသည်။

'ဟာ...ဟုတ်ပဲ'

'လက်ရာ အတော်မြောက်တဲ့ နားရွက်အတူကြီးပါလား၊ အားလုံးလိုလိုပင် အံ့ဩသွားကြလေ၏။



၅၂ ဇ မုခ်းတိန်း

ချင်တောင်းသည် သူ့နားရွက်အတုကြီးကို ပြန်၍တပ်  
လိုက်ပြီး....

'ဒီကောင်... မာကျင်ကို တွေ့မှယ်၊ နားရွက် တစ်ဖက်  
အကြေးတောင်းပြီးမှ ကျုပ်ပြန်မယ်'

ချင်တောင်းသည် ဝေါသဖြင့် အော်ပြောလိုက်ပြီး၊ ပြန်  
ထိုင်လိုက်၏။

ပြီးနောက်... အရက်များကို ဖတ်အိုးပြီးတစ်အိုး သောက်  
၍ နေတော့သည်။

○ ○ ○

ရှောင်လင် ကျမ်းတု-ကျမ်းစစ် ပြဿနာ

ပိန့် နန်းမြို့သည် မြူနှင်းတို့ ဝေဒနာ ဆောင်းဥတု၌  
ပို၍စိုပြည်ပေးရမ်းသားယာ နေပေ၏။

ထိုနဲ့ မနက်အစောကြီးလပင် နဂါးညီနောင် စား  
သောက်ဆိုင်သို့ လူနှစ်ယောက် ထောက်လာကြသည်။

သို့သော် ဆိုင်က မဖွင့်သေးပေ။

ထို့ကြောင့် တိုလူနှစ်ယောက်သည် ဆိုင်၌ ရပ်လျက်  
အအေးခက်ကို ထာကွယ်ရင်း ကုတ်ကုတ်ရှိ ရှိလေး ဖြစ်  
နေကြသည်။

သူတို့၏ကိုယ်၌ ဆင်မြန်းထားသော ဝတ်စုံတို့မှာ လုံလုံ  
ခြုံခြုံ ရှိကြသော်လည်း တကယ်တမ်းကျေတော့ မြူနှင်းတို့  
ဝေဒနာသော ဆောင်းဥတုဒဏ်ကို ထောင်းစွာလော ကွယ်နိုင်  
ခြင်း မရှိချေ။

www.burmeseclassic.com

လူတစ်ယောက် လေချွန်သကဲ့သို့ မိုက်ခတ် လေသော  
လေအေးစိမ့်စိမ့်တို့က ထိုလူနှစ်ယောက်၏မျက်နှာပြင်တို့ကို  
လည်းစောင်း—

အဝတ်နှင့်ကွာဟနေသောအသားစိုက်တို့ကိုလည်းစောင်း  
ကောင်းစွာ ဒုက္ခပေးစာ အေးစိမ့်ချမ်းတုန်စေ၏။

ထိုအအေးဒဏ်ကို တထယ်တမ်း ကုသကုယ်ပေးနိုင်သော  
အရာမှာ နဂါးညှိခနောင် စားသောက်ဆိုင်မှအစောင်းစား  
ဝါးရွက်စိမ်း၊ အရက်သာလျှင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် အအေးဒဏ်ကို  
စာကုယ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ ထိုဆိုင်သို့ ဆောလျှင်စွာ လာခဲ့  
ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ ဝိရိယသည် မဆိုးလှပေ။

သို့သော် ဆိုင်ရှင်၏ ဝိရိယက ညံ့နေ၏။

‘လီအော့...ထို့ မီအတိုင်းနေလို့တော့ ဖြစ်မှစမဟုတ်ဘူး၊  
ကြာရင် အအေးပတ်ပြီး သေကုန်လိမ့်မယ်’

‘အိုးဗျာ’

‘ဒေါက်...ဒေါက်...’

‘ဒေါက်...ဒေါက်...’

လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တံခါးကို  
ဖွင့်တူ ခေါက်လိုက်ကြသည်။

‘ဟိတ်...အပြင်က ဘယ်သူတွေ့လဲ’

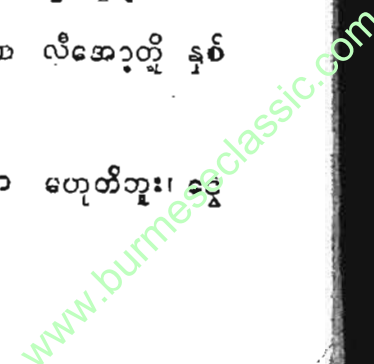
ဆိုင်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အသံပြုသံကို ကြား  
လိုက်ရသောကြောင့် လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ နှစ်ယောက်  
စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်  
ကြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ပါ၊ လီအော့နဲ့ ကျင့်မော်တို့ နှစ်ယောက်  
စလုံး အပြင်မှာ အအေးပတ်ပြီး သေဘော့မယ်၊ တံခါး  
ဖြန်ဖြန်ဖွင့်ပေးပါ’

‘ခင်ဗျားတို့ ထော်ဘော် ဒုက္ခပေးတဲ့ လူတွေဗျာ’

တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ဆိုင်ရှင်က လီအော့တို့ နှစ်  
ယောက်ကိုကြည့်၍ ညည်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးတာ ဟေ့တီဘူး၊ ခွေ  
ပထွေ ပေးမလို့...’



ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်တို့ကိုဒုက္ခပေးတာ၊ ဘယ်နှယ်ဗျား  
ဘယ်အချိန်ရှိပြီပဲ -

ကျုပ်တို့ အရက်သေစက်ချင်လို့ အပြင်မှာစောင့်နေတာ  
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'

လီအာ့ထု စိတ်တိုတို့နှင့် ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ဝင်ကြ ဝင်ကြ ခတ်ကြာ ကျုပ် တံခါးဖွင့်မပေးလို့  
အအေးပတ်ပြီး သေသွားရင် ကျုပ်ပေါ် အပြစ်ရောက်နေ  
ဦးမယ်'

ဆိုင်ရှင်ကြီးအပြောပြီး ဆိုင်အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်သွား  
သည်။

လီအာ့နှင့် ကျင့်မော်တို့က သူ့နောက်မှ လိုက်သွားပြီး  
စားပွဲလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

'ဆိုင်ရှင်ကြီး ခင်ဗျား သက်ဆော်ဆုကျော် ရှည်ပါစေ  
လို့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်က ဆုစောင့်ပေးပါတယ်'

'မင်းတို့နှစ်ယောက်က အရက်သောက်ရလို့ ငါ့ကို  
စောင့်ပေးတာလား'

'ဆဲဒီ သဘောလဲပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ရင်ထဲက စေတနာ  
တွေလဲပါတယ်...'

အရေးကြီးတာက ခင်ဗျား အသက်ထူးကျော် ရှည်ဖို့နဲ့  
ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အရက်သောက်ရဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီး  
ပါတယ်ဗျား -

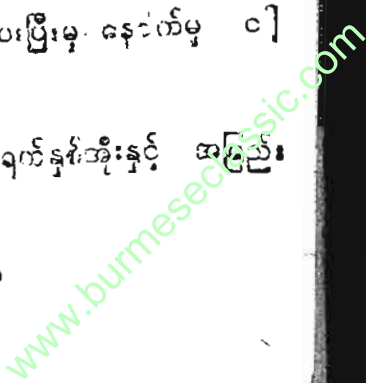
ကဲ... အရက်နှစ်အိုးနဲ့ အမြည်းသာ အမြန်ချပေးပါ၊  
ဗိုက်ထဲက အရက်စွဲနေကြတဲ့ ပိုးကောင်တွေက မခံမရပ်နိုင်  
ဆောင် ဖြစ်နေကြပြီ တဲ ယ'

လီအာ့ထု အရွန်းသေးပေးကံ၌ ပြောလိုက်သော  
ကြောင့် ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်သည် သေလေးကျစွာ  
ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ဘယ်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ငါ့ရဲ့ပေးကံ၌  
တွေ့ပါ၊ ငါ့ငြင်းလို့ မရပါဘူး -

မင်းတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို အရင်ဖြည့်ပေးပြီးမှ နောက်မှ ငါ  
ကိုစွန့်ခွင်းမယ်'

ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်က အရက်နှစ်အိုးနှင့် အမြည်း  
ဗျား လစချေးပြီး ပြောသည်။



'ခင်ဗျား ကိစ္စကဘာလဲ၊ ကျုပ်တို့ကူညီပေးလို့ရမလား'

ကျင့်ခေတ်က အရက်အိုးကိုလှမ်းကိုင်ရင်း ကျင်ကျန်စိန်ကို မေးလိုက်သည်။

'မရဘူး၊ ဝါကိစ္စအ မျက်နှာသစ်ပြီးရင် အိမ်သာတက် ရမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝါကိစ္စကို မင်းတို့က ကူညီလို့ရမှား လဲ'

'ဆီစီကိစ္စကိုတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်ကူညီနိုင်မှလဲဗျား၊ ထိခြား ကိစ္စလားလို့ပါ၊ လုပ်ပါ ချက်ချင်းလဲ စီအရက် နှစ်အိုးက ကုန်မှာမဟုတ်ပါဘူး....'

ခင်ဗျား ကိစ္စတော့ အားလုံးပြီးလောက်မှ ကျုပ်တို့ အရက် နှစ်အိုးက ကုန်မှာ ရပါတယ်၊ အေးအေး၊ ဆေးဆေး လုပ်ပါ'

လီအော့က ပြုံးပြီးပြောရင်း အရက်ကို စတင်သောက် လေ၏။

ကျင်ကျန်စိန်သည် သူ့ ကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် ဆိုင်၏ ဟိုအနောက်ဘက်စွန်းသို့ သုတ်သုတ်လျှောက်၍ ဝင်သွား ထည်။

ကျင့်မေခဲ ဟိုကိစ္စကို တို့ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ကြလဲ'

ဂဏန်းကြီးပြောတဲ့ ရှိုင်ရိတော့ကိုသွားဖို့ကိစ္စကို မေးတုန့ လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ကျုပ်တော့ လက်လျော့လိုက်ပြီ'

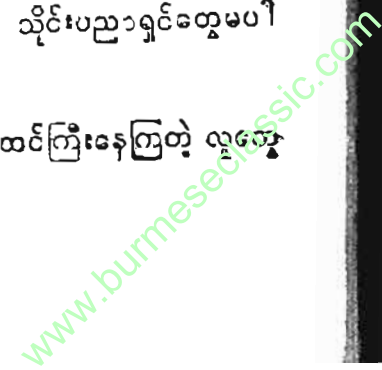
'ဘာလဲ၊ လက်လျော့လိုက်ပြီ ဆိုဘာက မလိုက်တော့ ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဂဏန်းကြီးအလဲ သိပ်ရေရာတာ မဟုတ် ပါဘူး....'

သူ့ သိုင်းပညာ အရည်အချင်းအလဲ သိပ်ဟုတ်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုအောက်မှအားလုံး ဒုက္ခရောက်ရင် ပိုဆိုးမယ်'

'အင်း လိုက်လဲလိုက်ချင်တယ်၊ ခင်တာက ဧကန်းကြီး တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ စိတ်ချခလောက်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်တွေမပါ တာမ ပိုဆိုးတယ်....'

သူတို့အားလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေကြတဲ့ လူတွေ ကြီးပဲ...



ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့ကိုအားလို့ရမှလဲ၊ ကျုပ်  
လဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဗျာ မလိုက်တော့ဘူး’

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့်  
အရက်သောက်ကြရာ အရက်တစ်အိုး ကုန်သွားလေ၏။

‘လီအော့ရေ ထစ်အိုးတော့ ကုန်သွားပြီဗျာ’

‘တစ်အိုးကုန်တော့ နောက်တစ်အိုး ဆက်သောက်ကြ  
တာပေါ့...’

အပြင်မှာ အလင်းရောင်တွေ သိပ်အားစကောင်းသေး  
ပါဘူး။ နှင်းတွေ အရမ်းကျနေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒီမနက်မှ ပိုပြီးနှင်းကျနေသလိုပဲ’

‘ဆေးသမားတော်ကြီး လူရို ပြန်သွားပြီနဲ့ တူဘယ်၊  
သူက သူဘယ်မှာ တည်းခိုလဲဆိုတော့’

‘ကျုပ်မခမေးမိလိုက်ဘူး၊ ဟိုနားရွက်ပြတ် ချင်တောင်းလဲ  
ညက ဘယ်မှာအိပ်တယ်ဆိုတော့၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ မကျွန်တို့  
ပွဲက တော်တော်ကြည့်ကောင်းမယ် ပွဲပဲဗျာ’

‘ဪ... မကျွန် ဆိုလို့ သူ့အကြောင်းကို ကျုပ်  
စုံစမ်းလို့ ရပြီဗျာ’

‘ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုစုံစမ်းလို့ ရတလဲ’

‘စုံစမ်းစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်က ခြေသလုံး အိမ်ထိုင်  
စမားပဲ’

ဟူသော စကားသံနှင့်အတူ ရွတ်ယုတ် မကျွန် အနား  
ဆို ရောက်လာသဖြင့် လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သံ ဖြိုင်တူ  
မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

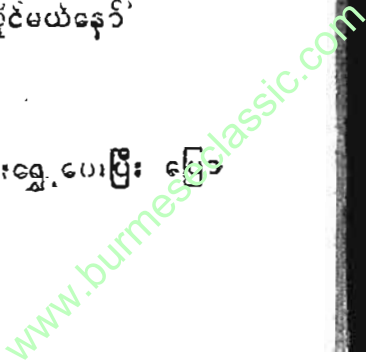
‘မကျွန်... တို့နှစ်ယောက်က မင်းကို ကြိုဆိုပါတယ်၊  
အရက်လဲ သောက်ပါ၊ အမြည်းလဲ စားပါ၊ တို့နဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး  
ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ စကားပြောကြတာပေါ့’

လီအော့က နှုတ်ချိုစွာဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

‘ရပါတယ်၊ ကျွန်အော်လည်း ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို  
ပြန်ပြီး ညှော်ခံပါမယ်၊ ကျွန်တော် ထိုင်မယ်နော်’

‘ထိုင်ပါ ညီခလေး... ထိုင်ပါ’

ကျင့်မော်က သူ့ကုလားဆိုင်ကို တုန်းရွှေပေးပြီး ပြော  
လိုက်သည်။



'အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် ချောက်တာ စောလှချည်လှား'

မာကျင်က မေးလိုက်သည်။

'တစ်ညလုံး ကွင်းထဲမှာ ကျုပ်တို့ ရှိနေကြတယ်။ ခုထိ မအိပ်ရသေးဘူး'

လီအော့အံ ပြောလိုက်သည်။

'ကွင်းထဲမှာဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးဂဏန်းတို့အဖွဲ့စုဝေးရာ နေရာကို ပြောတာလား'

'ဟုတ်တယ်'

'အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလဲ တစ်မျိုးပဲ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တော်တော် ခေါင်းဆောင် လုပ်ချင်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ ရွှင်ဟိုက်သွားပြီး ပုလဲဖြူကို ယှဉ်ဦးမလို့တဲ့။ နိုင်ရင် ဆရာ လုပ်မယ်။ ရှုံးရင် တပည့်ခဦးမလို့တဲ့....

'ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... ဂဏန်းကြီးကို ပြောလိုက် ပါဦး။ အဲဒီကဲ့သို့ သွားနဲ့လို့။ သွားရင် သေလိမ့်မယ်လို့'

မာကျင်က ပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ရှင်ကြီးမှာ သူ့ကိုစွဲဟော အစားလုံး ပြီးသွားပုံရ၏။

ဆိုင်လယ်သို့ထွက်လာပြီး၊ လီအော့အံအဖွဲ့နှင့် စကား လက်ဆုံကျနေလေ၏။

'ညီလေး မာကျင်က ဒီနေ့အရောက်စောပါလား'

ဆိုင်ရှင်ကြီးက မာကျင်ကို မေးဆတ်ရင်း ပြောသည်။

'ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ခရီးထွက်ရမှာပို့လို့ အစော ကြီး ဆိုင်ကိုရောက်လာတာ ပြီးတော့ အစ်ကိုလီအော့အံကို ကျင့်တို့နဲ့လည်း တွေ့ချင်လို့'

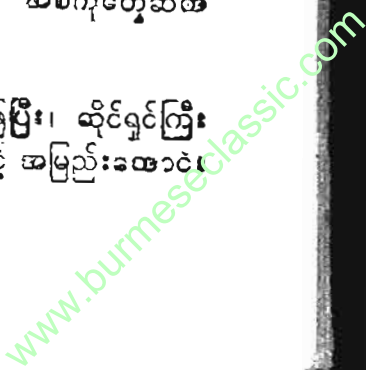
လီအော့အံနှင့် ကျင့်မော်တို့က မာကျင်ကိုကြည့်၍....

'ညီလေးက ခရီးထွက်မလို့လား'

ဟု မေးသည်။

'ဟုတ်တယ် ဆိုင်ရှင်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အရက် အစားအစာဝင်နဲ့ အမြည်း စောင်းကောင်းလုပ်ပေးပါ။ ကျသင့်ငွေကို ကျွန်တော်ပေးမယ်။ ဒီက အစ်ကိုတွေဆီက လှူပါနဲ့'

မာကျင်က လီအော့အံ အမေးကိုဖြေပြီး၊ ဆိုင်ရှင်ကြီး ကိုလည်း အရက်အစားအစာဝင်နဲ့ အမြည်းအစာဝင် ကောင်း မှာကြားလိုက်၏။



'စိတ်ချ၊ ရမယ်'

ဆိုင်ရှင်ကြီးကပြောပြီး၊ စိုင်းမှ ထသွားသည်။

မကြာမီ အရက်ကောင်းတောင်းနှင့် အမြည်းတောင်းကောင်းများ၊ စားပွဲပေါ်၌ ပြည့်လျှံသွားတော့၏။

'အစ်ကိုတို့သုံးဆောင်ကြပါ၊ ကျွန်တော်ကို အားမနာပါနဲ့'

'ညီလေး၊ ခုလိုပြုစုတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အစ်ကိုတို့ တစ်ခုဝမ်းမယ်၊ ညီလေး၊ မှန်မှန်ဖြေမလား'

ကျင့်မော်က မေးခွန်း တစ်ခုနှင့်ဖြင့် အစပျိုးလိုက်ပြီး၊ လီအော့ မေးဆက်ပြသည်။

'ဒီလိုပါ... ညီလေး'

ဟု အစချီ၍ လီအော့က မေးသည်။

'ညီလေးနဲ့ အစ်ကိုတို့ သိခဲ့ကြတာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် ညီလေးရဲ့ မျိုးရိုးနဲ့ဇာတိကို အစ်ကိုတို့ ခုထိမသိသေးဘူး၊ နောက်ပြီး ညီလေးရဲ့ဂိုဏ်းနဲ့ ဆရာသမားကိုလည်း အစ်ကိုတို့ မသိရသေးဘူး ညီလေး၊ အစ်ကိုတို့ကို ပြောပြပါလား'

'လီအော့ကို မာကျင်က မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...'

'ကျွန်တော် မျိုးရိုးက မာမျိုးနွယ်ပါ၊ မိဘဆွေမျိုးတွေ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် အရင်က ကုမ်းစိုက်မြို့မှာ နေတယ်...'

အခုတော့ အိမ်ခြေရာခြေ မရှိတော့ပါဘူး။ ကြံရာနေကြံရာအိပ် ဘဝနဲ့ ရပ်တည်ခဲ့တာ ကြုံပေါ့ပြီ...'

ကျွန်တော်မှာ သင်ဆရာမရှိပါဘူး၊ စာအုပ်ဖတ်ပြီး ဝယ်ယူကုန်ခဲ့ရတာပါ၊ ကျွန်တော် ဆရာက အဲဒီစာအုပ်ပါ'

မာကျင်၏ စကားကြောင့် လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

'အဲဒီ စာအုပ်က ဘာစာအုပ်လဲ'

လီအော့က မေးလိုက်သည်။

'ရှောင်လင်ဘုန်းကြီး ဝူကျိဆရာတော်ပြုစုခဲ့တဲ့ 'အူဆူးဝိုး' သိုင်းမဟာကျမ်းကြီးကို ဖတ်ကြားသင်ယူပြီး သိုင်းညွှားကို တတ်မြောက်ခဲ့တာပါ'

'ဟင်...'

'အလို'



၆၈ ၂၂ ရှိသေးတိန်း

လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် အရက်ကိုသောက်၍ အမြည်းကိုစားကြလေ၏။

မာကျင်ကမူ အရက်အနည်းငယ်သောက်ပြီး အမြည်းကို များစွာစား၍ နေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ လီအော့က စမေးလာပြန်သည်။

‘ရှောင်လင်ကျောင်းတော်မြတ်မှာ ရှိတဲ့တဲ့ကျမ်းကို အတုလို့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် အဲဒီ မေးခွန်းကိုမဖြေခင် ကျွန်တော် မေးခွန်းကို အစ်ကိုအရင် ဖြေကြည့်ပါဦး’

မာကျင်က မေးလိုက်သည်။

‘မေးကြည့်ပါဦး’

လီအော့က ပြောသည်။

‘ရှောင်လင်ကျောင်းက ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီး ခုချွန်ကို အစ်ကိုသိလား’

‘သိတယ်၊ ရိုဏ်းချုပ်ကြီးမဲ့’

‘အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးဆီမှာ ရှိတဲ့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်က ခုဆရာတော်ကြီး ပြုစုထားတဲ့ အူဆူးဝိုးလုံး သိုင်းကျမ်း စာအုပ် မဟုတ်ဘူး...’

‘လုံးအူဝိုင်းခို သိုင်းကျမ်း စာအုပ်ကြီးဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်က အတုကြီးလို့ ပြောနိုင်တာ’

လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ အံ့သြနေကြပြန်လေ၏။

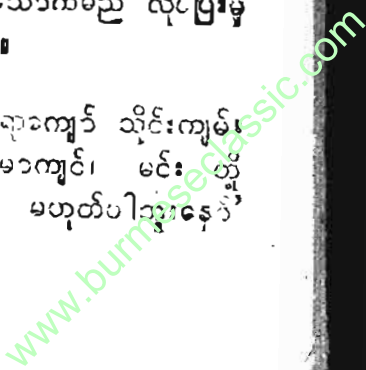
‘တို့ဇာတု အရမ်းကို အံ့သြနေပြီကွာ’

ကျင့်မော်က ဆက်ပြောပြော၍ ညည်းတုန်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ အံ့သြတာလဲဗျာ’

မာကျင်က အရက်အိုးကိုကိုင်၍ သောက်မည် လုပ်ပြီးမှ ပြန်ချ၍ ကျင့်မော်ကို မေးလိုက်သည်။

‘မင်းအသက်အရွယ်နဲ့ အနှစ်တစ်ရာကျော် သိုင်းကျမ်း စာအုပ်ခဲက ဘယ်လိုမှ မနီးစပ်လို့မာကျင်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ပုံပြောပြနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’



'ကျွန်တော် အမှန်ကိုပြောနေတယ်၊ အစ်ကို့တို့ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် အာနန္ဒ ဝျှိုဝှက်နေတဲ့ ခေါ်သွားပါ့မယ်....

'အဲဒီရောက်ရင် အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်လုံး ရှင်းသွားကြလိမ့်မယ် အမှန်တော့ ကျွန်တော် တယ်သွား ကိုမှခေါ်သွားမိတယ်....

'အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်အ ချီးသားပြီး၊ ကျွန်တော် အပေါ် သစ္စာရှိလိမ့်မယ်လို့အင်လို့ ခေါ်သွားမှာ၊ တယ်လို့လဲ....ကျွန်တော်ပြောတာ၊ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော် အပေါ် သစ္စာရှိနိုင်ကြားလား'

မာ ကျစ်က အကဲခတ်လို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ဝေကြည့်လိုက်ပြီ၊ သွေးတိုးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

လီးအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက်....

'ညီလေးအပေါ် တို့နှစ်ယောက်လုံး သစ္စာရှိကြပါ့တယ်'

ဟု လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး သံပြိုင်ပြောလိုက်ကြလေသည်။

'ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ရဲ့ ဝျှိုဝှက်ချက် အမှန်တော့ကို အစ်ကိုတို့ သိရတော့မှပေါ့၊ အရက်နဲ့ အမြည်းကို ကြိုက်သလောက် ထပ်မှာကြွပါဦး'

တော်ပါပြီ၊ တို့သောက်ထာ သပ်များနေပြီ'

'လို့အပ်ရင် မှာအောက်ပါ၊ သောက်ပြီး စားပြီးရင်တော့ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်တော့်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါ၊ ကျွန်တော် ရဲ့ ဝျှိုဝှက်တွေကို အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောပြမယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် ခရီးထွက်မယ်'

မာကျစ်က စကားအဆုံး ပြောလိုက်ပြီးနောက် အရက်ကို ဆက်၍ သောက်ပေး၏။

ကျင့်မော်သည် အရက်သောက်နေရာမှ သတိရသာဟန်ဖြင့်....

'ဪ...ညီလေးမာကို အစ်ကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်'

'ပြောပါ...အစ်ကိုကျင့်'

'ညီလေး ချင်တောင်းကို သိလား'



'သိပ်သိတာပေါ့အစ်ကို၊ ဒီလူကြီးက ရွှေငယ်လင်ရိုက်ကို စော်အားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်က ရွှေငယ်လင်ကျောင်းထွက် မဟုတ်ပေမယ့် ရွှေငယ်လင် စာတွေကို အပြင်ကနေပြီး လေ့လာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့... ရွှေငယ်လင်ကိုထိရင် ကျွန်တော်က မခံချင်တတ်ဘူး...'

'ဒါကြောင့် ချင်တောင်းနဲ့ကျွန်တော် တစ်ယောက်ချင်း၊ ဗက်ချစ်စမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီပုံစံမှာ သူ့ရှားသွားတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဟော့ ဒီမှာကြည့်...'

မာကျင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဝတ်ရုံ အတွင်းမှ ကြွေအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်၍ပြလိုက်သည်။

လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ ယူကြည့်လိုက်ကြ၏။

စက္ကူ အိတ်ပေါ်တွင် ရက်စွဲ ရေးထားသော စာတန်း၊ သုံးတန်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ယင်း စာတန်းသုံးတန်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

၀၀၀၀၀၀

၇-လ၊ ၁၁-ရက်၊ ဗိုင်းနုမ်း၊  
ရွှေငယ်လင်ကို စော်ကား၍  
နားရွက်ဖြတ်လိုက်သည်။ မာကျင်...။

ဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။

'အလို'

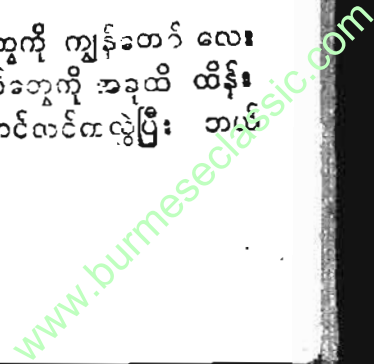
'ဟာ'

လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် ကြွေအိတ်ထဲမှ အရာစုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူ၍ကြည့်လိုက်ရာ ခြောက်ကပ်၍ မည်းညစ်နေသော နားရွက်ခြောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ရေရွက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မာကျင်သည် နားရွက်ဖြတ်ထည့်ထားသော စက္ကူအိတ်ကို လီအော့တို့ထံမှ ပြန်ယူလိုက်ပြီး၊ ဝတ်ရုံအတွင်းသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။

'ရွှေငယ်လင်က ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ကျွန်တော် လေးစားတယ်။ အရင်က စည်းအမ်းချက်တွေကို အခုထိ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေတာဟာ ရွှေငယ်လင်ကလွဲပြီး ဘယ်ရိုက်မှ မရှိဘူး...'

၀၀၀၀၀၀



'ဝူတိနဲ့ ဝူတန်တို့တည်း အကျင့်ကော်ခင်းတဲ့ သိုင်းဂိုဏ်းတွေပဲ၊ အဲဒီဂိုဏ်းတွေကို စော်ကားရင် စော်ကားတဲ့သူဟာ ကျွန်တော် ရန်သူပဲ'

'ညီလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အစ်ကိုတို့ လေးစားပါတယ်၊ ဒါထက် ရှောင်လင်တို့၊ ဝူတိတို့၊ ဝူတန်တို့ဆိုတဲ့ဂိုဏ်းတွေနဲ့ ထော ညီလေး ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိရဲ့လား....'

'ဒီလိုခေးတေကို ဘယ်လိုမှ မဆင်နွှဲနော်၊ အစ်ကိုတို့က ဝူတန် ဂိုဏ်းသား တွေပါ၊ ညီလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးလို့....'

မာကျင်သည် 'ဟက်' ခနဲ တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်ပြီး....

'ဟက်တယ်၊ အစ်ကိုတို့ ခေးတေ အင်မတန် သဘာဝ ကျတဲ့ ခေးခွန်းတွေပါပဲ....'

ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းဖြေရမယ်ဆိုရင် အဲဒီဂိုဏ်းတွေ အားလုံးနဲ့ ကျွန်တော် မရင်းနှီးပါဘူး....

ရှောင်လင်ကိုတော့ ရှောင်လင်သိုင်းကျမ်း၊ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရလို့ ရှောင်လင် မျိုးဆက်သစ်တွေကို သိခဲ့တာတော့ ရှိတယ်'

'ငါ့ညီကို ဆက်လေးအားမယ်၊ ချင်ခတင်၊ က ညီလေးကို လိုက်ရွာနေဘယ်...'

အကြွေးတင်နေတဲ့ နားရွက် တစ်ဖက်ကို ပြန်ထောင်နော်...'

'ဟား...ဟား...ဟား'

လီခေဘု စကားအဆုံးတွင် မာကျင်က အားပါးတူဖူးရယ်မောလိုက်လေ၏၊ ပြီးမှ....

'ကျွန်တော် ဆီက နားရွက်ကိုခယာ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဆီမှာ ကျန်နေတဲ့ နားရွက် တစ်ဖက်နဲ့ နှာခေါင်းကို ခယာ့ ပြန်ဆိုဖြစ်ရင် ဖြတ်ယူ တားလိုက် ပါအုံးမယ်.... စိတ်ချ....'

မာကျင် ယင်းသို့ပြောပြီး အမြည်းသက်ကျွန်ကို အဆုံးစွယ်လိုက်သေတော့သတည်း။



ကျင်ကျန်စိန် အလုပ်လုပ်နေရင်း အော်၍ ဖြေကြား  
ကံသည်။

သွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်တွေ ဘာ ပျက်ပြီနဲ့ တူတယ်။  
ကျင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ကျုပ် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးဗျား၊  
အောင်လေး ဝင်ရှုပ်တာနဲ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ရှင်ဟိုကို ချောက်  
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး...တော့ကံ

မိုးကြိုးစက်ကွင်းသိုင်းကွက်နှင့် လျှို့ဝှက်ချက်

ဂဏန်းကြီးသည် တောင် တစ်ချက်တော်ပြီး ဆိုင်ပြင်သို့  
ထွက်သွားလေ၏။

မာကျင်၊ လီအော့နှင့် ကျင့်မေတ်တို့ နဂါးညီနောင်အား  
စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားပြီး များမကြာမီ၌ ဆိုင်  
ထွင်းသို့ လူတစ်ယောက် သုတ်သုတ်ပျာပျာနှင့် ဝင်ရောက်  
လာသည်။ ထိုသူမှာ ဂဏန်းကြီးဖြစ်လေ၏။

ဈေးနှုံးကြီး ထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း သိပ်မကြာခင်  
တစ်ယောက် နဂါး စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာ  
န်သည်။

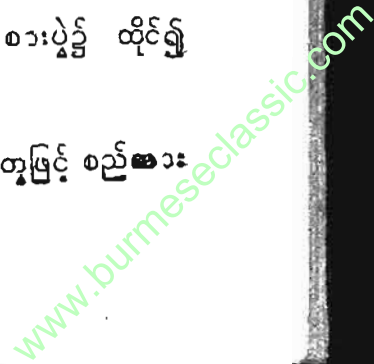
ဗျို...ကျင်ကျန်စိန်၊ လီအော့တို့ လာသွားလား’  
အလုပ်ရှုပ်နေသော ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်ကို ဂဏန်း  
ကြီးက ဆိုင်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း လှမ်းအော်၍ မေး  
လိုက်သည်။

ထိုသူမှာ နားရွက် အတူကို တပ်ဆင်ထားသော ချင်  
တောင်၊ ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

‘ဂဏန်းကြီးပါလား၊ ဆိုင်အုံးလေဗျာ၊ သူတို့တွေ  
ခုလေးတင်ထွက်သွားကြဘာပဲ၊ ဟိုကောင်လေး မာကျင်လဲ  
ပါသွားလေရှဲ့’

ရင်းသည် အေးအေး ဆေးဆေးပင် စားပွဲ၌ ထိုင်၍  
ရက်တင်အိုးနှင့် အမြည်းကို မှုခင်း။

နဂါးညီနောင်စားသောက်ဆိုင်၌ လူတွေဖြင့် စည်စား  
န်သည်။



အရက်တစ်ဆိုးနှင့် အမြည်းများ ဆောက်လုပ်လော့အ  
ချင်တောင်းသည် အေးအေးအေးအေးအေး တည်တည်ငြိမ်  
ပင် အရက်သောက်လိုက် အမြည်းစားလိုက်ဖြင့် တစ်ယောက်  
တည်း အကြံထုတ်သလို တွေး၍ နေလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်တွင်းသို့ နောက်ထပ် တစ်ယောက်ထံ  
ရောက်လာပြန်၏။

နောက် ရောက်လာသော သူမှာ ဝတ်စုံဝါကို ဝတ်ဆင်  
ထားသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် တစ်ဆိုင်လုံးကို သေ့လာကြည့်လိုက်ပြီး  
ထွက်သွားလေ၏။

ချစ်စသင်းသည် မိန်းကလေး ထွက်သွားသည်ကို မြင်  
လိုက်သည်နှင့် များချင်းပင် သူ့ နောက်သို့ လိုက်သွား  
လေ၏။

မိန်းကလေး၏ လျှောက်လှမ်းသွားပုံမှာ သိုင်းပညာရှင်  
တစ်ယောက် လျှောက်လှမ်း သွားရာ အကဲ့သို့ လှန်စွဲ  
လျင်မြန်ပေ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် သူ၏ ခြေအစုံသည် မြေပြင်နှင့်လွယ်  
သွားတတ်ပေ၏။

ချင်တောင်းသည် သူမနောက်သို့ အဆင်းပြေးလိုက်  
နေသည်။

မိန်းကလေးသည် နောက်အ လူတစ်ယောက် လိုက်လာ  
နေမှန်းသိသွားသောကြောင့် ရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်  
ကြည့်တဲမေးလိုက်သည်။

‘ရှင်....ကျွန်မ နောက်ကို သာကိစ္စနဲ့ လိုက်နေတာလဲ’

‘ငါ့နောက်က လိုက်လာမှန်း မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေ  
တာလဲ....’

‘ရှင်ရဲ့ခြေသံက လုံ့လုံ့လုံ့၊ ကျွန်မ သိတာပေါ့’

‘နေပါအုံး၊ မင်းက ဆိုင်ထဲဝင်တာပြီး ချက်ချင်း ပြန်  
ထွက်သွားတာ ဘာလဲဘေလဲ’

‘ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ကို လာရှာတာ၊ မတွေ့လို့ ပြန်  
ထွက်သွားတာ....’

‘နေပါအုံး၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေ  
မေးနေတာလဲ’

‘အဘွက်’



ဂဏန်းသည် 'ဆဟက်' ဟု ရယ်မောလိုက်ပြီး ဆက်ပြောလေ၏။

'မင်းဟာ သာမန် အရပ်သား တစ်ယောက်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး -

အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်'

'ရှင် နားတွေ မအောင်းတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်မ စောစောကပဲ လူ့တစ်ယောက်ကို လာရှာလို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဟာဖြစ်လို့ ထပ်မေးနေရတာလဲ'

'မင်း ရှာနေတဲ့ လူ့တစ်ယောက်လဲ'

'အဲဒါ ရှင်အလုပ်လား၊ မပြန်ရင် ရှင်ကို ကျွန်မ တိုက်ခိုက်ပြီး ဆုံးမရမိမယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား'

ဂဏန်းသည် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ယင်းသို့ ရယ်မောလိုက်ခြင်း၏ သဘောမှာလဲ သူ့မကို အထင်အမြင်သေးသည့် သဘောမျိုးပင် ဖြစ်ပေ၏။

'ရှင် တာသားတော့နဲ့ ရယ်တာလဲ'

သူမက ခေးလိုက်သည်။

'ငါ့ရယ်တဲ့ သဘောက မင်းကို သနားလို့ ခေါ်ပေမယ့် မင်းဟာ သနားစရာ ခံစားခံရပါဘူး...'

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ရဲရဲတောက်လေး ဖြစ်နေတဲ့ ငါ့ကိုလဲ ဆုံးမဦးမယ်ဆိုတော့ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းကို သနားနိုင်အောင်မှာလဲ၊ မင်းကို ငါ့ အနိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး ချီအဖော်အဖြစ်နဲ့ ရှင်ဟိုတို့ ခေါ်သွား လိမ့်မယ်'

'ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း တော်တော်လဲရယ်စရာ ကောင်းပါလား၊ ကျွန်မကို ရှင်က အဖော်အဖြစ် ဟာ ညှိမေးဦးမိပေါ့ ဟုတ်သား'

သူမက လက်နှစ်ဖက်ကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး မိန်းမကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းဟာ အင်မတန်လှတဲ့ မိန်းမလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ့အတွက် မင်းဟာ အဖော်လောင်း တစ်ယောက်ပဲ...'

လော့ဆီမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတာရွှေ့ရက် ပျက်စရာကောင်းတာ တာမူမရှိဘူး၊ ဗီမယ်မိန်းကလေး မင်းနဲ့ ငါ

www.burmeseclassic.com

၈၂။ မိန်းမတို့နဲ့

သိုင်းကွက်တစ်ခုထိယှဉ်ကြည့်ရအောင် အဲဒီပွဲမှာ ငါ့နှင်ခဲ့ရမင်းဟာ ငါ့အဖော်အဖြစ်နဲ့ ရှင်ဟိုကို လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ဘဝနယ်လဲ'

'ရှင် ရှုံးခဲ့ရင်ကော'

'မင်းသဘောအတိုင်း ငါ့ကို ကြိုက်သလို ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်'

'အောင်းပါပြီလေ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တွဲကပ်ပွဲမစခင် ရှင်ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါရစေ'

'မိန်းမလေးက ဘာမေးချင်လို့လဲ'

'ရှင်ပြောတဲ့ ရှင်ဟိုဆိုတာဘာလဲ၊ ကျွန်မ မသိလို့ ရှင်းစမ်းပါဦး'

'ရှင်ဟိုဆိုတာ မြို့တမြို့ပဲ၊ အဲဒီမြို့နဲ့မနီးမဝေးမှာ ရှိတဲ့ ဆိုတဲ့ တောအုပ်တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒီတောအုပ်ထဲမှာ မိန်းမအောင်းတစ်လက် ပေါ်နေတယ်၊ အဲဒီခင်းကို ငါ့သားယူမလို့'

'မင်းအောင်းဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ၊ ကျွန်မ သိုင်းလောကမှာသုံးတဲ့ခွေးအောင်းဆိုတာက သိုင်းပညာရမယ်'

ပိုင်ဘက်ဆင်းတဲ့ သူရဲကောင်းကို ပြောတာ၊ ရှင်ပြောတဲ့ ခားအောင်းဆိုတာ သူရဲကောင်းကို ပြောတာလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ငါပြောတဲ့သူရဲကောင်းဆိုတာခားအောင်းတစ်လက်ကို ပြောတာပဲ'

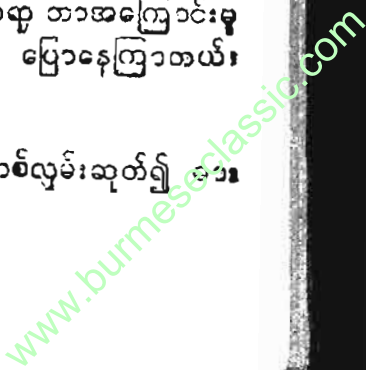
'ရှင် ရှုံးနေပြီထင်တယ်၊ မြိုင်ရိတော့အုပ်ထဲမှာ ဆင်တွေ ကျားတွေနဲ့ ဝက်ဝံတွေပဲရှိတယ်၊ မင်းကောင်းပိုင်ရှင် သူရဲကောင်းမရှိဘူး....'

ကျွန်မလဲ အဲဒီဘက်ကိုလိုက်ပြီး စုံစမ်းနေတာ ရှင်ပြောတဲ့ ခားအောင်းတစ်လက်က အခု ဖိန်းဆန်းမြို့စွန်တစ်ခုမှာပေါ်နေတယ်လို့ကြားတယ်၊ ရှင်ကြားတဲ့သတင်းက မှားနေပြီရှင်'

'မင်း ငါ့ကိုလာပြီး လိမ်မနေနဲ့၊ ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို မယှဉ်ရဲလို့ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ပြောနေတာလား'

'ရှင်ကို ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ ရှင်ကိုလဲ မကြောက်ဘူး၊ ကဲ ပြောနေကြာတယ်၊ တွဲကပ်ပွဲမလိုက်ကြရအောင်'

မိန်းမလေးသည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ ခွေးကို လျှင်မြန်စွာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။





၈၃ မိန်းကလေးတို့နား

ထို့အတူ ဂဏန်းကြီးကလည်းခားကိုထုတ်ပြီ အဆင်သင့် ဖြစ်နေ၏။

‘ကိုင်း မိန်းကလေး၊ ကြည့်သာ ရွှောင်ပေဟော’

ဂဏန်းကြီးသည် ခားကိုလေထဲဝေ့ရမ်း၍ နဂါးမြီးဆွဲ သိုင်းကွက်ဖြင့် မိန်းကလေးကို စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

‘ခန်း’

‘ချမ်း’

မိန်းကလေးသည် လျင်မြန်မှု ရှိရုံဘင်မကဘဲ ခားခရီး သည်းကောင်းပေ၏။

ဂဏန်းကြီးသည် နဂါးမြီးဆွဲ သိုင်းကွက်ကို မိုးကြိုး၊ လျှပ်လက်သိုင်းကွက်ဖြင့် ဆီးခဲ၍ ကိုယ်ကိုလှေထဲသို့ ပစ်တင် လိုက်၏။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေပေ့မိ၍ လွင့်တက်သွားသော သစ်ရွက်ခြောက်တစ်ရွက်ပမာ လှပစွာဝေ့လှည့်၍ မြောက် တက်သွားလေသည်။

‘ဝှစ်...ဝှစ်...’

သူမသည် အခက်သို့ ပြန်မကူးခင် ခားချက်နှစ်ချက်ကို ဝလထဲ၌ဝေ့ရမ်းလိုက်သည်။

ထိုခားချက်မှာ ရွှောင်လင်ငိုက်သုံး ‘မိုးကြိုးစက်ကွင်း’ သိုင်းကွက်များဖြစ်သဖြင့် ဂဏန်းကြီး ယန်သွားလေ၏။

‘မိုးကြိုးစက်ကွင်း’ သိုင်းကွက်မှာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကျယ် သော သိုင်းကွက်အမျိုးအစားဖြစ်၍ တိုက်ကွက်သားရှိပြီး ရွှောင်ကွက်မရှိသော သိုင်းညှာဆန်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေ၏။

‘အလို... မိုးကြိုးစက်ကွင်း သိုင်းကွက်ကို ဧမိန်းကလေး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တတ်ကျွမ်းထားပါလိမ့်’

ဂဏန်းကြီး ထိတ်လန့်စွာ အော်ပြီး နောက်သို့ ခြေသုံး လှမ်းခန့်ဆုတ်၍ ပြန်တည်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် မြေပေါ်သို့ ပေါ့ပါး လျင်မြန်စွာ ပြန်ကူးလာပြီးနောက် ဂဏန်းကြီးကို သိုင်းကွက်သုံးကွက် ဖြင့် တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

ရှင်းသိုင်းကွက် သုံးကွက်မှာ ငင်မမိုးကြိုးစက်ကွင်းသိုင်း ကွက်ထဲမှ အ-ရားပါ အရာအောက်သော ‘ပြေးမလွတ်’ ခန္ဓာ မသားသေ့နည်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

‘မုဆိုးသားထောင်ဖမ်း’အကွက် ဖြစ်သည်။

သူမ၏ သိုင်းကွက်သုံးကွက်သည် ဂဏန်းကြီး၏ ပြေးလမ်း၊ ရွှေငါးလင်းကို ထိကျမှန်တန်စွာ ပိတ်ဆို့ထစားလိုက်ပြီဖြစ်၍၊ ဂဏန်းကြီးမှာ မလှုပ်သားဘော့ပေ။

ပြေးပေါက်၊ ထွက်ပေါက်လည်း မမြင်ဘော့။

ထိတ်လန့် ချောက်ချားစွာ တစ်ချက်သာ အော်လိုက်နိုင်ပြီး၊ ခုန်းခနဲ လဲပြိုကျသွားရသူက မိန်းကလေးကို အထင်သေးလွန်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေသော ဂဏန်းကြီးပင် ဖြစ်ပေဘော့သတည်း။

မိန်းကလေး၏ ဓားချက်သုံးချက်ဆီ ဂဏန်းကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အခင်းကြီးသော ပင်မအကြောကြီး သုံးကြောကို ပြတ်တောက်ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဂဏန်းကြီးထိတ်ကျမ်းခဲ့သော သိုင်းပညာရပ်တို့မှာလည်း အလိုလိုပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားမြဲ ဖြစ်လေသည်။

‘ကျွန်မ ရှင်ကို ဆုံးမလိုက်ပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတဲ့လူ့တုနဲ့ အတန်ဆုံးဟာ သိုင်းပညာကို မေ့ပျောက်လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်....’

‘အခုအချိန်မှာ ရှင်ဟာ သာမန် လူပျော့လူညှို့တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ ရှင့်အတွက် မျိုးဆက်သစ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး....’

‘ရှင်ဟာ မိန်းကလေးဆိုရင် အထင်အမြင်သေးတတ်ပြီး စော်ကားချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိလို့ ရှင့်ရဲ့ ကိုလေသာ သွေးကြောတွေကို ကျွန်မ ဖျက်ဆီးလိုက်တာပဲ၊ ဝမ်းနည်းပါးစွာ အယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး’

မိန်းကလေးသည် ဂဏန်းကြီးကို ဆုံးမပြောဆိုပြီး၊ ထွက်ခွာသွားသောအခါ အပြုတူင်....

‘ဟေး...ခဏရပ်လိုက်စမ်း’

ဟူသောအမိန့်သံ ဘစ်ခုကြောင့် သူမ ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသတည်း။



www.burmeseclassic.com

'မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ'

'ကျွန်မနာမည်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရှင် ဘာဖြစ်ချင်  
တယ်ဆိုတာပဲ ပြောပါ'

'ဟေး... ဟေး... ဟေး... ဟေး... ခင်... အခု မိန်း  
မလေးပါလား'

ငတ်စုံနက်နှင့်လူက ရယ်မော၍ပြောသည်။

ထိုသူမက ဂဏန်းကြီး စုဆောင်းထားသော အဖွဲ့ထဲမှ  
သန်းပေါင်ဆိုသူ ဖြစ်ပေ၏။

ဂဏန်းကြီး၏ လူယုံတော်၊ လူစာရင်းရေးမှတ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်  
ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

'မင်းနာမည်ကို ငါမေးနေတယ်၊ ပြောပါ၊ ငါ့နာမည်  
သန်းပေါင်လို့ ခေါ်တယ်၊ မင်းနာမည် ပြောပါ'

'ကျွန်မနာမည် မပြောနိုင်ဘူး'

'မပြောရင် မင်းကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရမယ်'

'ခတ်နိုင်ရင်ခတ်ပါ၊ မခတ်နိုင်ရင်... ကျွန်မ ရှင်ကို  
ပြန်ခတ်ရလိမ့်မယ်'

ဂဏန်းကြီးနှင့် သန်းပေါင်လှည်းစီးခြင်း

'ဟေး... ခဏလုပ်လိုက်'

ဟူသော အမိန့်သံနှင့်အတူ အနက်ထောင် အရိပ်သဏ္ဍာန်  
တစ်ခုသည် သူမရှေ့ တစ်လံအကွာ၌ ရုတ်တရက် ကျရောက်  
လာသဖြင့် သူမသည် နောက်သို့ လျှင်မြန်စွာ ခြေနှစ်လှမ်း  
ဆုတ်ရှောင်၍ အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

ဂဏန်းကြီးမှာ မြေ၌ လဲလျက်ခို၏။

ကောင်းစွာ ထိုင်ဦးမည် မဟုတ်ဘူး။

ငတ်စုံနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သိုင်းသမား  
တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ မိန်းကလေးကို အမိန့်ပေးသူပင် ဖြစ်ပေ  
သည်။



‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...’

လန်ပေါင်သည် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး နောက်... ရုတ်တရက် သူ့မကို ထိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

‘ခန်း...’

‘ချမ်း... ချင်...’

လေထဲတွင် ဓားနှစ်ချောင်း ထိခတ်သွားသည်။

ဓားသံနှင့်အတူ ဓားချင်းခတ်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော မီးပန်း၊ မီးလျှပ်များ ပြီးပြန် လင်းလက် သွားလေတော့သည်။

‘မိန်းကလေးရဲ့ သိုင်းကွက်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ’

‘ရှင်လဲ မည့်လှပါဘူး’

ထို့နောက် အဝင်အထွက်မရဲကြဘဲ အကွက်ချောင်း၍ နေကြလေ။

လန်းပေါင်သည် သူမ၏ ဟာကွက်ကိုချောင်း၍နေသည်။ သူမက ဓသိယောင်ဆောင်၍ ဟာကွက်ကို ပိုမိုသိသာစွာ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ဓားချက်နှောင်းစွာ ဝင်နိုင်သော ဟာကွက်နှစ်ကွက်ကို ဝှက် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ လန်းပေါင် မြင်တွေ့သွားသဖြင့် ဟာကွက် နှစ်ကွက်ဆီသို့ ဓားချက်နှစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

‘ဝှစ်’

‘ဝှစ်...’

‘ဝှန်း...’

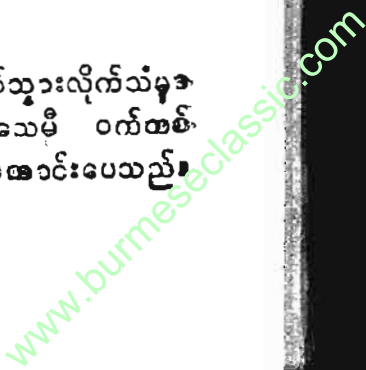
‘သားရိုး’

သို့သော် လန်းပေါင်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မဆောင်မြင်ချေ။

လန်းပေါင်၏ ဓားချက်နှစ်ချက်စလုံးကို မိန်းကလေးက နှောင်းစွာ ပိတ်ဆို့နိုင်ခဲ့၏။

မိန်းကလေး၏ မိုးဖြူလက်ဝါးချိုက်ချက်က လန်းပေါင်၏ ပခုံးကို ဝှန်းခနဲ ကျရောက်သွားစေသည်။

လန်းပေါင်း၏ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သွားလိုက်သံမှစ၍ ဝက်ထိတ်သမား၏ လက်ချက်ကြောင့် မသေမီ ဝက်ထစ်ကောင်၏ အော်သံကဲ့သို့ချောက်ချားဖွယ် အောင်းပေသည်။



ထိုနောက်ဘော့ လန်ပေါင် ဝုန်းခနဲ လဲကျသွား  
ပြန်မထနိုင်တော့ချေ

ထိုစဉ်၌မှာပင် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် နွားနှစ်ကောင်  
သော လှည်းတစ်စီး အနားသို့ ရောက်လာသည်။

နွားပိုင်းရှင် လှည်းသမားကြီးအား မိန်းကလေးက အ  
မည်ဟောင်းလိုက်သည်။

'ဗီလျနစ်ယောက်ကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး နဂါးညှိနေ  
စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ ချထားပေးခဲ့ပါရှင်'

နွားပိုင်းရှင်အစွဲကြီး လင်ယေးသည် ကြောက်ကြောက်  
ရွံ့ရွံ့ဖြင့် မိန်းကလေးပြောသည့်အတိုင်း ဂဏန်းကြီးနှင့် လန်  
ပေါင်တို့ကို လှည်းပေါ်သို့တင်၍ ချက်ချင်းပင် လှည်း  
မောင်း၍ ထွက်သွားကြလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ကျယ်သောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး  
နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။



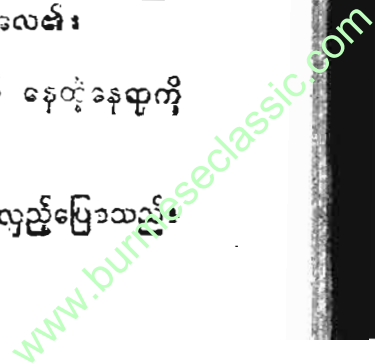
ကျင်၏ ထူးဆန်းသော လျှို့ဝှက်စခန်း

အကျင့် 'ဦးဆောင်၍ ခေါ်လာခဲ့သော လီအော့နှင့်  
မောင်တို့သည် တစ်သမ်းလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်  
၍ လာခဲ့ကြသည်။

မာကျင်သည် သူ့သားနှစ်ယောက်ကို အတိုင်း သို့ဦးဆောင်၍  
ရောက်သွားသောအခါ လီအော့နှင့် ကျင့်မောင်တို့၏လည်း  
ကပ်ကပ် အစဉ်တစ်စိုက်ပင် လိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။

'အစ်ကိုတို့ မောကြပြီသား၊ ကျွန်တော် နေထိုင်နေရာကို  
ရောက်တော့မှာပါ'

မာကျင်က ရှေ့မှလျှောက်နေရင်းက လှည့်ပြောသည်။



‘စီခရီးလှောက်အစော့ မောတယ်လို့ ဘယ်ပြောလို့လဲကွာ....

ဝါညီရဲ့ လျှို့ဝှက်ခန်းကလဲ လူ့ဆောက်လူပေါက် တော်တော် ရှားမယ့်နေရာပဲ....

မိသုသာန်အ သုသာန်ဟောင်းကြီးပဲ၊ ဘယ်သူမှ အမပြုကြတော့ဘူးကွ’

လီအော့က ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မိသုသာန်ဟောင်းက နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ့်ကျော်သွားပြီ....

မန်ချူးသင်္ချိုင်းဟောင်းတစ်ခုပဲ၊ ကျွန်တော့် လျှို့ဝှက်ခန်းကို ဆောက်တော့မယ်’

မာကျင်က ပြောပြီး တစ်နေရာသို့ကွေ့ပတ်၍ လျှောက်သွားသောအခါ လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင် နောက်ဆီ ဆက်လိုက်ကြလေ၏။

တစ်နေရာဆရာတော်တို့ မာကျင်သည် လျှောက်လှည့်သွားနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်လေ၏။

မာကျင် ရပ်လိုက်သောနေရာသည် တွင်းပျက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ဖြစ်လေ၏။

‘ကျွန်တော်နေကဲ့ လျှို့ဝှက်နေရာက ဒီတွင်းပျက်ကြီးအထဲမှပေါ်’

မာကျင်၏ တွင်းပျက်အဟောင်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ပြောလိုက်ရာ လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့၏ တွင်းပျက်ဟောင်းကို ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

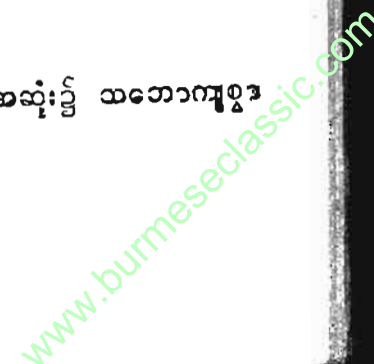
တွင်းပျက်ဟောင်းကြီးမှ ခပ်တိမ်တိမ်ရှိ၍ ချုံများ၊ သစ်ပင်၊ ညောင်မြစ်ကဲ့သို့ အနွယ်များ ပိတ်ဆို့ကပ်ဆီးလျက် ဖုံးလွှမ်းထားသကဲ့သို့ ရှိနေ၍ ကျင့်မော်က....

‘ညီလေး မာအ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီ တွင်းပျက်ကြီးအထဲမှာနေတာလဲ အနေအစား မမှန်လိုက်တာ ညီလေးကွ၊ လျှို့ဝှက်စိတ်ချရာလဲ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ပါလား’

‘ဟား....ဟား....ဟား’

မာကျင်သည် ကျင့်မော် စကားအဆုံး၌ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ရယ်မောရင်းမှ—



'အစ်ကိုတို့ အခု မြင်ရတဲ့ တွင်းပျက်ကြီး အခနအထား တိုင်းဆိုရင် ကျွန်တတစ် နေလို့ ဘယ်ခုမလဲ....

ကျွန်တော်တစ် ဗဟုတ်ဘူး တေခေကြောင် တစ်ခေောင် ဘောင် လုံလုံခြုံခြုံ စိတ်ချ လက်ချ နေလို့ မရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တတစ် နေလို့ရအောင်တော့ ဒီလိုလျှို့ဝှက် ချက်ပေးတ ချ်နေတယ်လား'

မာကျင်လည် တွင်းပျက်ကြီး၏ဘေးမှ သစ်မြစ်စကန်ခုကို ဆွဲလည်သိုက်ရာ ညောင်မြစ်ကဲ့သို့သော သစ်ပုတ်ချုပ်ပုတ်များ ပိတ်ဆို့ နေကြောင်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့သည် ရှုတ်ကရက် တွင်းကြီးပေါ်သို့ ပြောက်တက်ကြွသဖြင့် ဘေးသို့ စုကပ် သွားလေ၏။

တို့သို့ စုကပ်သွားသောအခါ တွင်းပျက်ကြီးမှာ အလွန် နက်ရှိုင်းစွာ ပေါ်လင်း၏။

တွင်းပျက်ကြီးမှလည်း လှေခါးသစ်များနှင့် စနစ် တကျ ပြုလုပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

'ညီလေး ရဲ့ ဘုံပိတ်ခန့်သ တယ်လဲ အဆင့်မြင့်ပါလား'

ကျင့်မော်က ပြောလိုက်သည်။

'ဆင်းကြည့်ပါအုံး၊ တွင်းကြီးရဲ့ဘေးတေ့မှာလဲ အခန်း ခွဲစည်းပုံတေ့ အများကြီးရှိတယ်၊ ကြိုက်သလို နေလို့ရတယ်၊ စား...အစ်ကိုတို့ ဆင်းကြမယ်'

မာကျင်က အရင်ဆင်းလိုက်သည်၊ လီအော့နှင့် ကျင့် မော်တို့က နောက်မှ ဆင်းလိုက်လာကြသည်။

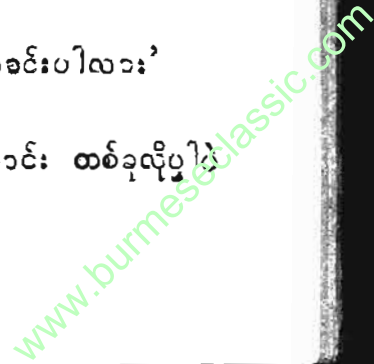
ဘေးနံရံမှ အပေါက် တစ်ခုသို့ အဝင်မှာ မာကျင်၏ လျှို့ဝှက် သစ်မြစ် သေ့ဘတ် တစ်ခုနှင့် ဆွဲလည်လိုက်ပြန်၏။

တွင်းထိပ်မှ ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့သည် တွင်းအတွင်းသို့ ထိုးဆင်းကျလာပြီး ပိတ်ဆို့ သွားလေ၏။

မာကျင်တို့သည် လိုက်သဖွယ်ရှိသော အခန်းကြယ်တစ်ခု အတွင်းသို့ ဖောက်လာကြပြီးနောက် မီးတိုင်များကို မာကျင် က ထွန်းညှိ လိုက်ရာ တစ်ခန်းလုံး လှင်း၍ သွားလေ သည်။

'ဟာ...ငါ့ညီရဲ့ နေရာက အလွန်ထေခင်းပါလား'

'တစ်ဆယ့်ကို ဆိမ်အေခင်း ရာကောင်း တစ်ခုလို့ပွါး လား...'



အခန်းဖွဲ့စည်းပုံကလဲ နေထည် ဝင်ကြား လိုက်တာလဲ  
အလွန်ပဲ၊ ညီလေး ဘာသာ တီထွင်ပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့တာ  
လား....

‘အမှန်အတိုင်းပြောရမှင် တစ်ချို့အပိုင်းကို ကျွန်တော်  
လုပ်ဆောင်ခဲ့တာရှိပါတယ်....’

အများအားဖြင့်တော့ သူ့သဘာဝ အတိုင်း ရှိနေတာ  
ပိုများပါတယ်’

‘မာကျင်က ပြောပြီး လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ကိုနေရာ  
ထိုင်ခင်းချပေးကစ....’

အရက်နှင့် အမြည်းများ ချပေး၍ ညှော်ခံလိုက်သည်။

‘တော်တော် အံ့ဩစရာကောင်းတပဲ၊ သေကေစမ်း  
ဆေးကန်တွေ ရနေဟေ့ကို ပိုပြီး အံ့ဩစရာ ကောင်းနေ  
တယ်...’

ကျင့်မော်က အခြေမနေနှင့်အနေအထားကိုအကဲခတ်၍  
ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်တို့ ဆင်းလာတုန်းက အစ်ကိုတို့ သတိမထား  
မိဖူးနဲ့ တူတယ်...’

လေမင်းနိုင်ဆောင်လုပ်ထားတဲ့ဝါးပင်တွေကို အစ်ကိုတို့  
မြင်ခဲ့ဘူးလား’

‘မြင်တယ်’

ကျင့်မော်က ဘတိ အရဖြင့် မြင်ခဲ့ကြောင်းကို ပြော  
သည်။

‘အဲဒါ ဝါးပင်တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိနေတာဟာ  
လေပြင်ပါကံတွေပေါ့....’

အပြင်က လေကို တွင်ထဲရောက်အောင် ကျွန်တော်  
လုပ်ထားတာ....

အဲဒီ ဝါးပင်တွေက အဆစ်အပိတ် မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်  
တီထွင်ထားတဲ့ ဝါးထွေကဆိုတော့ လေဝင် ဆေးထွက်ကို  
လိုသလို အသုံးချလိုရတယ်’

‘ငါ့ညီကို ထိုမိပြီး စိတ်စင်စားလေပြီကွာ’

လီအော့က ပြောလိုက်သည်။ ဘဏယ်လည်း ရင်တင်  
စကားဖြစ်လေ၏။





‘အစ်ကို-လိနဲ့ ကျွန်တော် အမြင် စောင်းခဲ့တာတွေကို မေ့ဖျောက်လိုက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် အစ်ကို တို့ကို ပိုပြီး ခင်မင်သွားတယ်...’

ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့စိတ်ရင်းအမှန်ပါ။ အစ်-လိရဲ့ စိတ် ကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။’

‘ပထမတော့ မင်းကို ငါ စိတ်ဆိုးမိတယ်။ နောက်ပိုင်း မှာ မင်းရဲ့ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရပ်တွေကို မြင်လိုက်ရတော့ မင်းကို စိတ်မဆိုးချင်တော့ဘူး...’

သိချင်စိတ်တွေဖြစ်လာတယ်။ ဒါဟာ ငါတစ်ယောက် အည်း မဟုတ်ဘူး...’

ဟေ့ဒီက ငါ့မိတ်ဆွေ ကျင့်မော်လဲ အဲဒီ အတိုင်းပဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကျင့်မော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ လီအော့ ပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ တစ်ယောက်တော့ ငါ့ညီဟာ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ အောင်းတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပဲ’ ကျင့်မော်က ပြော လိုက်သည်။

‘သောက်ကြ၊ စားကြပါဦး’

မာကျင်က အရက်နှင့် အမြည်းများကို ညှော်ခံကျွေးမေး သည်။

လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့က အရက်နှင့် အမြည်းများကို စားကြ သောက်ကြသည်။

ကျွန်တော် အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို လေ့လာခဲ့တာ ကြာပြီ။ ကျွန်တော် မှာ အဖော်လိုနေတယ်။ အထူးသဖြင့် တော့...တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် လိုနေတယ်’

‘ညီလေးကိုကြည့်ရတာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်နဲ့ တူတယ်’

လီအော့က ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် မှာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတယ်။ အဲဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော် လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပါပဲ’

‘ဘာအလုပ်လဲဆိုတာ အစ်ကိုတို့ သိခွင့်ရှိလား... ညီ လေး’

ကျင့်မော်က မေးလိုက်သည်။



'ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် သွေးဖောက်ထောက်ပြီးရင်  
တော့ သိခွင့်ရှိရင်လာပါလိမ့်မယ်'

မာကျင် စကားကြောင့် လီးအာနှင့်ကျင့်ခမ်တို့ အံ့ဩ  
သွားကြလေ၏။

'သွေးဖောက်ထောက်ကြမယ်၊ ဟုတ်လား'

လီးအာက အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

အမှန်လည်း ထာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောလိုက်မှန်း မသိ  
သော မာကျင်ကို လီးအာ အံ့ဩ ထိတ်လန့်သွားပုံ ရလေ  
သည်။

'အစ်ကိုတို့ မကြောက်ကြပါနဲ့။ သွေးဖောက်ယယ်ဆို  
တလဲ စတိလေးကပ်ပါ။ နည်းနည်းစီဖောက်မှပေါ့။ သွေး  
သုံးမျိုးစေ့ပြီး ဆောက်ကြမှာပါ...'

'ဒါမှ ကျန်ဆော်တို့ သုံးယောက် သွေးဖောက်တွေ  
ဖြစ်ပြီး၊ တစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို တစ်ယောက်က  
သိခွင့်ရမှာ...'

'ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့... ကျန်တော်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်  
တွေကို အစ်ကိုကိုသိအောင် ပြောပြခွင့်မရှိဘူး။ သွေးဖောက်  
မိတ်ဆွေမဖွဲ့ချင်ဘူးဆိုရင်လဲ ရပါတယ်...'

'အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို ကျန်တော် စကားစွာ ညွှန်  
ပေးပြီး ပြန်ပို့ပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ချို့ယွင်းချက်တော့  
ရှိတယ်'

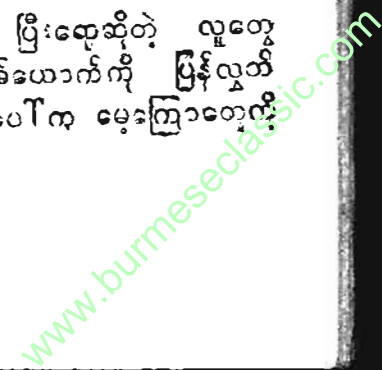
မာကျင်က စကားကို တစ်ခက်ချန်၍ ပြောလိုက်သဖြင့်၊  
လီးအာက...

'ချို့ယွင်းချက်ဆိုတာ ဘာလဲ ညီးလား'

'ချို့ယွင်းချက်ဆိုတာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကို  
တို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် တစ်ချိန်မှာ ကျန်တော်  
ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်...'

'ကားဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်စလုံး  
ကျန်တော်ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းလို သိသွားလို့ပဲ။ လူဆိုတဲ့  
သတ္တဝါဟာ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားလခရိုမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့  
မျက်နှာကိုမှ မထောက်တတ်ဘူး...'

'ဘယ်သူသေသေ ငစေမာရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ လူတွေ  
ချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်  
လိုက်တဲ့အခါမှာ အစ်ကိုတို့ ကိုယ်ပေါ်က မှေးကြာတွေကို  
ပိတ်ပြီးမှ ပြန်လွှတ်ပေးနိုင်မယ်...'



'ဒါမှ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော် စခန်းကို ပြန်  
မသိနိုင်မှာ'

မာကျင် စကားကြောင့် လီဆော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည်  
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ထိတ်လန့် တုန်  
လှုပ်သွားလေ၏။

'ညီလေးကို အစ်ကိုတို့ယုံပါတယ်၊ ညီလေးနဲ့လဲ မိတ်ဆွေ  
ဖွဲ့ချင်ပါတယ်'

ကျင်ခေတ် ပြောလိုက်၏။

မာကျင်သည် အသေးစား အပြုံးတစ်ခုကို ဆောင်၍  
ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်....

'ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးရင် သွေးပောက်  
ကြမယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် ရွဲလျှို ဝှက်ချက်တွေ အားလုံးကို  
အစ်ကိုတို့ ပြောပြမယ်....

'ပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာကို ဆက်ဆွေးနွေး  
ကြမယ်၊ ဘယ်နှယ်.... အစ်ကိုတို့ သဘောတူကြရဲ့လား'

'တူတယ်၊ ညီလေး'

'ကိုင်း.... ဒါဆို ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်လိုက်ကြ  
ဦးစို့.'

ထိုနောက်တော့ သုံးယောက်သာ ကွင်းပြင်ကြီး၏  
လျှို ဝှက် နံရံပောက်၊ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုအတွင်း၌  
အရက်စိုင်းကြီးတစ်စိုင်းဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်၍ သွားလေ  
တော့သတည်း။

o o o

www.burmeseclassic.com

ဟုပြောလိုက်ရာ နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင် ကျွန်ကျွန်စိန်သည် အံ့ဩ၍ သွားလေ၏။

‘ဘယ်က လူနှစ်ယောက်လဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် တာလဲ’

ကျွန်ကျွန်စိန်က မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒါတွေ ကျုပ်တို့လဲ မသိဘူး၊ မိန်းကလေးက ဘာ ပေးချက်အရ ကျုပ်တို့ လာပို့ ပေးတာပဲ’

ထိုစကားကိုပြောလိုက်သူမှာ အဘွားကြီးဖြစ်သည်။

‘အဲဒီ မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ’

‘အဲဒါလဲ ကျုပ်တို့ ခေယိုး’

ထိုစဉ် ဆိုင်တွင်း၌ အရက်ဆိုင်သောက်နေသော နားရွက် တူ ကပ်ဆင်ထားသော ချင်ဟောင်းသည် ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက် လာပြီး....

‘အဲ ဒီ မိန်းကလေးက ဝတ်စုံဝါနဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ် တာ’

ဟု မေးလိုက်၏။

ဂဏန်းကြီးတို့ အရပ်ကြီးပြတ်

နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင်ခရူ ဆိုင်ဝဉ် လှည်း တစ်စီး ထိုးဆိုက်ရပ်လိုက်သည်။

ကျွန်ကျွန်စိန်သည် ဆိုင်းအတွင်းမှနေ၍ ဆိုင်ခရူရှိ ထိုး ဆိုက်ရပ်လိုက်သော နွားလှည်းတစ်စီးကို မြင်လိုက်သော ကြောင့် ဆိုင်ပြင်သို့ သုတ်သုတ်ထွက်လာ၏။

နွားလှည်းရှင် အဘိုးအိုလင်မယား နှစ်ယောက်သည် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပြီးနောက်....

အဘိုးအိုက....

‘လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ လူနှစ်ယောက် ကျုပ်လှည်းနဲ့ ပါလာဘယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တင်ပို့ လိုက်တာ၊ နဂါးညီနောင်ဆိုင်ကိုဆောက်ရင် ချပေးလိုက်ပါဆိုလို့ ကျုပ် တို့ လင်မယား လာပို့ ပေးတာပါ ခင်ဗျာ’



'ဟုတ်တယ်၊ ဝတ်စုံဝါနဲ့ မိန်းကလေးပဲ'

အဘူးကြီးက ဖြေလိုက်သည်။

'လီထိန်လင်း'

ချင်တောင်း၏ နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

'လီထိန်လင်းက လှည်းနဲ့တင်ပို့လိုက်တာလား'

ချင်တောင်းက အဘိုးကြီး လင်မယားကို မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ လီထိန်လင်းသား ဘာသာတော့ မသိဘူး။ ဝတ်စုံဝါနဲ့ မိန်းကလေးပဲ ကျုပ်သိတယ်'

အဘိုးကြီးက ဖြေသည်။

'ဒါဆို အဲဒီ လူနှစ်ယောက်ကို လှည်းပေါ်က ချလိုက်'

'ခင်ဗျားတို့ လာချပေါ့ဗျား၊ ဒါ ကျုပ်လူမှတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့က စေတနာနဲ့လာပို့တာ၊ မချပေးနိုင်ဘူး'

အဘိုးကြီးက စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

ချင်တောင်းနှင့် ကျင်ကျန်စိန်တို့သည် အဘိုးကြီးတို့ လင်မယားကို မကျေနပ်ဖြင့် ဖော်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လှည်းထွင်းမှ လူနှစ်ယောက်ကို အပြင်သို့ထုတ်၍ မြေပေါ်သို့ လိုက်သည်။

'ဟင်....'

'ဂဏန်းကြီးတို့ပါလား'

ချင်တောင်းနှင့် ကျင်ကျန်စိန်တို့၏ နှုတ်မှ အားမရှိတိ ဝိန်းများ ခုန်ပျံထွက်ပေါ်သွားကြသည်။

မထင်မှတ်စွာ ဂဏန်းကြီးနှင့် အဖော် တစ်ယောက်ကို ဝိန်းကြီးပြတ် ဖြစ်နေတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဝိန်းကြီးတို့သည်



ခူချန်ဆရာတော်ကြီးသည် သိုင်းလေကျင့်နေကြသော ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သင်တန်းသား၊ ကိုရင်ကလေးများ ကို ကြည့်လျက် သဘောကျနေလေ၏။

'ထိုစဉ်၌ အဝါရောင်အရိပ်သဏ္ဍာန် တစ်ခုသည် ခူချန် ဆရာတော်ကြီးရှေ့သို့ ထိုးကျလာ၏။

'လီထိန်လင်း'

'မှန်ပါ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ ပြန်ရောက်ပါပြီ'

'အိန်း... အိန်း ဘယ်နှယ်လဲ၊ ထူးဆန်းတဲ့အောင်လေးကို ကျွန်ုပ်တို့လား'

'မတွေ့ခဲ့ပါဘူး ဘုရား၊ သူ့သွားတတ်တဲ့ နဂါးညီနောင် စားသေခက်ဆိုင်က တပည့်တော် ချောက်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ ဂရိတ်ကို မတွေ့ခဲ့ဘူး'

'ထူးဆန်းတဲ့ကောင်လေးအစာရေးကြီးသယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုထက်အရေးကြီးတစက်...'

ငါတို့ ပင်မ ဆရာတော်ကြီး ခူးကျည်ရဲ့ သိုင်းကျမ်း အော်ကြီးအ ပိုပြီ၊ အရေးကြီးနေတယ်၊ အဲဒီ ကျမ်းစာအုပ် ကြီး မရလို့မဖြစ်ဘူး'

ခူချန် ဆရာတော်နှင့် လီထိန်လင်း

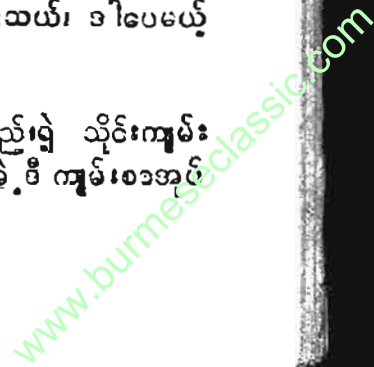
ခေါင်းလေးခင်းသံများဖြင့် စည်းဝေးနေသော ရှေး လင်ကျောင်းတော်ကြီးကို ခပ်လှမ်းသိုမ်းမှ မြင်တွေ့လို ရ၏။

ကျေးခင်းပင်ဝန်းကျင် ဝတ်ပတ်လည်၌ သစ်ပင်ကြီးတစ် ပင်က အသွယ်သွယ်တိုက်သည် စိမ်းလန်းစိုပြည်လျက်ရှိသည်။

ကျောင်းကြီး၏ မျက်နှာစာရွှေတွင်မူ ကွင်းပြင်ကျွန်းကြီးတစ်ခုရှိသည်။

ထိုကွင်းပြင်ကျွန်း၌ ရှောင်လင်ဘုန်းထော်ကြီးများ သို လေ ကျင့်နေကြသည်။

ခူချန်ဆရာတော်ကြီးသည် အသက်လွန်စွာကြီးပြီဖြစ် စေ့မတ်ဆိတ်သာမက မျက်ခုံးမေး၊ မျက်တောင်မေးတို့ ပြုဆုတ်လျက်ရှိသည်။



'တပည့်တော်လဲ ကြီးစားပြီး ရှာခဲ့တာပဲ၊ တွေ့မှမတွေ့တာပဲ ဘုရား၊ တပည့်ဘော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဘုရား'

ခူချွန် ဆရာဘော်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ထစ်စုံတစ်ခုကိုဘေး၍ နေလေသည်။

'ဆင်း... ဒီကောင်လေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီ ကျမ်းတော်ကြီးကို ရခဲ့တာပေါ့လိမ့်၊ ငါ့ဖြင့် စဉ်းစားလို့ကိုမရဘူး'

'သ့... ဆီမှာရှိတဲ့ သိုင်းကျမ်းက အစစ်ကော ဟုတ်ရှိလား၊ ဘုရား၊ တပည့်တော်တော့ ယုံတောင်မယုံချင်ဘူး'

'သ့... ဆီမှာရှိတဲ့ ရှောင်လုပ်ပင်မ သိုင်းကျမ်းတော်ကြီးဟာ အစစ်အမှန်ပဲ လီထိန်လင်း၊ ငါ့မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ညာပြီး ပြေးရမှာလဲ'

'အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ရှောင်လင်ကျောင်းတော်မြတ်နဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆို၊ ရောင်လင် ကျောင်းထွက်လဲ မဟုတ်ဘူးဆို၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ ရှောင်လင်သိုင်းကျမ်းတော်ကြီးက သူ့လက်ထဲ ရောက်နေတာလဲ'

'ဆင်း... ငါလဲ အဲဒီကိစ္စကိုပဲ အနုလုံပဋိလုံစဉ်းစားနေတာကြာပြီ၊ ဒီအောင်လေးဟာ တော်တော် ထူးဆန်းနေပါလား၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ကို နားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘူး'

ခူချွန် ဆရာတော်ကြီးသည် သက်ပြင်းကို 'ဟင်း' ခနဲ ချလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုဘယ်ညာယမ်းခါလိုက်လေ၏။

'တပည့်တော်စဉ်းစားတာ ဖြစ်နိုင်မလား မသိဘူး'

လီထိန်လင်းက စဉ်းစားပြီး ပြေးလိုက်သည်။

'ခင်းဆ တယ်လိုစဉ် မကလို့လဲ'

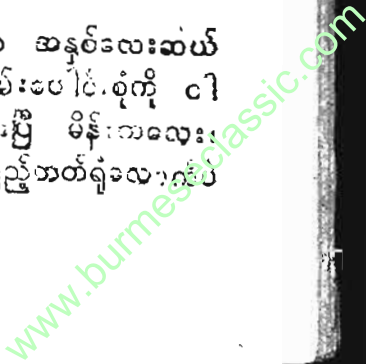
ခူချွန် ဆရာတော်ကြီး လီထိန်လင်းကို ခမ့လိုက်သည်။

'တပည့်တော် ခြွေးလင်းမိဘက လူဟာ ဆရာတော်ကြီးတို့ အလစ်အပိုကိစ္စက ကောင်းထက်ထင်ပြီး ပင်မသိုင်းကျမ်းကြီးကို ခိုးသွားကာမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဘုရား'

'လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘုရား'

'ငါ ကျောင်းထိုင်ဆရာ ဖြစ်လာတာ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်သွားပြီ၊ ရှောင်လင်မှာရှိတဲ့ ကျမ်းပေါင်စုံကို ငါပတ်ခဲ့လေ့လာခဲ့ပြီပြီ၊ ကျမ်းစုံသွားပြီ မိန်းကလေး၊ ဒီအောင်လေးက ခုမှ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ဘတ်ရုံလောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတော့—



မိန်းကလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီ၊  
မိကျမ်းတော်မြတ်ကြီးကိုခိုးသွားနိုင်မှာလဲ၊ ငါ့ကျောင်းထိုင်  
ဆရာဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ မိခင်အောင်လေးက လူတောင် မဖြစ်  
သေးဘူး၊

‘ဟင်း’

သည့်တစ်ခါ သက်ပြင်းချလိုက်သူက လီထိန်လင်း ဖြစ်  
သည်။

‘ငါ့မှားစယ်၊ ငါ သိပ်ကို မှားသွားတယ်’

ခူချန်ဆရာတော်ကြီးက နောင်တရလိုက်ဟန်ဖြင့် ညည်း  
လိုက်ရာ လီထိန်လင်းက....

‘ဆရာတော်က ဘာကိုမှားသွားရတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

‘မိခင်အောင်လေး ငါ့ကျောင်းကို ရောက်ဖူးတယ်၊ အူဆူး  
ဝိုးရီ သိုင်းကျမ်းကြီးအကြောင်း ပြောတော့ ငါ့ သူ့ကို  
လုံးဝ အယုံအကြည် မရှိခဲ့ဘူး....’

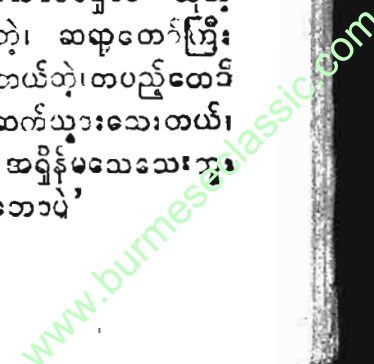
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိခင်အောင်လေးက အသက်သာမှု  
ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ လာပြီးပြီးဖြန်းနေတယ်လို့ ငှါ ထင်ခဲ့

မိဘယ်၊ ငါ့ဆီမှာရှိတဲ့ ကျမ်းကိုလဲ မှန်အောင် ပြောပြနိုင်  
ခဲ့တယ်....

အဲဒါလဲ ငါ့ သူ့ကို မယုံခဲ့ဘူး၊ သူ့ပြော ငါပြော ဗဟု  
သုဘနဲ့ လာပြီးနေတယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တယ်၊ ပင်မဆရာတော်ကြီး  
ခူကျီးအကြောင်းကို ပြောပြပြီး ‘အူဆူးဝိုးရီ’ သိုင်းကျမ်း  
ထဲက ရုပ်လွှဲအတတ်ပညာကို လက်တွေ့ပြလိုက်တော့မှ သူ့ကို  
ငါ့ယုံသွားတယ်....

ဒါပေမယ့် ငါ့ အများကြီး နောက်ကျသွားပြီး သူ့ကို  
ဖမ်းဆီးဖို့ကြိုးစားလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ဟာ အဝေးကြီးကို  
ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ပြီးတော့ သူက ငါ့ကို ‘ဆရာတော်  
ဘုရားရဲ့စိတ်ထဲမှာ တပည့်တော်ကိုဖမ်းဆီးဖို့ ကြံရွယ်နေတာ  
တပည့်တော် သိတယ်တဲ့....’

အူဆူးဝိုးရီကျမ်းရဲ့ စာမျက်နှာ ၁၅၀ မှာ ‘အတွင်း  
စိတ်မနေခဲ မြင်အောင်ကြည့်၊ လွတ်အောင်ရှောင်’ ဆိုတဲ့  
အကွက်ဟာ စိတ်တန်ခိုးသိုင်းကျင့်စဉ်တဲ့၊ ဆရာတော်ကြီး  
ကျမ်းမှာမပါဘူး၊ ခူကျီးကျမ်းမှာပဲပါတယ်တဲ့၊ တပည့်တော်  
သွားလိုက်ပါဦးမယ် ဘုရား’ လို့ နှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်၊  
ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းလိုက်တာ၊ ခုထိ အချိန်မသေသေးဘူး  
လီထိန်လင်း၊ ဒါ ငါ့ကို ရိသွားတဲ့ သဘောပဲ’





ဆရာတော်ကြီးခူချန်မှာ တော်တော်မကျေနပ်ပြီနဲ့ နှစ်ပတ်လည်

ဆရာတော်ကြီး စိတ်ဓာတ်ကျပ်နဲ့ သူ့ကို တပည့်တော်တွေအပင်ရှုစပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုက်ပါမယ်။ သူနဲ့ တပည့်တော်တို့ ရင်းနှီးသွားရင် ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ဆန္ဒလဲ အောင်မြင်သွားမှာလိမ့်မယ်

ငါ့ မင်းကိုယုံပါဘယ်၊ မင်းလို မိန်းကလေးမျိုးဟာ အပြင်လောကမှစရာ သိုင်းလေးက မှု့ဆရာ အင်မတန်မှ ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ဆရာတော်ကြီးငါ့ပါးစည်းခေါ်ပြီး မင်းကို ဆရာအညီအတန်းရတာ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်မလားမသိဘူး'

'တပည့်တော် သဘောမပေါက်ဘူး ဘုရား'

'အင်း...ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ ပြောရမှာတော့ ခက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောတော့ပြောရမှာပဲ။ တကယ်တော့ လူထိန်လင်းဟာ တရုတ်ပြည်ကြီးရဲ့ လမင်းတစ်ဆူလို ကျော်ကြားနေတဲ့ ချွန်နဲ့ သဒ္ဓါရုံ သိုင်းခင်းသမီးလေးလို နာမည်ကြီးပြီး၊ ပြိုင်ဘက်အင်အောင် လှပ ချောမောနေလို့ပဲ မိန်းကလေး'

ခူချန်၏ စကားအဆုံးတွင် လူထိန်လင်း၏မျက်နှာလေးမှာ ရှက်ဆွေးထုပ်ထမ်း၍ ရဲသွားလေ၏။

ထို့နေ့ခက် ခူချန်ဆရာတော်ကြီးက ဆက်၍ မိန့်လေသည်။

'ကိလေသာ စစ်တဲ့ ပယောကျ်ား လူငယ်တွေဟာ အင်မတန်အချာ၊ အင်မတန်လှတဲ့ မိန့်ကလေးနဲ့တွေ့ရင် မိန်းကလေးတွေက ချိတ်လိုပဲ။ တယ်လေးကမ်းမပာ ချော့ကျသွားတာ ချည်းပဲ...'

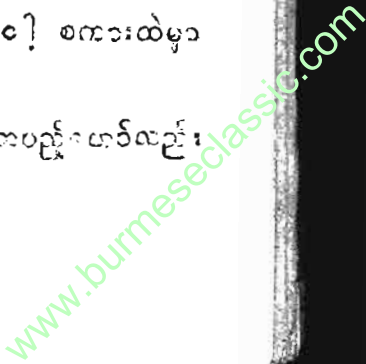
'ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ ပြောရတာတော့ မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးအနေနဲ့ သူ့ကို နိုင်မယ့် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မိန်းကလေးရဲ့အလှပဲ။ ဒါကြောင့် ငါ့ဆရာတော်ကြီးအညီအတန်းရတာ'

'အဟက်'

ခူချန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် လူထိန်လင်းက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်လေ၏။

'ဘာလို့ ရယ်တာလဲ လူထိန်လင်း... ငါ့ စကားထဲမှာ အမှားပါသွားလို့လား'

'ပါတယ်၊ မပါဘူးဆိုတာတော့ တပည့်တော်လည်း မပြောတတ်ပါဘူးဘုရား'



‘ဒါဖြင့် ဘာလို့ရယ်တာလဲ’

‘မာကျင်ဆိုတဲ့လူငယ်ဟာ အရှင်ဘုရား ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ... ကိလေသာ အင်းစင်နေတဲ့ ယောက်ျားတောင်း၊ ယောက်ျားမြတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေရင် တယ်နှယ်လုပ်မလဲ ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ တပည့်တော်ပြုံးလိုက်မိတာပါ...’

‘ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ကြီးစားပါ့မယ်၊ မာကျင်ကို နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ရအောင်သိမ်းသွင်းပြီး၊ ဆရာတော်ဘုရားဆီ ခေါ်ခဲ့ပေးပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာတော်အပိုင်းက...’

‘ငါ့သဘာပေါက်ပါတယ်၊ မင်းလိုချင်နေတဲ့ ‘သတ္တမ ဗျူဟာ နဂါးမင်းရာဇာ’ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ပဲ မဟုတ်လား’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘စိတ်ချ၊ ဝါပေးမယ်’

‘ဒါဆို တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦးတုရား’

‘အေး၊ အေး’

လူထိန်လင်းသည် ခူချန် ဆရာတော် ဘုရား ကြီး အား ဝါရဝပြု၍ နှုတ်ဆိုက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သွေးသောက်ညီအစ်ကိုများ ပွဲစည်းခြင်း

မာကျင်သည် ခွက်တစ်ခွက်ကို လှမ်းယူ၍ လက်မောင်းအောက်၌ ခံထားလိုက်သည်။

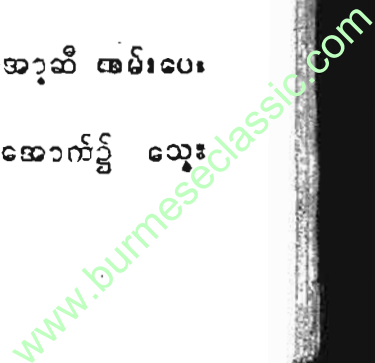
ပြီ၊ နောက် ဓားဦးချွန်ဖြင့် လက်မောင်းကို ထိုးဖောက်လိုက်၏။

နီရဲသော သွေးများ လက်မောင်းမှတစ်ဆင့် ခွက်ထဲသို့ ကျသွားသည်။

‘ရော့... အစ်ကိုကြီး လီအလှည့်’

မာကျင်က ဓားနှင့်သွေးခွက်ကို လီအော့ဆီ အမ်းပေးလိုက်သည်။

လီအော့က လှမ်းယူ၍ လက်မောင်းအောက်၌ သွေးခွက်ကို ခံထားလိုက်၏။



ဇားကိုမြှောက်၍ လက်မောင်းကို ဖောက်မည် အလှူ  
တိုင် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် မာကျင်က...

‘ဝူကန်ရိုက်သားပဲဗျာ၊ သွေးကြောမခနပီနဲ့၊ ဇား  
ဦးလေးနဲ့ ထိုးလိုက်စမ်းပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

ဟူ အားပေးတိုက်တွန်းလိုက်သည်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

ကျင့်မော်ကလည်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့၍ တိုက်တွန်း  
သည်။

သည်တော့မှ လီအော့ လက်မောင်းသွေးကို ဖောက်  
လိုက်သည်။

သွေးများ၊ ခွက်ထဲသို့ စီးကျ၏။

‘ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား’

မာကျင်က ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျင့်မော် သွေးဖောက်သည်။

အားလုံး သွေးဖောက်၍ ပြီးသောအခါ အရက်အိုး  
ထဲသို့ မာကျင်က လောင်းထည့်လိုက်သည်။

‘ဒီအရက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ သွေးတွေ ပျော်ဝင်  
သွားပြီ’

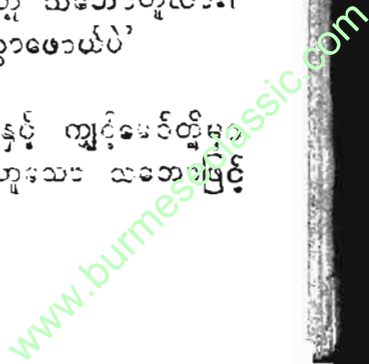
‘အစ်ကိုကြီးလိမာ အရင်သေခင်၊ ပြီးရင် အစ်ကိုကြီး  
ကျင့်သောက်၊ ပြီးမှ ကျွန်တော်သောက်မယ်၊ အရက်အစ်  
ဆိုးလုံးကိုနဲ့သွားရင် ကျွန်တော် ဂုဏ်အတိုင်း ကျွန်တော်နဲ့  
ပတ်သက်ခဲ့သမျှသော လျှို့ဝှက်ချက်အားလုံးကို ကျွန်တော်  
ပြောပြမယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သွေးသောက် ညီအစ်ကို  
တွေ ဖြစ်သွားကြပြီလို့ မှတ်လိုက်တော့’

မာကျင့် စကားအဆုံးတွင် လီအော့က သွေးပျော်ဝင်  
နေသော အရက်အိုးကိုယူ၍သောက်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ကျင့်မော် နောက်ဆုံးအကျန်ကို မာကျင့်  
သောက်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ငုတိုအတိုင်း အစ်ကိုတို့ကို ပြောပြတော့  
မယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ပေါင်းပြီး  
ရိုင်းရိုတော့ကို သွားကြမယ်၊ အစ်ကိုတို့ သဘောတူလား၊  
သွေးသောက်တွေနော်၊ မတူရင် ‘အစွာဖောယ်ပဲ’

မာကျင့် စကားကြောင့် လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့မှ  
မာကျင်၏စည်းရုံးခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီဟူသော သဘောဖြင့်



ခေါင်းကိုညှစ်ကာ 'သဘောတူပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။

'ရှင်ရဲတော့ကို မကြောက်ပါနဲ့၊ အဲဒီမှာ ဆယ်နှစ်မှတစ်ကြိမ်သာပွင့်တဲ့ အသီးတစ်မျိုးနဲ့ အပွင့်တစ်မျိုးကို ရွာရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာတွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လူဖြစ်ပြီ'

'ညီလေးမာရဲ့စကားကို အစ်ကိုတို့ နားမလည်ဘူး၊ လူဖြစ်ပြီဆိုတာ ဘာသဘောလဲ၊ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ'

'လူဖြစ်ပြီဆိုတာ သာမန်လူတွေနဲ့ မတူတဲ့လူကိုပြောတာ၊ အသက်ရှည်ခြင်း၊ အနာမဲ့ခြင်း၊ ခုန်အားမလှကြီးခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ခြင်း၊ သိုင်းသောအ တစ်ခုလုံးကို ခေါ်စားတင်နိုင်ခြင်းစတဲ့ သဘောကို ပြောတာ၊ ထားပါ၊ ကျန်တော် အကြောင်းပဲ ပြောတော့မယ်'

မာကျင်က သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်များကိုပြောပြရာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

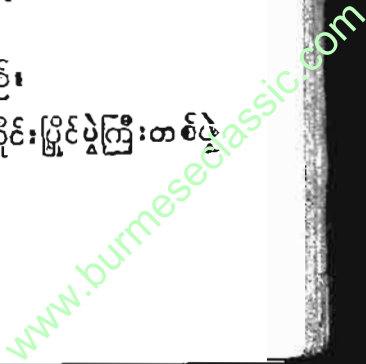


ပစ္စည်းသိမ်း လူသတ်ပုံသို့တစ်ခေါက်

ရှင်ဟိုမြို့နှင့် လီ ရှစ်ဆယ် အကွေ့တွင် မြို့ကြီးတစ်မြို့ ရှိသည်။ ၎င်းမြို့ကြီး၏ အမည်မှာ ဟူပေ မြို့ကြီးဖြစ်၍ နာမည်ကြီး၏။

နာမည်ကြီးရခြင်းမှာလည်း သိုင်းသမား ပေါင်းစုံတို့ ပေါများသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့်မူ ဆိုးသွမ်းသိုင်းသမားများ ကျက်စားရာ မြို့ကြီး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဟူပေမြို့သို့ မာကျင် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကား ဟူပေမြို့တွင် ကြီးစားသိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ကျင်းပခင်းကျင်းနေချိန်ဖြစ်သည်။



ထိုပုံမျိုးသည် ဟူပေတင် တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်  
ခန့် ကျင်းပသော ရှိလေသည်။

ထိုသို့ ကျင်းပလျှင် ပွဲအားအမျှ စည်ကားလေသည်။  
တစ်နည်းပြောရလျှင် လူသတ်ပွဲဖြစ်သည်။

အနီးဆုံးပဝါကို နဖူး၌စည်းထားသော သိုင်းသမား  
တစ်ယောက်နှင့် အနက်ဆုံးပဝါကို နဖူး၌စည်းထားသော  
သိုင်းသမားတစ်ယောက်တို့သည် စည်းဝိုင်းအတွင်း၌ ယှဉ်ပြိုင်  
တိုက်ခိုက်ထိုးသတ်ကြရန် နေရာယူထားကြသည်။

နဖူးစည်းအနီနှင့်လူက ဗျပ်ကျယ်၍ ရှည်လျားသော  
ခင်းကြီးကို လက်၌ ပဆဆကိုင်၍ အသင့်နေရာယူထား  
သကဲ့သို့ နဖူးစီးအနက်နှင့် လူကစည်း အသွားနှစ်ဖက်ပါ  
သော လှံခင်းရှည်ကြီးဟစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ နှစ်ဦး  
စလုံး၏ အနေအထားမှာ ဆွေးဆေးနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။  
ဦးဆောင်ဦးရွတ် ခိုင်လုပ်သူမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်  
ရှိပြီး နဖူးစည်းအစိမ်းရောင်ကို နဖူးစည်းတည့်၌ ပတ်ရင်၍  
ချည်နှောင်ထားသည်။

‘ဆရာကြီး လောဘကျူက အချိန်ဆွဲပါနဲ့ ပြိုင်ပွဲစဉ်  
လုပ်ပါ’

မင်းစောဖေ

နဖူးစည်းအနီနှင့်လူက စိတ်ရွှည်ဟန်ဖြင့် ခိုင်လူကြီး  
ထံသို့ ကျော်လှောက်သည်။

‘ဟေ့...ကေခင်...ငါသိတယ်၊ ငါလူကြီးလူ၊ ငါစီစဉ်  
ပေးမယ်၊ ပီပွဲမှာ ခိုင်တဲ့လူရဲ့ အိမ်ခြံစည်းခြံနဲ့ လယ်ယာ မြေ  
ကောင်း ကျွဲ၊ နွား၊ ကျွဲ၊ ယုပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ  
မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူကြတယ် ဟုတ်လား’

ခိုင်လူကြီး လောဘကျူက ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့သိပြီးပါပြီ၊ ပြိုင်ပွဲစဉ်မှာ စီစဉ်  
ပါ ဆရာကြီး’

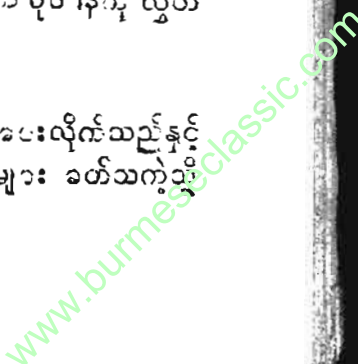
နဖူးစည်း အနက်နှင့် လူက ပြောလိုက်လျှင်...

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက် အသင့်ပြင်... ပြိုင်ပွဲစဉ်’

ဟု ခိုင်လူကြီး လောဘကျူက လက်ထဲသို့ ပဝါကို လွတ်  
စေပြီး အော်လိုက်၏။

ခိုင်လူကြီး၏ ပွဲစီစဉ်ပြီဟု အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့်  
နဖူးစည်းအနီနှင့် အနက်တို့သည် ကျွဲချိမ်းများ ခတ်သကဲ့သို့  
‘ပုန်း’ ‘ဝိုင်း’ ကျဲ၍ တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

မင်းစောဖေ



၁၂၆ III ရဲမင်းတိန်

တိုက်ပွဲမှာ ကြောက်စရာ စောင်းသကဲ့သို့ ပြင်းထန်မှု  
လည်း ရှိပေသည်။

သိုင်းပညာ အဆင့်မှာမူ ပြေစေ လောက်အောင် မုန့်  
ကြပေး

နှစ်ယောက်စလုံး အခြေခံ ပညာလောက်နှင့် သဲကြီး  
မဲ့ကြီး တိုက်ခိုက်နေကြလေ၏။

မာကျင်သည် ပညာသားမပါသော သို့တိုက်ပွဲကို မမြင်ဖူး  
ကြေဖူးသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်  
ပေလည်း။

ခိုင်လူကြီး လုပ်သူမှာလည်း တဟေး ဟေးနှင့် ကြွက်  
တိုက်ပွဲ ကျွဲစိတ်ပဲ့ပမာ လှုံ့ဆော် အားပေးကစ မြှောက်  
ပေးနေလေသည်။

- 'ဟေး...ဟေး!...ဟေး'
- 'ဟိုင်း...ထူး'
- 'ဒန်း...ချမ်း...ချင်'

တိုက်ပွဲဝင် နှစ်ဦးမှာလည်း ခိုင်လူကြီးမြှောက်ပေးတိုက်  
သွေးကြတော သဲကြီး မဲ့ကြီးတိုက်ခိုက်ကြ၏။

- 'ချမ်း...ချမ်း'
- 'အု'
- 'အား'

နဖူးစည်း အနီနှင့် လူသည် တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်လာသော  
နဖူးစည်း အနက်နှင့် လူအား ခားနှင့် ဆောင့်ထိုးလိုက်  
သည်။

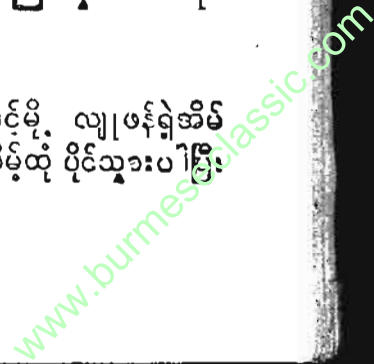
ခားချွက်မှာ တန်းခနဲ နဖူးစည်း အနက်နှင့် လူ၏ရင်ညှန်  
ကို ထိုးဖောက်သွားရာ 'အု' 'အား' ဟုအော်ဟစ် ညည်း  
တွားကာ လဲကျသွားလေ၏။

'ဟား...ဟား...ဟား'

နဖူးစည်း အနီနှင့်လူသည် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်  
ရင်း ခားကို ဝှေ့ရမ်းကာ စည်းဝိုင်းအတွင်း၌ ခုန်ပေါက်၍  
နေလေ၏။

နဖူးစည်း အနက်နှင့်လူသည် ခဏအကြာတွင် သေဆုံး  
သွားလေ၏။

ဧပွဲမှာ လိမ့်ထုံနိုင်တယ်၊ ခါကြောင်မို့ လျှာဖန်ရဲ့အိမ်  
အယ်ယာ မြေခွဲ ကျွဲနှားအကုန်လုံးကို လိမ့်ထုံ ပိုင်သွားပါပြီ။  
အတ် ရဲတို့လူရှိရင်လဲ ထွက်ခဲ့ကြပါ...



၁၂၀ ကြ ရဲမင်းဟိန်း

ကျုပ်ကိုနိုင်ရင် လျှာဖန်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို ပြန်ပေးမယ်...

နဖူးစည်းအနီကို ပတ်ထားသော လိမ့်ထုံဆိုသူမှာ စည်းစိမ်းအတွင်း၌ လှည့်ပတ် လျှောက်ကာ ဟန်ပေးပြုရင်း ဓားကြိုးကို ဝင့်လာ မြောက်ကံဖြင့် အောင်၍ ပြောနေသေး၏။

‘သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့ဒဟ’

‘ယှဉ်ရဲခင် ထွက်ခဲ့ကွ၊ လိမ့်ထုံဆိုတာ နှစ်ယောက် မရှိဘူး၊ မဟေး...ဟေး...ဟေး’

လိမ့်ထုံမှာ မာန်ကြွနေ၏။ ဟစ်ပူနိုင်ရသွား၍ သွေးနားထင်ထောက်ကာ ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင် ကဲ့သို့ ချိုထောင်လျက် ရှိနေလေ၏။

ထိုသို့ လိမ့်ထုံ သွေးနားထင်ထုံ ရောက်ကာ ချိုထောင်မာန်ကြွနေစဉ်၌ ထရှု၊ ရှု၊ ဝိုင်ကြားလာ စည်းစိမ်း အတွင်းသို့ အပြေးဝင်ထောက်လာသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုမိန်းမကြီးမှာ လိမ့်ထုံ၏ ခြေသလုံး နှစ်ဖက်ကို ဖက်၍...

‘ကျွန်မ ဆိမ်နဲ့ ဆယ်များကို ဝေပီနဲ့ ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ နားနဲ့ လှည်းတွေကိုလဲ မသိမ်းပါနဲ့ ရှင်...’

ကျွန်မရဲ့လင်လဲ ရှင်သတ်လို့ သေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မမှာ ဆားထစ်ယောက်နဲ့ စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ပင်၊ ချမ်းသာပေးပါ ဆစ်ကိုကြီး ရှင်’

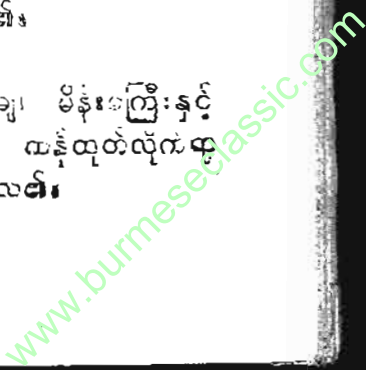
ဟု ရိုးကြားချက်မဖြင့် အောင်းပန်နေရှာလေ၏။

ထိုသို့ မိန်းမကြီးက လိမ့်ထုံ၏ အောင်းပန် နေပြင်အတွင်း၌ အသက် (၁၀) နှစ်ရွယ် အောင်းပေး ထစ်ယောက် စည်းစိမ်း အတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာပြီး လိမ့်ထုံ ခြေသလုံးကို ဖက်၍...

‘ဟုတ်ပါတယ် တစ်ကြိမ်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မသိမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆားအမိကို ချမ်းသာပေးပါ ခင်ဗျာ’

ဟူ၍ ဝိုင်း၍ အောင်းပန်နေပြန်လေ၏။

လိမ့်ထုံမှာ လူစိတ်ရှိသူ မဟုတ်ချေ၊ မိန်းမကြီးနှင့် ဆေးခင်ပေးငယ်ကို ခြေထောက်နှင့် ကန်ထုတ်လိုက်ရာ စည်းစိမ်းပြင်သို့ လှင့်စင်ရောက်ရှိသွားလေ၏။



'ဟိတ်...မင်းတို့လာပြီး ဝိုင်းမနေနဲ့၊ မရဘူး၊ မင်းတို့ပိုင်  
ဝစ္စည်း အားလုံးကို ငါ သိမ်းရမှပဲ၊ ဒီပုံကံ ငါနိုင်တဲ့  
ပုံကံ....

'ပြန်လိုချင်ရင် မင်းတို့ သားအမိနှစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့  
ယှဉ်ပြိုင်ပွဲလေး ထပ်ပြီးကျင်းပလိုက်....ဂါပ'

လိမ့်ထုံက ဓားကြီးဝင့်ကော မြောက်ကံဖြင့် ဆော်နေ  
ပြန်လေ၏။

'ခင်ဗျား သိပ်ပြီး လေကြီးမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်  
ပြိုင်ထိုက်ရဲတယ်'

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ မာကျင်က ဆော်ပြောလိုက်သည်။  
လိမ့်ထုံသည် မာကျင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

'ယှဉ်ရဲတယ်ဆိုရင် စည်းစိုင်းထဲဝင်ခဲ့လော့ကွာ၊ အပြင်စ  
နေပြီး လူအထင်ကြီးအောင် ဆော်ပြောမနေနဲ့'

လိမ့်ထုံက စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

မာကျင်သည် စည်းစိုင်းအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး....

'ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဒီပုံမှာ တယ်သူနိုင်နိုင်.... နိုင်တဲ့လူက  
ဝစ္စည်းသိမ်းကြေးနော်၊ ကျုပ် နိုင်ရင် ဟိုသားအမိတွေရဲ့

ဝစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျား ပြန်ပေးလိုက်၊ ခင်ဗျားနိုင်ရင် ကျုပ်  
အသက်နဲ့ ဟော့ဒီပစ္စည်းပေးမယ်'

မာကျင်သည် ဆံထိုး ထိုးထစားသော ဆံထိုးကို နှုတ်၍  
လိမ့်ထုံတို့ ပြလိုက်သည်။

လိမ့်ထုံမှာ တန်ဖိုး ရှိမရှိ၊ မသိသောကြောင့် ဆံထိုးကို  
ကြည့်၍....

'မင်း ဆံထိုးက ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

'ဒီဆံထိုးက လူဆယ်ယောက်ပိုင်အိမ်မြေ ယာမြေနဲ့ နှား  
လှည်းအစီး ဆယ်စီးမက တန်တယ်၊ လယ်အခွေနဲ့ ပြောရင်  
လူဆယ်ယောက်ပိုင် လယ်နဲ့လည်း ညီမျှတယ်၊ ဒီဆံထိုးက  
ကျောက်စိမ်းဆထိုး'

ဟု မာကျင်က ပြောလိုက်ရာ၊ ခိုင်လုပ်သောလူကြီးက....

'ဟုတ်တယ်...လိမ့်ထုံ၊ မင်းသား ဒီပုံမှာအနိုင်ရရင် ဓင်း  
သူဌေးဖြစ်ပြီကွ'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လိမ့်ထုံသည် လောဘသားအောင် တစ်ယောက်ပီပီ...  
ကျောက်စိမ်းဆံထိုးကို သဘောကျသွားလေ၏။





ထို့ကြောင့်....

'ဒါဆို လုပ်လိုက်လေ၊ မင်းက ငါ့ကို ဘာနဲ့တိုက်ခိုက်မှာလဲ'

ဟု လိမ့်ထုက မာကျင်ကို မေးလိုက်သည်။

မာကျင်က....

'ကျုပ် ခင်ဗျားကို နီသက်နှစ်ဖက်နဲ့ တိုက်ခိုက်မယ်'

'ဒဟ့တောင်လေး.... မင်းက ငါ့ကို လက်နှက်မပါဘဲ ကကယ်တိုက်မှာလား'

'ကကယ်တိုက်မှာမို့လို့ စည်းစိမ်းထဲ ဝင်လာတာပေါ့ဗျာ၊ သိပ်ပြီး စားစားရှည်မနေပါနဲ့၊ အရှုပ်အနိုင်း ပေါ်အောင် တိုက်ပဲ့ စလိုက်ပါ'

မာကျင်က ရဲရဲတောက် ပြောလိုက်လျှင် လိမ့်ထုက ခိုင်လူကြီးထံ တိုက်ပဲ့စနိုင်ပြီဟု အော်ပြောလိုက်လေ၏။

ခိုင်လူကြီးက မာကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

'မင်းအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် တိုက်ပဲ့စမယ်'

ဟု ပြောလျှင်....

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ၊ ဆရာကြီး'

ဟု မာကျင်က ပြန်ပြောလေ၏။

'တိုက်ပဲ့စ'

ခိုင်လူကြီးက အနီးရောင်ပဝါးလေးကိုမြှောက်၍ အောက်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်နှင့် လိမ့်ထုသည် မာကျင်ကို ဓားနှင့် ပြေး၍ ခုတ်ချလိုက်လေ၏။

'ဝုန်း'

'ဝိုး....'

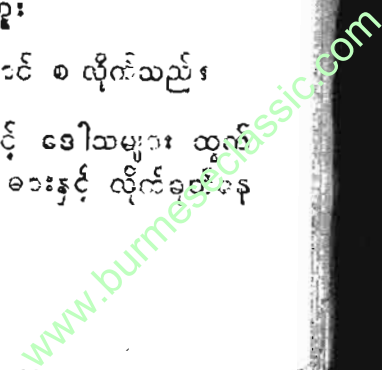
မာကျင်သည် ဓားချက်ကို ရှောင်လိုက်သည်။

လိမ့်ထု၏ ဓားချက်မှာ မသေဘဲ ဝဲပျံ လွှဲချသွားလေ၏။

'ခင်ဗျား ဓားချက်ကလဲ သိုင်းသမား ဓားချက်နဲ့မတူဘဲ တေးသား ထင်းခွဲသလို ဖြစ်နေပါသားဗျာ၊ နီအထိုင်းဆို ခင်ဗျား ကျုပ်ကို နိုင်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး'

မာကျင်က လိမ့်ထု မခံချင်အောင် စ လိုက်သည်။

လိမ့်ထုသည် တရှူးရှူးတရှူးဖြင့် ဒေါသများ ထူလာသကဲ့သို့ မာကျင်ကို အဆင်ပြေစေ ဓားနှင့် လိုက်ခတ်နေတော့သည်။



မာကျင်သည် ခားချက်မှလွတ်အောင် ကွေ့ပတ် လှည့်  
ရှောင်နေလေ၏။

လိမ့်ထု'မှ ဒု ပညာဒသား မပါဘဲ အဓွေးတစ်ယောက်၏  
လက်ထဲဆက်နေသော ခားသဖွယ် ထင်စရာမြင်လှ လျှောက်  
လိုက်ခုတ်နေတော့၏။

တစ်ချိန်မှာ လိမ့်ထု'၏ ခားချက်သည် မာကျင်ကို  
မထိဘဲ လွဲချော်ကာ ခိုင်လူကြီးအား ထိတော့မလိုဖြစ်  
သွား၏။

ခိုင်လူကြီး၏ အော်ပြီး စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်ကို ခုန်  
ရှောင်ထွက်သွားရ၏။

ခိုင်လူကြီး အထိတ်တလန့်ဖြင့် ခုန်ရှောင်ထွက်ပြေးသဖြင့်  
ပရိသတ်များ ပဲ့ကျသွားလေ၏။

'ဝိုး...'

'အဒါ...'

လိမ့်ထု'သည် ခားကိုဝေ့ရမ်း၍ မာကျင်ကို ဖြတ်ခုတ်  
လိုက်သည်။

မာကျင်သည် မိုးမိုးဖြူလက်ဝါးဖြင့် လိမ့်ထု'၏ခားကို  
လက်ကို ခိုက်ချလိုက်ရာ၊ ခားမှာ လိမ့်ထု'၏ လက်တုင်းမှ  
လွတ်ကျသွားလေ၏။

လိမ့်ထု'၏ လက်မှာလည်း ထု'ကျင်ကိုက်ခဲ၍ နာကျင်  
သွားလေ၏။

'ဖုန်း'

'အု'

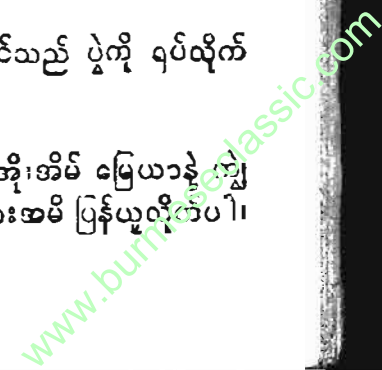
မာကျင်က မြင်းကန်သိုင်းကွက်ဖြင့် လိမ့်ထု'၏နံ့စောင်း  
ကို တစ်ချက်ကန်လိုက်ရာ၊ လိမ့်ထု'သည် 'အု'ဟု လေသံမျှပင်  
ကျယ်လောင်စွာ မအော်နိုင်ဘဲ စည်းဝိုင်း အပြင်ဘက်သို့  
လွင့်စင်စွာ သွေးများအန်၍ သတိမမာနေလေတော့သည်။

ခိုင်လူကြီး၏...။

'ဟေ့ အောင်လေး... ဆက်မကန်နဲ့တော့၊ လိမ့်ထု' သွေး  
အန်ပြီ၊ သတိမမာသွားပြီ၊ ဒီပဲ့ မင်းနိုင်တယ်'

ဟု အော်ပြောလိုက်သဖြင့် မာကျင်သည် ပဲ့ကို ရပ်လိုက်  
လေ၏။

'အဒေါ်ကြီးတို့ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ အိုးအိမ် မြေယာနဲ့ ကျွ  
နွား လယ်မြေများကို ခင်ဗျားတို့သားအိမ် ပြန်ယူလိုက်ပါ။



လိမ့်ထု၍ အိမ်မြေယာမြေနှင့် ကျွဲနွားတွေကိုတော့ ယေဘု  
ပါနဲ့၊ သူလုပ်ကိုင်စားဖို့ ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ကို ခွင့်  
ပြုကြပါဦး'

ဟုဆိုကာ မာကျင်က အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်  
သွားစဉ် လူရွယ်ငယ်ယောက်သည် မာကျင်နောက်သို့ ပြေး  
လိုက်သွားလေ၏။



ဆူးလုံးဆေး မြစ်နှင့်ထူးဆန်းသောကျမ်းစာအုပ်ကြီး

ကဖျတ်ဖျတ်နှင့် ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံကြောင့်  
မာကျင်ပစ်၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပြေးလိုက်လာ  
လူမူလည်း တုန်ခန်ရပ်၍ သွားလေ၏။

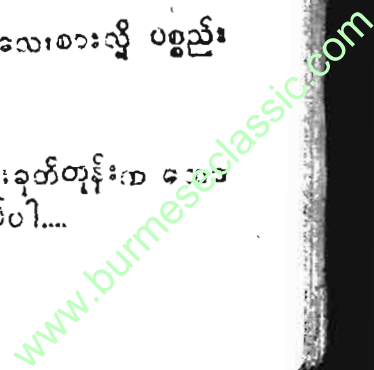
'ဟေ့လူ့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်နောက်ကို ဘာလို့ပြေးလိုက်  
လာတာလဲ'

မာကျင်က မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် ခင်ဗျား သိုင်းယဉ္ဇာကို လေးစားလို့ ပစ္စည်း  
တစ်ခုပေးလို့ပါ?'

'ဘာပစ္စည်းလဲ'

'ကျွန်တော် ထောင့်ထဲသွားပြီး ထင်းခုတ်တုန်းက ဘေး  
ထဲမှာ ကေခက်ရလာတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ....



ကျွန်တော်က စမေပတ်တထီတော့ ဘာတွေရေးထား  
မှန်း မသိဘူး....

အဲဒီ စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမို့ မပြပေးဘူး’

‘အခု ဒီစာအုပ် ခင်ဗျားမှပေါလား’

‘မပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကောက်ရတဲ့ တောထဲမှာပဲ ပြန်  
ဝှက်ထားတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ယူမသွားတာလဲ’

‘သူများတွေသိသွားမှာစိုးလို့ အိမ်ယူမသွားတာ၊ ကျွန်  
တော်တို့ နယ်မြေက ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ အင်မတန်  
စရိုက်ကြမ်းတယ်....

ဘယ်သူမှလဲ စာမတတ်ကြဘူး၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း လုပ်  
ချင်ကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ....

ကျွန်တော်ရထားတဲ့ စာအုပ်က တော်တော် ထူးဆန်း  
တယ်....

အရပ်တွေလဲပါတယ်၊ တိရစ္ဆာန်အောင်တွေလဲပါတယ်၊  
ပြီးတော့ လက်နက်အထူးအဆန်းတွေလဲပါတယ်....

ကျွန်တော် စိတ်ထင်တော့ သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်မို့  
စာအုပ်ပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်....

တောထဲရောက်လာပြီးမှ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် စာ  
အုပ်ကျပျက်ခဲ့တာမို့တယ်’

ထိုလူက စကားကြောင့် မင်ကျင် စိတ်ဝင်စား၍ သွား  
လေ၏။

မာကျင်မှာ သိုင်းပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက်ဟုတီသေး  
သော်လည်း သိုင်းပညာ အတော်အတန်ကိုမူ တတ်ကျွမ်း  
ထားသူ ဖြစ်လေ၏။

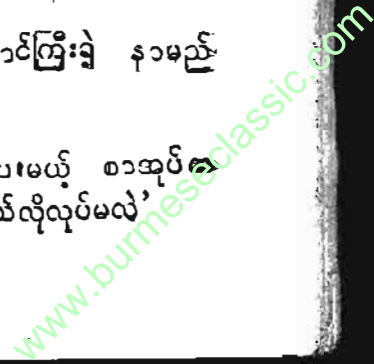
ထိုလူမှ သိုင်းစာအုပ်ဖြစ်မည်ဟု ဆိုသောအခါ စိတ်  
ဝင်စားခဲ့၍နေ၏။

‘ခင်ဗျား နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

မာကျင်က မေးသည်။

‘ကျွန်တော် နာမည် ချင်မုပါ၊ နောင်ကြီး၍ နာမည်  
ကော ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘မာကျင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ခင်ဗျားပေးမယ့် စာအုပ်က  
တောထဲမှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’



၁၄၀ [၂] ရဲစမ်းတန်း

'ကျွန်တော် လိုက်ယူပေးလို့ရပါဘယ်'

'ဒါဆို အခုလိုက်ယူပေးပါလား၊ ကျွန်တော်က ခရီး  
သွားစရာ ရှိနေလို့ပါ...'

ခင်ဗျား အတွက်လဲ အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး၊ ခုဝ  
ရွှေစတု ကျွန်တော် ပေးခဲ့ပါဘယ်'

ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ ပေးတာပါ၊ ရွှေစ ငွေစတု  
မလိုပါဘူး'

'ကျွန်တော်အလဲ အဲဒီ ရွှေစ ငွေစတုကို ချင်မုကို  
ထနာနဲ့ ပေးခဲ့မှာပါ'

'ဒါဆို ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်းထဲသွားကြစို့'

ချင်မုက ပြောလိုက်ရာ မာကျွန်း ပြင်းတော့ပေး

'ကဲ... သွားကြစို့'

ဟု ဆိုကာ မာကျွန်းကို ချွဲ မုတို့သည် ကောင်းထဲသို့ သွား  
ရန် ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

တောကြီးမှာ ထင်းစပါသော တောကြီးတစ်တော ဖြစ်  
တစ်လည်း၊ သားရဲဘီရုဏ္ဏာန်များ ခေါ်သော တောတစ်  
တောလည်း ဖြစ်ပေသည်။

'ချင်မု ပြောတဲ့တောထဲ တယ်လဲနက်ပါလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီတောကိုလူတိုင်း မသားရဲကြဘူး၊ သားရဲ  
ရွာနဲ့ဘေ အင်မတန်ပေါ့တယ်'

'ခင်ဗျားကျတော့ တာပြန်လို့လားရဲကလဲ'

မာကျွန်းက ချင်မုကိုဆက်သလို၍ မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် မလားရဲရင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအဖွဲ့  
ဝင်တော်ပြီ၊ သေကျွန်မှာပေ!...'

တယ်၊ အဲဒီ လှစ်ပြေး

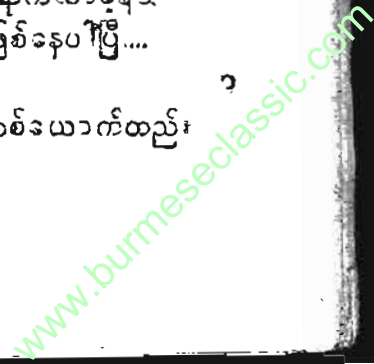
ကျွန်တော်က လှယ်သဘေးမဟုတ်ဘူး၊ ထင်ခုတ်

ဆောင်းနိုင်မုဆန်ရမှာ...'

ဒါကြောင့် စွန့်စားပြီး ဒီတောကို ဆက်သခဲ့ရင်  
ကတော့ ဒီတောဟာ ကျွန်တော် တောလိုဖြစ်နေပါပြီ...'

တယ်သို့ ကိုမူ မပြောဘဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း

စားနေတာ



'ဒီတော့ကို ဘာတော့လို့ခေါ်လဲ'

မာကျင်က ခေးလိုက်သည်။

'ဒီတော့ကို မဟာဗျူဟာမင်းတော့လို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်းတော် ဖတ်ဖူးတယ်... အင်မတန်ပေါ့တဲ့ တောတစ်တောပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကျွားကိုမကြောက်ဘူး။ ကျွားဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေက ကျွန်တော်ကို မကိုက်ရဲဘူး'

'ဗျာ... ဘယ်လိုကြောင့်လဲ'

တနာနာ

'ဒါဆို... ထူးဆန်းသော စကားကြောင့် မာကျင် အံ့ကြည့်ချင်မ

ချင်မ

'ကဲ ဘယ်လိုကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟောမီ 'ဆူးလုံး' ဆေးပြန်ပဲ'

ဟု

ရန် ချာဆိုတာ လည်ပင်း၌ ကြီးနှင့်ချည်၍ ဆွဲထားသော ဆေးမြစ်ထောင့်တစ်ခုကို ချင်မက လက်နှင့်ကိုင်၍ပြုလေ့

'ဆူးလုံးဆေးမြစ်ထောင့်' ဆိုသည်မှာ ခြင်္သေ့နဂါး အဓိပ္ပာယ်ရသော ဆေးမြစ်ထောင့်ဖြစ်သည်။

'ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဆူးလုံးဆေးမြစ်ဆေးတောင့်ကို ကြားတာကြားဖူးတာက ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး...'

သိုင်းကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ရဲ့ ဆေးကျမ်းဆရာမှာ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်....

အဲဒီ ဆေးကိုသွေးသောက်ရင် အသက်ရှည်တယ်။ အတွင်းအားအောင်းတယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒါကေခင်ဗျားဆီလား'

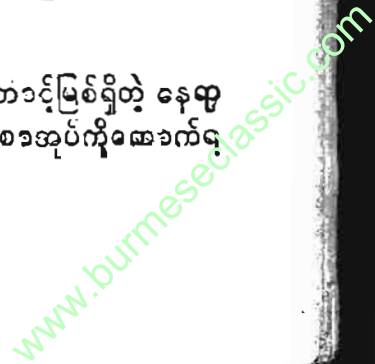
မာကျင်က ပြောလိုက်သည်။

'အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျားဆိုးတွေဟာ ဆူးလုံးဆေးတောင့် အနံ့ကိုမခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်...'

ကျွန်တော်နဲ့ ကျားတစ်ကောင် ရင်ဆိုင်ဖူးတယ်။ အဲဒီကျားဟာ ဆူးလုံးအနံ့ရတာနဲ့ တစ်ချိုးတည်း လှစ်ပြေးထော့ထုပဲ'

'နေပါဦး ချင်မ၊ ခင်ဗျား အဲဒီ ဆေးမြစ်ကို ဘယ်ကရတာလဲ'

'ဒီတော့ထဲထဲပဲရတာ၊ ဆူးလုံးဆေးတောင့်မြစ်ရှိတဲ့ နေရာမှာပဲ ကျွန်တော် စေတေအပြေအစွဲ စာအုပ်ကိုအောက်ရခဲ့တာ၊



‘ဆူးလုံးရွဲ အာနိသင်ကိုရော ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိ  
တာလဲ’

မာကျင်က စူးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ဆူးလုံး ဆေးမြစ်တောင့်ရွဲ ထန်ခိုးအာနိသင်ကို ကျွန်  
တော် အတိုးက ပြောပြခဲ့တာ’

‘ခင်ဗျားအတိုးက အခုရွှိသေး ဝား’

‘ရှိဘယ်၊ သူ့မှာ အဲဒီဆေး မြစ်ရှိဘယ်၊ သူ့အသက်က  
အခုဆိုရင် တစ်ချာနှစ်ဆယ်ရှိသွားပြီ’

‘ဗျာ’

မာကျင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အသက် ဖစ်ရှာနှစ်ဆယ်ဆို၍ အံ့ဩသွားခြင်း ဖြစ်သေး  
သည်။

‘ကျွန်းကျွန်းမာမာပဲလား’

‘ကျွန်းကျွန်းမာမာပါပဲ’

‘သိုင်းညောင်ကော တက်လား’

‘သိုင်းပညာတော့ မတတ်ဘူး’

ဝင်းစောစော

စကားစပြောပြောနှင့်လျှောက်လာကြရာ များမကြာမီ  
ရင်မှက...

‘ရောက်ပြီ’

ဟု မာကျင်ကို သတိပေးကဲခ ရပ်လိုက်၏။

မာကျင်က ရပ်လိုက်ပြီး...

‘ဘယ်နေရာလဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ပြမယ်၊ ကျွန်တော် နေမှက်က လိုက်ခဲ့’

ဟု ချင်မူကပြောပြီး၊ ချူးကြီးကို တုန်းရှင်း၍ ဝင်လိုက်  
သောကြောင့် မာကျင်ပါ နေခက်က လိုက်စစ်ခဲ့လေသည်။

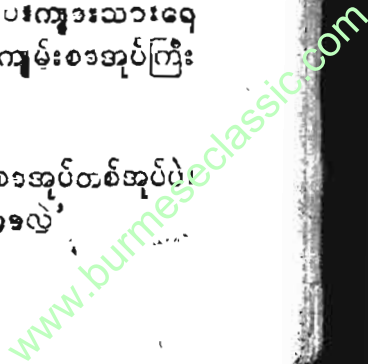
‘ဒီမှာ’

ချင်မူက စနစ်တကျရှာဖွေထားသော စာအုပ်ကို ကောက်  
ယူ၍ မာကျင်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

စာအုပ်မှာ သာမန်စာအုပ်မျိုးမဟုတ်ပေ။ ကျားသားရေ  
ဆုံးနှင့် စနစ်တကျ စူးအုပ်ထားသော ကျမ်းစာအုပ်ကြီး  
တစ်အုပ် ဖြစ်လေသည်။

‘ဗီစာအုပ်က ဆင်မတုန် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပဲ  
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဗီစာထဲ ရောက်နေရတာလဲ’

ဝင်းစောပေ



မဒကျင်က စာအုပ်ကိုကြည့်၍ တစ်ယောက်တည်း၊ ရေရွတ်  
လိုက်သည်။

ချင်မူ၏ စာအုပ်ယူကြည့်၍...

'အာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒီစာအုပ်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့တန်လို့၊ ကျုပ်  
ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားရတော့၊ ခင်ဗျားပဲယူသွား'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ချင်မူ၊ ခင်ဗျားကိုလဲ ကျုပ်  
ရွှေစ ငွေစတွေ ပေးခဲ့ပါ့မယ်'

ဟုဆိုကာ မဒကျင်က သူ့အင်္ကျီပုပုကြီးအတွင်းလို့ လက်  
လျှိုသွင်း၍ ရွှေစ ငွေစများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးနောက်...

'ရေခဲ...'

ဟုဆိုကာ ချင်မူကို လှမ်း၍ ပေးလက်လေ၏။

'များလိုက်တာဗျာ'

'မများပါဘူး၊ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်'

'ကျွန်တော်ပေးတဲ့ စာအုပ်အ အဲဒီလခက် တန်လို့ထား  
ဗျာ'

'အဲဒီထက်မူ တန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်  
တို့ချင်းစေတနာအရင်းခံပြီး တစ်ယောက်ကွဲတစ်ယောက်  
ကူညီတဲ့သဘောပဲ ထားလိုက်ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီသဘောပဲ ဆေးခင်းပါတယ်'

'ချင်မူကို ကျွန်တော် ထစ်ခု ဓမ္မာလိုက်ချင်ဆယ်'

'ဘာများပါလိမ့်'

'ခင်ဗျား ရွာရွာကရင် ဒီစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ  
မေးမေး မဖြေပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ရွှေစ ငွေစ တွေကိုမေးရင်  
လည်း မဖြေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားနည်း၊ ခင်ဗျားတန်နဲ့သင့်သလိုသာ  
ဖြေပါလို့ ကျွန်တော် မှာလိုက်ပါရစေ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော  
ပါဘူး'

'ခင်ဗျား နှုတ်လိုရင် ခင်ဗျားအသက်ရှည်မှာပဲ၊ ခင်ဗျား  
နှုတ်မလိုရင်တော့ ခင်ဗျား အသက်ခံရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်  
ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား မသိဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပေါက်ပါတယ်'

'ဒါဆို ခင်ဗျားပြန်တော့'

'ကျွန်တော်နဲ့ ပြန်မလိုက်တော့ဘူးလား'

'မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီအပဲ ကျွန်တော် ခရီးဆက်သွား  
တော့မယ်'

'ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်'

www.burmeseclassic.com



၈၄၀ ပြာ ဇနီးတို့

'ဟုတ်'

ချင်မူသည် မာကျင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားအော့  
သည်။

မာကျင်သည် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီး ပိုက်၍ ကျေနပ်  
ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် တောနက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်  
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

○ ○ ○

ထူးဆန်းသော ကျမ်းစာအုပ်၏ ဘည့်န်းပုဒ်များ

မာကျင်သည် အပင်ကြီး၏ အရိပ် အလွန် ကောင်းသော  
သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ မေတ္တ အပန်းဖြေရင်း ထိုင်  
လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ချင်မူဆိုမှ ရခဲ့သော စာအုပ်ကြီးကို လှန်လှော  
ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပထမစာမျက်နှာတွင် ဆရာတော်ကြီး၏ တစ်ကြောင်းဆွဲ  
မျက်နှာပြည့် ရုပ်ပုံကို တွေ့လိုက်ပြီး...

ညွှန်တော်အား စွန့်၍ 'ခွဲကျည်' ဆရာတော်ဟု လက်မှတ်  
ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

နောက် တစ်မျက်နှာလှန်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ  
'ငါ့ဘေလျှင် ငါ၏ပညာရပ်များသည် မြို့၌ မပေါ်ထွန်းရ။

www.burmeseclassic.com

ဆူးလုံး တော၏ အရှေ့ မျက်နှာ၊ ချင်းကျန်း မြစ်သေ  
အောက်ရှိ လိုဏ်အတွင်း၌ ထွန်းစားစေအံ့။

ငါ၏ အန္တိမ သိုင်းကွက် (ရှစ်ကွက်) သည် မြေပြန့်သိုင်း  
ကွက် အကွက် တစ်သိန်းနှင့် ညီစေအံ့။

ဟူ၍ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မာကျင်မှာ  
စာ၏ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်မှုကို အတော်ကြာအောင်  
ဘေးနေမိလေ၏။

အဓိပ္ပာယ်ပေါက်တော့မှ နောက်တစ်ရွက် လှန်၍ ဖတ်  
ပြန်သည်။

‘ချင်းကျန်းမြစ်သေ’သည် ထူးဆန်းသော မြစ် တစ်မြစ်  
ဖြစ်သည်။

ဒီတက် ဒီကျ မရှိဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် ဆယ်နှစ်  
တစ်ကြိမ် ဒီကျ၍ အချိန်အနည်းငယ် အကြာ၌ ဒီပြန်တက်  
ကာ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကျသွားခြင်း မရှိပေ။

ဤသို့ ဆယ်နှစ် တစ်ကြိမ်သာ မြစ်ရိုးသဲဘော ရှိပေ၏။  
ချင်းကျန်းမြစ်သေ၏ အောက် လိုဏ်၌ ငါ၏ ဗိမာန်ရှိ  
ထကား။

ငါ၏ အုတ်ဂူ ဗိမာန်သည် ချင်းကျန်းမြစ်သေ တောင်  
အောက်၌ ရှိ၏။

ရေ အတိဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားချေသည်။ ဆယ်နှစ်ပြည့်  
လျှင် ဒီကျမည်။

ငါ့ဗိမာန်ပေါ်မည်၊ ပြီးလျှင် ချက်ချင်း ဒီရေပြန်ဖုံး၍  
ပိတ်လတ်။

ဟူ၍ ဖော်ပြထားပြန်ရာ မာကျင်မှာ ချင်းကျန်းမြစ်  
သေ၏ သဘောနှင့် မာယာကို သဘော မပေါက်နိုင်အောင်  
ဖြစ်၍နေလေ၏။

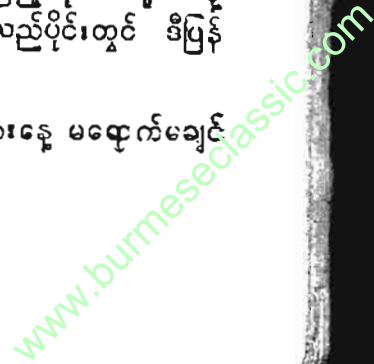
‘ဒါက ဘာကို ဆိုလိုတာပါလိမ့်...’

မာကျင် စာအုပ်မှ မျက်နှာလွဲ၍ ခေတ္တ စဉ်းစားကြည့်  
သည်။ အဓိပ္ပာယ်နားမလည်အောင် ရှိလေ၏။

နောက် တစ်မျက်နှာလှန်၍ ဖတ်ပြန်သည်။

‘ချင်းကျန်းမြစ်သေသည် ဆယ်နှစ် ပြည့်တိုင်း ကျားနေ  
မနက်ပိုင်း၌ ဒီကျ၍ ထိုကျားနေ နေ့လည်ပိုင်းတွင် ဒီပြန်  
တက်လိမ့်မည်။

ပြီးလျှင်ဇာတ် နောက်ဆယ်နှစ် ကျားနေ မထောက်ချေင်  
ဒီတက်ဒီကျ မရှိပေ။



ရေသည် ပြည့်လျက် ငြိမ်နေလတ်' ဟူ၍ ဖော်ပြထား  
ပြန်လေ၏။

မာကျင်သည် တဖြည်းဖြည်း တွေးရင်း တော့ရင်းမှ  
ထမိပွယ်ပေါ်လာသကဲ့သို့ ရှိ၍ တကံကြွ ဝမ်းသာ၍ သူ့  
လေ၏။

'ဝါသဘောပေါက်ပြီ၊ ဝါသဘောပေါက်ပြီ'

မာကျင်သည် စာအုပ်ပိတ်၍ အော်လိုက်လေ၏။ ထို့  
နောက် ဆိုနေစဉ်ကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်ရာ နောက်လာမည့်  
သုံးရက်နေ့သည် ကျားနေ့ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၍ ဝမ်း  
မြောက် ဝမ်းသာ၍ ပြန်လေ၏။

သို့သော် ထိုဝမ်းသာမှုမှာ အစစ် ခဏ မျှသာ ဖြစ်  
လေ၏။

အထွေးကြောင့် ဆိုးသော် ယခုမည့် ကျား နေ့သည်  
ဆယ်နှစ်ပြည့်၏ ကျားနေ့ ဟုတ်-မဟုတ်ကိုလား မာကျင်  
တိကျမှန်ကန်စွာ မသိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

မာကျင်သည် ယင်းသို့ အတေးဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ  
ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ချင်းကျန်းမြစ်ရှိရာသို့ ဆက်လက်ထွက်  
ခွာသွားလေတော့သည်။

သိုင်းညီအစ်ကိုဖွဲ့စည်းခြင်း

ချင်းကျန်းမြစ်ဒေသသို့ မာကျင် ရောက်လာခဲ့သည်။  
မြစ်ကြီးမှာ ငကတိငြိမ်သက်လျက်ရှိပေ၏။

ထိုမြစ်ဘေး၌ ခြေရာများစွာကို တွေ့ရသော်လည်း  
အထူးအားဖြင့်မူ တိရစ္ဆာန်များ၏ ခြေရာများကို ပို၍ တွေ့ရ  
လေသည်။

တချို့ ခြေရာများမှာ လူ၏ခြေရာကဲ့သို့ မြင်ရသင့်ရသော်  
လည်း လူလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

လူနှင့်တူသော တိရစ္ဆာန်တစ်အောင်၏ ခြေရာလည်း  
ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိလေသည်။



မာကျင်သည် ထိုမြစ်နှင့် မလှမ်းမအမ်းကွာသော ထေရ်အုပ်အတွင်း၌ သစ်တဲအိမ်ငယ်လေး တည်ဆောက်၍ ကျားနေ့အရောက်ကို စောင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဟဲသိုး၍ နေထိုင်ခဲ့ရာ နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် လူသံ သူသံများကို မာကျင် ကြားလိုက်ရပေ၏။

မာကျင်သည် တဲအတွင်းမှထွက်၍ ခြံအကွယ် တစ်ခု၌ ဝင်ရောက် ပုန်းကွယ်နေလိုက်သည်။

‘ကိုယ်တော်ပြောတာ သေချာခဲ့လား’

‘သေချာပါတယ်၊ အဲဒီမြစ်သေရဲ့ အောက်မှာ လိုက်ခေါင်းတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီ လိုက်ခေါင်းထဲမှာ ခူကျိုးဆရာတော်ဘုရားရဲ့ အလောင်းပိမ္မာန်ဂူရှိတယ်’

‘ကိုယ်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ’

‘တပည့်တော်လဲ စာအုပ်ထဲမှာ တွေ့လိုသိရတာ၊ လျှင်ရှုခဲ့တာ အနှစ်သုံးဆယ် ရှိသွားပြီ၊ ခုထိ မတွေ့သေးဘူး၊ အဲဒီမြစ်သေအနားမှာတော့ ဘာလိုထိဂူမှမရှိဘူး၊ ရေခဲအောက်မှာ ရှိမှခဲသေချာတယ်’

‘ရေအောက်မှာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် ရှာလို့ ရမှခဲလဲ၊ ရေငတ်ပြီး လိုက်ဂူထဲဝင်ရင် သေမှာပဲ၊ တပည့်တော်တော့ စိတ်တောင့်ကုန်ချင်လာပြီ၊ ဟိုမှာ တဲတစ်လုံးပါလား၊ လူရှိမယ်ထင်တယ်’

ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်စာကြသည်။

တဲအနားသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်၍ တဲအတွင်းကို ကြည့်ကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက...

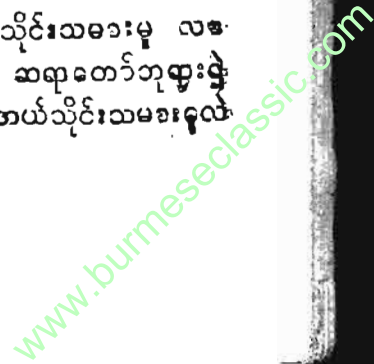
‘မုဆိုးတဲနဲ့ တူတယ်’

ဟု ဆိုသည်။ နောက်ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက...

‘တပည့်တော်တို့လို ခူကျိုးဆရာတော်ဂူကို လိုက်ရှုစနေတဲ့ လူလားမသိဘူး’

ဟု ထင်မြင်ချက်ပြုစာ ဆိုသည်။

‘ဒီလောက် ခေါင်တဲ့တောကို အယ်သိုင်းသမားမှ လစမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ခူကျိုး ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဝိဇနိဂူ ဒီတောထဲမှာ ရှိမယ်ဆိုတာ ဘယ်သိုင်းသမားမှလဲ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး...’



တပည့်တော်တို့အတွက် ရှောင်လင်ဘုန်းကြီးက မိမိတို့  
အရိပ်အမြှောက်လောက် သိခဲ့ရတာ၊ ကိုယ်တော်ပြောတဲ့ သိပ်  
သမားတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ် မုဆိုးဖြစ်ဖို့ များ  
တယ်'

ထိုစဉ်မှာပင် အဖြူရောင် အလင်းဘုန်း တစ်ခုသည်  
ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးရှေ့သို့ ကျဆက်လာသဖြင့် ဘုန်း  
တော်ကြီးနှစ်ပါးမှာ ထိတ်လန့်ပြီး ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်  
လေ၏။

'ဟိဟိ...မင်းဘယ်သူလဲ'

ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ဘေးသို့ခုန်ထွက်လိုက်ပြီးနောက် ထပ်  
ပါးသော ဘုန်းကြီးက မေးလိုက်သည်။

'ဝူး...ဝါး...ဟား...ဟား'

အဖြူရောင်အတ္ထာန်မှာ လူကဲ့သို့ပုံအတ္ထာန်ရှိပြီး စကား  
မှာမူ လူစကားသံမျိုး မဟုတ်ချေ။

ဟိရစ္ဆာန်သစ်ကောင်၏ သံကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ရှောင်လင် ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးက ထပ်မေးလိုက်  
ပြန်၏။

'ဟား...ဟား...ဝါး...ဝူး'

မင်းစောစော

လူလို တိရစ္ဆာန်လို အဖြူရောင် အတ္ထာန်ကြီးက လက်  
ဖောက်ကိုမြှောက်၍အော်လိုက်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးကို  
ဆင်၍ တိုက်ခိုက်လေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးမှာ သိုင်းပညာအလွန်ဆောင်းကြ  
သည်။

သို့သော် အဖြူရောင်တိရစ္ဆာန်ဟု ထင်ရသော အတ္ထာန်  
လက် တောင်ပုံမရချေ။

သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက် အရောက်တွင် ရှောင်လင် ဘုန်း  
တော်ကြီးနှစ်ပါးလုံး တဝုန်းဝုန်းနှင့်လဲကျကျခံပျံ့လွန်တော်  
ပွားရွာလေ၏။

အဖြူရောင် အတ္ထာန်ကြီးသည် စင်စစ် တိရစ္ဆာန် မဟုတ်  
ချေ။ လူသားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

လှုပ်အရေခွံကို ကျကျနုနုပီပီပြင်ပြင် ဖိတ်ဆင်ထားသဖြင့်  
အတ္ထာန်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူ၍ နေပေ၏။

အရေခွံကို ချွတ်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍  
နေလေသည်။

'ဟေ့...ခြုံထဲမှာ ပုန်းနေတဲ့အောင် ထွက်ခဲ့မယ်'

www.burmeseclassic.com

လူဝံ့ရောင်ဆောင်တစ်သော လူမာ မဝတ္ထင် ပုန်းနေရာ  
သိ၍ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

မာကျင်သည် ပုန်းနေရာမှ ထွက်လိုက်ပြီး ထိုလူမာ  
အရိုအသေပေးလိုက်လေ၏။

‘လူကြီးမင်းကို ကျွန်တော် ဂါရဝပြုပါတယ်၊ လူကြီး  
မင်းရဲ့ သိုင်းပညာကိုလဲ ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်၊  
ကျွန်တော် နာမည် မာကျင်လို့ ခေါ်ပါတယ်’

‘မင်းနာမည်က မာကျင် ငါ့နာမည်က တစ်မိုးအောက်  
တစ်ယောက်ထွန်း ကျွန်းချွန်းရိလို့ ခေါ်တယ်၊ မင်းဒီကို အာ  
လာလုပ်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် လာရင်းကိစ္စကို ပြောလို့မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဒါဆို မင်းကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ သဘောလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

ကျွန်းချွန်းရိက ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရယ်  
မောရင်းမှ...

‘မင်းအသက် အများကြီး ဧယ်ဆေးတာပဲ၊ တွေ့ဆေး  
ဖိမော ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး၊ ငါ့ကိုအံ့တုလို့ ပျံတော်မူသွားရှာပြီ၊  
မင်းအော ဆေရဗာ မကြောက်ဘူးလား’

‘အကြောင်းမဲ့ သေရဗာကိုတော့ ကျွန်တော် ကြောက်  
တယ်၊ အကြောင်းရှိရှိနဲ့ သေရဗာကိုတော့ ကျွန်တော်မကြောက်  
ပါဘူး’

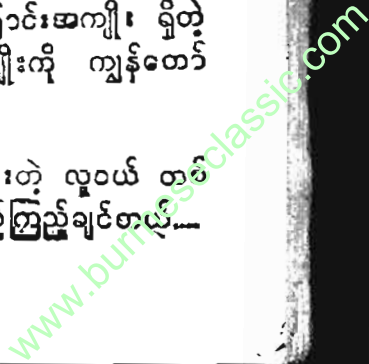
မာကျင် စကားကြောင့် ကျွန်းချွန်းရိသည် မျက်ခုံးတန်း၊  
လေးနှစ်ခု မြင့်တက်၍ သွားလေ၏။

‘အကြောင်းရှိရှိနဲ့ သေရဗာကိုမကြောက်ဘူး ဆိုတာက  
အာကိုပြောတာလဲ၊ ငါ့နာမည်က ချွန်းပြစမ်းပါ’

‘အကြောင်းရှိရှိနဲ့ သေရဗာကို မကြောက်ဘူး ဆိုတာက  
လူတွေဟာ သက်တန်းကုန်လို့ သေရတာမျိုးရှိတယ်...

အဲဒါဟာ အကြောင်းအကျိုးရှိတဲ့ သေခြင်းသဘောပါ၊  
နောက်တစ်ခုက ရန်ပြုသူကို အရှုံးမပေးဘဲ ပြန်ပြီးတုန့်ပြန်  
ရင်း သေသွားရတဲ့ သဘောကလဲ အကြောင်းအကျိုး ရှိတဲ့  
သေခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ၊ ဒီလို သေခြင်းမျိုးကို ကျွန်တော်  
မကြောက်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပဲ ခင်ဗျာ’

‘မင်းဟာ ထောင်ထောင် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူဝယ် တစ်  
ယောက်ပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ တစ်ပွဲအောက် ယှဉ်ကြည့်ချင်တယ်...



သိုင်းကွက် (၁၁) ကွက် ကျော်လို့မှ ငါမင်းကို မနိုင်ခဲ့ရင်၊ မင်းကို ဝါမသတ်တော့ဘူး...

မင်းလိုအပ်တာတွေကို ငါအတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးမယ် တကယ်လို့ သိုင်းကွက် (၁၁) ကွက်အတွင်းမှာ ငါ့ရှားခဲ့ရင် မင်းရဲ့ တပည့်အနေနဲ့ ငါခံယူမယ်'

ထိုလူက ဆိုလိုက်လျှင် မာကျင်က....

'သိုင်းကွက် (၁၀) ကွက်အတွင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အနိုင်အရှုံး မပေါ်ဘဲ သရေကျခဲ့ရင်ကော ဆရာသမား ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ'

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျန်းချန်းရီက....

'သရေကျရင် မင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး သိုင်းညီအစ်ကို ဖွဲ့စည်းကြတာပေါ့'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

'အဲဒီ အစီအစဉ် အောင်းပါဏယ်၊ သိုင်းပဲ့စဉ် စလိုက်ကြစို့.'

မာကျင်ကပြောပြီး ပြိုင်ပွဲကိုစတင်လိုက်လေ၏။ သိုင်းကွက် (၇) ကွက်ထိ ဆောက်သွားသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရှုံးအနိုင် မပေါ်ဘဲရှိနေလေ၏။

'မင်းပညာ ဘော်ဘော် အောင်းပါလား၊ ရှောင်လင် ကြီးတွေထက်တောင် သာနေပါလားကွ'

'ကျွန်တော် ပညာက ရှောင်လင် အဆင့်မရှိပါဘူး'

'သိုင်းကွက် (၉) ကွက်ပဲ ကျန်ဆော့မယ်'

ကျန်းချန်းရီက ပြောပြီး သိုင်းကွက် (၉) ကွက်ဖြင့်ဆက်တိုက်သည်။ အရှုံးအနိုင်မပေါ်ဘဲဖြင့် သိုင်းကွက် (၁၀) ကွက် ပြည့်သွားလေ၏။

'ကဲ... မာကျင်၊ သိုင်းကွက် (၁၀) ကွက် ပြည့်သွားပြီ နိုင်အရှုံးမပေါ်ဘဲ သရေဖြစ်သွားပြီ....

အဲဒီသော့ ဝင် နဲ့ငါ သိုင်းညီအစ်ကိုဖြစ်သွားပြီ၊ မင်း စံကြီးလား၊ ငါ့ညီခင်းလုပ်မယ်'

ကျန်းချန်းရီက ပြောလိုက်ရာ—

'ဟင်... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ပျော်ထက် အသက်ပျားကြီး ကြီးတာပဲ....



၁၆၂ မြို့ရပ်စံတန်း

ခင်ဗျားအ ဆစ်ကိုကြီးပဲ ဖြစ်ရမှစပေါ့၊ ကျွန်တော်  
အစယ် ညီဇေးပဲ ဖြစ်သင့်တယ်'

'အောင်းပြီ၊ ဒါဆို မင်းဟာ ငါ့ညီဇေးပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ညီဇေး ဓာ'

'ဆစ်ကိုကြီး ချန်း'

နှစ်ယောက်သားပင်၍ ရယ်မောလိုက်ကြလေသတည်း။

o o o

လျှို့ဝှက်ကိုယ်စီ မြင့်

ညီသည် ကြေခက်စရာအောင်းအောင် တိတ်ဆိတ်နေ  
သော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ကျားဟိန်းသံ၊ ခြင်္သေ့  
ဟောက်သံတို့ကိုမူ ကြားရ၏။

မာကျင်၏ တံငယ်အတွင်း၌ ကျန်းချန်ရိနှင့် မာကျင်တို့  
စကားပြောနေကြသည်။

'ဆစ်ကိုချန်းအ ဖီတောထဲ ဘာကိုစွန့် ထောက်လာတာ  
လဲ၊ မာကျင်က မေးလိုက်သည်။

'ထောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထောက်နေတာပါ။ အာဇာ  
အနေအထား ပြေစရာရင်၊ ဖီတောထဲဆစ်ကိုထောက်နေတာ  
ခြောက်နှစ်ရှိပြီ'

www.burmeseclassic.com



'ဈာ- ခြောက်နှစ်ရှိပြီ ဟုတ်လား'

မင်ကျင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကုန်းချန်းရိန် စကားကို အံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဒီဒေသထဲရောက်နေတာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ'

'ခြောက်နှစ်ကြီးတောင် တာအကြောင်းနဲ့များ ဒီတေထဲရောက်နေရတာလဲ...'

အစ်ကို့မှာ အကြောင်းတော့ ရှိလိမ့်မယ်'

'ရှိတဖေပြီကွာ'

'ကျွန်တော်သိခွင့်ရှိလား အစ်ကို'

မာကျင်က မေးလိုက်သည်။ ကုန်းချန်းရိန်သည် ရှုတ်တရက် ငြိမ်၍သွားလေသည်။

'ကျွန်တော် သိခွင့်မရှိရင်လဲ အစ်ကို့မပြောပါနဲ့၊ ရပါတယ်'

'အထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါက ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပဲ၊ ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မင်းသိအောင် ပြောပြပါမယ်'

ဟု အစချီကာ ကုန်းချန်းရိန် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

'ငါဒီဒေသထဲရောက်နေတာ အကြောင်းမဲ့ရောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရင်က ဒီဒေသကို မရောက်ခင် ရွှင်ရိဒေသထဲမှာ လေးနှစ်ကြာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရှာနေတဲ့ 'အာမာ' စာစာထဲက 'ဝိုး' ဆိုတဲ့ သစ်သီးဖြူဟာ ရှုမတွေ့သေးဘူး'

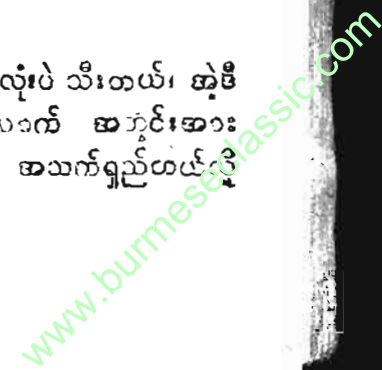
'ဝိုး'ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ငန်းသို့အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ငန်းညွန့်ဟုတဲ့ သစ်သီးဖြူသီးဟာ ဆယ်နှစ်မှ ကပ်ခါပဲသီးတယ်၊ တစ်ခါဆိုတာက တစ်ရက်ပဲ သီးတာကိုပြောတာ၊ အဲဒီအသီးဟာ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ ဆေးဘက်ဝင် အသီးတစ်မျိုးပဲ၊ အဲဒီအသီးသီးမယ့် အချိန်ကို ငါလာစောင့်နေတာ'

ကုန်းချန်းရိန် ပြောလိုက်သည်။

'အဲဒီအသီးဟာ ဘေးထူးခြားလို့လဲ'

မာကျင်က မေးလိုက်သည်။

'အဲဒီအသီးက တစ်ပင်လုံးမှ တစ်လုံးပဲ သီးတယ်၊ အဲဒီအသီးကိုစားရင် ဆင်ပြောင်ဆယ်စီးလောက် အစားအစား နေရင်းပြီး အသက်ရှာကျော်ဇာထိ အသက်ရှည်တယ်လို့ အဆိုရှိတယ် ညီလေး'



'ဟာ...တော်တော်ထူးထူးဆန်းဆန်းတဲ့ အသီးပါလား'

'ဟုတ်တယ်၊ တခုခု ဆရာတော်ကြီး ပြုစုထားတဲ့ ဆေးကျမ်းတော်ထဲမှာ 'ဝိုး'ဆကြောင်းပါအယ်၊ ဒါကြောင့် ကြီးစားပန်းစားနဲ့ ငါဒီကိုလာပြီး အဲဒီအပင်ဆ သီးမယ် အသီးကို စောင့်နေတာ'

'အဲဒီအသီးက ဘယ်တော့ သီးမှာလဲ၊ အဲဒီအပင်ကို ချောအစ်ကို တွေထားပြီးပြီလား'

'တွေ့ထားပြီးပြီ၊ နောက်သုံးရက်လောက်ကြာရင် အသီး သီးတော့မယ်'

'ဟာ...အစ်ကိုတော့ စောင့်ရကျိုးနပ်ပြီနဲ့ တူထယ်'

'မထင်နဲ့ ညီလေး'

'ဗျာ...ဘေးဖြစ်လို့လဲ'

'အဲဒီ အသီးသီးရင် လူဝံဖြူတွေ အုပ်လိုက်ကျလာပြီး အဲဒီအသီးကို လုကြလိမ့်မယ်၊ လုရင်နဲ့ တစ်ဆောင်နဲ့ တစ်ဆောင် တိုက်ခိုက်ရင်၊ ညက်ကြလိမ့်မယ်၊ နောက်ဆုံး တစ်ဆောင်တည်းကျန်မှ အဲဒီလူဝံဖြူ သူရဲခောင်းကြီးက အပိုစီးပြီး စားလိမ့်မယ်'

'ဒါဆို အစ်ကိုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီအသီးကိုရအောင် ယူနိုင်မှာလဲ'

'တစ်ဆောင်တည်းကျန်မှ သူရဲခောင်းလူဝံဖြူကို အနိုင် ဖြိုက်ပြီး လုယူမှစမို့'

'အစ်ကို တိုက်ခိုက်လို့ နိုင်ပါ့မလား'

'ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ နိုင်အောင်တော့ တိုက်ရမှပေါ့၊ ဒီလောက်ဒုက္ခခံပြီး စောင့်နေရတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘူး...'

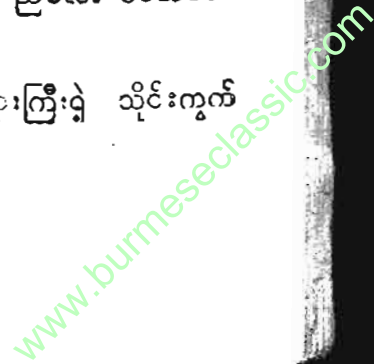
'ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ခုခုဟော့ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် အစ်ကို ကူညီမယ်'

'ညီလေး ကူညီတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဒီရောင် ခွဲဝေစားသုံးဖို့က မလွယ်ဘူးကွ၊ တစ်လုံးလုံး ကျွန်အောင် စားမှ အကျိုးအာနိသင် ရှိတာ၊ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲစားရင် အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ကျွန်တော် မစားပါဘူး၊ အစ်ကိုပဲ စားပါ၊ အစ်ကိုက ရွာဖွေတွေ့ရှိသူပဲ၊ အစ်ကိုနဲ့ပဲ ထိုက်တန်ပါတယ်'

'ညီလေးကိုလဲ အစ်ကိုမေးရဦးမယ်၊ ညီလေး ဒီထောထဲ ဘာကိစ္စနဲ့ ချောက်နေတာလဲ'

'ကျွန်တော် ဝူကျိဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သိုင်းကွက် ရွက်ကွက်ကို လာရှာတာ'



‘တွေ့ပြီလား’

‘မတွေ့သေးဘူး အစ်ကို၊ မနက်ဖြန်ဆို မြစ်ခရား ဒီကျ  
လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် မြစ်ခရားအောက်က လိုက်ဂူဝါ  
လာလိမ့်မယ်...’

‘အဲဒီလိုက်ဂူထဲမှာ ဝူကျိဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သိုင်း  
ဘက် ရှစ်ကွက်နဲ့ ဝေးတစ်ချောင်း ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်  
ဒီလာခွဲတာ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကိစ္စ အောင်  
ဆစ်...’

‘... ကျွင်က လျှို့ဝှက်အားလုံးကို ကုန်းချွန် ရိအား ပြော  
ကုန်ရာ ကုန်းချွန်ရိ၏မျက်နှာဝယ် အံ့ဩဖွယ်ခက်ခင်း  
သော အပြုံးရိပ်တစ်ခုကို မာကျင် တွေ့လိုက်ရလေ၏။’

‘မာကျင်သည် ကုန်းချွန်ရိ၏ အပြုံးကို အကဲခတ်ကြည့်  
ရင်း ထိုအပြုံး၏ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်မှုကို လေ့လာ  
ဆင်ခြင်သုံးသပ် နေလေ၏။’

‘ခူးကျည်းဆရာတော်ကြီးဟာ ရှေ့လင်ကျောင်းတော်  
ကြီးကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာကြီးပဲ၊ ပျံလွန်တော်  
မူဘာ အနှစ်တစ်ရာတောင် ကျော်မှပဲ၊ ငါလဲ ကြားဖူးတယ်၊  
အင်မတန် လျှို့ဝှက်တဲ့ ခူးကျည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့  
ကျမ်းမြတ်တစ်ဆူလဲ့ ပျော့ကံနေသလိုလို... ဘာလိုလိုနဲ့...’

‘တစ်ချို့အလဲ အကျင့်ပျက်သိုင်းသမားတွေ လုယူပြီး  
မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်တယ်လို့လဲ ကြားတယ်၊ ဟုတ် မဟုတ်  
တော့ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ သိပုံမပေါ်ဘူး၊’

ကုန်းချွန်ရိက ပြောလိုက်ပြီး၊ မာကျင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်  
ကြည့်နေလေ၏။

‘မာကျင်သည် ကုန်းချွန်ရိ၏ အကြည့်ကို အကဲခတ်သလို  
ဖြစ်လာသည်။’

ထို့ကြောင့် မာကျင်သည် စကားပြောရပ်လိုက်ပြီး...

‘အစ်ကို ကျွန်တော်ထို့ အိပ်ကြရအောင်၊ မနက်ဖြန်မှာ  
ကျွန်တော်အလုပ် လုပ်စရာရှိတယ်’

‘အေး... အိပ်ကြတာပေါ့၊ နက်ဖြန် မင်းကိစ္စကို ငါ့ကူညီ  
မယ်၊ ငါ့ကိစ္စကျတော့လဲ ငင်းက ပြန်ကူညီပေါ့၊ ဟုတ်ဖူး  
လား။’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကူညီပါ့မယ်’

‘ကိုင်း... အိပ်ကြစို့။’



www.burmeseclassic.com

တောချိုအုံကြား မေ့စင်နက်ထဲမှ ရယ်မောသံကြီးတစ်ခု  
အထိတိတုလန့် ချောက်ချားဖွယ် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုရယ်သံမှာ ကုန်းချန်းရိမ် ရယ်မောသံကြီးပင်ဖြစ်လေ-  
သည်။

'အစ်ကိုချန်း... အစ်ကိုချန်း... ခင်ဗျား ဘယ်မှာလဲ...၊  
အမှောင်ထဲမှာ ပုန်းမနေပါနဲ့၊ ထွက်ခဲ့ပါ'

'မာကျင်... မင်းနဲ့ ငါဟာ အကြံချင်း တူနေတဲ့အတွက်  
မင်းဟာ ငါ့ရန်သူဖြစ်သလို... ငါဟာလဲ မင်းရဲရန်သူ ဖြစ်  
သွားပြီ၊ အဲဒီတော့... မင်းဆီထဲ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို  
ခိုးယူလိုက်တဲ့အတွက် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ...'

'မနက်ဖြန်ဆို မင်းနဲ့ ငါနဲ့ မြစ်ရေအောက်က ခူးကျည်း  
ဖိုက်ဂူအတွင်းမှာ တွေ့ကြမိမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် အရှုံး  
အနိုင်နဲ့... အောင်ခြင်၊ မအောင်ခြင်တွေကို တို့နှစ်ယောက်  
ခံစားကြရမှပဲ၊ မြေမြေချင်းဆိုတော့ ခြေတော့ မြင်ကြတာ  
ပေါ့၊ ကဲ... နက်ဖြန်မှ ပြန်ဆုံကြမယ်'

'အစ်ကိုချန်း... ခဏနေဦး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့  
အစွာဖောက်ရတာလဲ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းညီ  
အစ်ကိုတွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူးလား'

သစ္စာဖောက် ကုန်းချန်းရိ

မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီ။ ချက်ချင်း ပြန်နိုးလာသော  
မာကျင်သည် အစ်ကိုကြီးကုန်းချန်းရိကို ဆတ်ခနဲသတိရကာ  
နံတေး ဘယ်ညာကို ကြည့်လိုက်သည်။

'ဟင်'

မာကျင် လန့်သွားသည်။

ကုန်းချန်းရိကို မတွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

'အစ်ကိုချန်း... အစ်ကိုချန်း'

မာကျင် အိပ်ထုမူထလိုက်ပြီး၊ ကုန်းချန်းရိကိုလှမ်းခေါ်  
သည်။

'ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဟာ...'



'မဟုတ်ကြတော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါဟာ ရန်သူပဲ။ ဂူတစ်  
ထဲမှာ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် မေးအောင်းကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့်  
တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်သေပေးမှ ဖြစ်မယ်။ မဲခွဲ  
ဟာ မင်းမဟုတ်ရင် ငါပဲ'

'အစ်ကို့ချန်း... ပြဿနာဆိုတာ ခုချက်ချင်း ဖြေရှင်းတ  
ဆောင်းပါတယ်။ အမှောင်ထဲက ထွန်းပြီ၊ ကျွန်တော်ကို  
ရင်ဆိုင်လိုက်ပါ'

'ဟား...ဟား...ဟား...ဟား'

ကျန်းချန်းရိသ ရယ်မောလိုက်သည်။ ရယ်မောရင်၊ မှု

'မင်းဟာ တော်တော်ဆန္ဒစာတဲ့ ကောင် တစ်ယောက်  
ပဲ။ မနက်ဆုံမှာမပူနဲ့ ဆုံကိုဆုံမယ်'

'အစ်ကို ကျန်း၊ ခင်ဗျား၊ ကျုပ် စာအုပ်ကို ပြန်  
ပေးပါ...'

'ဟေ့ကောင် မာကျင်၊ ဒီကျမ်း စာအုပ်က မင်း စာ  
အုပ် မဟုတ်ဘူးကွ...'

ခူးကျည်း ဆရာတော် ပြုစုထားတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်က  
ငါမပေးနိုင်ဘူး'

'ခင်ဗျား တော်တော် ယောကျ်ားမဆန်တဲ့ လူ တစ်  
ယောက်တဲ။ ခင်ဗျားဟာ တကယ်တော့ သိုင်းသမား  
အောင်း တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခွေးသူခိုး တစ်  
ကောင်ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်'

မာကျင်က ပေါက်ကွဲစွာဖြင့် ကျန်းချန်းရိ မခံချင်အောင်  
စိတ်ပြောလိုက်သည်။

'ဟေ့ကောင် မာကျင်၊ မင်းက ငါ့ကို ဆွဲပေးမနေနဲ့။  
ငါ့ဆီကွဲကောင်က ဆွဲပေးတိုင်း ပွားတိတ်တဲကောင် မဟုတ်  
ဘူး။ ကြံတတ်တဲ့ အစေခင်လဲ မဟုတ်ဘူး...'

မနက်ဖန်မှ မင်းနဲ့ငါ ပြန်ဆုံဩမယ်။ သွားမယ်...

'ဟား...ဟား...ဟား'

ကျန်းချန်းရိသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အားပါးတရ  
မေးကာ 'ဝိုး' နဲ့ လေဟုန်းစီးယလို ကိုယ်ဖော့ပညာ  
ကို သုံး၍ ထွက်ပြေးသွားလေတည်း။

ထိုနောက် ည သည် တစ်ဖန် တိုက်ဆိတ်၍ သွားလေ  
တည်း။



ဆိုနေခက် တဖြည်းဖြည်း ဂူပေါက်ဝဲ ကျယ်ထာ  
သည်။

မေးကျင်သည် ရေထဲသို့ခုန်ချလိုက်ပြီ၊ ဂူပေါက်ဝဲ ရှိရာသို့  
တူးခတ်သွားအံ့ ဂူပေါက်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

မခကျင် ဂူလိုက်အတွင်းသို့ထောက်သော် ဗဝိမာန်တစ်ခုကို  
တွေ့ရ၏။

၎င်း၊ ဂူဗဝိမာန်မှာ ခူးကျည်း ဆရာတော် လဲလျှေစင်၊  
နားစက်ရာ ဂူဗဝိမာန်တော်ဖြစ်ပေသည်။

ဂူဗဝိမာန်ဘေးတွင် ကျောက် စားပွဲကြီး တစ်လုံး ရှိ  
သည်။

ထိုကျောက် စားပွဲပေါ်တွင်မူ ကလပ် တစ်ခု ရှိသည်။  
ထိုကလပ်ပေါ်၌အား ခံားတစ်လက်ကို တွေ့၏။

ဂူအတွင်းရှိ နံရံပေါ်တွင်မူ စာလုံး(၈)လုံးကိုထွင်းထု၍  
ရေးထားသည်။

သိုင်းကွက် (၈) ကွက်၏ လျှို့ဝှက် ချက်များ ဖြစ်  
သည်။

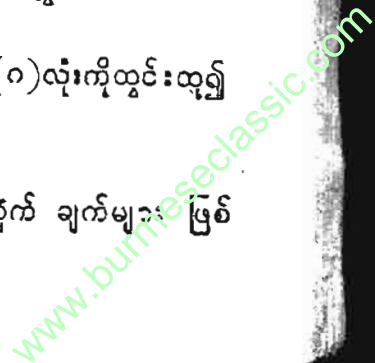
ဂူဗိမာန်မှ ထွက်သော်

ချင်းကျွန်း၊ မြေပြင်ညီကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ချင်းကျွန်း၊ မြေ  
ရေသည် တဖြည်းဖြည်း လူမမာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ညည်းညို  
လာပြီးနောက် ဝုန်း ဝုန်း ဟူသော အသံများ ဆက်တိုက်  
ဆိုသလို ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

မခကျင်သည် ရေအနုဆယားကို ကြည့်ရှု အကဲခတ်  
သည့် ရေပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းကျနေ၏။

အရပ် လေးမျက်နှာကို မခကျင် အကဲခတ်ကြည့်သ  
ကုန်းချန်းရိ တစ်ယောက်လည်း ယခုထိုင် ပေါ်ပေါက်  
ခြင်း မရှိသော့ချေ။

ကန်ပေါင်၏ လေးဘက်လေးဆန်ကို မခကျင် အကဲ  
ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆန်တောင် တစ်ခုမှ ဂူပေါက်ဝဲ  
အနည်းငယ် ဟလာ၏။



၁၇၆ [ ] ရီမင်းဟိန်း

မာကျင်သည် နံရံပေါ်မှ စာလုံး (ဂ)လုံး ကို နှလုံးထဲ  
စွဲအောင် ကျက်မှတ်ထားလိုက်၏။ ပြီးမှ ထလာပ်အောက်၌  
ရေးထားသော စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

‘ဝေးကေခင်း တစ်လက်ရှိလျှင် သိုင်းသမား ထောင်း  
တစ်ယောက်ဖြစ်မည်...’

စာအောင်း တစ်ပုဒ် ရှိလျှင် ပညာရှင် တစ်ယောက်  
ဖြစ်မည်’

ခူးကျည်းဆရာတော်

မာကျင်သည် လာလာပေါ်မှ ဝေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်  
သည်။

‘ထန်း’

‘အလို’

မာကျင်၏လက်သည် ကျင်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ လက်  
နက်ပန်းတစ်ခုက မာကျင်လက်ကို ထိခတ်သွားသောကြောင့်  
ဖြစ်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...စီနွဲ့ပွဲဟာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ နောက်  
ဆုံးပွဲပဲ မာကျင်’

ချောင်းလင်ကို စီနီခေါ်သူ [ ] ၁၇၇

ကုန်းချန်းရိသည် ရုတ်တရက်ဂူလိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်  
လာပြီး မာကျင်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်လက်ကို လက်နံ့ကပ်ပန်းနဲ့ပစ်တာ ခင်ဗျားလား’

မာကျင်က မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဂေါပင်လိုက်တာ၊ မင်းက ဝေးကိုယူခဲ့တာ  
အမှန်လို့ အချိန်မီတားလိုက်တာ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ လက်နက်ပန်းပညာက တော်တော် အဆင့်  
ရှိပါလားဗျာ၊ ရွံ့ပျော့ကိုချက်ချင်းမာသွားစေခင် လုပ်  
ပုံနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အတွင်းအစားကိုလဲ ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်’

မာကျင်က ရွံ့ပညာအသေခံ ညာလက်ခုံကိုကြည့်၍ ကုန်း  
ချန်းရိကို ပြောလိုက်သည်။

‘ခါးသောက်ပညာကို မင်းက ချီးကျူးနေတော့ဟာ ငါ့ကို  
တစ်ကစားသလိုဖြစ်နေပြီ၊ တစ်နည်းပြောရရင် ဂေါပညာကို  
ရွံ့ချသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဆင်နင်းလို့ စေတယုန်ကိုကြည့်ပြီး  
တစ်ကို ချီးကျူးသလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ မာကျင် ဒီနေ့တာ  
မင်းဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်တော့ နေ့စက်  
ဆုံးနေပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ နေ့စက်ဆုံးနေပဲ’

www.burmeseclassic.com

၁၅၀ [၂] နိဂုံးတိန်၊

မာကျင်သည် ကျောက်စားပွဲ၌ တင်ကျန်နေသော ရွှံ့စေး  
များကို ရုတ်စာရက်စောက်ယူပြီး အုတ်ဂူနံရံပေါ်မှ စာလုံး  
ရွှစ်လုံးဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

ရွှံ့စေးများသည် စာလုံးရွှစ်လုံးကိုဖူးအုပ်၍ သွားလေ၏။

‘မာကျင်...မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ’

‘ရွှံ့စေးနဲ့ သိုင်းကွက်ရွှစ်ကွက်ကို ဖူးပိတ်လိုက်တာ ခင်  
ဗျား ဖတ်စုတ်လို့မရအောင် လုပ်လိုက်တာ’

ကုန်းချန်းရိသည် မာကျင်၏လူ့လည်ကျမူအပေါ် မကျေ  
မနပ်ဖြစ်သွားလေ၏။

‘ဪ...မင်းက ဒီလိုလား’

ကုန်းချန်းရိသည် ကလပ်ပေါ် တင်ထားသော ဓားကို  
လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။

‘ဝုန်း’

လှမ်းဆွဲယူသော ကုန်းချန်းရိ၏လက်ကို မာကျင် ဝုန်းခနဲ  
ရိုက်ချလိုက်သည်။ ရိုက်ချက်မှာ ပြင်းထန်၏။ မိုးဖြတ်လှက်  
ခါးရိုက်ချက် ဖြစ်သည်။

ရှောင်ထိန်း နို့ စိန်ခေါ်သူ [၂] ၁၇၉

သို့သော် မာကျင် ရိုက်ချက်မှာ လေကိုသေ ရိုက်မိသွား  
လေ၏။

ကုန်းချန်းရိသည် ခုန်၍ ရှောင်ထွက်လိုက်သောကြောင့်  
ဖြစ်သည်။

မာကျင်၏ ဆက်တိုက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကုန်းချန်းရိမှာ  
တိုက်ကွက်မပေါ်ဘဲ ရှောင်၍သာ နေရလေ၏။

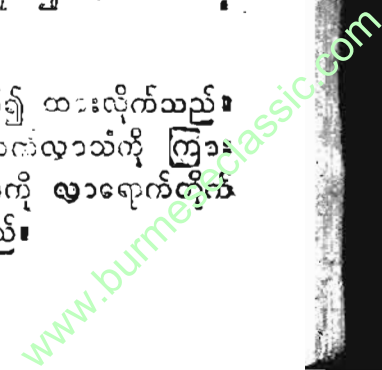
‘ဝုန်း’

‘ဝုန်း’

မာကျင်၏ မိုးဖြို လက်ခါးရိုက်ချက်များမှာ အဆက်  
ပြတ်ဖြစ်သည်။

ကုန်းချန်းရိသည် ရှောင်ရင်း တိမ်းရင်းဖြင့် လိုက်ဂူ  
အတွင်းသို့ နက်သထက်နက်စွာ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ မာကျင်  
သည် နောက်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်ခုန်ဆုတ်၍ တလပ်ပေါ်မှ  
ဓားကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂူပေါက်ကို ကျော်ပိတ်၍ ထားလိုက်သည်။  
ထိုအချိန်မှာပင် ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ ဒီဘက်လှာသံကို ကြား  
လိုက်ရပြီး ရေအချိုအ မာကျင်ကြောကို လာရောက်တိုက်  
ခတ်ကာ ဂူအတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။





၈၀၀ ၂၂ နိဗ္ဗာန်တော်

သို့သော် ရေချိန်မှာ မပြင်းထန်လှသေးပေ။

မာကျင်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရေများ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တက်လာပြီး ဂူအတွင်းသို့ ရေများအလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ဝင်လာလျှင် ဂူမှ လျင်မြန်စွာထွက်ရန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မာကျင်သည် ဂူဝကိုကြောဖြင့်ပိတ်၍ ကုန်းချွန်းရိ မထိုးဖောက်နိုင်အောင် အာကွယ်ပိတ်ဆို့ ထားခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကုန်းချွန်းရိသည် မာကျင်၏နည်းပရိယာယ်ကို နားလည်သဘောပေါက်သဖြင့် အပြင်းအထန်ပင် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။

မာကျင်၏ လက်ဝယ်၌ ရောက်နေသော ဓားထောက်တစ်လက်မှာ လွန်စွာထက်မြက်သော ဓားတစ်လက်ဖြစ်ဖေသည်။

‘ဝှစ်’

‘ဝှစ်’

‘အား’

မာကျင်သည် ဓားကို နှစ်ချက် လေထဲဝေ့တော်လိုက်ရာ အဆိပ်ရောင်ကဲ့သို့သော အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းနှစ်ခု ထွက်ပေါ်သွားလေ၏။

ထိုအစိမ်းရောင် အလင်းတန်းမှာ ကုန်းချွန်းရိအား ရပ်ပတ်လွှားသည်။

ထို့ကြောင့် ကုန်းချွန်းရိသည် မူးမိုက်၍ သွားကာ အားဟု အော်လျက် လဲကျသွားသည်။

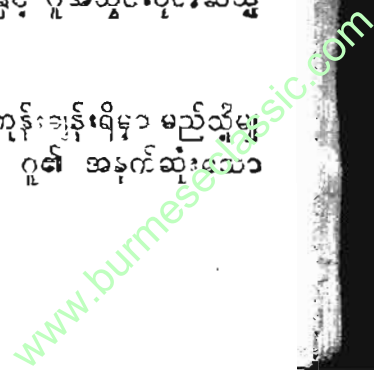
မာကျင်သည် ကုန်းချွန်းရိထံမှ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကိုပြန်၍ လုယူထားလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ရေလုံးကြီး သည်းကုန်းခနဲဆောင့်၍ မာကျင် ကျော့ ခို ရိုက်ခတ်လိုက်ရာ မာကျင်သည် ကိုယ်ကိုလိန်၍ ဂူပြင်သို့ တွက်လိုက်သည်။

မာကျင် ဂူပြင်သို့ တွက်သွားသည်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သည်နှင့် ကုန်းချွန်းရိသည် လဲနေရာမှ ရုတ်တရက်အ၍ လိုက်သော်လည်း မမီတော့ချေး။

ဒုတိယ ရေလုံးကြီးကလည်း ထပ်ဆင့်ဝင်လာပြန်သောကြောင့် ဒီရေလုံးကြီးနှစ်လုံးနှင့်အတူ ကုန်းချွန်းရိမှာ ဂူပြင်သို့ မရောက်နိုင်တော့ဘဲ ဒီရေနှစ်လုံးနှင့် ဂူအတွင်းပိုင်းဆီသို့ မျောဝင်၍ ပါသွားလေ၏။

ရေစီးလွန်စွာသန်သောကြောင့် ကုန်းချွန်းရိမှာ မည်သို့မျှ ဂူအပြင်သို့ ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ ဂူ၏ အနက်ဆုံးသော



အပိုင်းသို့တိုင် စီးဝင်မျောပါသွားပြီး နောက်ဆုံး၌ ရေ  
မုန်း၍ ဂူအတွင်း၌ပင် သေဆုံး၍သွားလေတုန်း။

မာကျင်သည် ရေပြင်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး ထမ်းသို့ ကူး  
သွားကာ ကုန်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

အချိန်မှာ နေ့လည်ချိန်၌ ရောက်နေချေသည်တကား။

○ ○ ○

ပုလဲဖြူနောက်ဆက်တွဲများ

မာကျင်သည် အထက်ပါအတိုင်း ၎င်း၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့်  
လျှို့ဝှက်ချက် အဖြစ်အပျက်များကို သွေးသောက်ကြီး နှစ်  
ယောက်အား ပြောပြလိုက်လေ၏။

'ကုန်းချွန်းရီ ဆိုတဲ့ လူကြီးအ ကော်သော် မိုက်ရိုင်းဘွဲ့  
လူကြီးပါလား....

ကံအောင်းလိုပေါ့၊ ညီလေးမာသာ မလျှင်ရင် အဲဒီလူကြီး  
ထဲမှာ ရေနစ်ပြီး သေကျန်ခဲ့မှာ သေချာတယ်'  
လိအော့တ ရင်သပ်ရှုခမာ ပြောလိုက်လျှင် ကျင့်မမင်  
စလဲ....

ငါ့ညီလေးက သိုင်းပညာတင်မကဘူး ထိုးထွင်းဉာဏ်လဲ  
သူ့ထက်သာနေလို့ သူ့ကို ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွားနဲ့ အနိုင်ရခဲ့  
တာပဲ'

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလေသည်။

'အမှန်တော့ လူတွေဟာ တော်တော် သစ္စာမဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော်က လူ့ကိုသဘောရိုးနဲ့ ဆက်ဆံပြီး ညီဆစ်ကိုဆို တစ်သက်လုံး ဆက်ဆံသွားချင်တာ...'

နောက်ပြီး ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သိုက်ပညာ အမှန်အမြတ် တွေကို နှစ်ယောက်အတူ ဆည်ပူပြီး သိုင်းလောကကြီးကို ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ပြုပြင်ပေးမယ့်ဗျာ...'

ခုတော့ ကျွန်တော် အထင်အမြင်တွေဟာ ရေခဲတုံးကို အရပ်တွင်သလို အရာမတတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ညီလေးပြောတဲ့အမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီလေး ပြောတဲ့စကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကို့ကို နားရွပ်ခံ တာပေမယ့်တယ်'

'တာများပါလိမ့်'

မာကျင်က ကျင့်ခံကို ပြန်ခမ်းလိုက်သည်။

'ညီလေး၊ တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးတဲ့လူလို လှုပ်လိုလိုကောင် ကြီးကို ခုခံပြီး လွတ်မြောက်အောင် ညီလေး တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ပြောကာ မှတ်မိသေးလား'

'မှတ်မိပါတယ်'

'အဲဒီတုန်းက သိုင်းသမား တော်တော်များစွာဟာ အဲဒီပုလဲဖြူရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ထေဆုံးခဲ့ကြပြီး ညီလေးမှာ တစ်ယောက်ပဲ မသေမပျောက်ပဲ လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်လို့ ညီလေး ပြောခဲ့တာလေ'

လီအော့က ထက်ကိုနိုးဆော်ပေး၍ဆိုသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အာလုံးမှတ်မိပါတယ်၊ အဲဒီအပိုင်း မခရာထဲဝင် စကားကိုရုပ်လိုက်လို့ပါ၊ ကျွန်တော် နောက်ဆက်ပြောမယ့် စကားထဲမှာ ပုလဲဖြူအကြောင်းပါ လာပါလိမ့်မယ်'

'ညီလေးရဲ့ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်တွေက သင်္ကေတကို စိတ်ဝင်စားစရာ သေးငယ်ပါတယ်'

'ပုလဲဖြူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါ့မယ် အစ်ကို့ကို စိတ်ဝင်စား လိမ့်မယ်ဆိုလဲ ထင်ပါတယ်'

'ညီလေးမရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ဖြစ်စဉ် ဖြစ်ရပ်တွေဟာ လူ့ဘာမန်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ မစွန်စာရဲ့ အကြောင်းအရာ'

www.burmeseclassic.com

အဖြစ်အပျက်တွေမို့... အစ်ကိုတို့ စိတ်ဝင်စား မိတာတွေ  
အမှန်ပဲ ညီလေး

မာကျင်သည် ခေါင်းကို တစ်ချက်ညိတ်ကာ ပြုံးလိုက်  
သည်။

ပြီးနောက် ပုလဲဖြူနှင့် ကြုံးထွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ များကို  
အောက်ပါ အတိုင်းဆက်၍ ပြောပြလေ၏။



မာကျင်သည် ကုန်းချန်းရိ ကိစ္စကို ရှင်းခဲ့ပြီးနောက် သူ့  
တံဆိပ်ကို ပြန်လေးခဲ့သည်။

‘ဟူး’

သက်ပြင်းကို ချလိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်၌ ထိုင်လိုက်စဉ်  
မှအပင် သံသယမစင်ဖူးပဲ လှုပ်ရှားမှု တစ်ရပ်ကို မာကျင်  
သတိထားလိုက်မိ၏။

‘ဟေ့... ဘယ်သူလဲကွ၊ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်နဲ့ ချောင်း  
ကြည့်နေတာ ယောက်ျားဆိုရင် သတ္တိရှိရှိအိမ်ထဲဝင်လာပြီး  
ရင်ဆိုင်ပါ’

မာကျင်က အော်ပြောလိုက်သည်။ ‘ချွတ်’ ဟူသော အသံ  
တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး တံဝှံ အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု သူ့  
ခနဲ ပေါ်လာသည်။

ဝတ်စုံနက် ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို မာကျင်  
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာအလိုရှိလို့ ချောင်းနေတာလဲ’

မာကျင်က ထိုသူကို မေးလိုက်သည်။ ထိုလူမှာ ခွန်အား  
ပေး ကောင်းသော အသက် (၄၀) ကျော် ယောက်ျားကြီး  
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဆောင်စား တစ်လက်ကို စလွယ်  
ဆိုင်းထားသည်။

‘အရင်က... မိနေရာမှာလဲ မရှိဘူး၊ လူလဲမရှိဘူး၊ ဘယ်  
လိုဖြစ်ပြီး တဲ တစ်လုံးနဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာရ  
တာလဲ...’

ထိုလူက မာကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ခမးကြည့်လိုက်  
သည်။

‘အဲဒီတဲကို ကျွန်တော်ဆေးကံထားတာ မကြာသေးဘူး၊  
ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အထူးအဆန်းဖြစ်နေတာ၊ နောင်ကြီး  
က ဘယ်သူလဲ’

မာကျင်က သူ့အမေးကို ဖြေ၍ ပြန်မေးသည်။

‘ကျုပ် နာမည် လျှူဝေလို့ ခေါ်တယ်’



'ကျွန်တော် နာမည်က မကျင့်လို့ခေါ်တယ်'

လျှူဝေသည် ဝတ်စန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

'ခင်ဗျား၊ ဒီတောထဲမှာ ဘာပေးလုပ်နေတယ်'

'ခင်ဗျားကလေး ဒီတောထဲကို ဘာအကြောင်း ကိစ္စပျောက်လာတယ်'

'ကျုပ်မေးတာကို အခုခံဖြုတ်ပါ'

'ကျုပ်ရှုံ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဘာဖြစ်လို့ သိချင်နေတာလဲ'

ဒီတောထဲကို ဖောက်ခွာကြလို့ လူတွေဟာ အကြောင်းထူး အကြောင်းဆန်း ပစ္စိတ် ဖောက်ကြတူး...

မိတ်ဆွဲမှာ အကြောင်းထူး အကြောင်းဆန်း ရှိမယ်ထင်တယ်...

ကျုပ်မေးတာကို နှုတ်ဖို့ခံဖြုတ်ပါ'

'ဒါဆိုရင် ခင်ဗျာလဲ အကြောင်းထူး အကြောင်းဆန်း ရှိလို့ ဒီတောထဲကို ဖောက်ခွာတာပေါ့ ဟုတ်သား'

လျှူဝေသည် မာကျင်ကို မခံဖြုတ်ဘဲ နေထိုင်သူတစ်ဦးဆုတ်လိုက်ပြီး ဓားကို ဓားအိမ် အတွင်းမှ ချွမ်းခနဲ ဖြည့်အောင် ထုတ်လိုက်သည်။

'မိတ်ဆွဲ၊ ဓားကို ထုတ်လိုက်တာ ကျုပ်ကို ရန်ပြုမယ် ဆိုတဲ့သဘောလား'

'အမှန်တော့ မင်းကို ငါ့ရန် မပြုချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ မေးနေတဲ့ မေးခွန်းကို မခံဖြုတ်တော့ ရန်ပြု ရလိမ့်မယ်...'

'ဟား...ဟား...ဟား'

မာကျင် ရယ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား မေးတဲ့ မေးခွန်းကို မခံဖြုတ်ဘဲ ကျုပ်ကို ရန်ပြုမယ်ဆိုတော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘယ်လို နားလည် ချခါလဲ၊ ရန်သူလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ရမလား'

လျှူဝေသည် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်သွင်းလိုက်ပြီး....

'မင်း ကုန်းချွန်းရိုကို သိလား'

ဟုမေးလိုက်ရာ၊ မာကျင် အနည်းငယ်ဖြုန်၍ သူ့ခါးထဲ ခြည့်သည်။



၂၉၀ ၂၂ ရဲမင်းတို့နဲ့

'မင်း ကုန်းချန်းနီကို သိလိမ့်မယ်လို့ ဂေါ်ထင်တယ်'

'ကျုပ်မသိဘူးလို့ ငြင်းရင် ခင်ဗျား ဘာပြောမလဲ'

'မင်း သိပါတယ်၊ မင်းမျက်နှာပျက်သွားတာ ငါမြင် လိုက်တယ်'

'ကျုပ် သိတယ်လို့ ပြောရင်ဆော ခင်ဗျား ဘာပြော မလဲ'

လျှော့ဝေသည် ခားကို လျင်မြန်စွာ ထုတ် လိုက် ပြန် သည်။

'ခင်ဗျား စေးထုတ်တာ နှစ်ခါရှိသွားပြီ'

'ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ခါရှိသွားပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ပြန် မသွင်းတော့ဘူး၊ မင်းကိုယ်ပေါ်ကသွေး ငါ့ခားမှာစွန်းစု ပြန်သွင်းမယ်၊ ကဲပြော... ကုန်းချန်းရီ ဘယ်မှာလဲ'

'ကုန်းချန်းရီနဲ့ခင်ဗျား ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ'

မာကျင်ထ မေးလိုက်သည်။

'ကုန်းချန်းရီဟာ ကျုပ်နဲ့ သိုင်းညီအစ်ကိုတော်တယ်၊ သူ ဒီခတောထ ချောက်နေတာ နှစ် တော်တော်ကြာသွားပြီ၊ ကျုပ် သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာ ငါ့ရက်ရှိသွားပြီ၊ ဘယ်မှာရှိ

ရှာမတွေ့လို့ ကျုပ် ဒီကိုလခရင်း သစ်ပင်တွေမှာ သူ့ရဲ့ သဲလွန်စတွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်'

'ဘာသဲလွန်စလဲ'

မာကျင်ထ မေးလိုက်သည်။

'သစ်ပင်တွေမှာ သူ့ရဲ့ခားချက်တွေကိုတွေ့တယ်၊ အဲဒီ ခားချက်တွေဟာ သူ့ရဲ့ ခြေထောက်ကံ ခားချက်တွေပဲ၊ မင်းရဲ့ တဲရွှေ့က သစ်ပင်မှာလဲ သူ့ရဲ့ ခြေရာဆောက် ခား ချက် တစ်ချက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ အတိုအကျ ပြောနိုင်တာ၊ မင်း သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ် လား'

'ဟုတ်တယ်၊ တွေ့ခဲ့တယ်'

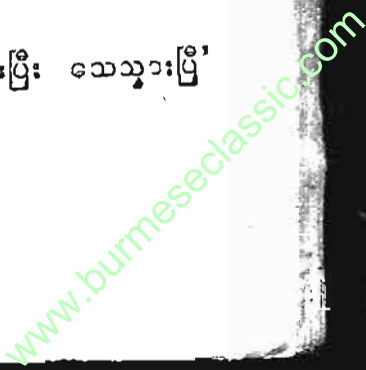
မာကျင်ထ ငန့်ခံလိုက်သည်။

'ခု သူ့ဘယ်မှာလဲ။

'ချင်းကျန်းမြစ်ခရဆောက်မှာ ရေမှန်းပြီး သေသွားပြီ'

'မင်း သူ့ကို သတိလိုက်တာလား'

'ဟုတ်တယ်'



၁၉၂၂ ခု ခုမင်းဟိန်း

'ဪ...မင်းတ သူရဲကောင်းကြီးပေါ့'

'ဟုတ်မယ် ထင်တာပဲ၊ ကုန်းချန်းရိ မသေခင်ကတော့  
ထူလဲ သူရဲကောင်းလို့ သူ့ ကိုယ်သူ ထင်စောင်း ထင်နေ  
မှပဲ'

'မင်း သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတိလိုက်ရတာလဲ'

လျှာဝေထ မေးလိုက်သည်။

လျှာဝေမှာ မကျင်နှင့် ကုန်းချန်းရိတို့၏အဖြစ်အပျက်  
မှန်ကို သိသားဟန်မတူ၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

○ ○ ○

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း ဆက်ထက်ဖတ်ရှုပါ။

ရဲမင်းဟိန်း

ရဲမင်းဟိန်း

ရှောင်လင်ကို မိန့်ခေါ်သူ

(ဒုတိယပိုင်း)

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး...

ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

ချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး...

ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်

ပြည်ထောင်စုသားဆားလုံး၏

ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

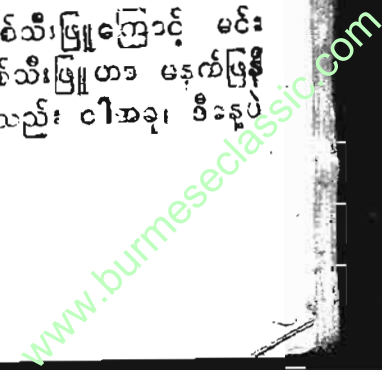


### ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးအမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ် အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

### ပုလဲဖြူနေ ကံဆက်တဲ့များ

‘ကျုပ် သူ့ကို မသတ်ချင်ဘဲ ဆက်လိုက်ရတာ’  
 ‘ဟ... မသတ်ချင်ဘဲ သတ်လိုက်ရတာ၊ ဟုတ်လား’  
 ‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မဆတ်ရင် ကျုပ်ကို သူက သတ်မှာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို မသတ်ချင်ဘဲ သတ်လိုက်ရတာ’  
 ‘မင်း သူ့ကို ဆက်လိုက်တာ ‘ဝိုး’ သစ်သီးဖြူကြောင့် မဟုတ်လား’  
 ‘မဟုတ်ဘူး’  
 ‘မင်း ငါ့ကို မညာနဲ့...၊ ဝိုးသစ်သီးဖြူကြောင့် မင်း သူ့ကို သတ်လိုက်တာ၊ အဲဒီဝိုးသစ်သီးဖြူတာ မနက်ဖြန် သီးခကွဲမယ်၊ ဆဲဒီခကွဲ မင်းကိုလည်း ငါ့အခု ဒီခနဲ့ပဲ သတ်ရလိမ့်မယ်’



'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မသတ်နိုင်ပါဘူး'

'ဟား...ဟား...ဟား...ဟား'

'ဒုတ်...'

'အ...'

လျှူဝေသည် မထိမဲ မြင်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

ထိုသို့လျှူဝေ ရယ်မောလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် မာကျင်၏ ဓားချက်စာ လေထဲ ဝှစ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွား၏။

လေခတ်သံနှင့်အတူ ဓား၏အဆိပ်ငွေ့များက လျှူဝေ၏ နှာခေါင်းထဲသို့ တန်းခနဲ ငင်ဆောက်သွားသည်။

မာကျင်၏ လျှင်မြန်မှုကို လျှူဝေ အံ့ဩသွားပြီး၊ ခက်မျှ မော့များသွားစဉ်...လျှူဝေ၏ကိုယ်ပေါ်မှ သွေးကြောသုံးခု ကို မာကျင် လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

လျှူဝေသည် 'အီး' ဟု တစ်ချက်သာ ညည်းလိုက်နိုင်ပြီး၊ မြေးပေါ်သို့ ဘိုးခနဲ လဲပြိုကျသွားလေ၏။

'ဘယ်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေကြီး... ခင်ဗျား၊ ရဲ့သွေးကြောတွေ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ နောက် နှစ်ရက်လေခက်ကြာမှ ပြန်ပြီးလှုပ်ရှားနိုင်မှာ'

'မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့သွေးကြောကို ပိတ်လိုက်ရတာလဲ'

'ခင်ဗျားရဲ့ သွေးကြောတွေကို ကျုပ် မပိတ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...'

'ကျုပ် မပိတ်ရင် ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက ရန်ရှာမှာ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ သွေးကြောတွေကို မပိတ်ချင်ဘဲ ပိတ် လိုက်ရတာ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ'

မာကျင်သည် တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်နေသော လျှူဝေကို မရှု့ ရင်း၏တံအတွင်း၌ ချထားပြီး၊ အပြင်သို့ ရွှေခင်ထွက် သွားလေသတည်း။

'ဝူး...ဝူး...ဝါး...ဝါး'

'ဂဗူး...ဂဗူး...ဂဗူး'

လူဝံအုပ်ကြီးတစ်အုပ် တောင်ဇယ်သို့ ပြေးဆင်းလာကြ သည်ကို မာကျင် လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် သစ်ပင်အကွယ်သို့ ဝင်ပုန်းလိုက်ရ၏။

'အလို'

မာကျင် အံ့ဩသွားသကဲ့သို့၊ အထူးအဆန်းလည်း ဖြစ် နေမိလေသည်။



အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

လူဝံဖြူများသည် ထစ်ပင်ကြီးထစ်ပင်ကို ဝိုင်းပတ်လိုက်ကြပြီး၊ ခဏအကြာတွင် ထစ်တွဲစီ ထစ်တွဲစီ ယှဉ်၍ တိုက်များ ဆင်နွဲကြလေ၏။

အနိုင်ရရှိသော လူဝံက ရှူးသွေးသော လူဝံကို မဝံကောင်ဆောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ကောင်အကျန်၌ ယင်းတို့ချင်း အသေအတိုက်ကြပြန်၏။

ယင်းတို့ နှစ်ကောင်မှာ ပွဲစဉ်အလိုက် ဗိုလ်စွဲလာသော လူဝံဗိုလ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

နောက်ဆုံး ထစ်ကေပင်တည်းသာ ကျန်တော့၏။

'ဟာ...ဒီလူဝံဖြူကို ငါဘယ်လိုလုပ် တိုက်ခိုက်ရပါမယ်'

မာကျင်သည် ခြောင်၊ ခနဲ ဖာမှ လူဝံ၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ကြည့်၍ တွေးလိုက်မိလေ၏။

ထိုစဉ်မှပင် ဝိုးပင်မှ သစ်သီးဖြူကြီးသည် ရုတ်ချည်း ကြီးထွား၍ သီးလာလေ၏။

လူဝံကြီးသည် ဝင်း'ဝိုး' သစ်သီးဖြူကြီးကို လှမ်း၍ ခူးဗွေ အလုပ်တွင် လှန် ရ၍ 'ဂဗား' ဟု အော်လိုက်လေ၏။

'ဟာ...ငါ့ကိုမြင်သွားပြီ ထင်တယ်'

မာကျင် စိုးရိမ်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

'ဝါး...ဝူး...ဂဗား'

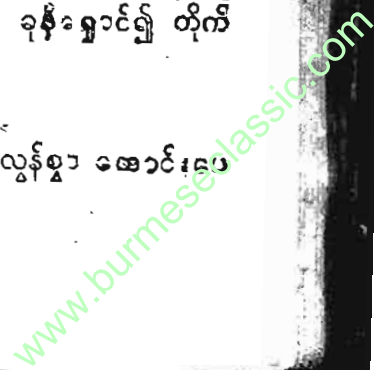
လူဝံကြီးသည် အနံ့ ခံရင်း မာကျင် ပုန်းခံနေသောထစ်ပင်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လေ့သည်။

မာကျင်သည် သစ်ပင်အကွယ်မှ ထွက်လိုက်ပြီး၊ လူဝံကြီးကို ရင်ဆိုင်လို၏။

'ဝူး...ဝူး...ဂဗား'

ခေါ်သကြီးနေသော လူဝံဖြူကြီးသည် မာကျင်ကို ပုန်းခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ မာကျင်က ခုန်းရှောင်၍ တိုက်ခိုက်သည်။

လူဝံဖြူကြီးမှစ တိုက်ညှဉ်ခိုက်ချည် လွန်စွာ ဆောင်းပြေသည်။



တင်ကြိမ်မှာ လှုပ်ဖြူကြီး၏ ပိုက်မိခြင်း ခံသွားရသဖြင့် မာကျင်သည် ကိုယ်ကျင့်၍ ရစ်လိမ်ယ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

ယင်းသို့ ခုန်ထွက်ရင်းမှ နဂါးအမြီးရိုက်သိုင်းကွက်ဖြင့် လှုပ်ဖြူကြီး၏ မေးကြောကို ခတ်ထွက်သွားလေ၏။

လှုပ်ဖြူကြီးနာ မေးကို အတိအလျှောက်ရသဖြင့် နာကျင် သွားပုံရသည်။

ဒေါသများထွက်ကာ....

'ဂဏး... ဂဏး...'

ဟူ၍အော်ကာ မာကျင်ကို လိုက်ဖမ်းသည်။

မာကျင်သည် အဆိပ်ခေးကို လျင်မြန်စွာထုတ်၍ တိုက် ခိုက်ရာ လှုပ်ဖြူကြီးသည် ခေးချက်များကို ကျင်လည်စွာ ရှောင်တိမ်း၍ ခေးကို လုယူလိုက်လေ၏။

လှုပ်ဖြူကြီးသည် ခေးသွားကို အမိအရ အားဖြင့် ဆုပ် ကိုင်ထားသောကြောင့် မာကျင်မှာ ခေးကို အတင်းဆွဲနှုတ် သော်လည်း ခေးမှာ ကျွတ်မလွတ်ဘဲ လှုပ်ဖြူကြီး၏ လက် တွင်း၌ မြမြစွာ သံမှိုစွဲသကဲ့သို့ စွဲ၍နေလေ၏။

'ဂဏး... ဂဏး... ဝူး'

လှုပ်ဖြူကြီးသည် ဒေါသ အလွန်ကြီးစွာဖြင့် ခေးကို အတင်းချိုးပစ်နေလေသည်။

မာကျင်သည် ငရိယာယ်ဖြင့် ခေးကို အတင်းဆွဲလုနေရာ လှုပ်ဖြူကြီးကလည်း ခေးကို အတင်းလုနေလေ၏။

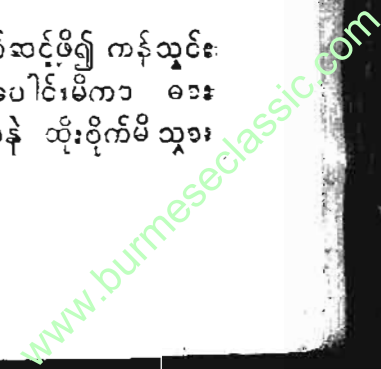
မာကျင်သည် ခေးကို ရုတ်တရက်လွတ်လိုက်ရာ လှုပ်ဖြူ ကြီးမှာ သူ့အချိန်ဖြင့် ဝုန်းခနဲ နောက်သို့ လဲကျသွားလေ သည်။

လှုပ်ဖြူကြီး အချိန်ဖြင့် လဲအကျ၊ မာကျင်က ကိုယ်ပေး ညာဖြင့် ခုန်လိုက်ပြီး၊ ခေးရိုးကို ဝုန်းခနဲ ဖိကန်သွင်း လိုက်၏။

'ဂဏး... ဆူး...'

'ဝူး... ဝူး'

လှုပ်ဖြူကြီး၏ဆဲအားနှင့် မာကျင်၏ထပ်ဆင့်ဖိ၍ ကန်သွင်း လိုက်သော အချိန်ကြောင့် နှစ်အား ပေါင်းမိကာ ခေး သွားမှာ လှုပ်ဖြူကြီး၏ရင်ညှန်သို့ စွပ်ခနဲ ထိုးဝိုက်မိ သွား လေ၏။

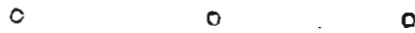


ဇားသွားမှာ အဆိပ်လင့်နေသောကြောင့် များမကြာ  
အတွင်းမှာပင် လှုပ်ကြိုးမှာ ခင်းဒဏ်ရာ အပြင် အဆိပ်  
သင့်၍ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

မာကျင်သည် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ဝိုးပင်မှ သစ်သီးဖြူ  
ကိုခူးဆွတ်၍ ချက်ချင်းစားလိုက်လေ၏။

‘အား’

မာကျင်သည် တစ်လုံးလုံး စားလိုက်ပြီးနောက် ချက်  
ချင်းပင် မူးမိုက်၍ သွားကလေးကလေးလေ၏။



မာကျင်သည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သောကြောင့်  
အော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်၍ သွားက

‘အဲဒီလိုမူးမိုက်သွားပြီး နောက် ဘာဖြစ်သွားလဲ’

လီအော့က မေးလိုက်သည်။

‘ခဏကြာတော့ ကျွန်တော် သတိရလာတယ်။  
ကိုယ်လုံးလုံး ချွေးတွေနစ်နစ်တယ်...’

မင်းအော့စေ

စိတ်ထဲမှ ဒုစာန်းဆန်း တက်ကြွနေသလိုပဲ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်  
တော်လဲ ပေါင်လုံးလောက်ရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို  
ဖျက်ခါးနဲ့ ရိုက်ပြီး လက်တွေ့ စင်းသပ်ကြည့်လိုက်တယ်’

‘အဲဒီတော့ ပေါင်လုံးလောက်ရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီးဟာ  
ဘာဖြစ်သွားလဲ’

လီအော့က မေးသည်။

‘ဝုန်းဆိုပြီး သစ်ပင်ကြီးဟာ ခါးလည်ကနေပြီး ကျိုးကျ  
သွားတယ်’

‘ဗျာ’

‘အလို၊ အဲဒီ ဝိုးဆိုတဲ့ သစ်သီးဖြူဟာ တော်တော်  
အတွင်းအား ထောင်တဲ့ ထူးဆန်းဆေးသစ်သီး တစ်မျိုး  
ပိုတာသေချာတယ်’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ညီလေး-မာအ တော်တော် ကိုထူးတဲ့ လူဝယ် တစ်  
ယောက်ပဲ...’

စင်းအရွယ်နဲ့ ခုလို ပညာတွေ ရလိုက်တာဟာ ဒီပီကို  
စားနေသလိုပဲ’

ကျင့်မော်က ပြောလိုက်သည်။

မင်းအော့စေ



၂၀၆ ၂၂ ရဲဝမ်းတိန်၊

'အစ်ကို ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီပညာတွေရလိုက်တာပေါ့၊ ဝိုးသစ်သီးဖြူကို စားလိုက်မိသောကြောင့်ပေါ့၊ ခု-ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

လီအောက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော့်မှာ ခူးကျည်း ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ အူဆူးဝိုးလုံးသိုင်းကျမ်းတစ်ဆူနဲ့ အဆိပ်သင့် ဓား တစ်ချောင်း ရှိနေတာဟာ ရန်သူနဲ့ ဒုက္ခတွေကို ဖိတ်ခေါ် နေတာနဲ့ အတူတူပဲ....'

ကျွန်းတင်ဟာ ဒီစရာအုပ်နဲ့ ဓားကို ဘယ်သူ့ လက်ဝယ်ကိုမှ မအပ်ချင်သေးဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့ မအပ်ချင်တာလဲ'

ကျင့်မော်က မေးလိုက်သည်။

'သိုင်းလောထကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်အယုံအကြည် မရှိသေးလို့ပဲ....'

အထူးသဖြင့် ရှောင်လင် ဂိုဏ်းတော်ကြီးဟာ အစဉ်အလာအားဖြင့်တော့ နောင်ခဲပွားပါ့မယ်....'

အခုအချိန်မှာ လောဘ၊ ခေါ်သ၊ မောဟတွေ ထူပြောပြီး အကျင့်သိက္ခာနည်းနည်း ချို့ယွင်းလာသလိုပဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းလောထမှာ ရွှေစာလှဲပြီး ဘယ်သိုင်းလှဲမှ အဆင့် မရှိဘူးလို့ စိတ်ကြီး ဝင်နေတာပဲ ပိုဆိုးတယ်....'

'ဒါပေမယ့် သိုင်းလောထသား ဆားလုံးထဲမှတော့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းက မဆိုးဘူးလို့ပြောနိုင်တယ်....'

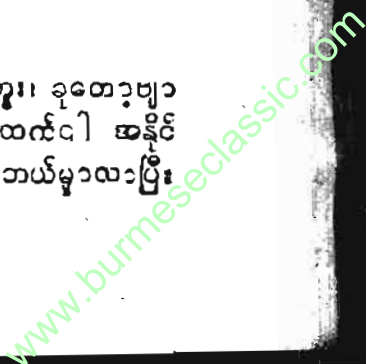
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်တော့မ ဟုတ်သေးပါ....'

'ညီလေးရဲ့ စိတ်ကြိုက်ကို ပြောပါအုံး'

လီအောက မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်က သိုင်းလောကသား မှန်ရင် ဆားလုံး သွေးစည်း ညီညွတ်ပြီး ပညာရည်အလိုက် ခေါင်းစားမူပေးနိုင်ရမယ်....'

ဂိုဏ်းဂဏ ခွဲခြားထားတာမျိုးမရှိစေရဘူး၊ ဒုတော့ဗျာအားထိုင်းလိုလိုပဲ၊ လစ်ရင်လစ်သလို၊ သူ့ထက်ငါ အနိုင်ရပြီး ဝိုလ်လုပ်ချင်တာအများနေတော့ ဘယ်မှာလာပြီး ညီညွတ်မှုဆိုတာရှိတော့မလဲ....'



၇၀၀ ၂၂ ရဲမင်းတို့နဲ့

သူများမပြောနဲ့ ကျွန်တော်ကိုလဲ ကြည့်ဦး၊ သိုင်း  
လော့အထဲတောင် မဝင်ရသေးဘူး၊ ဝင်ဖို့ကြံကစားစပဲ ရှိသေး  
တယ်၊ ကျွန်တော်ကိုခိုင်း၊ ဖြို့ဖို့ ကြိုးစားနေကြသည်....

ကျွန်တော် သိတယ်၊ နောက်ပိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့  
သိုင်းလော့အထဲသားတွေ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြမယ် ဆိုတာ  
စောင့်တာကြည့်နေ၊ သိပ်မကြာဘူး အစ်ကိုတို့ တွေ့လိမ့်မယ်

မာကျင်၏ ထိုစကားသည် နောက်များ မကြာမီရက်  
အတွင်း၌ သွေးထွက်အောင် မှန်ခဲ့စေတော့သည်။



မာကျင်တို့ခွဲခြား မိတ်ဖွဲ့ခြင်း

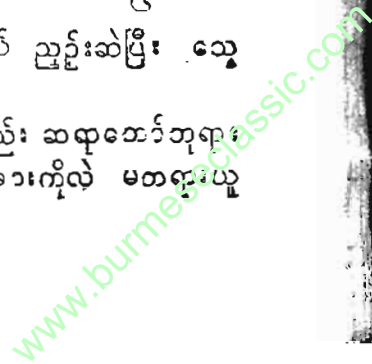
မာကျင်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ လူကောင်း၊ တစ်ယောက်ဟုတ်  
ဘုရား....

လူလိမ်လူခဏာက်၊ လူညာတစ်ယောက်ဆိုတာ တပည့်  
စာရဲရဲ ပြောရဲတယ်....

တပည့်တော်ရဲ့ အစ်ကို ကုန်းချန်းရီကို သူသတ်ခဲ့တာ....  
ကိုယ်တိုင်လဲ ဝန်ခံတယ်....

တပည့်တော်ကိုလည်း မသေရုံဘဲမယ် ညှဉ်းဆဲပြီး သွေး  
ကြာတွေ့ဖိတ်ခဲ့တယ်....

ပိုဆိုးတာက လူတွေမတန်တဲ့ ခုကျည်း ဆရာတော်ဘုရား  
ပွဲရဲ့ သိုင်းကျမ်းကြီးနဲ့ အဆိပ်သင့်စားကိုလဲ မတရားယူ  
စားတယ်....



အမှန်တော့ အဲဒီ သိုင်းကျွမ်းဟာ ရှောင်လင်ကျောင်း  
ပင်မသိုင်းကျွမ်းတော်မြတ်ပါဘူးနား....

ဘပည့်တော် မကျေနပ်လို့ ဆရာတော်ကြီးကိုလှာသထင်  
ပို့ပြီး ပန်လျှောက်နေတာပါ ဘုရား'

လျှာဝေသည့် ရှောင်လင် စိုက်ချုပ်ကြီး ခုချန်အား  
ဆက်ပါအတိုင်း မကျေနပ် ချွတ်ချွတ်ခဲခဲပုံတို့ကို ဆရာတော်  
ချုပ် ပြောဆိုလျှောက်ကြားသိုက်လျှင် ခုချန် ဆရာတော်  
ကြီးသည် လက်ကိုနောက်ပစ်၍ ခေါင်းတညိုဘဲ ညိုတိလုပ်ကာ  
ကြော်လျှောက်နေရာမှ တုန်ခါနဲ့လှုပ်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် လျှာဝေဘက်လှည့်၍....

'ငါ့ဆိုလဲ သူ့အကြောင်း နဲ့ သူ့သဘင်ကို ကြားထား  
ပါတယ်....

စိတ်ချရတဲ့ လူတွေလဲလွတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းထားပါတယ်  
မကြာခင် မကျော် ငါ့ဆီ ဆက်လာမှာပါ....

အဲဒီ အခါကျရင်မှတ်လောက်သားလေစက်ဆောင် ဆုံးမ  
ပေးလိုက်တာပေါ့'

'ဆရာတော်ဘုရား သူ့ကိုလျှော့မတွက်ပါနဲ့ဘုရား'

အခုအချိန်မှာ သူ့ဟာ ဆယ်နှစ်မှာတစ်ကြိမ်သာ သီးတဲ့  
ဝိုးသစ်သီးဖြူ ကိုလဲ စားသုံးခဲ့ပြီးပြီ....

သူ့ရဲ့ ခွန်အားတွေဟာ ဆင်ပြောင်ဆယ်စီးမက ကြီး  
မားပြည့်စုံနေပြီလို့ဘပည့်တော် ထံ မြင်ယူဆပါတယ်ဘုရား'

'ဆင်ပြောင် ဆယ်စီးမကလို့ ဆင်ပြောင် အထောက်  
တစ်သိန်းပဲ ရှိရှိ၊ မှုစရာ သို့ပါဘူး....

သူ့ခွန်အားကြီးတိုင်းသာ အနိုင်ရမယ် ဆိုရင် ငါ့ကို  
သိုင်းလေအကြီးကို မသတ်ဘဲ ဆင်တူကျော တွေးစာ အုပ်  
ချုပ်သွားမှာပေါ့....

ငါ့စို ရိမ်ဘဝက အူဆူးဝိုးလုံး သိုင်းကျွမ်းတော်ကြီးပဲ။

'ဒီသိုင်းကျွမ်းတော်ကြီးဟာ လုံးဝ ပျက်စီးသွားမှာပေါ့  
ချာတယ်'

'ခုလဲ ဘာထူးလို့လဲဘုရား၊ အူဆူးဝိုးလုံးသိုင်းကျွမ်းကြီး  
က မသမာသူ မကျော် လက်ထဲရောက်နေတာပဲ မဟုတ်လား

'ဟား... ဟား... ဟား'





၂၁။ ၂။ စိမ်းတိန်၊

လျှူဝေ၏ စကားအဆုံးထွင် ရယ်မောသံကြီးတစ်ခုပေါ် ထွက်လာသည်။

ထိုရယ်မောသံကြောင့် ခူချန်ဆရာတော်ကြီးနှင့် လျှူဝေ တို့သည် ဖျံတီခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

○ ○ ○

‘ဟား... ဟား... ဟား’

ရယ်မောသံကြီးမှာ နေရာအနှံ့၌ ထွက်ပေါ်နေသော ကြောင့် ခူချန်ဆရာတော်ကြီးနှင့် လျှူဝေတို့သည် နေရာ အနှံ့၌ လိုက်၍ ရှာဖွေကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

‘ဟေ့... ဘယ်သူလဲ ရယ်နေတာ၊ ထွက်ခဲ့ရမ်း’

ခူချန်ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ပေးနေသော လေသံမျိုး ဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

လိုစဉ်၌ အရိပ်သဏ္ဍာန် တစ်ခုသည် ရိပ်ခနဲအပေါ်မှ ထိုး၍ ကုထောက်လာလေ၏။

‘ဇုန်း—’

စင်းစဉ်ပေ

ခြေသံမှာ ပြင်းသည်။

ကိုယ်ပေးပူညာမသုံးဘဲ တမင် အားနှင့်မခန့်နှင့် ခုန်ချ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မင်း ဘယ်သူလဲ’

‘တပည့်တော်က ချင်တောင်းပါ’

‘ဪ... လက်စသတ်တွေ မင်းက အမှောင်ဂိုဏ်းက နားရွက်တစ်ဖက်ပြတ်သိုင်းသမား ချင်တောင်းကိုး၊ ကဲ... ဆိုစမ်း... ဟာကိစ္စနဲ့ ငါ့ဆီရောက်လာရတာလဲ’

ချမ်းတောင်းသည် နားရွက်တစ်ဖက်ပြတ်ချင်တောင်းဟု အခေါ်ခံလိုက်ရသောကြောင့် အနည်း ဝမ်း ရှက်၍ သွားလေ သည်။

‘တပည့်တော် သတင်းလာပို့ တပပါ... ဘုရား’

ချင်တောင်းက အရိအသေပေး၍ ပြောလိုက်လျှင် ခူချန် ဆရာတော်က...

‘ဘာသတင်းလဲကွ’

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝေ့... ဝေ့

www.burmeseclassic.com

'မာကျင် သတင်းပါ...ဘုရား'

'အေး၊ ပြော'

'မာကျင်ကို တွေ့ချင်ရင် နဂါးညီနောင် စားသောက် ဆိုင်ကိုသွားပါဘုရား၊ အဲဒီဆိုင်ကို သူ မကြာမကြာရောက် တတ်ပါတယ်ဘုရား'

'မင်းနဲ့တော့ ဆုံပြီးပြီလား၊ သူ့ဆီကနားရွက်တစ်ဖက် နောက် အကြားရပြီးလား'

ဟု ဆရာတော်ကြီးက မေးလိုက်လျှင် ချစ်အေးမင်းက...

'သူ့ဆီက မရသေးဘူး၊ ရအောင်ယူဖို့ ကြိုစားနေပါ တယ်ဘုရား...'

'ဆရာတော်ဘုရားက တယ်လိုလုပ်ပြီး တပည့်တော်တို့နဲ့ အခြစ်အပျက်တွေကို သိနေရတာလဲ ဘုရား'

ဟု မေးလေ၏။

'ဟား...ဟား...ဟား...သိုင်းလေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေး ပါ၊ မာကျင်နဲ့မင်းအကြောင်းကို ငါ့သိသလို... မင်းနဲ့လီထိန် လင်း အကြောင်းကိုလည်း ငါ့သိတယ်'

ဆရာတော်ကြီး၏ ကေးကြောင့် ချစ်အေးမင်းသည် စိန်ရွှေသွားဇာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်မိသွားလေ သည်။

'မင်းလည်း တမာမာတော့ အောင်းတဲ့ဇာနည် တစ် ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး...'

'ဒါပေမယ့် မာကျင်နဲ့ပတ်သက်နေတော့၊ အင်း... မင်း ကို ငါ့အတွက် လိုအပ်တဲ့သဘောတော့ရှိတယ်၊ ခု မာကျင် စာတမ်းလေးပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းဆန္ဒကိုလဲ ပြောပါဦး'

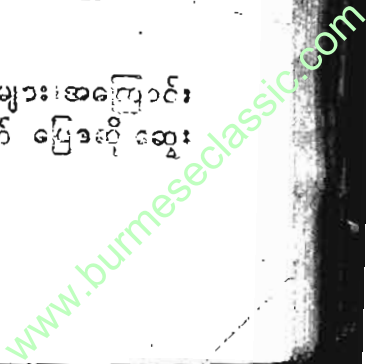
'တပည့်တော် ဆန္ဒကတော့ သူ့နားရွက် တစ်ဖက်ကို ချိတ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပါပဲ'

'အဲဒါ မင်းကိစ္စပဲ၊ ငါနဲ့ဆိုင်လို့လား'

ခုချန်ဆရာတော်က မေးလိုက်သည်။

ချစ်အေးမင်းသည် ချက်ချင်းဖြေကြားခြင်း မပြုသေးဘဲ စဉ်းစားနေလေ၏။

လျှင်စေ့မူ မိမိနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများအကြောင်း ဆရာများ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဝင်ရောက် ပြောဆို ဆွေး နွေးခြင်း မရှိချေ။



သို့သော် ချင်စတောင်းကိုသို့ပင် မိမိလည်း မာကျင်  
မကျေနပ်သော သဘောရှိလေ၏။

‘တပည့်တော်အနေနဲ့ သူ့ကိုနိုင်မယ် မထင်လို့ပါဘုရား’

‘အဲဒီတော့ ငါက သေလုပ်ပေးရမလဲ’

‘ဆရာတော်ဘုရားအနေနဲ့ဆိုရင် မာကျင်ကို အချိန်မရွေး  
ယှဉ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား...’

‘ဒီကောင်ကိုဖမ်းပြီး ဒဏ်ပေးဖို့နဲ့ သိုင်းလောက  
အပြီးအပိုင် ထုတ်ပယ်ပစ်ဖို့ တပည့်တော် ဆန္ဒရှိပါတယ်  
ဘုရား’

ချင်တောင်း၏ စတုရန်းအဆုံး၌ အားပေးရ ရယ်မေ  
လိုက်သူက လျှော့ဝေ ဖြစ်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... ချားဟာ လူးကြောင်  
လူးကြောက်တစ်ယောက်ပဲ...’

‘သိုင်းသမားဆိုတာ သတ္တိရှိရှိနဲ့ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ရှင်  
မူပေါ်၊ ဘယ်နှယ် သူများအားကိုးနေလို့ ဖြစ်မလားဗျ’

လျှော့ဝေ စကားကြောင့် ချင်တောင်း ထောင်းခနဲ ဒေါသ  
ထွက်သွားပြီ...။

‘ဟေ့...လူ...ခင်ဗျားတယ်သူလဲ’

ဟု လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်လျှော့ဝေပါးအဖြူအမည်းသိုင်းရိုက်ကရိုက်ချုပ်  
လျှော့ဝေဆိုတာ ကျုပ်ပဲ’

‘ဪ...လက်စသတိတော့ အဖြူအမည်းသိုင်းရိုက်က  
ကိုး၊ ခင်ဗျားအစ်ကို ကုန်းချန်းရိုတစ်ယောက်လည်း သိုင်း  
လောကက ပျောက်သွားလိုက်တာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ  
သွားပြီတင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အစ်ကိုကို သိလို့လား’

‘သိပ်သိတာပေါ့ဗျား၊ ခင်ဗျားအစ်ကိုက အဖြူအမည်း  
သိုင်းရိုက်က ရိုက်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကိုတော့  
လူကိုယ်တိုင်လည်း မြင်ဖူးတယ်...’

အင်မတန် သိုင်းပညာအောင်းပြီး အင်မတန်မူလဲလေး  
စားဖို့ကျောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ပဲ...။

ခင်ဗျားကိုတော့ နာမည်ပဲ ကြားဖူးတာ၊ လူကိုတော့  
ခုမှပဲ ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးတာပါဗျာ’

www.burmeseclassic.com

ချင်စတောင်းဘ လျှူခေါက် အရိအသေ ပေးလိုက်၏။  
ဒေါသလည်း ပြေပျောက်သွားပြီ ဖြစ်လေ၏။

'ကျုပ်တစ်ကို ကုန်းချန်းရီ ဆုံးသွားပြီဗျာ'

လျှူဝေထ ပြေလိုက်ရာ ချင်စတောင်းက....

'ဗျာ.... သူဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား'

ဟု အံ့ဩစွာ ရေရွက်၍ ဘာထောဂါနဲ့လဲဟု ဆက်မေးလေ  
၏။

'ထောဂါကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မာကျင် သတ်လို့သေတာ'

ဟု လျှူဝေထ ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ထောင်မှတ်တံ  
လျှူဝေ၏ ခံနောက်ဆက်တွဲ စကားကြောင့် ချင်စတောင်းမှာ  
မျက်လုံးပြူး မျက်ဆုံပြူးဖြင့် ကြီးစွာ အံ့ဩ ထိတ်လန့်၍  
သွားလေ၏။

'ဘာ.... မာကျင်သတ်လို့ သေတာဟုတ်လား၊ 'တော်ခက်'

ချင်စတောင်းသည်လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါးအောင် ဆုပ်၍  
တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်ဆန်ကျယ်လေခင်စွာ ခတ်လိုက်  
လေ၏။

ဟုတ်ကယ်၊ ခါကြောင့် ဒီကောင်ကို ကျုပ်မကျေတာ  
ဟုလဲ သွေးကြောပိတ်ပြီး တစ်ရက်ကြာအောင် ဒုက္ခ  
ပြီး ညဉ့်ဆဲခဲသားတယ်၊ တွေ့မယ် ဒီကောင်နဲ့ကျုပ်'

လျှူဝေထလည်း ဒေါသခံပြင်းစိတ်ဖြင့်ပြောလိုက်လေ၏။

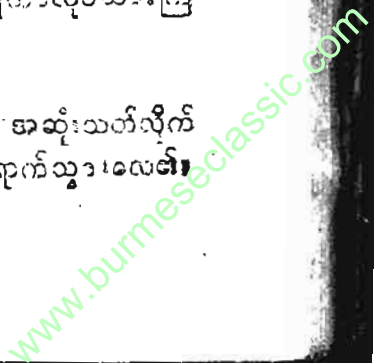
'ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ခံခဲ့ရတဲ့ လူ့တို့ဆိုတော့  
ဟိုနည်း ကိုယ်ဟန်နဲ့ လက်တုန့်ပြန်ကြပေါ့ကွာ....

ပါကတော့ ဒီကောင်ကိုလူလွတ်ပြီး ရှာခိုင်းထားတယ်၊  
စွဲရင် သူ့ဆီက ကျမ်းစာအုပ်နဲ့ စားကုအရင်ရအောင်ယူ  
လဲ....

ပြီးမှ ဒီကောင်ကို ဘယ်လို စီစဉ်ကြမယ်ဆိုတာ သိပ်  
စကားသားတော့နဲ့ ညှိနှိုင်းတိုင်ခင်ပြီး အားလုံးရဲ့ ဆန္ဒ  
တိုင်း ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့....

ကဲ... မင်းတို့သွားကြကော့ လုပ်ရောဂီတာလုပ်သားကြ  
ကြောင်းထူးချင်တော့ ငါနဲ့ဆက်သွယ်'

ခူချန်းဆရာကော်ကြီးသည် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်  
အခန်းဆောင်တစ်ခုအတွင်းသို့ ငင်းရက်သွားလေ၏။



လျှူဝေနှင့် ချွင်တောင်းတို့သည် အချင်းချင်း မိတ်ဖွဲ့  
လျက် ရွှေခင်လင်ကျောင်းတော်ကြီး အတွင်းမှ ထွက်ခွာ  
လေသတည်း။

○ ○ ○

အစစ်၊ စာပေလောက

ဂါးညီနောင်စားသေခက်ဆိုင်၏ အစစ်ခုသော တည်းခို  
ဖြစ်လေသည်။

ထိန်လင်းသည် ယောကျ်ားလေးလို ဆောင်၍ အဖြူ  
စက်စုံကို စတီဆင်ထားသဖြင့် စာပေ ဆမား တစ်  
ကပ်နှင့်တူ၍ နေလေ၏။

ထိန်လင်းသည် အလွန်ငဲ့ကြီးသူဖြစ်လေသည်။ ယခုသို့  
ပန်းစားဖြင့် ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ တည်းခိုနေ  
သတည်း သူ့၌ ရည်ရွယ်ချက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ကို အမိ ဖမ်းနိုင် ရေး အတွက် ဖြစ်လေ

www.burmeseclassic.com

၂၂၂ ❏ ရဲခင်းတိန်

ထို့ကြောင့် သူမသည် အခန်းဆောင် အတွင်း၌ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နေရင်း စားသောက်ဆိုင်၏လူဝင်လူထွက်များကို အကဲခတ်၍ နေလေ၏။

နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင်၌ လီထိန်လင်း တံည်းနေထိုင်ခဲ့သည်မှာ (၂)နှစ်ခန့်ရှိ ပေပြီ။

ယခုထိ မထူးခြားသေးပေ။ မအကျင့်၏ အရိပ်အရောင်ကိုပင် လီထိန်လင်း မတွေ့မြင်ရသေးပေ။

ညနေစောင်းသော အခါ စားသောက်ဆိုင် အတွင်းထိ လူနန်း ယက်ဝင်လာသည်။

မာကျင် မပါးချေး

ထိုနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က မူ လီထိန်လင်းကောင်းစွာသိပေ၏။

ချင်တောင်းတည်း၊ နောက် တစ်ခုယောက်ကိုမူ လီထိန်လင်း မသိချေး။

မြင်လည်း မမြင်ဘူးချေ၊ လျှာဝေတည်း။

‘ကိုကြီးကျင်၊ ကျုပ်တို့ အတွက် အရက် (၂) အိုး အမြည်းကောင်းကောင်း လုပ်ပေးစမ်းပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ညီလေးချင်း၊ ရမယ် ရမယ်’

နဂါးညီနောင် ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေပေ၏။

ထိုနေ့၌ အခန်းအဝယ်ကောင်း၍ လူကျနေသော ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခဏ အကြာတွင် ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန် ကိုယ်တိုင် အရက် နှစ်အိုးနှင့် အမြည်းများကို ကိုယ်တိုင်လာ ချပေးပြီး ချင်တောင်းတို့ ခိုင်း၌ တွေ့ဆုံလေ၏။

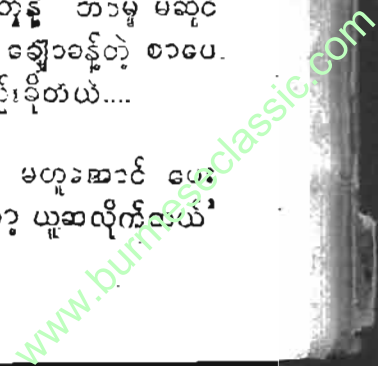
‘ဘာအကြောင်းထူ လဲ ကိုကြီးကျင်’

ထိုနေ့အဖို့အမြည်း၍ တက်ကြွရွှင်လန်းနေသော ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်ကို ချင်တောင်းက မေးလိုက်သည်။

ကျင်ကျန်စိန်က ....

‘ဗီနေထူးခြားတကယ် အခြားနေ့တွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်အောင်ပဲကွ၊ ကျုပ်ဆိုင်ကို ဆင်မတန် ချောခန့်တဲ့ စာပေစမား လူဝယ်တစ်ယောက် လာပြီးတည်းခိုတယ်....’

‘တစ်ညတည်းခိုခင် ငွေစလဲ သူများနဲ့ မတူအောင် ပေးတယ်၊ နိမိတ်အောင်းတယ်လို့ ကျုပ်တော့ ယူဆလိုက်တယ်’



'ဘယ်လိုကြောင့် နိမိတ် ကောင်းတယ်လို့ ခင်ဗျားက ပြောနိုင်တာလဲ'

ကျွန်ကျွန်စိန်က မမြင်ဘူးသော မျက်နှာစိမ်းညှော်သည်က မေးလိုက်သည်။

ရင်းမှာ လျှူဝေ ဖြစ်ပေ၏။

'အခုခုနောက်ခန့်တွဲ စာပေ့သမားက အင်မတန် စာတတ် တွဲလူငယ်တစ်ယောက်ဗျာ....

'သတ္တိလဲ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ သူ့ရောက်တဲ့ နေရာ တိုင်း ကြီးပွားချမ်းသာတယ်လို့ လူတွေ ယုံကြည်ထားတယ် ဗျာ၊ ခု ကျုပ်ဆိုင်ကိုရောက်လာပြီ၊ ကျုပ်မကြာခင် သူ့ဌေး ဖြစ်လာမှာပဲ'

ကျွန်ကျွန်စိန်သည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် လျှူဝေကို ရှင်းပြလိုက်ပြီး....

'ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ နာမည်တယ် လို့ခေါ်လဲ'

ဟု ကျွန်ကျွန်စိန်က မေးလေ၏။

'ကျုပ်နာမည်က လျှူဝေလို့ခေါ်ပါတယ်'

'အြော်... ကျုပ်နာမည်က ကျွန်ကျွန်စိန်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ခုပဲကြည့်ဦးလေ... ကျုပ်ဆိုင်ကို မေးရက်ဖူးတဲ့လူစိမ်းစောစင် အခုခုနောက်လာပြီ၊ ဒါဟာ လူတစ်ကောင်ခြင်း၊ တစ်ပါးပဲ မဟုတ်လား'

'အဟက်'

ကျွန်ကျွန်စိန် စကားဆုံ လျှင် လျှူဝေက ဟက်ခနဲ ငယ် လိုက်ပြီး....

'အဲဒီစာပေသမားက နာမည်တယ်လို့ခေါ်လဲ'

ဟု ဆက်မေးလေ၏။

'လူလန်ရှိုလို့ ခေါ်တယ်'

ကျွန်ကျွန်စိန်က ပြောသည်။

လျှူဝေသည် ခေတ္တမျှ တွေ့၍ သွားကာ စဉ်းစားလိုက် သည်။

'လူလန်ရှို... ဟုတ်လား'

လျှူဝေက မေးသည်။

www.burmeseclassic.com

'ခင်ဗျား လုလန်ရှိကို သိလို့လား'

'လူချင်း၊ မသိဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်ကိုတော့ ကျုပ် ကြားဖူးနေတာ ကြားပြီ၊ ဧီလူက ထောင်ကျနေတာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက လွတ်လာတာလဲ'

လျှောက်ခံ ဖမ်းခံကြောင့် ကျင်ကျန်စိန် အားကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍သွား၏။

သို့အတူ တေးတေးနေ၍ နားထောင်နေသော ချင်တောင်း၊ စာတည်း....

'ဟုတ်တယ်၊ လုလန်ရှိ၊ ထောင်ကျနေတာ ကြားပဲ ကြားမှတ်၊ သူ ထောင်က လွတ်လာဖို့ထောင် ကျုပ်မသိဘူး၊ ဟု ဝင်ပြောလေ၏။

ထိုကားများကို ချောင်း၍နားထောင်နေသော လိထိန်စင်းမှာ ထိတ်လန့်၍သွားလေ၏။

သူမသည် လုလန်ရှိကို တောင်ထဲမှာ သေသွားပြီဟု သတင်းကြားခဲ့သောကြောင့် သူ့နာမည်ကို အသုံးလွှဲစားလုပ်ပြီး အယောင်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဆိုင်ရှင်ကြီး...ခင်ဗျားတော့ ပုံမှားအရိုက်ခံလိုက်ရပြီနဲ့ တူတယ်၊ လုလန်ရှိဟာ သောင်သက်နဲ့ ဖိုင်သက်ဇူး ထေခင်သက်က ပိုများနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ....

'နေပြည်တော်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မတည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပြင်မှာ တွေ့နိုင်မှလဲဗျာ...'

'ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်သောက်ကတည်းက လုလန်ရှိ၊ သောင်ထဲမှာ သေသွားပြီလို့ ကျုပ်တို့ကြားခဲ့ရတယ်၊ ခင်ဗျား အဲဒီထောင် မကြားမိဘူးလား'

'ကျုပ် မကြားခဲ့တာအမှန်ပဲ၊ အေးလေ...ဟုတ်မှားပေါ့၊ ကျုပ်က မီးပွားရေးသမား ဆိုးလော့ အပြင် သောလနဲ့ အဆက်အသွယ် သိပ်မရှိဘူး....'

'ခင်ဗျားတို့ကတော့ သိုင်းသမားတွေဆိုတော့ ဘာသတင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အခုငယ်ကြံမှားပေါ့....'

'နေပါဦး... အခု ကျုပ်ဆိုတာ သည်းခိုနေတဲ့ စာပေသမားက လုလန်ရှိ ဖဟုတ်ဘူးလား'

ကျင်ကျန်စိန်က မေးလိုက်သည်။





‘ကျုပ်တို့မှ မမြင်တာ၊ လုလန်ရှိ ဟုတ်မဟုတ်ကို တယ် လိုလုပ်သိမှာလဲ’

လျှူခေက ပြောလိုက်သည်။

‘လုလန်ရှိ ခင်ဗျား မမြင်ဖူးဘူးဆို၊ တယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်တို့မှ တည်းခိုနေတဲ့ စာပေသမားကို ခင်ဗျား သိနိုင် မှာလဲ’

ကျွန်ကျန်စိန်က မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ် သူ့ကို မသိပေမယ့် သူနဲ့ စကားပြောကြည့် လိုက်ရင် သိနိုင်ပါတယ်’

လျှူခေက ပြောလိုက်သည်။ ချင်တောင်းက အရှက်အို ကို ဆွဲယူ၍ သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

‘ကျုပ်၊ လုလန်ရှိကို တစ်ခါ မြင်ဖူးတယ်၊ ခါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကို စောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်...’

သူ့နှုတ်ခမ်း ဗယ်ဘက် အောက်မှာ မှဲကြီး တစ်လုံး ရှိတယ်...

အေးမွှေးတူလဲ ပေါက်နေတယ်၊ အရောင်က ရွှေရောင် တစ်ချို့က သူ့ကို ရွှေရောင်မှဲရှင်လို့ ခေါ်ကြတယ်...

အခု ကိုကြီး ကျင်ဆိုင်မှာ တည်းခိုနေတဲ့လူက ရွှေရောင်၊ မှဲရှင်ပါပဲ။’

ချင်တောင်း၏ စကားကြောင့် ကျင်ကျန်စိန် စဉ်းစား၍ သွားရေ၏ အောက်ကြော ခြီးစားပြီးမှ—

‘အဲဒီစာပေသမားမှာ ရွှေ ရောင်မှဲရှင် မပါဘူး’

ဟု ကျင်ကျန်စိန်က ပြောလိုက်၏။

‘ခါဆိုခင် ရှင်းသွားပြီ၊ အခု တည်းခိုနေတဲ့ စာပေ သမားက လုလန်ရှိ မဟုတ်ဘူး၊ လုလန်ရှိ အတူကြီးပဲ ပြစ် ရမယ်...’

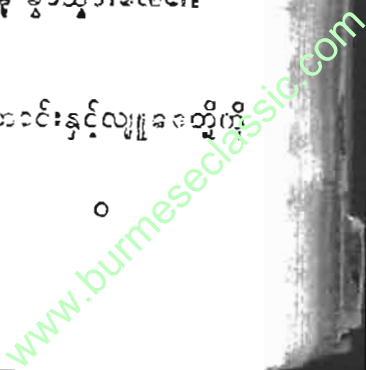
လျှူခေက ပြောလိုက်ပြီ၊ တစ်ဆက်တည်းပင်...

‘အဲဒီ စာပေသမားပုဂ္ဂိုလ် အခုဘယ်မှာလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို လိုက်ပြ’

ဟု ဆိုလိုက်သောကြောင့် လီထိန်ဆင်းသည် ချက်ချင်း ပင် မျောင်းမြောင်းနားထောင်နေရာမှ ခွာသွားရေ၏။

‘လာလိုက်နဲ့၊ ကျုပ် လိုက်ပြမယ်’

ဟုဆိုကာ ကျင်ကျန်စိန်က ချင်တောင်းနှင့်လျှူခေတို့ကို ခေါ်သွားရေသတည်း။



'ဒေါက်...ဒေါက်'

လှလှနီနီ၊ တည်းခို နေသော အခန်း တံခါးကို ကျင် ကျန်စိန် ခေါက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ဘာသံမှ မကြားရချိန်...

'ခင်ဗျား ပြောတဲ့ လှလှနီနီက ဒီ အခန်းမှာ တည်းခိုတာလား'

လျှာဝေက မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ဒီအခန်းပဲ'

ကျင်ကျန်စိန်က လျှာဝေ အဖေကို ဖြေကြားလိုက်ပြီး တံခါးကို ဆက်၍ ခေါက်လိုက်ပြန်သည်။

'ဒေါက်...ဒေါက်'

အတွင်းမှ ဘာသံမှ ဆက်မကြားရပြန်ချေ။

'ခင်ဗျားလူ အခန်းထဲမှာ မရှိဘဲဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးတာကို သိလို့ ထွက်ပြေးသွားပြီနဲ့ တူတယ်....'

ချင်အောင်ထ ပြောလိုက်သည်။

'အေးကွာ၊ စဉ်းစာ စရာတော့ကောင်းနဲ့ပြီ၊ တံခါးထဲ ပိုက်ထားတယ်၊ အိပ်ဗျားပျော်နေသလားမသိဘူး'

ကျင်ကျန်စိန်က သူ့ထင်မြင်ချက်ဖြင့် ပြောသည်။

'မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် စိတ်ထင်တော့ ရုပ်ပြော၊ ရုပ်လွှဲ လုပ်လာတဲ့ မာကျင်ဗျား ဖြစ်နေသလား မသိဘူး'

လျှာဝေ ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

မာကျင်မပြစ်နိုင်ဘူး၊ မာကျင်ကို ကျုပ်ထောင်ကောင်းဆီတယ်....

ဒီကောင်လေးက ဖန်တပ် ထုတ်မြှောက်တဲ့ သိုင်းသမား တစ်ယောက်ပဲ....

သူ့ ရုပ်ရော သူ့ အသံအထိ ကျုပ် ကောင်းကောင်းကျက်မိတယ်'

ကျင်ကျန်စိန်က ဆိုသည်။

'ခင်ဗျား နားမလည်ပါဘူး၊ မာကျင်ဆိုတဲ့ ထောင်က ဖန်တပ် ဥာဏ်မျှားတဲ့စောစင်....'



ဒီက မိတ်ဆွေကြီး လျှောက်ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်  
ဒီတံခါးထို့ ရိုက်ဖွင့်မယ်ဗျာ'

ဟု ချင်တောင်းက ပြောလိုက်သည်။

'ပျက်သွားတော့လဲ ပြန်ပြင်လို့ ရပါတယ်ဗျာ၊ လူလိမ်  
လူညာ တစ်ယောက်က ဟန်ဆောင်ပြီး ရောက်လာတာဟာ  
ခင်ဗျားအတွက် သင်ခန်းစာအန္တရာယ်များတယ်....

ခင်ဗျား အိပ်ပျော်နေဟုန်း ခင်ဗျား ဆိုင်ကို မီးရှို့  
ဖျက်ဆီးသွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ'

'လျှောက်လဲ မြောက်လှန့်လိုက်သည်။

'မာကျင် ဖြစ်ချိုးမှန်ရင်တော့ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ စကား  
ဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး...

မာကျင် ဆိုတဲ့ လူငယ်က အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိ  
ဘူး....

ကျင်ကျန်စိန်က မာကျင်ကို ယုံကြည် ထောက်ခံပုံဖြင့်  
ပြောလိုက်၏။

'ခင်ဗျား၊ တော်တော်ချိုးပြီး၊ အင်မတန်မှလဲ 'အ'တဲ့  
လူတစ်ယောက်ပါ၊ လူတွေဟာ တစ်ခါတလေ မျှောက်စိတ်နဲ့  
တူပြီး တစ်ခါတလေ ကျားစိတ်နဲ့လဲ ထွက်တယ်ဗျာ....

လူ့ကုန်သွယ်မှုကို ခုခံရသူများ၊ ယုံကြည်စိတ်ချရသော  
လူတွေရှိတယ်ဟော အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေနဲ့ နေစဉ်နဲ့  
အမျိုးမျိုးပြောလဲနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်  
ထားစမ်းပါ....

ကဲ.... ချင်တောင်း၊ ကျုပ် ဒီတံခါးဖွင့်မယ်၊ ခင်ဗျား  
အသင့်ဖြစ်အောင် ဓားထုတ်ထားလိုက်'

လျှောက်ပြောပြီး တံခါးကို 'ဝုန်း' ခနဲ ဆောင်ဝန်၍  
ဖွင့်လိုက်လေသည်။

'ဝုန်း....'

'ဒိုင်း... ဒိုင်း'

လျှောက်ပြော ခြေကန်အားကြောင့် တံခါးကြီးမှာ ဝုန်း  
ခနဲ မြည်၍ ပွင့်ထွက်သွားလေသည်။

o o o

တည်းခိုခန်းအတွင်းသို့ တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ပြေးဝင်လိုက်ကြ  
သည်။

'ဟိုမှာ ပြတင်းပေါက်ကြီး ပွင့်နေပါလား'



ချင်တောင်းကံ အနောက်ဘက်ခြမ်းမှ ပြတင်းပေါက်ကြီး ပွင့်နေတာကိုမြင်၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

'စာပေသမား အတုကြီးတော့ ရိပ်မိသွားလို့ ထွက်ပြေးသွားပြီနဲ့ တူတယ်'

လျှူဝေ၏ ပြတင်းပေါက်အနားသို့ လျှောက်သွားပြီး ပြောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဝတ်စုံဖြူနဲ့လူ့အစုံယောက် ထွက်ပြေးသွားပြီ'

လျှူဝေ အော်ပြောလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်လွှား၍ ခုန်ထွက်သွားရာ ချင်းဘောင်းလည်းလျှူဝေနောက်သို့ ခုန်ဆင်းပြေးလိုက်သွားလေ၏။

'ဘာတွေက တယ်လို့ခုန်းကို မသိဘော့ဘူး'

ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်လည်း ခေါင်းကိုကုတ်၍ ချစ်ရွတ် ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

○ ○ ○

ဝေနှင့် အဏ္ဏာနုတ်ဆိုး

စိတ်ဆိုးလင်း ထွက်ပြေးသွားရာနောက်သို့ လျှူဝေနှင့် ချင်းဘောင်းတို့ ပြေးလိုက်သွားကြပြီး သိပ်မကြာခင် နဂါးနောင် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝတ်စုံဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်မှာလည်း ဝတ်စုံဖြူနဲ့ လက်လျက်ပြင့် အဆောင်ရွာနေရုံစာပေပုံဆီသို့လျှောက်သည်။

ဝတ်စုံဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်သည် ကျင်ကျန်စိန်များသို့ လျှောက်လာပြီး....

'ဒီမယ် ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျန်တော် ဒီမှာ (၃) (၄) ရက်အထက် တည်းခိုချင်လို့ အကူအညီပေးပေးပေါ့'

www.burmeseclassic.com

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျွန်စိန်က မေးကြားလိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျားက’

ဟုဆက်ပြောမည်ဖြူပြီးမှ မျက်နှာစိမ်း ညော်သည် ထူထူဆန်းဆန်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်နေ၍ စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ပြန်ပြောကြားဟင်္ကော ဆုံးဖြတ်သွားလေ၏။

‘ကျွန်းသတ်က လူသန်ရှိပါ’

‘ဗျာ... လူသန်ရှိ ဟုတ်သား’

ကျင်ကျွန်စိန် ဒီတစ်ခါတော့ မျက်လုံးပါ ပြုသွားသေး၏။

‘ဆိုင်ရှင်ကြီးက ဟယ်လိုဖြစ်သွားမှာလဲ၊ ကျွန်တော် မေးတာကိုရော ကြားပရိသား ခင်ဗျာ’

‘ကြား ကြားပါသယ်၊ ဒါပေမယ့် လောကမှာ လူသန်ရှိဆိုတဲ့ နာမည်မျိုး ဘယ်နှစ်ဦး များရှိနေမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ’

လူသန်ရှိသည် ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျွန်စိန်ကို မျက်မှောက်ကြိုက်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည် ပြီးမှ...

ဆိုင်ရှင်ကြီးက လူသန်ရှိကို တယ်နှစ်ယောက်လောက် ခေါ်ခေါ်လို့...

ကျုပ် နှစ်ယောက်တော့ မြင်ဖူးဘယ်၊ တစ်ယောက်က ဘာပဲ အမေးအမျှ မရှိဘူး...

နောက်တစ်ယောက်က ရွှေရောင် အမေးအမျှ မရှိတယ်’

‘... ဒါဆို တော်တော်ထူ ဆန်းတာပဲ၊ ကျွန်းသတ်က လိုလန်ရှိပဲ...’

ပေမယ့် ကျုပ်ကို လူပတ်ပတ် များများက မေးလို့ လူသန်ရှိလို့ ခေါ်ကြသယ်...

‘ဆိုင်ရှင်ကြီး ဖော့ဖူးတဲ့ လူသန်ရှိက ခုရှေ့မှာဘဲ ဆုံးမေးမယ် ခင်ဗျာ’

‘... အဖွဲ့မှ မရှိပါဘူး’

‘လောကမှာ အစစ်နဲ့ အတူကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြင်သလဲ’

‘... လူသန်ရှိက ကျင်ကျွန်စိန်အား မေးလိုက်သည်။’



ပြုခဲ့ရ နှစ်ထိန်း

'အတုဟာ အစစ်ထက် ထစ်ခါတစ်လေ ပိုပြီး နေရာရတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မခွဲခြားတတ်ပါဘူးဗျာ'

'ဆိုင်ရှင်ကြီး ပြောတာမှန်ပါလိမ့်မယ်၊ လောကီအရာအဆောင်အနားတို့ပြီး အသံချင်းမတူတာတွေ အများကြီးပါတယ်....'

ဥပမာပေါ့လား၊ ကျီးကန်းနဲ့ ဥဩဟာ အဆောင်အနားတို့အားလုံး အသံတော့မတူပါဘူး....'

အဲဒီလိုပဲ၊ လူဆန်ရုံ၊ နှစ်ယောက် ဖြစ်နေတာတွေအသံတော့ မဆန်းပါဘူး....'

ကျုပ်တို့ ဆေးကကြီးဟာ သူ့အတိုင်း နေရင် နေပါတယ်....'

လူတွေက အဆောင်အနားပစ်လိုက်တော့ လောကီအရာအဆောင် အမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားတယ်....'

လူတွေက လောကီအရာအဆောင်အနားကို ဆေးဆောင်ခြယ်ပေးရင် ကိုယ်တိုင်လဲ ဆေးတွေစွန့်သွားကြတယ်....'

အဲဒီဟော့ အဆောင်တွေရေပြို၊ ရွပ်ကုန်တော့ အဲဒီ ရွပ်နေတာကိုလဲ လောကီအရာအဆောင်အနားတို့ပေးပါ...

ဘာကိုမှ အစွဲအလန်းမထားပါနဲ့ ဆိုင်ရှင်ကြီး၊ တစ်နေ့ အသံတွေထွက်လာကြလိမ့်မယ်....'

အဲဒီ အသံကိုစောင့်မိလို့ နားဆင်ကြည့်ပါ၊ အဲဒီအသံတွေကလေး အဖြေတွေရှိပါတယ်'

'ဆရာလေးပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်တော် စောင့်၊ စောင့်၊ နားမလည်ဘူး'

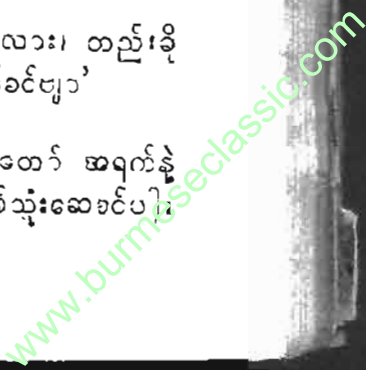
'ကျွန်တော်ကလေး နားမလည်တာလဲ တကယ်တော့မဆန်းပါဘူး....'

ကျွန်တော် စောင့်စောင့် ပြောသလိုပေါ့ဗျာ၊ ရွပ်နေတဲ့ လောကီအရာအဆောင်အနားဟာ အဆင်မပြေဘူး....'

ရွပ်နေတဲ့ သဘောကို ရွပ်နေသလိုပဲ သဘောထားလိုက်၊ ရွပ်ရင် ပိုရွပ်သွားလိမ့်မယ်....'

ကျွန်တော် ဒီမှာ အရက်သောက်လို့ ရမလား၊ တည်းခိုရမလား၊ ကျွန်တော် ဒါပဲ သိချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

'ရပါတယ်.... ရပါတယ် ဆိုပါ၊ ကျွန်တော် အရက်နဲ့ မြည်း လာပြီး ချပေးပါမယ်၊ ဇိတ်ကြိုက်ဆုံးဆောင်ပါ'



၇၄၀ **မ** ရီမင်းတို့နိ

ပြီးရင် ဆရာလေးကတော့ အခန်းတစ်ခန်းကိုလဲ ကျွန်တော်  
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါ ဘယ်ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျွန်တော် သုံးလေး  
ရက်ပဲ နေမလဲပါ။ အလင်းတန်းများအားလုံး လောကကြီး  
ကို လှမ်းမိုးနိုင်ပါစေချင်'

စာပေသမားလူရွယ်သည် ထူးဆန်းသော ဆုတောင်းဖြင့်  
နေရွတ်ပြောဆို၍ စားပွဲလွတ်၌ သွားဆွဲကာ ထိုင်နေ  
လိုက်လေ၏။

များမကြာမီ လူသန်ရှိ၏ စားပွဲပေါ်သို့ အမြည် များ  
နှင့် အချက်အိုးတစ်အိုး နောက်ရှိလေသည်။

စားပွဲဘိုးလူငယ်ကပ်ယောက်က ကျင်ကျန်စိန်၏ ခိုင်းစေ  
ချက်အရ လာရောက်ချပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။



လူသန်ရှိ၊ အချက်နှင့် အမြည်းများကို စားသောက်နေ  
သည့်အချိန်နှင့် တစ်ဆက်တည်းမှပင် အခြားတစ်ခုသော  
လမ်းကြီးပေါ်၌လည်း ကိုယ်ဖေဘုပညာကို သုံး၍ ပြေးလွှား  
နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့မြင်  
နိုင်ပေ၏။

၎င်းအမျိုးသမီးငယ်မက ငတ်စုံဖြူကို ဆေးသပ်လှပစွာ  
ထိဆင်ထားသော လီထိန်လင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူမ၏နောက်မှလူနှစ်ယောက်တို့လည်း မိန်းကလေး၏  
နောက်သို့ ကိုယ်ဖေဘုပညာဖြင့်ပင် သဲကြီး မဲကြီးလိုက်နေကြ  
လေသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ ချင်တောင်းနှင့် ကျူးဝေတို့ ဖြစ်ကြလေ  
သည်။

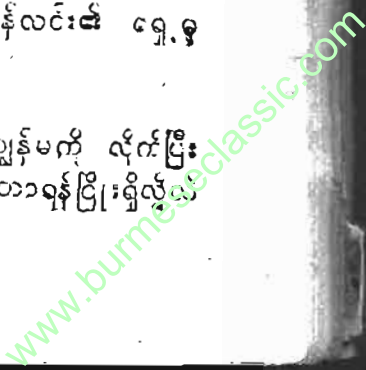
များမကြာမီ ချင်တောင်းနှင့် ကျူးဝေတို့သည် လီထိန်  
လင်းကို မိ၍သွားလေ၏။

'ဟေ့... မပြုံးနဲ့'

လီထိန်လင်း ကုန်နေ ကိုယ်ဗွိုန်သထံ၍ ရပ်လိုက်သည်။

ချင်တောင်းနှင့် ကျူးဝေတို့က လီထိန်လင်း၏ ငှေ့  
အဆီး ပိတ်ဆိုထားလိုက်သည်။

'ရွှင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မကို လိုက်ပြီး  
နောင်ယုတ်နေရတလဲ၊ ရှင်တို့နဲ့ ကျွန်မ ဘာရန်ငြိုးရှိလို့လဲ  
ရှင်...'



၅၄။ ။ ရဲခမ်းထန်း

လီထိန်လင်းက မေးလိုက်သည်။

ချင်တောင်းနှင့်လျှူခေတ္တိက သူမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး  
ကြည့်လိုက်ကြပြီ။ ချင်တောင်းက မေးလိုက်သည်။

‘မင်းကို ငါသိပါတယ်’

‘ကျွန်မ ရှင်ကို မသိဘူး’

‘မင်း ငါ့ကို လိမ်မခပြန်၊ မင်းက ကမ်းစုကိုထောက်ဖူး  
ပါတယ်’

ကမ်းစုမှာ မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ကမ်းစုမြို့လေးမှာ ကြီးကျယ်ခန်းနားသော မြို့ကလေး  
မဟုတ်သော်လည်း အတော်အတန် စည်ကားသာယာသော  
မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်ပေသည်။

‘ကျွန်မ ကမ်းစုကို ရောက်ဖူးတာနဲ့ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုများ  
ပတ်သက်နေလို့လဲ’

လီထိန်လင်းက မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီမြို့မှာနေတဲ့ ရန်ရှောင်ဖိန်းကိုတွေ့ မင်း ကောင်း  
အောင် သိမှာပေါ့’

ရှောင်လင်ကို စိန်ခေါ်သူ (၃) ၂၇၃

ရန်ရှောင်ဖိန်း၊ ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့်  
လီထိန်လင်း မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသေး၏။

‘မင်း ရန်ရှောင်ဖိန်းကို သိတယ်မဟုတ်လား’

‘ကျွန်မ မသိဘူး’

လီထိန်လင်းက ညာပြောလိုက်သည်။

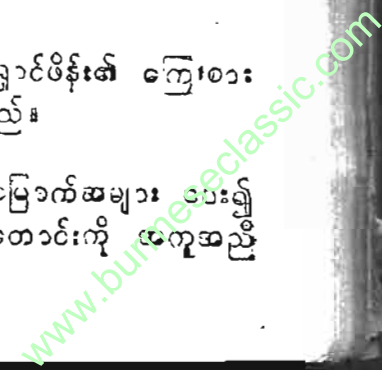
အမှန်တော့မူ ရန်ရှောင်ဖိန်းကို လီထိန်လင်းက သိစွာ  
သိပေသည်။

ကမ်းစုမြို့သား ရန်ရှောင်ဖိန်းမှာ လွန်စွာချမ်းသာသော  
မြင်းသူငွေ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

အသက် သိပ်မကြီးသေးသော ရန်ရှောင်ဖိန်းသည် လီထိန်  
လင်းကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် သူ့တပည့်  
များကို အကူအညီတောင်း၍ လီထိန်လင်းကို အဓမ္မ သိမ်း  
ပိုက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိုစဉ်... ချင်တောင်းမှာ ရန်ရှောင်ဖိန်း၏ ကြော်စား  
သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ရန်ရှောင်ဖိန်းက ငွေကြေး အသြောက်အများ ပေး၍  
လီထိန်လင်းကို ဖမ်းဆီးပေးဖို့ ချင်တောင်းကို အကူအညီ





၂၄၄ ဦး လိယိတ်နီ

တောင်းခံခဲ့ရာ၊ ချင်တောင်းက လိယိတ်နီလင်းကို ဖမ်းဆီးပေးခဲ့သည်။

သို့သော် လိယိတ်နီလင်းမှာ မပျက်စီးခဲ့ပေ။

ထိုစဉ်က လိယိတ်နီလင်းသည် အေးမတန်၍ မသန်လျော့လိုက်ရအောင်လည်း သူမကား အယ်ဘတ်မညီသူတစ်ဦးပေါ်လာခဲ့သည်။

ကယ်ထင်ရှင်မှာ ရွှေငင်လင်ကိုဇားချုပ်ကြီး ဝူချန်ကိုယ်တော်ကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။

‘မင်း မသိဘူးဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက မင်းကို ကယ်ထင်လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဝူချန်ဆရာတော်လေး မှတ်မိပြီလား’

‘နေပါဦး၊ အဲဒီတုန်းက ရှင်က ကျွန်မကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရန်ရှောင်ဖိန်းဆီက ငွေစတော့ ထော်ထော်ပျားပျား ရလိုက်သေးဘယ်ဟုတ်လား’

‘သိပ်မရလိုက်ပါဘူး။ မင်းက လွတ်သွားတော့ နည်းနည်းပဲ ရလိုက်တယ်....’

‘နေပါဦး၊ မင်းက လူလန်ရှိ ဟန်ဆောင်ပြီး နဂါးညှိနောင် စားကောက်ဆိုင်မှာ ဘာကြောင့် တည်းခိုနေရတယ်’

‘အဲဒါ ကျွန်မကိစ္စပါ။ ရှင်တို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သိချင်လို့ မေးတာ’

‘ကျွန်မ မဖြေနိုင်ဘူး’

‘မင်းမပြုရင် မင်းဆီက အဖြေရအောင် တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ။ အဲဒီလိုတိုက်ခိုက်ပြီးရင်ပင် ငါ မင်းကို ရန်ရှောင်ဖိန်းဆီ ပြန်ခေါ် သွားရမှာပဲ....’

‘ဒါမှ ငွေစ ပျားပျားရမှာ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ ရန်ရှောင်ဖိန်းဆီ လူပျိုကြီး၊ မင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်း၊ မှု့မှန်လက်ကပ်ပြီး ထားမှာပါ’

‘ချင်တောင်း...ခင်ဗျား သူ့ကို ရန်ရှောင်ဖိန်းဆီ ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကန်ကွက်ရလိမ့်မယ်’

ထိုစကားကို ဖြောလိုက်သူမှာ လျှာဝဝပင်ဖြစ်သည်။



သူကည့် လီထိန်လင်းကို တစ်ချိန်လုံး မျက်စိကျွတ်မတက်  
စိုက်ကြည့်ပြီး၊ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်  
တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

'ခင်ဗျား အယ်လိုဖြစ်သွားရတလဲ ... ချက်ချင်း၊ ခင်ဗျား  
စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားပြီလား'

'ဟုတ်တယ်၊ လီထိန်လင်းဟာ အမှန်တော့ မိန်းမကောင်း  
လစ်ယောက်ပါ။ ရုပ်ကလည်း အင်မတန်ချော အင်မတန်  
လှတဲ့ မိန်းမလေးတစ်ယောက်ပဲ....

'ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဲဒီရန်ရှောင်ဖိုနိုးကို ကျုပ်သိတယ်၊  
အဲဒီလူက ဝေ့ပေးပေးပြီး မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်တွေ  
ကို ဖျက်ဆီးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ....

'သူ့အကြောင်းကို သိုင်းလောဆသားတိုင်း သိတယ်၊  
ခင်ဗျား ဘဝဖြစ်လို့ ဒီလိုမဟုတ်တာတွေကို လိုက်လုပ်နေရ  
တာလဲ....

'ခင်ဗျား တဆယ်လုပ်သင့်တာတ မာကျင်ကိုတွေ့အောင်  
ရှာပြီး ခင်ဗျား အဖြတ်ခံခဲ့ရတဲ့ နားရွက်တစ်ဖက်ရဲ့ အကြေး  
ကို ပြန်ဆပ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား'

လျှူဝေ၏ ကောင်းကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် လီထိန်  
လင်းမှာ လှုပ်ရှား၍ သွားလေ၏။

ချင်အောင်သည် လျှူဝေကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'ကျုပ်အကြေးဆပ်ခဲ့မှာက မာကျင်ပါ။ ခင်ဗျားလည်း  
မာကျင်ကို တွေ့အောင်ရှာနေတာပဲမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့  
လီထိန်လင်းကို ခင်ဗျားက စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ'

'ဒါက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ကျုပ် လီထိန်လင်းကို မြင်မြင်  
ချင်း ချစ်သွားလို့ပဲ၊ ကျုပ် သူ့ကို ယူမယ်'

'ဗျာ'

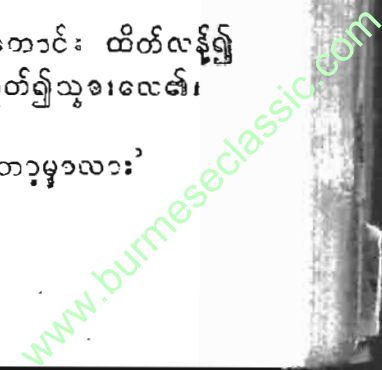
'ရှင်'

ချင်အောင်နှင့် လီထိန်လင်းတို့ အံ့ဩသွားကြလေ၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား မာကျင်နဲ့ သွားဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့  
ကျုပ် လှင်းခွဲရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဓားချင်၊ ယှဉ်ပြီး  
ဆူဆေးကိုယ်သေ တိုက်ရလိမ့်မယ်'

လျှူဝေ၏ စကားကြောင့် ချင်အောင် ထိတ်လန့်၍  
သွားကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ သွားလေ၏။

'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်တော့မှာလား'



ချစ်အောင်က မေးလိုက်သည်။

'ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘဝ-မေ့ဖောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လီထိန်လင်းကို ရန်ရှောင်မိန်းဆီ ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုရင် တော့... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အနာဆယားဟာ စိတ်ချမ်း သဘောချမ်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ကျုပ်တို့ လျှောက်ရမယ့် အမိ ကြေခင်းဟာလည်း ကွေ့ငောက်သွားနိုင်တယ်...'

'ကျုပ်ဆန္ဒကို ခင်ဗျားက လိုက်လျော ကူညီမပေးဆိုရင် တော့ ကျုပ်တို့လျှောက်ရမယ့် အမိကြေခင်းဟာ ပြောရုံ ပြောရုံတန်းတန်း ရှိနေဦးမှာ သေချာတယ်...'

'ခင်ဗျား စဉ်းစားပါဦး၊ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ကျုပ် ဖွဲ့ အဖြေပေးပါ။'

လျှင်ဝက ပြောပြီး၊ လီထိန်လင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

လီထိန်လင်းမှာ ယေဘုယျအားဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသော လည်း ယမင်းရုပ်လေးလို မိန်းမသဏ္ဍာန်က ထင်ထင်ရှား ရှား ပေါ်လွင်၍ နေလသည်။

စူးစူးတင်းတင်း လျှင်ဝ၏ အကြည့်ကြောင့် လီထိန် လင်းမှာ မျက်နှာကိုလှဲ၍ ထားလိုက်ရသည်။

ချစ်အောင်မှာ ငြိမ်၍နေသဖြင့် လျှင်ဝက ဆက်၍ မေးလိုက်သည်။

'ကျုပ်ပြောတာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ ကျုပ်ကို ကူညီ မလား။'

ဒါမှမဟုတ် ရန်ရှောင်မိန်းကို ကူညီမလား၊ ကျုပ်ကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောပါ ချစ်အောင်။'

ချစ်အောင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပြော လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား စဉ်းစားပါ၊ လျှင်ဝက လီထိန်လင်းကို ရန် ရှောင်မိန်း လက်ထဲအပ်လိုက်ရင်... ရွှေစင်္ခယာတွေ ကျုပ်တို့ ထောင်းသလောက် ရနိုင်ပါတယ်...'

အဲဒီအခါကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တစ်ဝက်စီခွဲယူပြီး မာကျင်ကို ဆက်ရှာကြတာပေါ့။'

'ကျုပ်ငွေ ရွှေစင်္ခယာ အလိုမရှိတော့ပါဘူး။ မိန်းက လေး ချောချော လှလှတစ်ယောက်ပဲ ကျုပ်အလိုရှိပါတယ်။'

ချစ်အောင်က ခေါင်းကိုရမ်းခါလိုက်ပြီး...။



'လျှူဝေ ခင်ဗျား လီထိန်လင်း အကြောင်းကို ဘာမှ မသိသေးလို့ ခုလို ပြောနေတာ....'

အမှန်တော့ လီထိန်လင်းဟာ ရုပ်ချော့သလောက် အင်မတန်မူလဲ ကြောက်စရာအောင်းတဲ့ မိန်းမလေး တစ်ယောက်ပါ'

'အဲဒါလဲ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကိစ္စပါ'

လျှူဝေမှာ တဏှာနတ်ဆိုးတစ်ကောင် ဝင်ပူးအပ်နေသကဲ့သို့ လီထိန်လင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလျော့မပေးဘဲ ပြောနေလေ၏။

'ဂဏန်းကြီးနဲ့ လန်ပေါင်းတို့ ဘဝပျက်ခဲ့တာ လီထိန်လင်းရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်ဗျာ့၊ ခင်ဗျား ဒုက္ခဧကန်မှာ စိုးလို့ ကျုပ်ပြောနေတာ'

ချင်တောင်း စအားအဆုံးတွင် လျှူဝေက ခေါင်းကိုခါ ရမ်း၍....

'ခင်ဗျားဟာ တော်တော် လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ်ဘယ်လို ပြောပြော နားရွက် တစ်ဖက် တည်းရှိတဲ့ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်လိုမှ နားလည်နိုင်မှခဲ ဟုတ်တူ၊....'

ကျုပ်ကို ဝဏန်းကြီး အကြောင်းလဲ မပြောနဲ့ လန်းပေါင်း အကြောင်းလဲ မပြောနဲ့ ရန်ရှောင်ဖိန်းအကြောင်းလဲ မပြောနဲ့....

ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ ကျုပ်စိတ်မဝင်စားတာ လီထိန်လင်းပဲ'

လီထိန်လင်းသည် ထိတ်လန့်ကြောရွံ့၍ သွားကော နောက်ဖို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

ကိုသို့ လီထိန်လင်း နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်ကို လျှူဝေက မြင်သွားပြီး....

'ညီမလေး လီ၊ ကျုပ်ကိုမကြောက်ပါနဲ့၊ ကျုပ် ညီမလေးကို ဘာအန္တရာယ်မှ မပေးပါဘူး။'

ချင်တောင်းသည် လျှူဝေအား ဘယ်လိုမှ ပြော၍ရအကုန်မည် မဟုတ်မှန်း သိရှိသွား၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ချင်တောင်းက လျှူဝေကို မေးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား မကျွန်ကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလား'



'ကျုပ် မကျောင်းကိုစိတ်ဝင်စားဘယ်၊ ဒါပေမယ့် လိုထိန်လင်းကို စိတ်ဝင်စားဟာနဲ့တော့ မတူဘူး...'

ကျုပ် လိုထိန်လင်းကိုချစ်ဘယ်၊ မကျောင်းကိုကျေးဇူးတင်ထက်ချစ်ဘယ်၊ ဒါပဲ ကျုပ်နားထည်တယ်'

'ဟင်...'

ချင်တောင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'လျှပ်ခေ ခင်ဗျား ခြေထောက်ပေါ်ပြီ၊ လိုထိန်လင်းက ခင်ဗျားကို ချစ်သလိုလဲ မပြေးဝေးပါလား...'

ခင်ဗျား ဆန္ဒနဲ့ ခင်ဗျားပြောပြီး လက်ခုပ်တစ်ဖက်တံ၊ ပြန်လို့ အသံကထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး...'

လက်ခုပ် နှစ်ဖက်တံ၊ အသံထွက်မှာ၊ လိုထိန်လင်းကိုလဲ ခင်ဗျား မေးကြည့်ပါဦး'

'မေးစရာမလိုပါဘူး၊ သူ ကျုပ်ကိုချစ်လဲ ကျုပ်က သူ့ကို အတင်းချစ်ရမှပဲ'

လျှပ်ခေ ခင်ဗျားကြောင့်...

မင်းတုဒေ

'ရှင်ကို ကျွန်မ မြင်လဲမမြင်ဖူးဘူး၊ ချစ်လဲမချစ်နိုင်ဘူး၊ နှင့်ကိုနေတဲ့ ယုတ်ရင် ကျွန်မ ခုခံရလိမ့်မယ်'

လိုထိန်လင်းက လျှပ်ခေကို ပြောလိုက်သည်။

'လျှပ်ခေ လိုထိန်လင်း ပြောတာမှန်ဘယ်၊ ခင်ဗျား ငွေတိတ်ရင် ကျုပ် လိုထိန်လင်းနဲ့ပေါင်းပြီး ခင်ဗျားကို တိုက်စိတ်ရလိမ့်မယ်'

'ဟား... ဟား... ဟား'

လျှပ်ခေသည် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။ ထိုသို့ စိတ်မခိုက်ပြီး ခနောက်...

'တကယ် သစ္စာဖောက်တော့မယ် လူက ကျုပ်မဟုတ်ပါ၊ ခင်ဗျားပါ၊ ခင်ဗျားက လိုထိန်လင်းနဲ့ ပေါင်းပြီး ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်တော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

ချင်လောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဆိုရှင်တော့ ကျုပ် ခေးထုတ်လိုက်တော့မယ်'

ခင်မာဒေ

www.burmeseclassic.com

၂၅၄ ။ ရှေးလင်ကို

လျှူဝေက ပြောပြောဆိုဆို ခေးကို ထုတ်လိုက်ပြီး ချင်  
တောင်းကို စတင် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

လီထိန်လင်းသည် ရန်သူနှစ်ယောက်ကြား၌ လိမ္မာပါး  
နပ်စွာ လှုပ်ရှား၍ နေရတော့သည်။

ချင်တောင်းနှင့် လျှူဝေ၏ ပညာရပ်များကို ယှဉ်ကြည့်  
လျှင် လွန်စွာကွာဟ၍နေပေ၏။

လျှူဝေ၏သိုင်းပညာရပ်မှာ ချင်တောင်းထက် များစွာ  
သာလွန်၍နေပေ၏။

ချင်တောင်း၏ ခေးကွက်များမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။  
လျှူဝေ၏ ခေးချက်များမှာ သွက်လက်ပြီး အပင်အတွက်  
မှန်နေသောကြောင့် ချင်တောင်းသည် ထိတ်လန့်၍ နောက်သို့  
သုံးလှမ်းခန့် ခုန်ရှောင်ပြီး ဂိုယ့်ကိုကို မဟန်တော့မှန်း  
သဘောပေါက်သွား၏။

လီထိန်လင်းသည် ချင်တောင်းနှင့် လျှူဝေတို့ အကြိတ်  
အနယ် တိုက်ခိုက်နေစဉ် အခွင့်အလမ်းယူ၍ ထွက်ပြေးသွား  
လေ၏။

‘ဟေ့...လျှူဝေ၊ တို့မှာ ကောင်မလေး ထွက်ပြေး  
သွားပြီ’

ချင်တောင်းက အော်ပြောလိုက်သည်။

လျှူဝေသည် ကောင်မလေး ပြေးထွက်သွားမှန်း သိ၍  
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာ ချင်တောင်းက လျှူဝေအလစ်မှာ လျှူဝေ၏  
သွေးကြောကို ရှတ်တရက် လှမ်းပိတ်လိုက်လေ၏။

‘ဝုန်း’

လျှူဝေသည် သွေးကြောအပိတ်ခံလိုက်ရပြီး ‘ဝုန်း’ ခနဲ  
မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ချင်တောင်းသည် လျှူဝေ အကြောပိတ်ပြီး လဲကျသွား  
သည်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လီထိန်လင်း  
နောက်သို့ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

o o o

www.burmeseclassic.com

၎င်းတို့သည် ဆိုင်ထဲသို့ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်လာ  
ကာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဆူဆူညံညံဖြင့် စကားကိုကျယ်လောင်စွာ  
ပြောပြီး ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

စာပေသမားလုလန်ရှိသည် ကျွမ်းလောင်စွာဖြင့် စကား  
အပြောပြောနှင့် ဝင်လာကြသော ချောင်လီတို့ အဖွဲ့ကို  
စိတ်ပျက်စွာနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

၎င်းတို့ သုံးယောက်သည် အနည်းငယ် သောက်စား  
ပေးသောပုံရမ်း၊ လုလန်ရှိ၏ အေးအေးပွဲတွင် သူတို့သုံး  
ယောက်နေရာယူ၍ ဝိုင်းတိုင်လိုက်ကြသည်။

‘ဟေ့...စားပွဲသို့တစ်ယောက် မြန်မြန်လာစမ်း’  
သုံးယောက်အနက်က အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟု ထင်ရ  
သော ချောင်လီက လှမ်းအာပြောလိုက်သည်။

ချောင်လီ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ တက်ကြွစွာသက်သက်ရှိပြီး ဘယ်  
စကားကိုမှလည်း ဝရုစိုက်ဟန်မတူသကဲ့သို့ ရှိသေးသည်။

စားပွဲထိုးကောင်လေးမှာ အလုပ်ကျနေသဖြင့် ချက်ချင်း  
ချောင်လီ၏ စားပွဲသို့ကူးလာနိုင်ခြင်းမရှိချေ။

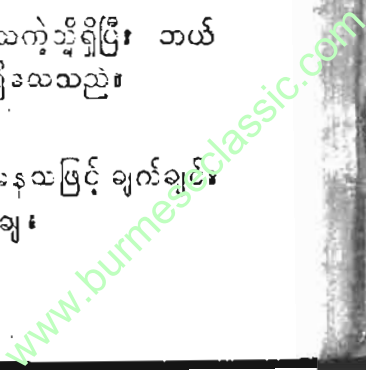
ပညာရှိလုလန်ရှိနှင့် လူမိုက်သုံးဦး

ဆက်ပေါ်အဖြစ်အပျက်နှင့် စာစီချိန်တည်းမှာပင် နဂါး  
ညီအောင်စားသောက်ဆိုင်သို့ ဝက်စုံပြာမျှစား ငတ်ဆင်သား  
ကြသော လူသုံးယောက် ဝင်လာကြသည်။

၎င်းတို့ သုံးယောက်မှာ သိုင်းဆကျော်အမေများ  
မဟုတ်ဘဲ  
ကမ်းစုမြို့သား သူငှားလေးရန်ခွာင်ဖိန်း၏ တပည့်များ  
ဖြစ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့၏အမည်များမှာ ချောင်လီ၊ ယင်ချိကုနှင့် စွက်  
အော်လန်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

တစ်နည်းပြောရလျှင် ကမ်းစုမြို့မှ သိုင်းပညာ အသင့်  
အတင့် တတ်ကျွမ်းထားသော လူမိုက်လူသွမ်းများ ဖြစ်ကြ  
လေသည်။



ထို့ကြောင့် ချောင်လိမ....

'ဟေ့...ငါ့ပြောနေတာ တယ်ကားပဲထိုးမှ မကြားကြဘူးလားကွ၊ ငါ့ကို တာမကောင်နဲ့ဟိုလိုလ'

'ဝုန်း'

ချော့လိမသည် ပြုံးဆိုခန့်ဟော့က်ပြီး စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို လက်ဝါးနှင့် ဝုန်းခန့်ရိုက်ချလိုက်ရာ စားပွဲမျက်နှာပြင်သည် အခက်သို့ ကျွံကျသွားပေ၏။

စားပွဲထိုး အပြောထုတ်လေးပြီး...

'လူကြီးခင်း...ခင်းဗျာ တာဖြစ်လို့ စားပွဲကိုရိုက်ချိုးပစ်လိုက်ရတာလဲ...'

'ဆိုင်ရှင်ကြီးတွေ သူ့စားပွဲ ပျက်စီးသွားလို့ ခင်းဗျားကို အလျှောက်တောင်းတော့မယ်'

'ဟေ့ကောင်...မလျှာနိုင်ဘူးကွ၊ မင်းတို့ စားပွဲထိုးတွေ အသုံးမကျလို့ ငါ့ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တာ၊ ငါ့မှာ တာမအပြစ်မှ မရှိဘူး...'

'မကျေနပ်ရင် မင်းတို့ ဆိုင်ရှင်ကြီးကို သူ့ခေါ်လိုက်ဒါပဲ'

ချော့လိမသည် ဖောက်ခွာ မာန်ကန်နေပုံ ရသသသည်။

စားပွဲထိုးက...

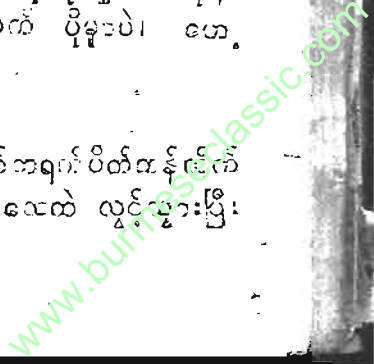
'ဒါ ခင်ဗျား မတရားလုပ်တာပဲ၊ ကျုပ် အလုပ်ကျနေလို့ ခင်ဗျားဆီ ချက်ချင်းမလာနိုင်တာ၊ ခနာက်တော့ လာမှာပေါ့ဗျာ...'

'ဆိုင်ရှင် ခင်ဗျားလိမ့်အတိုင်းပဲ...လူတွေ ခင်းဗျားကား ပြီးတော့ စားပွဲထိုးက ကျုပ် ထင်သလိုပဲ ဆည်ပဲ ရှိတာ၊ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သည်းခံဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့'

စားပွဲထိုးက ပြောလိုက်သည်။

'မင်းက တော်တော်လူပေါ့ပေါ့လား၊ ဟား...ဟား...ဟား... စားပွဲထိုးမို့လို့ပေါ့ကွာ...၊ ဆိုင်ပိုင်ရှင်သားဆိုရင် ဧည့်သည်မျိုးထက် အဆ တစ်ရာလောက် ပိုမှားပဲ၊ ဟေ့ကောင်...သွားစမ်းကွာ'

ချော့လိမသည် စားပွဲထိုးကို ရုတ်တရက်ပိတ်ဆန်လိုက်ရာ စားပွဲထိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ လွင့်သွားပြီး





လုလန်ရှိ၏ စားပွဲနှင့် ဝန်ခံတိုက်မိကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့  
လဲကျသွားလေ၏။

လုလန်ရှိ၏ စားပွဲမှာလည်း မှောက်သွားကာ အရက်  
အိုးနှင့် အမြည်းများ ကြမ်းပေါ်သို့ ဖိတ်စင်ကျဆောက်သွား  
လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဆိုင်ရှင် ကျင်ကျန်စိန်သည် အပြေးဆောက်  
လာပြီး စားပွဲထိုးကို ထူပေးလိုက်သည်။

ပြီးမှ ချောင်လင်ကို လှမ်းကြည့်၍...

'ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်စားပွဲထိုးကို ဘာဖြစ်လို့ မတရားကန့်  
ကြောက်ရဟာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို သူက ဘာများ၊ မတရား  
ပြောမိလို့လဲ'

'ခင်ဗျားက ဆိုင်ရှင်လား'

ယင်ချီကုက မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပါ'

'ဒါဆို ကျုပ် သူ့အစား တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ်  
တို့ကို အရက်သုံးအိုးနဲ့ အမြည်းသုံးပွဲချပေးပါ'

ယင်ချီကုက ချောင်လင်ကို ကြည့်၍ ရည်ညွှန်းကာ ကျင်  
ကျန်စိန်အား တောင်းပန်လိုက်သည်။

၎င်းတို့ စကားအချေအလင် ပြောဆိုနေကြစဉ်၌ စာပေ  
သမား လုလန်ရှိ၊ ၎င်းတို့အနားသို့ ရောက်လာပြီး...

'တောင်းပန်တယ်ဆိုဘာ ပါးစပ်က လာတဲ့အသံပါ ငါတို့  
ဆွေ... အသံဆိုတာ လူတိုင်းပြောလိုရတဲ့ အရင်းအနှီးမရှိတဲ့  
လုပ်ရပ်တစ်ခုပါ...'

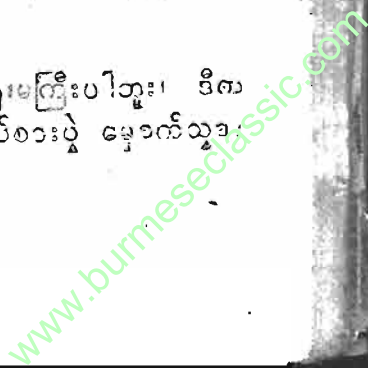
'အခုကိစ္စက တောင်းပန်ရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူးလို့ ထင်  
ပါတယ်'

လုလန်ရှိ၏ စကားကြောင့် ချောင်လင်တို့အဖွဲ့နှင့် ဆိုင်  
ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်တို့သည် လုလန်ရှိ၏ ဆီ အရုံချောက်ကား  
ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ'

ချောင်လင်က လုလန်ရှိကို မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ  
မေးလိုက်သည်။

'ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီက  
စားပွဲထိုးလေး အကန်ခံရတာနဲ့ ကျုပ်စားပွဲ မှောက်သွား  
တာက အရေးကြီးပါတယ်ခင်ဗျာ...'



၆၆ (၆) ခုနှစ်အထိ

‘မြန်မာနိုင်ငံ... ဘာပဲဆိုတာ... ကျွန်ုပ်တို့... အင်... ခင်ဗျား...’

‘ကျုပ်တို့... ခင်ဗျား... ဘာပဲ... အမြဲ... တစ်...’

‘ဘာ...’

‘ချောင်း... အော်...’

‘လူ... ဟာ...’

‘ခင်ဗျား... အမှန်... လူ... ကပ်... ကျုပ်... ခင်ဗျား...’

‘ရန်... ကျုပ်... သိုင်း... မား... ကျုပ်... အော်... တွေ...’

‘ခင်း... အော်... အော်... အော်...’

‘ချောင်း... လူ... အနား...’

‘ကျုပ်... လူ... ခင်ဗျား...’

‘ကျုပ်... သုံး... ချောင်း...’

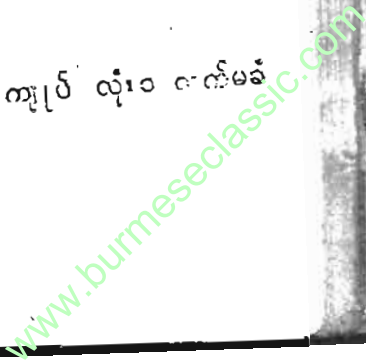
‘ဟု...’

‘ဆိုင်... သူ... အ... သူ...’

‘သူ... သုံး... ပြီး...’

‘အ... အ... အ...’

‘အော်... အော်...’



အမှန်တရားအတွက် ကျုပ်လူဖြစ်နေတာ အမှန်ကိုပြော  
ကြ ဆိုကြ ရင်ဆိုင်ကြပါဗျာ....

ဟေ့လူတွေ ခင်ဗျားတို့ ခုထိ တောင်းပန်ဖို့ ဝန်လေး  
နေလား'

လူလန်ရှိယ ရဲရဲရင့်ရင့်ပြောလိုက်သောကြောင့် သောက်  
သုံးသူများ လှုပ်လှိုင်ရှုရှုဖြစ်လာကြပြီး-

'ဗီက ပိတ်ဆို့ လူရွယ် ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ တရား  
နည်းလမ်းလဲ ကျပါတယ်....

နောက်မှ ဝင်လာကြတဲ့ ဒီလူ သုံးယောက်က မတရား  
ဗိုလ်ကူတာပါ'

ဟု ပရိသတ်များက လူလန်ရှိယကို ထောက်ခံ ပြောဆို  
လိုက်ကြလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဘုရင့် တပ်ခေတ်အဖွဲ့မှ လက်နက်ကိုင်  
စစ်သားနှစ်ဦး ဆိုင်ထဲဝင်လာကြသဖြင့် ဆိုင်တွင်းရှိ လူများ  
ရုတ်ရှုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ထို့နောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို အိမ်ရှေ့မင်း  
သားနှင့် ကြင်ယာတော်တို့ပါဝင်လာကြသဖြင့် ဆိုင်တွင်းရှိ

လူများအားလုံး ဂါရဝပြုစာ ခူးများထောက်၍ခေါင်းငုံ့  
စေးလိုက်ကြသည်။

လူမိုက်ကြီးသုံးယောက်လည်း အများနည်းတူခူးသောက်  
စားလိုက်ကြသည်။

စာပေပညာရှင် လူလန်ရှိယတစ်ယောက်သာ ဒူးထေးကံ  
ခွေးခြင်း ပြုတ် ကျေးခိုင်းဆာ မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေ  
လေ၏။

'သခင်လေးနဲ့ သခင်မဘုရား၊ ဆရာလေး လူလန်ရှိယကို  
တွေ့ပြီ ဟိုမှာ-ဟိုမှာ'

ဟု ဘုရင့် စစ်သားတစ်ဦးက အော် ပြောလိုက်သဖြင့်  
စိမ်းရှေ့မင်းသားနှင့် ၎င်း၏ ကြင်ယာတော်တို့သည် လူလန်  
ရှိယကိုမြင်တွေ့သွားလေ၏။

'ဆရာ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဂါရဝပြုပါတယ်။ ဆရာ  
အတွက် ခေါ်ဝင်လဲ ပါလာပါတယ်....

ကျွန်တော်တို့နဲ့ နန်းတော်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ၊ ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖု  
ရားကြီးတို့က ဆရာ့ကို မျှော်လင့် စောင့်ကြို နေကြပါတယ်  
လားဗျာ'

ဟု ဆိမ်းရှု၍ ခုတ်တံ့ကြီး လက်အုပ်ချီသကဲ့သို့ လက်ညှိုး  
နှစ်ဖက်ကိုဆက်၍ ဦးညွှတ်ကာ ဝါရာပြု၍ ပြောလိုက်သော  
ကြောင့် ဆိတ်တုတ်၍ လူများကလည်း အံ့ဩ ထိတ်လန့်စွာ  
လှလန့်ရုံကို ကြည့်လိုက်ကြသေး၏။

လှလန့်ရုံသည် ကျေးခိုင်းခြံခိုင်း၍ နေသဖြင့် ဆိမ်းရှုစံ  
ကိုယ်တော်လေး၏ ကြင်ယာတော် ရိပ်ခင်း က...

ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ ကြော့ရပ်ခံပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ပီတိ  
ခေါ်ပါတယ်...

ရွှေနန်းတော်မှာရှိတဲ့ ပညာရှိတို့ကလဲ ဆရာ့ကို ခါရာ  
ပြုချင်လို့ စောင့်မျှော်နေကြပါတယ်။

ဘုရင်ကြီးနဲ့ ကျန်းမာရေးဟာလဲ ဆရာ့ ကဗျာ တစ်ပုဒ်  
ကြောင့် ခုဆိုခင် တော်တော်လေးကို ထူထူးထောင်ထောင်  
ဖြစ်နေပါပြီရှင်...

ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့  
ဘက်ကလည်း ပြီး ကြည့်ပါအုံးဆရာ...

ဘုရင်ကြီးက ဆရာပြန်လာရင် သူ့ကျန်းမာရေးဟာ  
ဆရာလိုပဲ ပြန်ပြန်နိုင်တယ်လို့ ပြောနေပါတယ်။

ဟု တောင့် နိုးပြု ဆိုလေ၏။

ဆိမ်းရှုသည် ခုတ်တံ့ကြီးကို ကျွန်းတော်ဟု ခေါ်တွင်  
စိုက်ပျိုးပေးယူဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုစားခဲ့ပါဘူး...

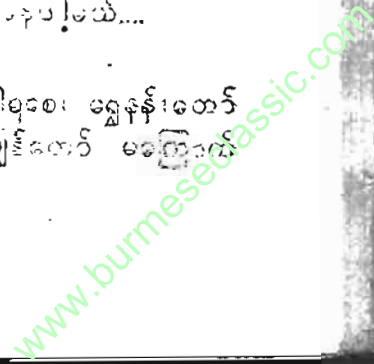
မဟာပရာဝိ မြကြီးဟာ ကျွန်းတော်အတွက် ဆရာတင်  
ဆုံးမိခင်ပါ...

မြကြီးက ပြန်တဲ့ ကျွန်းတော်ကို တိမ်တိုက်ပေါ်တင်ပို့  
မကြိုးစားကြပါနဲ့၊ ရွှေနန်းတော်ကလေးတို့တဲ့ ပညာရှိတို့ဟာ  
မိုးတိမ်သွပ်ပါ၊ ကျွန်တော့်နဲ့ အများကြီး အသွမ် ကွဲ  
တယ်...

ခဏတစ်ပြုတ်လေးက ခံစား စံစား ရတဲ့ စည်းစိမ်မျိုး  
ထက် နှစ်ပေါင်းများစွာ စံစား ခံစားရတဲ့ မြကြီးရဲ့စည်း  
စိမ်ကပဲ ကျွန်တော် ခံစားပါရစေ...

ကျွန်တော် မလိုက် ခုတ်တံ့နဲ့ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ရင်  
ထောင်ထဲမှာ လူတွေ ပိုပြီး အနေကျပ်နေပါမယ်...

ကျွန်တော် အနုအတိုင်းပဲ ပြောပါရစေ၊ ရွှေနန်းတော်  
ထဲက ခဏ လူ့စား မြား ကို ကျွန်တော် မကြောက်  
ပါဘူး...



ဒေါ်မေမယ် ရွှေနန်းတော်ထဲက ပညားရှိုးတူရဲ့ စကား  
ခါး၊ လှဲ၊ ခေး၊ ပြား၊ တွေကို ကျွန်တော် ကြောက်  
တယ်...

ရင်မဆိုင်ပါရအောင်တော့ သခင်မရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြန်  
သွားကြပါခင်ဗျား

လုလင်ရဲ့သည့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘဲ ကျောပေးလျက်  
ဖြင့် ပြောလိုက်တာ...

အိမ်ရှေ့မင်း၏ကြင်ယာကော် ရိဒေပရားသည် ဘာဆက်  
ပြောရမှန်းမသိဘဲ အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီး ဖော်ခေပ်လျှာ  
ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်လေ၏။

နဂါးညီနောင် စားယောက်ဆိုင်အတွင်းမှ လူများသည်  
စာပေညာရှင် လုလင်ရဲ့မျှော သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်  
မှန်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၍ သွားကြသဖြင့် လုလင်  
ရဲ့ကို အလွန် အသင်ကြီးသွားလေသည်။

လူမိုက်ကြီး သုံးယောက်တို့မှာ လုလင်ရဲ့ကို လန့်နေ  
ကြသည်။

အကယ်၍များ လုလင်ရဲ့မျှော အိမ်ရှေ့မင်းသားအား  
တိုင်ကြားလိုက်လျှင် မိမိတို့ ထောင်နန်း စံရမှာ မြေကြီး

လက်ခတ်မလွဲသေချာနေကြောင်း မိမိတို့ဘာသာ နားလည်  
သဘောပေါက်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်  
လျက် ကုတ်၍ ငြိမ်နေကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီးက...

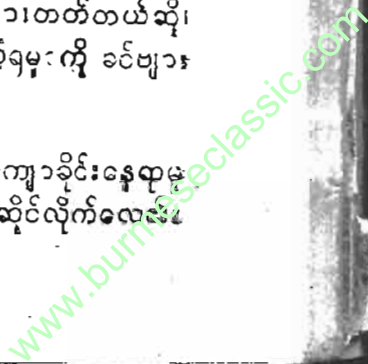
‘ဆရာလှ၊ ကျွန်တော် အထူး မေတ္တာရပ်ခံနေပါတယ်  
ဗျား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်နဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့  
လိုက်ရှာနေတာ...

စီနဲ့နဲ့ဆိုရင် ငါ့ရက် ခြုံပါပြီ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအ  
ထံမှာလူကို တွေ့အောင်ရှာပြီး အပါခေါ်ခဲ့ပါလို့ အမိန့်တော်  
ပုတ်ထားပါတယ်...

ခင်ဗျားမပါရင် ကျုပ်တို့လင်မယားကို ဘုရင်မင်းမြတ်  
ကြီးအ အပြစ်ဒဏ်ပေးမှာကို ခင်ဗျားကြည့်ရက်သလားဗျား  
ခင်ဗျားပြောဖူးတဲ့စကားတွေကို ပြန်ပြီး အမှတ်ရကြည့်လိုက်  
မိန်းပါ...

လူသားဆရာကို ခင်ဗျား ကြင်နာသနားတတ်တယ်ဆို၊  
ကျုပ်တို့လင်မယားအပြစ်ရပြီး ထောင်နန်းစံရမှုကို ခင်ဗျား  
ကြည့်ရက်သလားဗျား

ဟု ပြောလိုက်ရာ လုလင်ရဲ့သည် ကျောခိုင်းနေရာမှ  
အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့အဖွဲ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေ၏။



'ဒီကိစ္စက လွယ်ပါတယ် ကိုယ်တော်လေး၊ ကျုပ်ကို လိုက်ရှာတာ ခုထိ မတွေ့သေးဘူးလို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကို လျှောက်ကြားဖို့လိုပဲ...'

ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက အပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်ပေးသနားပါလိမ့်မယ်'

'မဟုတ်ဘူးဘူး - ဆရာလှ၊ ခင်ဗျား ထပ်ပြီး ဧည့်စား ပါဦး၊ ဝေသာနာမှာ မဟုတ်မနေနဲ့ လိမ်ညာဉ်ပြီး ပြောထုတ်တဲ့ လူတွေကို ခင်ဗျားအမှန် ဆုံးမဖို့၊ ခု ကျုပ်တို့ကို ဘာပြင်လို့ လိမ်ညာဉ်ခိုင်းနေရတာလဲ'

'လိမ်ညာဉ်ခြင်းဆိုတဲ့နေရာမှာ အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ရှိပါတယ် ကိုယ်တော်လေး တစ်ပိုင်းက သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်နှစ်နာ စေတဲ့ လိမ်ညာဉ်ခြင်းနဲ့နောက်တစ်ပိုင်းက သူတစ်ပါးကို ထိခိုက် နှစ်နာမှုကင်းစေတဲ့ အပိုင်းရယ်လို့ နှစ်ပိုင်းရှိပါတယ်။ အခု ကျုပ်ပြောနေတဲ့လိမ်ညာဉ်ခြင်းအပိုင်းက အားလုံးကောင်းတဲ့ လိမ်ညာဉ်ခြင်းအပိုင်းပါ။ ခင်ဗျားတို့မနှစ်နာစေတဲ့ အပိုင်းပါ ကိုယ်တော်လေး'

'မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာလှ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက ခင် ဗျားကို မတွေ့ချင်း ရှာပါလို့ မိန့်ထားခဲ့တာပါ။ ကျွန် ကော်တို့ ခင်ဗျားမပါဘဲ ပြန်လို့မဖြစ်ပါဘူး'

'ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကျုပ်ကိုသတ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့အသေခင်း ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးဆီပို့လိုက်ကြပါ။ ကျုပ်အသက်ရှင် လျက်နဲ့ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ဆက်မနေပါစေရန်တော့'

'ဆရာလှ၊ ကျွန်တော်တို့တွေ့ရသလိုပဲခံနေပါတယ် ဆရာလှ၊ မလိုက်ရင် လိုက်တဲ့နည်းနဲ့ အရှေ့ခေါ်သွားရပါလိမ့်မယ်'

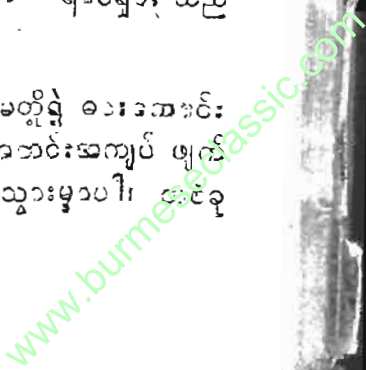
'ဟား...ဟား...ဟား...'

လူကန်ဖျိုသည် အားပါးစေရန် နှစ်ဖက်လိုက်၏။ ထိုသို့ ရယ်သောရင်းမှ...

'ဓားကောင်း အစ်သစ်ကို ဝေးကောင်း အစ်ပုဒ်မက မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် နားထောင်ပါဖူးပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ကြိုက်သလို လုပ်ကြပါ။ ဟော့ အဝါးမြဲကြီးက ကျုပ်ကတုတ် တံခါးကန်ဖျိုက ဖွဲ့သေးတာပဲပါတယ်။ လုပ်ကြပါဗျာ၊ လုပ်ကြပါ'

အိမ်ရှေ့မင်းသမီး၏ ကြင်ယာတော် ရိပ်ရွာ၊ သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

'ဆရာရဲ့ စာရေးပိုင်းတစ်ပိုင်းကို ကျွန်မတို့ရဲ့ ဓားကောင်း တစ်လက်က မဖျက်ဆီးနိုင်ပါဘူးရှင်၊ အဘင်းအကျပ် ဖျက် ဆီးပစ်မယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မတို့ဓားပဲ တုံးသွားမှာပါ။ အင်စု တော့ ရှိပါတယ် ဆရာ'



၇၇။ ရဲမင်းတို့နိ။

ဟု ဆိုလိုက်ပြီး သူမ၏ခပ်ပွန်းအစား မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် လှလင်ရွှါ၏သွေးကြောကို လှမ်းပိတ်လိုက်ရာ လှလင်ရွှါသည် မိုက်ခနဲဖြစ်၍ လဲကျသွားပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ကိုယ်ကြီးလဲပြိုမကျအောင် ဘုရင့်စစ်သည်တော်နှစ်ဦးက ဆီးဖမ်း၍ ထိန်းလိုက်ကြလေ၏။

ကျူရီနဲ့ ဇနီးပု၊ ဆရာလှကို ခေါ်စင်ထဲ သွင်းလိုက်ပါ။ သူ့ကို နာနာကျင်ကျင်မလုပ်ဖို့ကိုလဲ ကျုပ်သတိပေးလိုက်ပါရစေ။ နန်းတော်ဆောက်မှ သူ့အကြောတွေ ကျုပ်ပြန်ဖြေပေးမယ်။ ကဲ...ဆရာလှကို ခေါ်သွားကြတော့။

အိမ်ရှေ့မင်း၏အမိန့်တော်အတိုင်း လှလင်ရွှါကို စစ်သားနှစ်ဦးက အသာအယာပွေ့ချီ၍ ခေါ်သွားကြလေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီးနှင့် ကြင်ယာတော်တို့သည် ထစ်ယောက်မျက်နှာဖက်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကြပြီးလျှင် လှလင်ရွှါသို့အောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

o o o

လှလင်ရွှါနှင့် အိမ်ရှေ့မင်းသား

အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့အဖွဲ့မှ ပညာရှိ လှလင်ရွှါကိုသွေးကြောပိတ်၍ ခေါ်ထုတ်သွားပြီး နောက်ပိုင်း ခဏအကြာတွင် နဂါးညီနောင် ဓားသောက်နိုင်အတွင်းမှ လူများ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်အုံ့ကို တုတ်နှင့် ဆွဲလိုက်သလို လှုပ်လှုပ် ရွရွ လှုပ်ရွားလာကြတော့သည်။

ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်သည် လူမိုက်သုံးယောက်ထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ချောင်လီအား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး.....

ခင်ဗျားတို့ တော်တော် ကံကောင်းသွားတယ်။ ခဏခဏ အိမ်ရှေ့မင်းသားနဲ့ ကြင်ယာတော်တို့အဖွဲ့ ကိုသာ ပညာရှိ လှလင်ရွှါက တိုက်လိုက်ဖော်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ သုံး

www.burmeseclassic.com

၅၇၄ ❏ ရဲဝမ်းတန်း

ယောက်စလုံး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ ဓားစက်အောက်မှာ ခေါင်းပြတ်ကြံ့မှာ သေချာတယ်'

'အေးဗျာ၊ ကျုပ်တော်တော်ကို ယန်သွားမိတာတော့ အမှန်ပဲ....

လုလန်ရှိကို ပညာရှိတစ်ယောက်ရယ်လို့ ကျုပ်တို့စိတ်မှာ လုံးဝ မထင်မိခဲ့ဘူး....

လူသာမန်တစ်ယောက်ရယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတယ်။ လုလန် ရှိလာ တော်တော် စိတ်ရင်းကောင်းပြီး သဘာဝအကြီး တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲဗျာ'

ချောခင်လီက ရင်ကလေးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖိ၍ ပြောလိုက် သည်။

'ခင်ဗျားတို့ တော်တော် အကင်းမပါးတဲ့ လူထွေပဲ၊ လု လန်ရှိရဲ့ စကားတွေကို ကျုပ်တို့ နားထောင်းနေတယ်....

သူ့စကားတွေဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ စကား မျိုး မဟုတ်ဘူး။

စာတတ် ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရဲ့ စကားမျိုး လေသံမျိုး ဖြစ်နေတာ၊ ခင်ဗျားတို့ နားလည်ဖို့အောင်းတယ်....

မင်းစွာပေ

ရှောင်စင်ကို စိန်ခေါ်သူ (၃) ❏ ၅၇၅

ပညာရှိ လုလန်ရှိကို ကျွန်တော်တို့ မမြင်ဘူးပေမယ့် သူ့သတင်းကိုတော့ ကျုပ်တို့ ကြားဖူးနေတာကြောင့်....

ဒီပုဂ္ဂိုလ်အ နယ်နယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အိမ် ရှေ့မင်းသားနဲ့ ကြင်ယာတော်တို့ကပါ၊ တဲလေး၊ တစား ဆက်ဆံနေတာ၊ ခင်ဗျားတို့ သိပ်ကံအောင်းတယ်'

ဆိုင်တွင်းမှ ပရိသတ်တစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လုလန်ရှိ အကြောင်းကိုအောင်းစွာ မဟုတ်သော် လည်း အာနိအသင့် ကြားဖူးထားကြောင်း၊ သူ့စကား အခု သိနိုင်လောက်ပေပြီ။

'အေးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လုံးဝအောင်းသွားတာထောင့် အမှန် ပါပဲ....

စောစောကသာ ပညာရှိ လုလန်ရှိကို လုလန်ရှိမှန်း သိခဲ့ရင်၊ ကျုပ်တို့ ဒီလို ဆက်ဆံမိမှ မဟုတ်ဘူး....

ဒါပေမယ့် ပညာရှိ လုလန်ရှိဟာ စိတ်ရင်း အင်မတန် အောင်းပြီး နားလည် ခွင့်လွှတ်ဘတ်တာကိုပဲ ကျုပ်တို့က တိုင် ရှိခိုးရမလို ဖြစ်နေပြီဗျာ....

သူသာ ပြသန်နာရွာလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ ကျုပ်တို့သုံးယောက် စလုံး ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ ဓားစက်အောက်မှာ ခေါင်း ပြတ်ကြီး သုံးလုံး တန်းစီသွားမှာ သေချာတယ်'

ခေါ် ၅၇၄

www.burmeseclassic.com



ခရောင်လင်က ခုမှ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ပြောရင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်သန့်မှုကြောင့် ခြေဖျား လက်ဖျား အေးစက် ထုံကျင်သွားခေလ၏။

နဂါးညီနောင် ဗားအောက်ဆိုင်အတွင်းမှ လူများ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ဖြင့် လုလန်ရှိ အကြောင်းကို ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြစဉ် ၎င်းတို့အထဲမှ အသက် ခပ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်က...

‘ငါ့လဲ တကယ်တော့ လုလန်ရှိကို မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းတစ်ခု ကြားတာတော့ ရှိတယ်’

အသက် ခပ်ကြီးကြီး လူကြီး၏ စကားကြောင့် လူငယ်တစ်ယောက်က ဝင်ခေးလိုက်သည်။

‘စာကောင်းတစ်ပုဒ် အဗျာကောင်းတစ်ပုဒ် အိုတာ ခွဲနန်းတော်ထဲမှာ ရွာလို့တွေ့နိုင်ပါဘူးတဲ့...’

အောက်ကြိုအုံကြားမှာ တွေ့နိုင်သတဲ့၊ ကဗျာဆိုတာ ငန်းအောင်းတစ်ပုဒ်တဲ့၊ တန်ဖိုးရှိပြီး လှပတဲ့ပန်းခေလောင်းတွေဟာ တေးထဲမှာပဲ ပွင့်တယ်...’

နန်းတော်ထဲမှာ မပွင့်ဘူးတဲ့၊ ကဗျာ လက်ဝယ် အဲဒီအတိုင်းပါပဲတဲ့...’

အဲဒီလို လုလန်ရှိက ဘုရင်ကြီးကိုတင်ပြဖူးတယ်၊ အဲဒီမှာ ဘုရင်ကြီး အနားမှာ လပ်ဖားနေတဲ့ ပညာရှိတွေက အမှုကံရပြီး လုလန်ရှိ ဒုက္ခနောက်အောင် အမျိုးမျိုး ကုန်းတိုက်ခဲ့လို့ လုလန်ရှိ ထေခင်ကျသွားတယ်...’

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက အပြစ်ပေးခဲ့တာတဲ့၊ အဲဒီ သဘင်းကို ကျုပ်ကြွားဖူးတယ်...’

ခုလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး အမိန့်တော်နဲ့ လုလန်ရှိ ပါသွားပြန်ပြီ...’

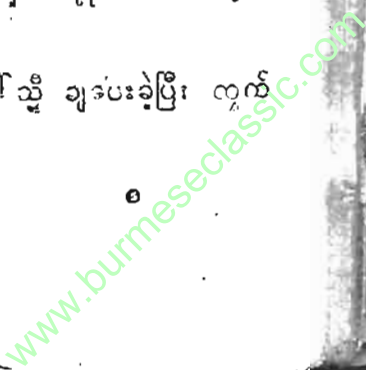
ဘုရင်က မက်ဖြစ်ကြမယ် မသိဘူး၊ ရောင့်သာကြည့်နေ မကြံ ဖူး ကွလန်ရှိ သတင်းတက်ဖူးလိမ့်ခယ်’

အသက်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြီး...’

ကျုပ် ပြန်ဦးမယ်ဗျာ၊ ခေ့ဒု စီမှာ ကျုပ် သောက်ခဲ့တဲ့ အမြည်းနဲ့ အရက်ဖိုး’

ဟုဆိုကာ ငွေစများ စားပွဲပေါ်သို့ ချပ်ခမ်းခဲ့ပြီး ကုက်သုခ၊ လေသတည်း။

o o o



ဟုဆိုကာ လီထိန်လင်းသည် စောအုပ်ထံသို့ ပြေးဝင်၍  
ကိုယ်ဆောင်ပျောက်သွားလေတော့သတည်း။

မာကျင်၊ လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ သုံးယောက်သည်  
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်နေကြသည်။

ယင်းတို့သုံးယောက်သည် သွေးသောက်များဖြစ်ကြပြီး၊  
နောက်ပိုင်း သစ္စာရှိစွာ ရှိခဲ့ကြလေသည်။

‘ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားနေတယ်၊ ဆဲဒါဇာ ဘာလဲ  
ဆိုတော့ ကျွန်တော် ရရှိထားတဲ့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီးနဲ့  
ဝူကျည်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ အဆိပ်သင့်စားကြီးကို ဘုရင်မင်း  
မြတ်ကြီးရဲ့လက်ထဲ အပ်လိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့’

မာကျင်၏ ပြောလိုက်သည်။

လီအော့နှင့်ကျင့်မော်တို့သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် သွားအစ  
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

‘ညီလေးမာ... ပင်ပန်းခံပြီ၊ ရလာတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်နဲ့  
စားကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကို အပ်လိုက်ရင် သိုင်းလောက  
အစားတွေ ညီလေးမာကို ရန်ပြုကြမူစေပါ!’

လီအော့က ပြောသည်။

စာသေးစား ဝိန်ခေါ်ခွဲတစ်ခုနဲ့...

လီထိန်လင်း၏ နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသော ချင်  
ဘောင်းသည် လီထိန်လင်းဆောက် ကိုယ် ဖော့ပညာ  
မကောင်းသောကြောင့် ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ချေ။

ချင်ဘောင်း မကျေမနပ်ဖြင့် တုန့်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး...  
တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပေ၏။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား’

သူမသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရပ်လိုက်ပြီး၊ လှောင်ပြောင်  
ရယ်မာလိုက်သည်။

ပြီးနောက်...

ရှင်ကို ကျွန်မ သနားတယ်၊ ရှင်နဲ့လဲ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊  
ကျွန်မ တွေ့ချင်တဲ့လူက ရှင်မဟုတ်ဘူး၊ မာကျင်ရှင်၊ သွား  
လိုက်ပါဦးမယ်’



ကျင့်မော်ကလည်း....

'ညီလေးမာ....စဉ်းစားပါဦး၊ သက်စွန့်ဆံ့ဖျားရယူတာ၊ တဲ့ ကျမ်းစာအုပ်နဲ့ ခေးဟာ ညီလေးမာ ခေ့ကာပဲ၊ အဲဒီ ကျမ်းစာအုပ်နဲ့ ခေးကို ညီလေးမာ အသံ ပြုပြီး သိုင်းဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်း ထူးထောင်သင့်တယ်လို့ အစ်ကိုတော့ ထင်တယ်'

'ဟင်း....'

မာကျင်တည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

'ကျွန်တော်လည်း ဒီကျမ်းစာအုပ်နဲ့ ခေးကို ရှောင်လင် ကျောင်းကိုပဲ အပ်လိုက်ချင်တယ်၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော် ဆီမှာရှိတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်နဲ့ ခေးဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီး ခူကျည်းပိုင် ပစ္စည်းအမှန်ပဲဗျာ....'

'ဒါပေမယ့် ခင်ခနုတာအ ဆရာကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကြီး ခူကျွန်းက သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ် မှန်ပုံမရလို့ အပ်လိုက်ရင် ပိုများဆိုးသွားမှလဲ စိုးရတယ်'

မာကျင်သည် စကားပြောနေရာမှ ရုတ်ခနဲ တန့်ရပ်သွား သဖြင့် လီအော့က....

'ညီလေးမာ....ဘာကြားလို့လဲ'

'ကြားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေမွှေးနံ့ တစ်ခုခုလို့'

မာကျင်က ပြောသည်။

ကျင့်မော်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

'တောထဲရောက်နေတာပဲ ညီလေးမာ၊ တောပန်းအနံ့ ရတာ ဘာအနံ့ပဲလို့လဲ'

'မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ပန်းနံ့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို ချွေးခင် နေတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ကျုပ်တို့ ပင်ခန်းကျင်နားမှာ ရှိနေပြီဆိုတာ သေချာတယ်'

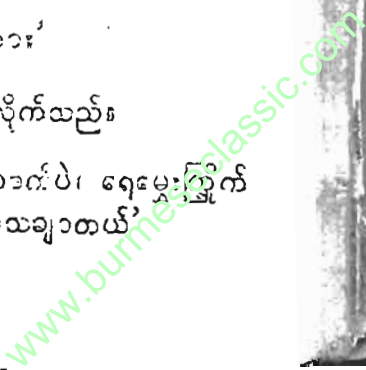
မာကျင် စကားပြောပြီး လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ လှုပ်လှုပ် ရွားရွား ဖြစ်သွားကြလေ၏။

'အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် တောင်ဘက်ခြမ်းမှာ သွားရှာ ကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ချောင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ'

'ဟေ....မိန်းကလေးတစ်ယောက်လား'

လီအော့က အထိတ်တလန့် မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ ရေမွှေးကြိုက် တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာတယ်'



'ခါဆို ခါတို့သွားရှာကြည့်လိုက်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

လီဆော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် မာကျင်၏စေခိုင်းချက်အရ တောင်ဘက်ခြမ်းသို့ ပြေးထွက်သွားကြလေ၏။



လီထိန်လင်းသည် ချုပ်ချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ပုန်းခိုကာ လီဆော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ကို အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။

လီဆော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် ဟိုကြည့် သည်ရှာဖြင့် မျက်လုံးကို အနားမပေးဘဲ ချောင်းမြောင်းနေသည့် ရွာပေ နေကြလေ၏။

လီထိန်လင်းသည် ပုန်းခိုနေရာမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက် လိုက်ပြီး လီဆော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လီဆော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာ သော လီထိန်လင်းကို မြင်လိုက်သော်လည်း တိုက်ခိုက်ရန် အချိန်မရလိုက်တော့။

လီထိန်လင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လျင်မြန်စွာအကြွေ ပိတ်လိုက်လေ၏။

လီဆော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် အငိုက်မိသွားပြီး မြေ ပေါ်သို့ အပျက်ပျက်နှင့် လဲပြိုကျသွားကြလေ၏။

'ဟင်း - ဟင်း ... ဟင်း ... သနားစရာ ဆောင်းလိုက် တာရှင်'

သူတို့ ဆောင်နိုင်သူတို့၏ပင်ကြားခြင်းမျိုးဖြင့် ပြုံးရယ် လိုက်သည်။

'သနားစရာကောင်းတာပဲ သူတို့မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား ပါ၊ ဘယ်လိုရန်ငြိုးကြောင့် ကျုပ်တို့ကို လာချောင်းပြီး ကျုပ်လူနှစ်ယောက်ကို သွေးကြော ပိတ်လိုက် ရတာလဲ၊ ဝိမာန်မိန်းကလေး၊ ကျုပ်လူနှစ်ယောက်ကို သွေးကြောပြန် ဖြင့်ပေးလိုက်ပါ'

'ကျွန်မ ဖြင့်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ရှင်ဘယ်သူလဲ ဆိုတော့ ကျွန်မမိပါ့တယ်၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ ဘာစကား ပြောချင်လို့လဲ၊ ပြော လို့ကော ခင်ဗျားကော ကျွန်တော်ကော ထူးခြားစွာ နိုင် စရာ အကြောင်းရှိလို့လား'

'ရှိချင်လဲရှိမယ်၊ ရှိချင်မှလဲရှိမယ်'



'ခင်ဗျားစတေးက တစ်မျိုးပါလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မစတေးက တစ်မျိုးပါပဲ၊ စတေးက အရာမှာ အခြေအနေပေးမလာဘူး ဆိုရင်တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့ ကိုက်ခိုက်ရပါလိမ့်မယ်'

'အင်း...တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ စကားပါလား၊ ထားပါလား၊ ခင်ဗျားဆန္ဒတိုင်းဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လက်ခံစကားပြောပါမယ်၊ ကျုပ် လူနစ်ယောက်ရှင် ပိတ်နေတဲ့ သွေးကြောတွေကို ပြန်ပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ'

'ရှင်လဲ သိုင်းပညာ ရှင် အစ်...ယောက်ပါ၊ ရှင် ဖွင့်ပေးလဲ ရပါအယ်'

'ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့'

'ကျွန်မ... မဖွင့်ပေးတတ်ဘူး'

'မဟုတ်ဘဲဗျား၊ သွေးကြောပိတ်တတ်တဲ့လူဟာ သွေးကြောလဲ ပြန်ဖွင့်ပေးတတ်ရမှာပေါ့'

'အဲဒါ ရှင်မှားနေပြီ၊ သွေးကြောပိတ်တတ်တဲ့ သူတိုင်း သွေးကြောပြန်ဖွင့်တတ်မယ်လို့ ရှင် ထင်နေသလား'

'အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျုပ်က သိုင်းပညာခင်ဗျားလောက် မကောင်းတော့ သိပ် သဘောမပေါက်ဘူးဗျား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေ ဒုက္ခပဲ'

လီထိန်လင်းက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်သည်။ ရယ်ရင်းမှ...

'ရှင်အကြောင်းကို ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင်ဟာ သိုင်းပညာတော်တော်ကောင်းတဲ့ မာကျင်ဆိုတဲ့ လူလင်တစ်ယောက်ပါ၊ ပညာကိုလျှိုပြီး ကျွန်မကို ပြောနေတာလား'

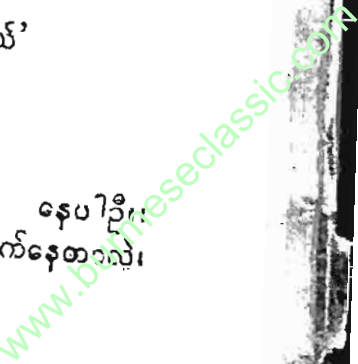
'ဟာ...ခင်ဗျားက ကျွန်တော် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိနေပါသား၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ခင်ဗျား တယ်သူလဲ'

'ကျွန်မနာမည် လီထိန်လင်းပါ'

'ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်'

'ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို သိလို့လား'

'သိတော့ မသိဘူး၊ ကြားဖူးတာပါ၊ နေပါဦးဗျားက ဒီခဏအုပ်ထဲ တယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်နေတာလဲ'



ရှုဝင် ။ စိမ်းတိန်၊

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းပြီး နားထောင်နေရတာလဲ

‘ကျွန်မ ချောင်းနားထောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို လူတစ်ယောက်က လိုက်ဖမ်းနေလို့ ထွက်ပြေးလာရင်း မိတောအုပ်ထဲ ရောက်လာတာပါ’

လီထိန်လင်း၏စကားကို ဟုတ်နိုင်မဟုတ်နိုင် မာကျင်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

‘ခင်ဗျားကို အဲဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ဖမ်းနေတာလဲ’ ဟုမေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီလူက ကျွန်မကို ပညာရှိလုလန်ရှိ ထင်ပြီး လိုက်ဖမ်းနေတင်’

‘ဗျာ...လုလန်ရှိ ဟုတ်လား၊ လုလန်ရှိကို အဲဒီလူက ဘာကြောင့် လိုက်ဖမ်းရတာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ လုလန်ရှိနဲ့လဲ မတူပါဘူး၊ နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ဆင်ထားရတာလဲ’

‘မိန်းကလေးဆိုရင် ယောက်ျားလေးတွေက ခိုသဲ့သဲ့ လုပ်တတ်လို့ ကျွန်မယောက်ျားလေးလို ဝတ်ထားရတာ နေပါဦး၊ ရှင်ကပညာရှိလုလန်ရှိကို သိလို့လား’

ရှေးလင်ကို စိန်ခေါ်ထွ (ခု) ။ ၅၈၇

‘သိတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ လုံးဝ မတူပါဘူး၊ ခင်ဗျားက အင်မတန် ချော အင်မတန် လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ...’

‘ကျွန်မက တကယ်ပဲ ချောလို့လား ရှင်’

‘ကျွန်တော်ပညာ မဘတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ တကယ် လှ တကယ်ချောတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျားကို မြင်တဲ့လူတိုင်း ပြောကြမှာ အမှန်ပါပဲ’

လီထိန်လင်းသည် ကျေနပ်သွားဟန်နှင့် ‘ဟက်’ ခနဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

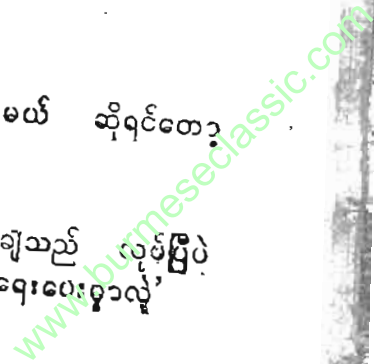
‘ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အလုပ်တင်ခု လုပ်သင့်ပြီ’

‘ဘာအလုပ်လဲ’

‘ကံချေသည် အလုပ်လေ’

‘ခင်ဗျား ကတတ်မယ် ဆိုတတ်မယ် ဆိုရင်တော့ ကံကလေးကို လုပ်သင့်တောပေါ့’

‘ဒါပေမယ့် မလွယ်ပါဘူး၊ ကံချေသည် လုပ်ပြီပဲ ဘားပါ၊ ကျွန်မကို ဘယ်သူက သိချင်၊ ဝေးပေးစွာလို့’



'ဆရာ လူလန်ရှိကို အကူအညီတောင်းပေါ့လား၊ သူက  
ဆင်မတန်တော်တဲ့ အဆိုအော်ပညာရှိ တစ်ယောက်ပဲ'

'ရှင်အေး သီချင်း မရေးဘတ်ဘူးလား'

'ကျွန်တော်ဆ. အဆိုတော်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်  
ပြီး သီချင်း ရေးဘတ်မှလဲ'

'ရှင်သာ ကျွန်မကို သီချင်း ရေးပေးလိုက်မယ် ဆိုရင်  
ကျွန်မ ကျေးဇူးတင် လုပ်ဖြစ်မှာ သေချာဘယ်'

'မခက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် လူလန်ရှိကို အကူအညီ  
တောင်းပေးမှာပေါ့'

'ရှင်နဲ့ လူလန်ရှိက ရင်းနှီးလို့လား'

'မရင်းနှီးပေမယ့် အကျိုး အကြောင်းပြောပြပြီး အကူ  
အညီတောင်းရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

'ဒီလောက် လွယ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး ရှင်'

'လွယ်ခြင်း မလွယ်ခြင်းက တကယ်ပြုကြည့်မှ သိနိုင်တဲ့  
ကိစ္စပါ'

'နေပါအုံး လူလန်ရှိ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတော့  
ရှင်သိလို့လား'

'စုံစမ်းရင် ရပါတယ်'

'ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ရှင်ကို မိတ်ဖွဲ့ပါရစေ၊ ကျွန်မကို ရှင်  
အသိအမှတ်ပြုနိုင်မလား'

'ပြုနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေရှိ သွေးကြော  
တွေကို ပြန်ဖွင့်ပေးဖို့ မငြင်းစားတော့ဘူးလား'

'မြေပြင်၌ တုံးလုံးငက်လက် လဲနေကြသော လိမ္မော်နှင့်  
ကျင့်မော်ထို့ကို ကြည့်၍ ခေကျင်က မေးလိုက်သည်။'


'ဝမ်းနည်းပါတယ် ရှင်၊ ကျွန်မ တစာမ မဖွင့်တတ်  
လို့ပါ'

'ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ကျွန်တော် လူတွေကို သွေးကြော  
ပိတ် လိုက်ရတာလဲ'

'ကျွန်မကို အန္တရာယ်ပြုမှာစိုးလို့ပါ'

'ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေက အကြောင်းမဲ့ ရန်ပြုတတ်တဲ့  
လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ၊ ခုလို  
လုပ်လိုက်ရတာလဲဗျာ'



၂၉၀  ဂျမ်းဟိန်း

'ကျွန်မ ပြောပြီးပါပြီ၊ ကျွန်မကို ဆန္ဒထုတ် ပြုမှာစိုလို၊ ကြိုတင်ကံကွယ်ထူးလိုက်တာပါ....

ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ မဆင်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မတောင်းပန် ပါတယ်'


'ဒါဆို သူတို့နှစ်ယောက်ကို စီအတိုင်းပဲ ကြည့်ခန့်ရတော့ မှာလား'

'ဒီထောက်လဲ မစိုးခိုခါနဲ့ ရှင်၊ ခနောက် ခဏထောက် ကြာရင် သူ့အလိုလို သွေးကြောတွေ ပြန်ပွင့်ပြီး သတိပြန်ရ လာကြမှာပါ'

'မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ငရိုသွေးရော ချိတ်လယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိအပြန်ဆုံးပြန်ရအောင် လုပ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်စမ်းကြည့်မယ်ဗျာ'

ဟု ဆိုတာ မာကျင်သည် လိမ္မာနှင့် ကျင့်မော်တို့ကို သွေးကြော ပိတ်နေသော အကြောများကို ရှာဖွေပွင့်ပေး လိုက်ရာ....

ချက်ချင်းပင် သွေးကြောများပွင့်၍ ဝန်းခနဲ လဲနေရာမှ ခုန်ထလိုက်ကြလေ၏။

ရှောင်စင်ကို စိန်ခေါ်သူ (၅)  ၂၉၁

'ရှင်အ ခဏခဏကို သိုင်းပညာကောင်းတဲ့ လူတစ် ယောက်ပဲ၊ သေးစားပါတယ် ရှင်'

'ကျွန်တော် သိုင်းပညာ မကောင်းပါဘူး၊ ရမ်းသမ်း ပမ်းသမ်း လိုက်လုပ်ကြည့်တာပါ၊ အကြောင်း တိုက်ဆိုင် သွားလို့ဖြစ်မှာပါ'

'မလျှိုပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မရှင် နဲ့ တာလယ်ပဲ အထင်ကြီးသွား ပြီရှင်....

'ဒါဆိုရင်၊ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားကို အထင်ကြီးရလိမ့် မယ်....

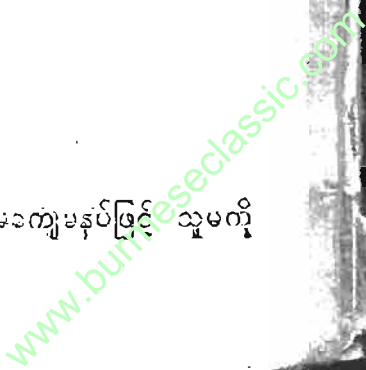
'ဘာကို အထင်ကြီးတာလဲ'

'ကျွန်တော် လူနှစ်ယောက်ကို သတ်မရအောင် အကြော ပိတ်နိုင်တဲ့ ပညာကိုပါ'

'ဟား...ဟား...ဟား'

သူမ ရယ်မောလိုက်သည်။

လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့က မာကျမနပ်ဖြင့် သူမကို ကြည့်နေကြသည်။





လီအော့ဆာ....

'ကျွန်တော်တို့ အဆစ်ခံလိုက်ရစား၊ ညီလေး မကျွတ် ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဒီမိန်းကလေးနဲ့ကျွန်ုပ် ပညာရည်စမ်းကြည့် ချင်တယ်'

မာကျွတ်ကမိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးအား လီအော့ဆာ ကြည့်၍....

'ရှင်ကိုကျွန်မ မနိုင်ပါဘူး၊ အလစ်မို့လို့ ရှင်တို့ ခံလိုက် ရတယ်ပေါ့၊ ထိပ်တိုက်သာ တိုက်ခိုက်ကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှုံးမှ အမှန်ပါ'

'ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုမယ့်ဘူး၊ သွေးကြောပိတ်ပညာ တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ သိုင်းပညာမှလဲ အင်မတန်ထက် မြက်တယ် ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်၊ ပညာရည်လေး စမ်း ကြည့်ကြရအောင်ပါ'

လီအော့ဆာ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

မာကျွတ်က....

'အစ်ကိုလီအော့ဆာ၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခင် ဗျားတို့ မျိုးနွယ်အချင်းချင်းပဲဗျာ၊ ပညာချင်းစမ်းလို့ ဘာ

အကြောင်းထူးမှလဲ၊ ရန်သူဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မတား ပါဘူး၊ ခုဟာက သိပ်မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်တော့မှာပဲဟာ'

'ညီလေးမပြောတာ အစ်ကို သက်ခံပါတယ်၊ ခုဟာက ရန်သူလိုသဘောထားပြီး ယှဉ်မယ့်ပွဲ ဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ရည် အနေအထား၊ သိုင်းရည်အနေအထား စမ်းကြည့်ချင်တဲ့ သဘောပဲ'

လီအော့ဆာ ဓလသံလျှော့ပြီးတောင်းဆိုနေသဖြင့် လီထိန် လင်းက ပြောလိုက်သည်။

'သူ့ဆန္ဒကို အစ်ကိုမာ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ၊ ကျွန်မ ကျေနပ် ပါတယ်'

'ဒါဆိုလဲ စမ်းကြည့်လိုက်လေ၊ အနာတရ ဖြစ်အောင် တော မလုပ်ကြပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရင်ခံပါတယ်'

'စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မကတော့ အနာတရဖြစ်အောင်လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ကျုပ်လဲ မလုပ်ပါဘူး စိတ်ချ' လီအော့ဆာ ပြောသည်။



'ကျွန်တော် အကဲဖြတ်ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်က ခပ်ဆိုး  
ရပ်လိုက်ကြပါ။ ပြီးရင် အရှုံးအနိုင် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်  
ပေးမယ်'

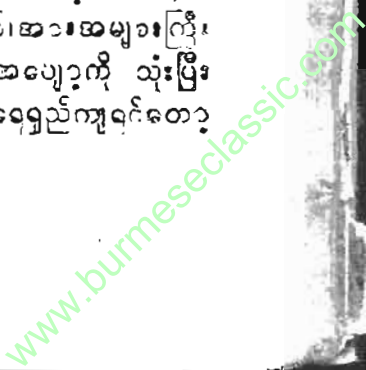
မာကျစ်စကားကို လီဒအော့နှင့် လီထိန်လင်းတို့က လက်ခံ  
ကြသဖြင့် ပဲ့စဉ်စဖြစ်တော့၏။

အနိုင်အရှုံး

ပဲ့စဉ်စလျှင်စချင်း လီဒအော့၏ ချိန်ချက်များက ကြေခက်  
စမန်းလီလီဖြစ်သကဲ့သို့ လီထိန်လင်း၏ တိုက်ကွက်ကွက်  
များမှာလည်း ပညာသားပါလေသည်။

'ညီလေးခေါ၊ ဒီပဲ့စမှာ ဘယ်သူနိုင်မယ်လို့ ထင်လဲ'  
ကျွန်တော်က ပဲ့စဉ်ကို အကဲခတ်ကြည့်၍ မာကျင်ကို မေး  
လိုက်သည်။

'ပဲ့စတော့ မပြောပေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုလီ  
အော့ရှဲ့ တိုက်ကွက်ကွက် သိပ်ကြမ်းတယ်။ အားအများကြီး  
သုံးထားတယ်။ လီထိန်လင်းကျတော့ အပျော့ကို သုံးပြီး  
ကွက်ကွယ်မှုကို ဦးစားပေးတယ်။ ရေရှည်ကျရင်တော့  
လီဒအော့ ရှုံးသွားနိုင်တယ်'



ကျင့်မော်တ ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက်ပြီး....

'ညီလေးမာထင်တာ မှားမယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်၊ အတွင်းအားကောင်းတဲ့ လီအော့ကို မိန်းကလေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်ခိုက်ပုံချင်းလဲမတူဘူး၊ သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သေးဘူး။ ကျုပ်ရေထားတယ်၊ ခုနစ်ကွက်တော့ ဖောက် သွားပြီ၊ သိုင်းကွယ် ဆယ်လေးငါးကွက် အထောက်မှာ လီထိန်လင်းရှူးမှာ သေချာတယ်'

'တန်း'

'ချမ်း'

ကျင့်မော် စအေးအဆုံးမှာ လီအော့၏ ဓားချက်ပြင်၊ ပြင်းတစ်ချက်အ လီထိန်လင်းကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွား သည်။

လီထိန်လင်း ဆီးခံထားလိုက်သဖြင့် ခေးချင်းမျိုက်ခတ် ဇာ အသံများ မြည်ဟိန်းသွားသည်။

လီထိန်လင်း ခြေနှစ်လှမ်းဆုတ် ရွှေ့သွား၏။ လီအော့၏ ဓားချက်ပြင်းကြောင့် ရွှေ့ဆုတ်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ညီလေးမာ... မြင်တယ်မို့လား၊ သိုင်းကွက် (၈)ကွက် ဖောက်သွားပြီ၊ မာကျင်ရဲ့ ဓားချက်ကို မခံနိုင်လို့ လီထိန် လင်း နောက်ဆုတ်သွားတာ'

'ဟုတ်တယ်၊ လီအော့ရဲ့ ဓားချက်ကတော့ အမွန်ပဲပြင်း တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ပြင်ချက်မျိုး စော့ မဟုတ်ဘူး....

'ဆင်ရိုင်းကြီးတစ်အောင် မုန်ယိုပြီး သစ်ပင်ကိုခေါင်းနဲ့ စင်ဆောင့်သလိုပဲ၊ သစ်ပင်ကြီးကတော့ ဆင်ရိုင်းဒဏ်ကြောင့် လှုပ်ခါသွားပေမယ့် လဲတော့ မလဲဘူး....

'အဲဒီ ဆင်ရိုင်းကြီးသာ ဖင်ထိုင်ကျသွားတယ်၊ ခုလဲ ကြာရင် အစ်ကုလီတော့ ဖင်ထိုင်ကျသွားနိုင်တယ်'

'ဟုတ်ပဲ! မလား'

ကျင့်မော်က မေးလိုက်သည်။

'အစ်ကိုကျင့် စောင့်ကြည့်လေ၊ လီထိန်လင်းကို အထင် ဝေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ ပညာဓာ အဆင့်မသေးဘူး၊ ကုန်ဖူး သိုင်းကွက်နဲ့ ယှဉ်နေတာ'

'ကုန်ဖူးသိုင်းကွက်... ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'အဲဒီကုန်ဖူးပညာကို သူ တယ်အရတာလဲ'



ကျွန်တော် စိတ်ဆင်ခြင်ရာမှ ဆရာကြီး  
လိဝိုးကျွန်းဆီက ရလာတာလို့ ထင်တယ်

‘လိဝိုးကျွန်းကို ညီလေးမာ သိလား’

‘သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ အသက်ကြီးသွားပါပြီ၊ သိုင်း  
လေးကလေး အနားယူသွားတာ ကြားပြီ’

‘လိထိန်းလင်းဟာ လိဝိုးကျွန်း ရဲ့ ဆမီးများ ဖြစ်နေမလား  
မသိဘူး’

‘သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ လိထိန်းလင်းရဲ့ သိုင်းကွက်တွေ  
ဟာ လိဝိုးကျွန်းရဲ့ သိုင်းကွက်အတိုင်းပဲ’

‘ညီလေးမာ ဘယ်လိုလုပ်သိတယ်လဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ (၃)နှစ်လောက်က လိဝိုးကျွန်းနဲ့ ဆုံခဲ့ဘူး  
တယ်၊ အဲဒီတုန်းက လိဝိုးကျွန်းက ကွန်ဖူးသိုင်းကွက် (၃)  
ကွက် ကျန်တော်တို့ ပြန်ဖွဲ့တယ်၊ အင်မတန် အဆင့်မြင့်  
တဲ့ ပညာပေးပဲ’

‘ဘယ်လိုမြင်တာလဲ’

‘ရေကို လက်ခုပ်ထဲထည့်ပြီး ပူသွေးအောင် လုပ်ပြတာ  
ရယ်၊ ရေနေ့ပူကို လက်ထဲထည့်ပြီး ချက်ချင်း အေးသွေး  
အောင် လုပ်ပြတာရယ်...’

‘နောက် နံပါတ် (၃)အတွက်က လက်ခုပ်ထဲက ရေကို  
ချက်ချင်း ခဲသွေးအောင် လုပ်ပြတဲ့ ရေခဲတုံး အထိပါညာ  
တွေရယ်... အဲဒီပညာမျိုးပဲ သိုင်းလေးကလေးက ဘယ်တုလို့  
ရှားတယ်’

‘ညီလေးမာ အဲဒီပညာကို ဘယ်လောက်  
မသိဘူး’

‘မသိဘူး’

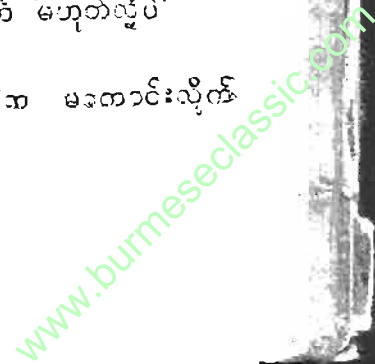
‘ကွန်ဖူးဆရာကြီး လိဝိုးကျွန်းက ညီလေးမာကို မသိ  
ပေးဘူးလား’

‘မသိပေးဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ မသိပေးတာလဲ’

‘လိဝိုးကျွန်းဟာ ကျွန်တော် ဆရာမဟုတ်သလို၊ ကျွန်  
တော်ဟာလည်း သူ့ အပညာတစ်ယောက် မဟုတ်လို့ပဲ’

‘ညီလေးမာ အဲဒီပညာတွေ သူ့ဆီက မကောင်းလိုက်  
ဘူးလား’



'ပညာရရှိဆိုတာ အလွယ်နဲ့တောင်းလို့မရဘဲလို့၊ အလွယ်နဲ့လည်း ပေးလို့မရဘူး၊ အစ်ကိုကျင့်၊ လွယ်လွယ်ကူကူရနိုင်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ပညာရပ်တွေဟာ အပေါ့စား၊ ပညာရပ်တွေ ဖြစ်သွားမှာပေါ့'

'ညီလေးမာ ပြောတာ ဟုတ်တယ်'

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း လိုဝိုးကျန်းကို သိုင်းကွက် (၃)ကွက် ပြခဲ့တယ်'

'ပြောပြစမ်းပါဦး၊ အဲဒီသိုင်းကွက် (၃)ကွက်က ဘာတွေလဲ'

ကျင့်မော်က မေးလိုက်သည်။

'ပထမ တစ်ကွက်က... ခူးကျည်း ဆရာတော်ဘုရား ကြီးရဲ့ ပန်းလိပ်ပြာ သိုင်းကွက်ကို ပြလိုက်တယ်'

'ပန်းလိပ်ပြာသိုင်းကွက်ဆိုတာ ဘာလဲ'

ကျင့်မော်က အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၍ မာကျင်ကို မေးလိုက်သည်။

'ပန်းလိပ်ပြာသိုင်းကွက်ဆိုတာက ကိုယ်ဖေဘုရားပညာတစ်မျိုးပဲ၊ ငှက်ပျောပင်အရွက်ပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက်ဘဲ လိပ်ပြာ

တစ်ကောင် နားသလို နားပြနိုင်တဲ့ သိုင်းကွက်ကို ပြောတာ'

'ညီလေးမာ အဲဒီပညာကို ပြလိုက်တာ... ဆရာကြီး စာရီးကျန်းက ဘာပြောလဲ'

'ဆရာကြီးက အဲဒီပန်းလိပ်ပြာသိုင်းကွက်ကို ငါမတတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်'

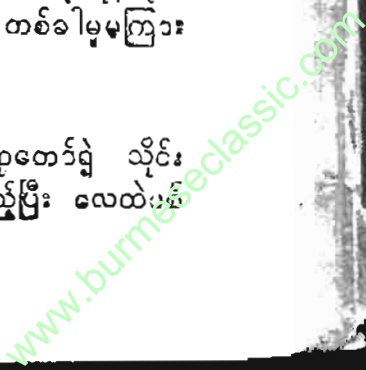
'နောက်တစ်ကွက်ကို ဆက်ပြောပါဦး'

ကျင့်မော်က မေးလိုက်သည်။

'ဒုတိယ သိုင်းကွက်က မုန်တိုင်း ဗျူဟာ လေစကြာ သိုင်းကွက်'

'အထူးအဆန်းပါလား၊ ကျုပ်ဖြင့် အဲဒီလို မုန်တိုင်း ဗျူဟာ လေစကြာသိုင်းကွက် အကြောင်း တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး'

'အဲဒီ သိုင်းကွက်လဲ ခူးကျည်း ဆရာတော်ရဲ့ သိုင်းကွက်ပဲ၊ ကျောက်ခဲကို အတွင်းအား ထည့်ပြီး လေထဲပစ်တဲ့ နည်းပဲ။



၈၀၂ [၁] နိဂုံးတန်း

ခဲဖြစ်ဖြ၊ ကျောက်ဖြစ်ဖြစ် လေထုကို တိုက်စားမှုနဲ့ ကျယ်  
လောင်စူးရှတဲ့ အသံတွေ မြည်းဟီး ပေါ်ထွက်လာပြီး၊ ဝေ  
မုန်တိုင်းကျသလို ကြောက်စရာအောင် တိုက်ခိုက် နည်း  
ပညာ တစ်ရပ်ပဲ'

'ဆရာကြီးက အဲဒီပညာရပ်ကိုတွေ့တော့ ညီလေး မခ ကို  
ဘာပြောလဲ'

'အဲဒီ ဒုတိယ ပညာကိုလဲ သူမတတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။  
နောက် တတိယ သိုင်းကုတ်ကတော့ ရုပ်သံပြောင်းပညာလို့  
ခေါ်တဲ့ အသက်ကြီးသူကို ငယ်အောင် ပြုနည်း၊ ငယ်သူကို  
ကြီးအောင် ပြုနည်း၊ ယောက်ျားကို မိန်းမ အသွင်သို့ ကူး  
ပြောင်းခြင်းနဲ့ မိန်းမ အသွင်ကနေ ယောက်ျား အသွင်ကို  
ပြောင်းကူးနည်းကို ပြောတာ၊ အသံလဲ ကလေး အသံ  
လူကြီးအသံ၊ ယောက်ျား အသံ၊ မိန်းမ အသံ အမျိုးမျိုး  
ပြုပြင် ပြောင်းလဲ ပစ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သိုင်၊ ပညာရပ်ကို  
ပြောတာ....'

'အဲဒီဟော့ ဆရာကြီး ဝိုးက ဘာပြောလဲ'

'အဲဒီအတတ်လဲ သူမတတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ မင်း အဲဒီ  
ပညာတွေ ဘယ်အရလဲလို့ ကျွန်တော် ကို မေးတယ်'

'အဲဒီတော့ ညီလေး-မခ ဘယ်လို ပြန်ဖြေလိုက်လဲ'

ရှောင်လင်ကို စိန်ခေါ်သူ (၅) [၁] ၃၀၃

'ကျွန်တော် မပြောပြချင်လို့ ဆရာကြီးကို ညာပြော  
လိုက်တယ်'

'ဘယ်လို ညာပြောလိုက်တာလဲ'

ကျင့်မော်က မေးသည်။

ကျွန်းတော် မှာ စည်းကမ်းတွေ ထိန်းထားရလို့ မပြောပါ  
ရစေနဲ့လို့ပဲ ဆရာကြီးက ပြောမိတယ်။

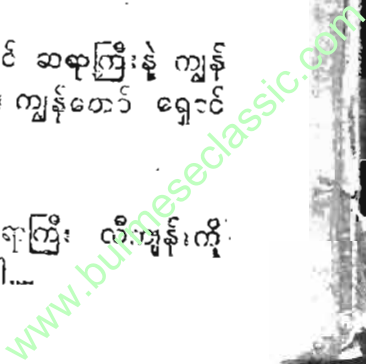
ဆရာကြီးကတော့ ကျွန်တော့ စကားကို အဟုတ်လို့ပဲ  
မှတ်တင်သွားပုံရတယ်....


မင်းဆရာနဲ့ပဲ တွေ့ချင်တယ်ဆို ယူက ယောင်းဆိုသေး  
တယ်....

ဆရာကြီး တွေ့ချင်တဲ့ ကျွန်တော် ဆရာက မြေပေါ်မှစ  
မနေဘူး....

ရေအောက်မှာနေတယ်။ အခွင့်ကြုံရင် ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်  
တော် မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော် ရှောင်  
ဆွက်လာခဲ့တယ်....

အဲဒီစကားတွေ အားလုံးဟာ ဆရာကြီး လိုက်ချိန်ကို  
ကျွန်တော် ညာပြောခဲ့တဲ့ ကောင်းတွေပါ....



၃၀၄  ရဲမင်းတိန်

ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော်အပြန်မှာ တေးတစ်ခွန်း  
မှာလိုက်တယ်'

'ဘာစကားလဲ ညီလေး-မာ'

'မင်းဟာ အဆက်ငယ်ပေမယ့် သိုင်းလောအမှာ ဝေး  
အောင်းတစ်လက်ပဲတဲ့...'

အဲဒီခင်းကို မတုံးပါစေနဲ့တဲ့၊ ထက်သထက် ထက်အောင်  
အမြဲသွေးပါတဲ့...'

မာကျင် စကားအဆုံးမှာ 'အေး' ဟူသော လိခအတွက်  
အော်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး 'ဝုန်း' ခနဲ လဲပြိုကျသွားသည်ကို  
မြင်လိုက်ရလေ၏။

'ရပ်' ကျွန်တော် ပြောတယ်မို့လား အစ်ကိုလိခအတွက်  
ရှုံးမယ် ဆိုတာ အခု ကျွန်တော် အမှတ်စဉ် ရေထေး  
တယ်...'

သိုင်းကွက် ၁၈ ကွက်တိတိမှာ အစ်ကို လိခအတွက် အရှုံး  
ပေါ်သွားပြီ၊ လီထိန်လင်း နိုင်တယ်'

ဟု မာကျင် အော်ပြောလိုက်သလို၊ အနိုင် အရှုံးကို  
လည်း ကြေညာလိုက်လေသတည်း။

o o o

အူဆူးဝိုးလုံးသိုင်းကျမ်းနှင့် မျက်နှာ ဖုံးရှင်

ခူချန် ဆရာတော်ကြီးသည် ကျောင်းရှေ့၌ မတ်မတ်  
ရပ်လျက် အဝေးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် အဖြူရောင် အရိပ်သဏ္ဍာန် တင်ခုသည် အလွန်  
ညင်သာစွာဖြင့် ခူချန် ဆရာတော်ကြီး၏ ရွှေသို့ကျ  
ဆောက်လာလေ၏။

'ဘာအကြောင်းတွေလဲ-လီ'

ခူချန် ဆရာတော်ကြီးက လီထိန်လင်းကို မေးလိုက်  
သည်။

'မာကျင်ကို တပည့်တော် တွေခွဲပြီဘုရား'

www.burmeseclassic.com

လီထိန်လင်းက တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်စဉ် ဖြစ်ရပ်အလုံးစုံကို အစဆန်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ခုချွန် ဆရာတော်မှာ လွန်စွာ ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်၍ သွားလေ၏။

‘ဒါဆိုရင်တော့ တို့ အခြံအနေ အသားအလာ အမျှားကြီးခေလင်းတာပဲ....’

မာကျင်နဲ့အရင် ရင်းနှီးအောင်လုပ်၊ သူယုံကြည် လာရင် လီ လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရပြီ’

‘သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်တယ်၊ မာကျင်ကို ကြည့်ရတာ လွယ်လွယ်နဲ့ တပည့်တော် စည်းရုံးလို့ ရမယ် မထင်ဘူး၊ တစ် ခုတော့ရှိတယ်’

‘ဘာလဲလီ’

‘ဆရာတော်ဆီမှာ ပန်းတစ်ရာ ရေမွှေးဆိပ် ရှိတယ်လို့ တပည့်တော်ကြားဖူးတယ်၊ အဲဒီ ပန်းတစ်ရာရေမွှေးဆိပ်ကို ကိုယ်မှစ လိမ်းထားရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’

‘အဲဒီ ပန်းတစ်ရာရေမွှေးဆိပ် ဝါမှာ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုယ်မှလိမ်းထားရင် မင်း အဆိပ်သင့်ပြီး ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့’

‘ဆရာတော်ဘုရားဆီမှစ အဆိပ်ဖြေဆေးလဲ ရှိတယ်လို့ ကြားပါတယ်၊ တပည့်တော်မ ကြိုတင်စာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေး သောက်ထားရင်အော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မာကျင်အ မိန်းကလေးနဲ့ ခပ်ခွာခွာနေရင် တယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘အဲဒီအပိုင်းက တပည့်တော်မအပိုင်းပါ၊ တပည့်တော်မ ပိုင်အောင်စီစဉ်နိုင်ပါတယ်၊ အရှင်ဘုရားသာတပည့်တော်မကို အဆိပ်ဖြေဆေးနဲ့ အဆိပ်ကိုသာ ပေးပါ၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းကို တပည့်တော်မတာဝန်ထားပါ’

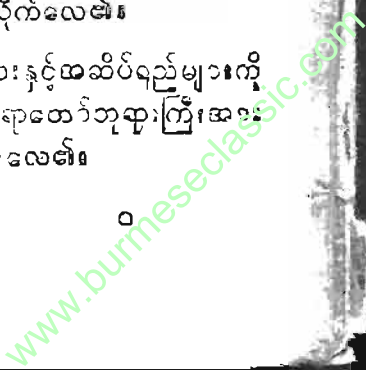
‘ဒါဆို ကျုပ်ပေ မယ်၊ မိန်းကလေး ခဏခဏပဲ’

ဟုဆိုတာ ခုချွန်ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျောင်းဆောင် အတွင်းသို့ပြန်ဝင်သွားပြီး အဆိပ်ဖြေဆေးနှင့်အဆိပ်များကို ယူ၍ ပြန်ထွက်လာသည်။

ပြီးနောက် လှုပ်နည်း လှုပ်ဟန်များကို သင်ကြားပြသပေး၍ လီထိန်လင်းအား ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

လီထိန်လင်းသည် အဆိပ်ဖြေဆေးနှင့်အဆိပ်ရည်များကို လက်ခံယူလိုက်ပြီးနောက် ခုချွန်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုအာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

o o o





လူထိန်လင်းထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ခုချိန်ဆရာတော်ကြီးသည် ကျောင်းဆောင်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားစဉ် အရိပ်ထူထွန်းတစ်ခုသည် ရုတ်တရက်ကျောင်းတိုင်အကွယ်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီး...

‘ရိုက်ချုပ် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၊ ကျမ်းခန်းသာလို့ မခေါ်ရဲသေး’

ဟုနှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ခုချိန် ဆရာတော်ကြီးသည် လန့်ဖြန့်၍ သွားကော အသံလာရာသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

တိုင်အကွယ်မှ ထွက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထား၍ မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်မှန်း ခုချိန် ဆရာတော် မသိချေ။

ထို့ကြောင့် ရိုက်ချုပ်ကြီးက...

‘မင်း ဘယ်သူလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်က...

‘မိုးအောက်မြေပြင်ပေါ်က သာမန်လူ တစ်ယောက်ပါ ဘုရား’

မင်းစောပေ

ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်၍ မြေကြားလိုက်လေ၏။

‘မိုးအောက်မြေပြင်ပေါ်က သာမန်လူတွေက အများကြီးပါပဲ၊ ဘယ်သာမန်လူမှ မိုးပေါ်မှာ မနေကြပါဘူးကွ၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲလို့ ငါ မေးနေကော’

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသောလူက ‘ဟက်’ ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘တပည့်တော်နာမည်က သာမန်နာမည်မျိုးပါပဲ ဘုရား’

ဟုလေအေးအေးဖြင့် ပြောပြန်လေ၏။ ခုချိန်ဆရာတော်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လာကော...

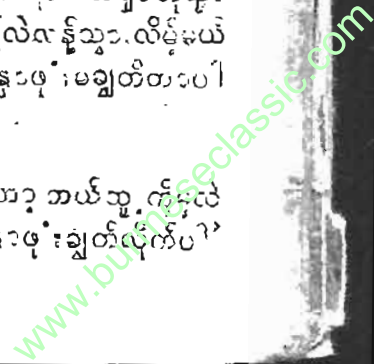
‘ခင်... မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်ပါ’

ဟု ငအော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘တပည့်တော် မျက်နှာဖုံး ချွတ်လိုက်ရင် အရှင်ဘုရား သိပ်အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ လန့်လဲလန့်သွားလိမ့်မယ် ဘုရား၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော် မျက်နှာဖုံး မချွတ်တော့ပါ ဘုရား’

‘ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မအံ့ဩဘူး၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမကြောက်ဘူး၊ မင်း မယုံရင် မျက်နှာဖုံး ချွတ်လိုက်ပါ’

မင်းစောပေ



'တပည့်တော် မျက်နှာဖုံး ချွတ်လိုက်လို့လဲ အာ  
အကြောင်းမှ ထူးလာမှာ ယောက်ပါဘူးဘုရား၊ ချွတ်ပြလိုလဲ  
အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကို သိမှာ ယောက်ပါဘူး'

'မင်းဟာ သတ္တိမရှိတဲ့လူဘယ်ယောက်ပဲ၊ သတ္တိရှိတဲ့လူတွေ  
ဟာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တယ်တွေမှ လုပ်ဘူး၊ မျက်နှာဖုံး  
စွပ်ပြီးလဲ ရင်မဆိုင်တတ်ဘူး၊ သတ္တိရှိတဲ့ သိုင်းသမားဆိုရင်  
မျက်နှာဖုံးချွတ်ပြီး ရင်ဆိုင်ပါ'

'ထူးမြားလို တပည့်တော် မချွတ်ပြီတာပါ ဘုရား၊  
ခိုကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်မိတာကလေးက အခြေအနေအရ လုပ်မိ  
တာပါ၊ အရှင်ဘုရားက မျက်နှာဖုံးချွတ်ပါလို့ အတန်တန်  
ပြောနေမှတော့ တပည့်တော် ချွတ်ပြပါမယ်'

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်နှာဖုံးကို  
ချွတ်ပြလိုက်သေး၏။

'အလုံ'

ခူချွန်ဆရာတော်ဘုရား အံ့ဩသွားသကဲ့သို့ လန့်ဖြန့်ဖြန့်  
လည်း သွားပေ၏။ အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျက်နှာဖုံး  
စွပ်ထားသောပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာမှာ မီးလောင်ထား၍ အညို  
အမည်းများဖြစ်ကာ တစ္ဆေ သူရဲ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြောက်  
စရာ လန့်စရာ အောင်းနေသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

'မင်း...လူမှဟုတ်ရဲ့လား'

'တပည့်တော် လူအစစ်ပါဘုရား'

'မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ'

'အဆိပ်ရည်နဲ့ အပက်ခံထားရလို့ ပျက်စီးနေတာပါ  
ဘုရား'

'မင်း နာမည်က...'

'မသိချင်ပါနဲ့ ဘုရား'

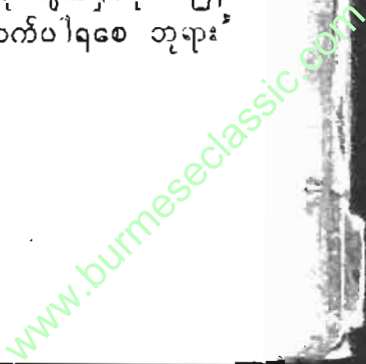
'ငါ့ဆီလာတဲ့ ကိစ္စက...'

တစ္ဆေသရဲရှုပ် ပေါက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်က ခူချွန်ဆရာ  
တော်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'တပည့်တော်လာတဲ့ ကိစ္စကို မပြောခင် တပည့်တော်မိ  
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံး ပြန်  
စွပ်လို့ ပြန်လားဘုရားဟု အရင်လျှောက်ပါရစေ ဘုရား'

'ရပါတယ် စွပ်လိုက်ပါ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား'



တစ္ဆေသရဲရုပ်ပေါက်နေသောပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်နှာဖုံးကို ပြန်၍ စွပ်ထားလိုက်လေ၏။

‘ကဲ...မင်း ဂါဆိလစတဲ့ကိစ္စကိုပြောပါ’

‘တပည့်တော်လာတဲ့ ကိစ္စက လိုထိန်းလင်းနဲ့ တွေ့ချင် လို့ပါဘုရား’

‘လီထိန်းလင်း တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား’

မထင်မှတ်သော မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသောလူ၏ စကားကြောင့် ချွန်ဆရာတော်ကြီးမှာ လွန်စွာ အံ့ဩ၍ သွားလေ၏။

‘မှန်ပါတယ်ဘုရား’

‘မင်းအ လီထိန်းလင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ... ဝါကို ပြောပြဓမ်းပါဦး’

‘တပည့်တော်မှာ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး ဘုရား’

‘ပြောပိုင်ခွင့်မရှိရအောင် မင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ချုပ်ကိုင်ထားလို့လား’

‘တပည့်တော်ကို ဘယ်သူမှ ချုပ်ကိုင်ထားလို့ မရှိပါဘူး ဘုရား၊ ချို့လွင်းချက်အနေနဲ့ ချုပ်ကိုင်ထားလို့မရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ထင်ဦးတော့ ရှိပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘုရင်မင်း မြတ်ပါပဲ ဘုရား’

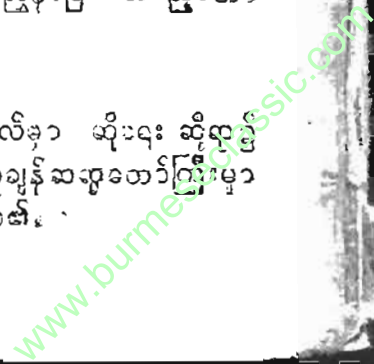
မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသောလူ၏ စကားကြောင့် ချွန်ဆရာတော်ကြီးမှာ စဉ်းစားရအောင် ဖြစ်၍ သွားကပ် ဦးနှောက်ပါ ခြောက်၍ သွားလေတော့၏။

‘နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘုရင့်ဟပ်တဲ့ စစ်သားတစ် ယောက်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား၊ ဘယ်လူမျိုးမဆို... ဘယ်သိုင်း သမားမဆို ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကို လွန်ဆန်၍ မရနိုင်ပါဘူး ဘုရား...’

‘ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ အားလုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အခွင့်ရှိလို့ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို ရည်ညွှန်းပြီး တပည့်တော် ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား’

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဆိုသေး ဆိုရာ၌ လွန်စွာပါးနပ်လိမ္မာသောကြောင့် ချွန်ဆရာတော်ကြီးမှာ စကားအရာ၌ အရေးနိမ့်လျက်ရှိလေ၏။



'လိထိန်လင်းနဲ့ ငါ စကားပြောဆိုတိုင်ပင်ခဲ့တာတွေကို မင်း အကုန်လုံး ကြားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား'

'မုန့်ပါတယ်ဘုရား၊ အားလုံး ကြားခဲ့ပြီးပါပြီဘုရား၊ ပန်းတစ်ဆူရေခင်းအဆိပ်ဟာ လိုအပ်မှု သုံးသင့်တဲ့အဆိပ်ပါ ဘုရား....'

'ကျွန်းထဲကျပ်ထဲ မရောက်သေးဘဲနဲ့ သုံးတစ်မျိုးဟာ ပညာရှင်တွေရဲ့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ အခုဆရာတော် ဘုရား လိထိန်လင်းကို ပေးလိုက်တာဟာ သိုင်းလောကကို သစ္စာဖောက်ရာကျတယ်လို့ တပည့်တော် ထင်မြင်ယူဆမိ ပါတယ်ဘုရား'

မျက်နှာဖုံးရှင်၏ စကားကြောင့် ခုချန်ဆရာတော်ကြီး မှာ လွန်စွာ ဝေဒါသထွက်၍သွားတာ....

'ဘာက...မင်းလိုကောင်အများ ငါ့ကိုလာပြီး ဆုံးမနေ ရအောင် မင်းက ဘာအဆင့်ရှိလို့လဲ'

ဟု တအားဆော်ဟစ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် လွန်စွာ သဘောကျ၍ သွားကာ တဖားဖားဖြင့် ရယ်ခမာလိုက်ပြီးလျှင်....

'ခုချန်ဆရာတော်ဘုရားဆိုတာ ရှောင်လှိကုန်စိန်ခေါ်သူထံမှ ပြတ်ကြီးရဲ့ ဦးသျှောင်ပါဘုရား၊ သိုင်းလောကကြီး တစ်ခု လုံးမလည်း လေးစားခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါ....'

'အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပြုမူတာမျိုးကျတော့ သူများ မပြောနဲ့၊ တပည့်တော်တောင် အရှင်ဘုရားကို ကြည်ညို လေးစားဖို့ တော်တော်ခင်းစားရဦးမှာပါ ဘုရား'

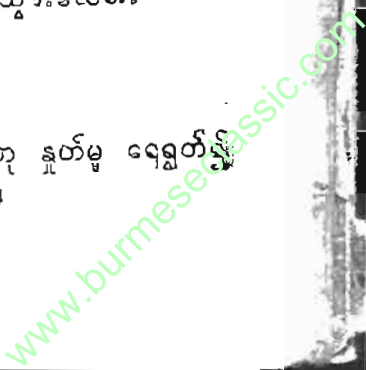
'တျန်း'

ခုချန်ဆရာတော်ဘုရားသည် မျက်နှာဖုံးရှင်၏ စကား ရပ်များအပေါ်၌ သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ကာသဖြင့် လျှို့ဝှက် ထားသော အဆိပ်အပိများကို စောင်းပူဆက်ကြမ်းမှ လျှင် မြန်စွာ ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာဖုံးရှင်အား စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်တော့၏။

အဆိပ်အပိ တစ်ချောင်းသည် မျက်နှာဖုံးရှင်၏ နှလုံး သားတည့်တည့်ကို လက်ခနဲ အထောက်တန်းတစ်ခု ဖြတ်၍ ဝင်လာပြီး 'တျန်း'ခနဲမြည်ကာ ကျိုးသွားလေ၏။

'အလို'

ခုချန်ဆရာတော်ကြီးမှာ 'အလို'ဟု နှုတ်မူ ရေရွတ်၍ နေခက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်သွားလေ၏။



၃၁၆ **ရဲခမ်းထန်**

မိမိပစ်လိုက်သော အဆိပ်ဆစ်မှာ အလွန်ပြင်းထန်သော  
'မြေဆိပ်တစ်ခဲးကောင်' အဆိပ်ပင်ဖြစ်သည်။

ပစ်ဆားမှာလည်း သာဇော် ပစ်ခိုး ပစ်စဉ် အားမျိုး  
မဟုတ်။ အသားစိုက်ကို ဟိုဘက် သည်ဘက် ဖောက်ထွင်း  
သွားနိုင်သော အားမျိုးဖြင့် ငစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း  
ဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ် မိမိပစ်လိုက်သော အဆိပ်ဆစ်မှာ အသားစိုက်  
ကို ဟိုဘက် သည်ဘက် ဖောက်ထွက်သွားရန်အဆိုးဆုံးသားနှင့်၊  
သံကည်အစိုင်အခဲအမာ အခိုင်အခန့်ကြီးနှင့် ထိုခတ်၍ သွား  
သကဲ့သို့... ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်လိုကရသောအခါ...

မျက်နှာဖုံးနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကား အကယ်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး  
ပေးနည်းဟူ၍ စဉ်းစားမတတ်အောင် ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

ထို့မပြင် မျက်နှာဖုံးရှင်အား ဆနည်းငယ်လန်၍လည်း  
သွားပေးဟော့သတည်း။

'အရှင်ဘုရားရဲ့ ပစ်အားနဲ့ လက်ဖြောင်ပုံကို တပည့်ထော်  
လေးစားဂုဏ်ယူပါတယ်ဘုရား'

မျက်နှာဖုံးရှင်က လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွှက်ကာ  
ဝါရဝပြလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် မျက်နှာဖုံးရှင်က ဆက်ပြောသည်။

'အရှင်ဘုရားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လျင်မြန်ပါပေ  
တယ်....

'ဒါပေမယ့် ကပည့်တော်ရဲ့ မျက်လုံးအစုံအလင် တော  
ကျီးကန်းတစ်ကောင်ရဲ့ အမြင်အတွေ့မျိုးထက် အဆိုးနိမ့်  
စူးတော့ အခုလောကဆီရင် အရှင်ဘုရား ဆက်ခတ်မိ  
အသက်ပြီလို့ တပည့်တော် ထင်ပါတယ်ဘုရား....

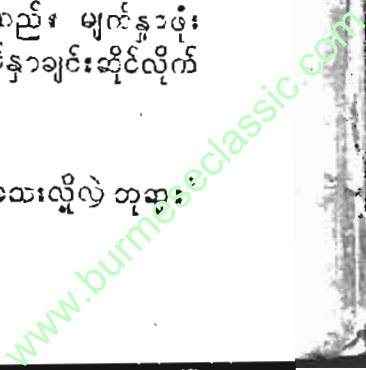
တပည့်တော် အရှင်ဘုရားဆီလာတာ အကျိုးမရှိတော့  
ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော် ပြန်တော့မယ်'

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ခုချိန်ဆရာတော်ကြီးအား မျက်နှာ  
ဖုံးရှင်ဆိုင်ထားရာမှ ကျောခိုင်းလိုက်အေး၏။

'ခက်နေပါဦး ဒကာ'

ခုချိန်ဆရာတော်က လှမ်းတားလိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံး  
ရှင်သည် ကျောခိုင်းလိုက်ရာမှပြန်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်  
၏။

'အရှင်ဘုရား အားပေး မိန့်ကြားချင်သေးလို့လဲ ဘုရား'



ဟု လျှောက်လေ၏။

‘မင်း ငါ့ဆီသာတာ သီထိန်လင်း ကိစ္စအပြင် အခြား ကိစ္စတွေလဲ နှိုလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ဘယ်....’

ရှိဘယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ အေးအေး၊ အေးအေး၊ ဆေးဆေး၊ ဆေးဆေး၊ နှေးနှေးချင်ပါတယ်....

မင်းအတွက် ဘာအနေနှင့်ဆယ်ကံမှ မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဘာအန္တရာယ်မှလဲ မကျေမနပ်စေရပါဘူးလို့ ငါထင်ပေးပါတယ်’

‘အဟက်’

မျက်နှာဖုံးရှင်က ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်ရင်းမှ....

‘တပည့်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပါမယ်။ ဆရာတော် ဘုရားရှဲ့ ကျောင်းတော်ကို လာကတည်းက တပည့်တော် တွက်ထားပြီးပါပြီ....’

အန္တရာယ်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနဲ့တော့ ရှင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ် လို့ ထင်ပြီးသားပါ....

မကြောက်လို့လဲ တပည့်တော် တစ်ယောက်တည်း လစ ခဲ့တာပါ ဘုရား။ အရှင်ဘုရား မယုံဘူးဆိုရင် တပည့်တော် လက်တွေ့ပြပါမယ်’

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ဘုရားကားဆုံးလျှင် ဆုံးချင်းဘေး၌ ရှိသော အခန်းလိုက်အာကို ရှက်တရက် ဆွဲဖယ်လိုက်ရာ ကိုရင်နှစ်ပါးကို ဘူးခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ပြီ။ ထိုကိုရင် နှစ်ပါးစလုံးပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲပြိုကျသွားလေ ၏။

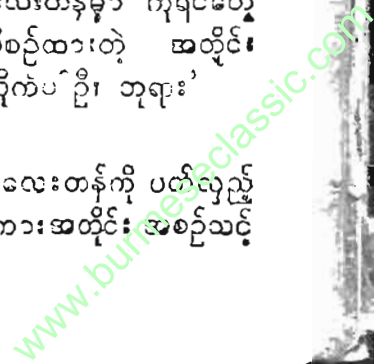
‘ဟား... ဟား... ဟား’

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် အားပါးဘုရား ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘အရှင်ဘုရားရှဲ့ ပရိယာယ်ခဏေဓာတ်ကို တပည့်တော် ခိပ်မိလို့ လှုပ်ပြလိုက်တာပါ ဘုရား....’

ကျောင်းတော်ကြီးရှဲ့ လေးဘက်လေးတန်မှာ ကိုရင်တွေ ဘုန်းကြီးတွေကိုလဲ အရှင်ဘုရား စီစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်း အစဉ်သင့်ရှိနေကြပါတယ်။ ကြည့်လိုက်ပါဦး ဘုရား’

ခူချန်ဆရာတော်သည် လေးဘက်လေးတန်ကို ပတ်လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာဖုံးရှင်၏ စကားအတိုင်း အစဉ်သင့်



၃၂၀ ရှိမင်းတံန်း

ရှိနေ ရပ်နေကြသည်ကို တောထိုက်ရသော်လည်း ခူချွန် ဆရာတော်မှာ အံ့ဩထိတ်တုန်သွားခြင်း မရှိချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုတင် စီစဉ်၍ အကွက်ချထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ကည်း။

'မင်းကို ငါတို့၏ ချီးကျူးသွားပြီ ဒကာ၊ မင်းရဲ့ ဆင်မ ဘန်လျှစ်တဲ့ သိမ်းငှက်တစ်ကောင်လို့ပါပဲ...'

ထိုက်ကာကြားမှာ ပုန်းနေတဲ့ ကိုရင်နှစ်ပါးကို မင်းပုန်း၊ နေပုန်း တစ်လိုလုပ်သိသွားတာပဲ။

ခူချွန် ဆရာတော်က ခေးလိုက်သည်။

'ထိုက်ကာကြားမှာ ပုန်းနေတဲ့ ကိုရင်နှစ်ပါးက သိုင်းပညာ မရင့်ကျက်သေးလို့ပါဘုရား...'

သူတို့ လိုက်ကာအကွယ်တ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း မသိမသာ လှုပ်ခါသွားတဲ့ လိုက်စာခွဲ လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် ဟူးညှို့ ရှိမိသွားတာပါ...။

တပည့်တော် လိုက်ကာကို ဆတ်ခနဲဖွင့်လိုက် ဘာဟာ ရှိမိ ရှိမိ ဖွင့်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး...။

သူတို့ဆီသွားဆိုင်တော့ပေါ် သွေးကြောတော့ကို ပိတ်ပြီးမှ လိုက်ကာကိုဖွင့်လိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့ သွေးကြော ပိတ်ပြီး ပစ်လဲကျသွားတာပါ။

ခူချွန်၊ ဆရာတော်ကြီး၊ ဆရာတော်ပေါက်လွှားတန်ဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ခေါင်းကို စာဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ပြီး နောက်...။

'မင်းသာ သိုင်းပညာမရသော အဆင့်နေမိဖို့ကူးဆိုတာ ငါ့လိုပဲ ယုံကြည်သွားပြီ...။'

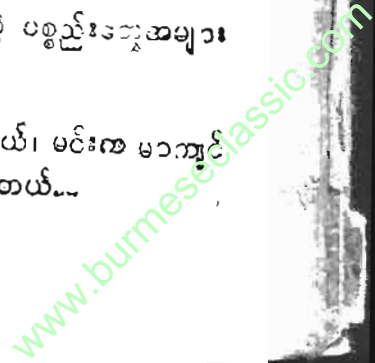
တစ်ခုခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ အသေးအလှူတစ်ခု လုပ်ချင်တယ်၊ မင်းကျွန်ခံနိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့ဒေလဲ...။

'အမိန့်ရှိပါပြီ၊ ဘုရား'

မျက်နှာဖုံးရွှင်စ ခေးလျှောက်သည်။

'ငါ့ထိမှာ မင်းအသက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေအများကြီးရှိတယ်...။'

မင်း လိုချင်တာတောင်းပါ ငါပေးမယ်၊ မင်းက မာကျင်ဆိုတဲ့ ဆောင်ဆိုမှ ဒ သိုင်းကျမ်းတစ်ဆူရှိတယ်...။



အဲဒီ သိုင်းကျွမ်းကိုရအောင်ယူပြီး ငါ့ကိုပေးပါ။ အဲဒီလို  
မင်းနဲ့ဒေါ် အပေးအယူလုပ်ကြရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်လို့  
ငါထင်တယ်။ ဘယ်နှယ်သဘောရလဲ၊ မင်းစဉ်းစားပါ'

'တပည့်တော် စဉ်းစားရော မလိုပါဘူး ဘုရား'

'ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားစရာ မလိုတာလဲ'

'မာကျင် ဆိုတဲ့လူဟာ သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်လို့  
သူ့ကို ထပ်ညွှန်တော် ဘယ်လိုမှ တိုက်ခိုက်သို့ ရရခဲ မဟုတ်  
လို့ပါ ဘုရား'

'မင်းပညာစာ သူ့ထက်အဆင့်မနိမ့်ပါဘူး မင်း၊ သူ့  
အကြောင်းကို ဘယ်လောက်များ သိထားလို့လဲ'

'သူ့အကြောင်းကို တပည့်တော် ကောင်းကောင်း မသိ  
တာတော့ အမှန်ပါပဲ...'

ဒါပေမယ့် သူ့သတင်းကိုတော့ တပည့်တော်ကြားထား  
ဖူးပါတယ်...

သူဟာ ခူးကျည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ 'အူဆူခိုးလုံ'  
သိုင်းကျွမ်းကြီးကို ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်သလို၊  
အဲဒီ သိုင်းကျွမ်း တစ်အုပ်ကိုလဲ ကျေညက် ထားတဲ့

လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ တပည့်တော် ကြားဖူးထား  
လို့ပါ'

'ဟာ...မင်းဟာ တော်တော်နဲ့ စစ်ပြီး ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်  
စုံတဲ့ လူလင်တစ်ယောက်ပဲ...'

မင်းငါ့ကို မညှင်းနဲ့၊ မင်းက ဘယ်သူ့ရဲ့တပည့်လဲ၊ မင်း  
ဆရာရဲ့ ဘွဲ့ကို ပြောပြပါ'

တပည့်တော် ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး ဘုရား။ သူတစ်ပါး  
ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေဘူးတဲ့ သိုင်းကျွမ်းတော်ကြီးကို ဆရာ  
တော်ဘုရားက ဘာဖြစ်လို့ အချောင်ယူချင်ရတာလဲ ဘုရား။  
ဒီလိုပြောမိလို့ တပည့်တော်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဘုရား'

'မင်းကို စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းဟာ  
မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ...'

ဒါပေမယ့် အူဆူခိုးလုံ သိုင်းကျွမ်းဟာ အရပ်သား  
သိုင်းသမားတွေရဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်ပါဘူး...

ငါတို့ရှင်လင်အဖွဲ့ရဲ့ သိုင်းကျွမ်းတစ်ဆူဖြစ်လို့ ငါတို့  
ပိုင်ဆိုင်သင့်တယ်လို့ ယူဆလို့ပါ'





မျက်နှာဖို၊ ရှင်သည် စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက်လေ၏။

‘မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်ဘုရား၊ ဆရာတော်တို့ ပိုင်ဆိုင်သင့်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီသိုင်းကျွမ်းက ဆရာတော်တို့ ကျောင်းမှာ ရှိမနေဘဲ သူ့ဆီ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေရတာလဲ ဘုရား’

‘အဲဒီ ကိစ္စက ရှင်းရှင်းလေးကွာ’

‘တယ်လို ရှင်းရှင်းလေးလဲ ဘုရား’

‘ငါ့ဆီက ခိုးသွားလို့ပေါ့ကွာ’

‘ခိုးသွားလို့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်’

‘သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့’

‘ဒီအခါက ကြီးကျယ်ခိုင်မာပြီး အင်အားတောင့်တင်းတဲ့ ဆရာတော်တို့ ကျောင်းကိုဖောက်ပြီး သူ့က တယ်လိုနည်းနဲ့ ဝင်ရောက် ခိုးယူနိုင်မှာလဲ ဘုရား...’

မင်းစောပေ

တပည့်သေခံတော့ ဆရာတော် ဘုရား ပြောတဲ့အတိုင်း မယုံဘူး’

‘သူ့ခိုးလိုတာ ခင်လို့ပဲ၊ လေထိုက်တာကို မမြင်နိုင်ပေမယ့် လေသံကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ လှုပ်ရှားမှု အပိုင်းကိုတော့ လူတိုင်းသိကြတယ်၊ အဲဒါ မင်းသဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းတယ်’

‘ဒါဆို အရှင်ဘုရားပြောတာ၊ အကျွန်တော့ လေနဲ့ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား ဘုရား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ပြောချင်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် ပိုခင်းသွားပြီဘုရား၊ တပည့်တော် အနေနဲ့ လေကို ဖမ်းလို့ မရနိုင်သလို အကျွန်ကိုလဲ တပည့်တော် ဖမ်းလို့ ရမယ်မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား’

‘လေကိုဖမ်းတဲ့နည်းတူ အများကြီးရှိပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ တပည့်တော် သူ့ဆီက သိုင်းကျွမ်းရပြီး အရှင်ဘုရားလက်ကို အပ်နိုင်ရင်၊ အရှင်ဘုရားအနေနဲ့ တပည့်



၃၂၆ **■** မင်းတင်

တော် တေခင်းတာပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ အမှန် သစ္စာ-စကား  
လား ဘုရား'

'အမှန်လစွာပေးတော့ပေါ့ဒကာရယ်၊ အဲဒီကျမ်းကိုရအောင်  
သယံဇာတပေးပါ...

ဒါပေမယ့် အားလုံးရအောင်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ  
လုံးဝ ပေးတယ်'

'အကယ်နော် ဘုရား'

'တကယ်ပါ'

'ဒါဆို တပည့်တော် တောင်းတော့မယ်'

'သိုင်းကျမ်း၏ မင်းဆီမှာ ရှိနေလို့ တောင်းတဲ့ သဘော  
လား ဒေသနာ'

'တပည့်တော်မှာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အပေးအယူ  
သဘောမျိုးနဲ့ တောင်းကြည့်ထားမလို့ပါ'

'ကိုင်း... ဒါဖြင့် တောင်းကြည့်'

ရွှေစင်လင်ကိုစိန်ခေါ်လူ (၅) **■** ၃၂၇

'တပည့်တော်၏ ဆရာတော်ဘုရား အလိုရှိတဲ့ 'အုဆူးခိုး  
လို့' သိုင်းကျမ်းကိုပေးမယ်....

အရှင်ဘုရားက ရှောင်လင် ကျေးဇူးတင်ကြီးနဲ့ တပည့်  
တော်အားလုံးကို တပည့်တော်ကို ပေးရမယ်'

ဘယ်နှယ်လဲ တပည့်တော်တို့ရဲ့ အပေးအယူ သဘောကို  
လက်ခံနိုင်မလားဘုရား'

'လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး'

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ခုကျည်း  
ဆရာတော် မဟုတ်ချေ၊

ခုကျည်း ဆရာတော်သူများကြီး၏ ဒုတိယ စိုက်ချုပ်ကြီး  
ဟူ၍ ကိုယ်တော်ဖြစ်လေသည်၊

ငှင်း ဟူ၍ကိုယ်တော်ကြီးမှာ သက်တော်သိပ်မကြီးသေး  
သော်လည်း သိုင်းပညာ၌မူ ကြောက်မမန်၊ လိလိဘတ်ကျမ်း၊  
သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး ဖြစ်ပေသတည်း။

www.burmeseclassic.com

၃၂၀ ရုပ်ပုံစိန်

ရင်းသည် လေတိုက်သကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး  
မျက်နှာဖုံးရှင်၏ စကားကို ကန့်ကွက် ဟန့်စားလိုက်ခြင်း  
ဖြစ်လေသည်။

○ ○ ○



မျက်နှာဖုံးရှင်၏ ထူးဆန်းသော သိုင်ကွက်တစ်ကွက်

'မင်းက ဘာအောင်မို့လို့ ရှောင်လစ်ကျောင်းတော်ကြီး  
ကို အပိုင်စီးချင်တလဲ၊ ဝနမ်းပါဦး... မင်းအဆင့်ကရော  
ဘယ်အဆင့်ရှိလို့လဲ'

ဟူရုန်ကိုယ်တော်က မျက်နှာဖုံးရှင်အား မေးလိုက်  
သည်။

ဗုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ဆေးနီရောင်ဖြယ်  
အေးသက်သို့ ရဲရဲတောက်လျက်ရှိပေ၏။

ထိုအရောင်မှာ ပင်ကိုယ်အရောင် ဓမ္မတိပေ။ ခပ်သ  
ကြောင့် သွေးများ ဆူပူက်လာစွာ နီရဲသွားခြင်း ဖြစ်ပေ  
သည်။

www.burmeseclassic.com

'ရှောင်လင်ကျောင်းအောင်ကြီးကို တပည့်တော် အပိုင်  
စမ်းချင်ပါဘူးဘုရား၊ ပထမရိုက်ချုပ်ကြီးက တပည့်တော်နဲ့  
အပေးအယူလုပ်ထားလို့ တောင်းလိုက်ရတာပါ'

မျက်နှာဖုံးရှင်က အေးဆေးဘည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြော  
လိုက်သည်။

'အပေးအယူဆိုတာ တန်ရာ တန်ရာပဲ တောင်းတယ်၊  
မင်းဟာက ရဲမင်းအောင်ကြီးကို ပုရွက်ဆိတ်က ဝင်ထမ်း  
ချင်တဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကော မင်းသဘော  
ပေါက်မိခဲ့လား'

'အဲဒါတွေ တပည့်တော်ကို မေးစရာမလိုပါဘူး၊ ရဲဝမ်း  
ထေရ်ကို ပုရွက်ဆိတ်ပဲထမ်းထမ်း... ယင်ထောင်ပဲထမ်းထမ်း  
တပည့်တော်နဲ့ မဆိုပါဘူး...'

'ဥပမာပေးစရာလဲ မလိုပါဘူး၊ ပထမရိုက်ချုပ်ကြီးနဲ့  
တပည့်တော် အပေးအယူလုပ်ထားတာကိုပဲ ပြောပါ'

'အပေးအယူ လုပ်ချင်လုပ်၊ မလုပ်ချင်လဲရတယ်၊ ဒီကိစ္စက  
တပည့်တော် အရင်ပြောပြီး တောင်းဆိုတဲ့သဘော မဟုတ်  
ပါဘူး၊ ပထမရိုက်ချုပ်ကြီးက အပေးအယူလုပ်ပြီးပြေလို့  
တပည့်တော်က တပည့်တော်ရဲ့ ဆန္ဒကို ပြောမိတာပါ။

အပေးအယူ မတည့်ဘူးဆိုရင်တော့ တပည့်တော်ပြန်တော့  
မယ်'

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ဆိုသို့ပြောဆို လိုက်ပြီးနောက်...  
ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

'ဟေ့... နေဦး'

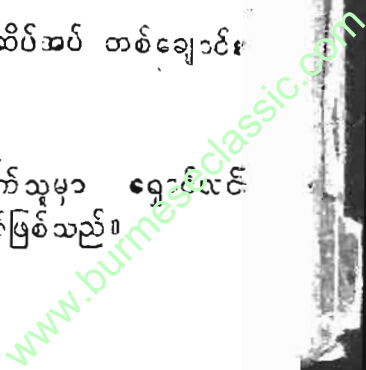
ရှောင်လင်ငုတ်ယုတ်ရိုက်ချုပ်ကြီးက လှမ်းအောင်၍ ဟန့်  
တားလိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် လှမ်းနေသော ခြေအစုံကို တုန်ခန်  
ရပ်လိုက်ပြီ။ လှည့်အကြည့်တွင် အဖြူရောင် အလင်းတန်း၊  
တစ်ခုက ရိပ်ခနဲ ပြေးဝင်လာ၏။

'ဟိန်း'

အဖြူရောင် အလင်းတန်းမှာ အဆိပ်အပ် တစ်ချောင်း  
ဖြစ်ပေ၏။

ထိုအဆိပ်အပ်ကို ပစ်လွှတ်တိုက်ခိုက်သူမှာ ရှောင်လင်  
ဒုတိယရိုက်ချုပ်ကြီး ဟူရှန်ကိုယ်တော်ဖြစ်သည်။



၃၃။ နိဂုံးပန်း

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် 'ဟိတ်' ဟုအော်အော်ထိုအဆိပ်အပ်ကို လေထဲမှာ ဖမ်းယူလိုက်ပြီး....

'ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ယောက်ျားကို အောက်တန်း ကျွတ်လူကြီးပဲ။ အခုလို အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်ဟာဟာ သူရဲကောင်း သိုင်းသမားတွေရဲ့ အမူအကျင့် မဟုတ်ပါဘူး'

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ယင်းသို့ပြောလိုက်ပြီး၊ အဆိပ်အပ်ကို အခန်းအခန်းနဲ့ ဖိတ်ဖိတ်ထားကာ လိုက်ကစားအနီးကြီးဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

'အား'

'ဝန်း'

လိုက်ကစားအနီးကြီး၏အကူယံ၌ ပုန်းကွယ်နေသော ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး၏ အော်သံနှင့်အတူ ဝန်းခနဲ လိုက်ကစားအပြင်သို့ လွင့်စင်ကျရောက်လာ၏။

'အလို'

'ဟေ့'

မင်းစာပေ

ပထမဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့သည် ထိတ်လန့် အံ့ဩစွာဖြင့် အာမေဇိုတ်အသံများ ပြုလိုက်ကြလေ၏။

လိုက်ကစားအပြင်သို့ လွင့်စင်ကျရောက်လာသော ကိုရင်ကြီးမှာ မျက်နှာဖုံးရှင် ပစ်လွှတ်လိုက်သော အဆိပ်အပ် ထိမှန်ပြီး၊ အဆိပ်အပ်လာ လွင့်စင်ကျရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေလှသည်။

ထိုလွင့်စင်ကျရောက်လာသော ကိုရင်ကြီး၏လက်ဖျား၌ အဆိပ်အပ် သုံးခွက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

'အရှင်ဘုရားတို့ ရွှေပင်စင်ကျောင်းတော်ကြီးက တော်တော်ကို စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ပေးတဲ့ ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းပဲ။ ဘုန်းကြီးတွေက ကိုရင်ဘုရားက ဒီလိုအကျင့် ပျက်နေကြမယ်ဆိုရင်တော့ အရှင်ဘုရားတို့ တနေ့ ဘုရင့်အမိန့်အော်နဲ့ ဒုက္ခလှလှကြီးတွေကြလိမ့်မယ်'

'အဲဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ ရှောင်လင်ကျောင်းကို ဘယ်သူမှ အံ့တုလို့မရဘူးကွ'

ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဒေါသဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

၁၈၁၀

www.burmeseclassic.com

တစ်ဆက်တည်းပင် မျက်နှာဖုံးရှင်အား ရုတ်တရက် ခုန်အုပ်အာ တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ဟူရှုန်ကိုယ်တော်သည် ကိုယ်ဝတ်ရုံကြား၌ ဝှက်ထစား သော ဓားကိုရုတ်တရက်ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မျက်နှာဖုံးရှင်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ရုတ်တရက် ကျဆောက်သော ဟူရှုန်၏ ဓားချက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ဖမ်းလိုက်၏။ ဓားသွားမှာ မျက်နှာဖုံးရှင်၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်အတွင်းသို့ ကူးထောက်ကာ ဆုပ်ဖမ်းထားသဖြင့် ဟူရှုန်ကိုယ်တော်မှာ ဓားကို အတင်းဆွဲနှုတ်ယူသော်လည်း မရဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

'ဟား.....ဟား.....ဟား.....'



မျက်နှာဖုံးရှင်က အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပြီး နောက်.....

'ကိုယ်တော်တို့ရဲ့အတွင်းအားက အဲဒါ အကုန်ပီပဲလား ဘုရား၊ မိလောက် ခွန်အားလေးနဲ့ သိုင်းလော့ကြီးကို အုပ်ချုပ်ပြီး ဆရာလုပ်နေတာ ရှက်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်၊ ဘုရင်မင်မြတ်ကြီးသာသိရင် အရှင်ဘုရားတို့ မသွယ်ဘူး။

အခါအခွင့်ကြုံရင်တော့ တပည့်တော် အံ့ရင်မင်းမြတ်ကြီးကို လျှောက်ထားလိုက်ပါမယ်....

အဲဒီအခါကျရင်သာ ကိုယ်တော်တို့ ကြည့်စောစောသလို သာ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ ပေးကြပေတော့.... အဲ ထစ်ခု တော့ မှာလိုက်ဦးမယ်....

အခု ပီတင်းရွှေနန်းတော်ကို စာပေပညာရှင်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ သူ့နာမည်က ရွှေဈေးမဲ့ရှင် လုလန်ရှိလို့ ခေါ်တယ်....

အဲဒီပညာရှင်က မှန်ဘယ်တင်ရင် ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မထောက်ဘူး၊ အဲဒီပညာရှင်နဲ့တွေ့ရင်လဲ တပည့်တော် ပြော လိုက်မှာပဲ၊ ရှောင်ဆင်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ချကောင်တွေ ထက်နေတယ်လို့၊ ပညာရှိကြီးသွားပြီး သုတ်ယင်ပေးပါလို့ ဟား...ဟား...ဟား

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် သူ့စကားဆိုးသွားသည်နှင့် အား ပါးတရ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက်ဆုပ်ဖမ်းထားသော ဓားသွားကို သည်း ဖျောင်း ခနဲမြည်းအောင် ချိုးပစ်လိုက်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

'ကျွန်း၊ တပည့်တော် ဆွေးနိတ်ပါဠိ၊မယ်'

မျက်နှာဖုံး၊ ရှစ်ယဉ် ပထမရိုက်၊ နှစ်ကြိမ် ချွန်အား  
ဦးညွတ်က၊ နှစ်ဆက်ပြီးနောက် လွှားခန့်ခန့်ထွက်သွားလေ  
တော့သတည်း။

o o o



ဒုတိယပိုင်း ပြီး၏

ဇာတ်ဆိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါ။

ရဲမင်းဟိန်

### ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးအမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ် အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

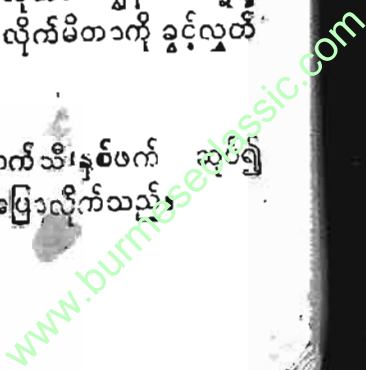


နှင့်တွင်းပညာရှိနှစ်ဦးနှင့် လုလန်ရှိ၊

ပိအင်းရွှေနန်းတော်ကြီးသည် အလွန်ကြီးကျယ် ခမ်းနား ပေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ကြွရောက်မလာသေး၍ စာပေ ပညာရှင် လုလန်ရှိ၊ အေး ညွှေခန်း၌ ထောင်းစွာညွှေခံထား လေ၏။

‘ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာလှ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာလှကို သွေးကြောခပိတ်ပြီး ခေါ်မစေခ သင့်ပါဘူး။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင်လဲ ဆရာလှဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူလိုက်လခမှာမဟုတ်လို့ ခုလိုလုပ်လိုက်မိတာကို ခွင့်လွှတ် ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်ထော်လေးစာ လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်၍ အရိုအသေပေးစာ လုလန်ရှိ၊ အေး ပြောလိုက်သည်။





၃၄၂။ မြင်းတိုက်

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က သိုင်းပညာမတတ်တော့ ခင်ဗျားထို့လုပ်တိုင်း ခံရတာပေါ့’

‘ဆရာလူအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်၊ ဆရာလူဟာ စာပေပညာတင်မကတော့၊ သိုင်းပညာလဲ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကြားထားပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား သွေးကြောပိုက်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ ဇာတိကွယ်ဖို့ သင့်တာပေါ့၊ မိဘကွယ်မိတာဟာ သိုင်းမတတ်လို့ ဆိုတာ အမေးအဖြေလုပ်တဲ့ သိနိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေပဲ’

‘ဆရာလူ မညာပာပီနဲ့ဗျာ၊ သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ အမူအကျင့်ကို မကြိုက်လို့ ကိုယ်တော်ကျမ်းထားတဲ့ သိုင်းပညာရပ်တွေကို အသုံးမပြုဘဲ စွန့်လွှတ်ထားတယ်လို့ မီးသိုင်းပညာရှင် ကျွန်းချွန်ကောင်းကောင်း ပြောတယ်’

‘ဘယ်က မီးသိုင်းပညာရှင် ကျွန်းချွန်ကောင်းကောင်းလဲ၊ ကျုပ်လူ့ကို မသိဘူး’

‘ထားပါလေ၊ ဘုရင်ခင်မြက်ကြီး မကြီးခင်ဆရာကလေးတော့မှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ညှော်ခံထားတဲ့ စားစားစား’

အောက်ဖွယ်တွေကို မိတ်ကြိုက်အားရပါးရ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး ဆရာလူ’

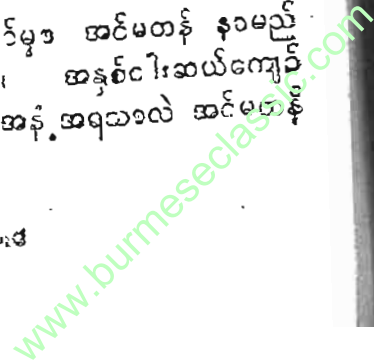
‘အစားအစာဆိုတာ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မဆောင်သည်ဖြစ်စေ လူသားတွေအတွက် အဆိပ်အတောက်မဖြစ်ရင် အားလုံး ခိုက်ပြည့်တာ ချည်းပါပဲ၊ ကျုပ်အတွက်တော့ သိပ်ပြီ၊ လိုအပ်လိမ့်မယ် မထင်မိပါဘူး၊ သာမန် အစားအသောက်နဲ့လဲ ကျုပ်ကြီးပါတယ်....’

အဆောင်းစားတွေ စားသောက်မိရင် ကြာရင် အကျင့်ဖြစ်ပြီး စည်းကမ်းပျက်တတ်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ရွှေနန်းတော်က ပညာရှိကြီးတွေကိုပဲ ဆောင်းဆောင်း မွန်မွန် ညှော်ခံကျွေးမွေးပါဗျာ’

အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး ချင်ယောင်တို့ စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက်လေ၏။

အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး၏ ကြင်ယာတော် ရှိပေဌားစာ....

‘ဒီအရက်က ပီကင်းရွှေမြို့တော်မှာ အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ ဝါ၊ ရွက်စိမ်းအရက်ပါ၊ အနှစ်ငါးဆယ်ကျော် အရက်မို့လို့ စိမ်းမြေမြေအရောင်နဲ့ အနံ့အရသာလဲ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်....’



ဆရာလူ တစ်ခွက်လောက် သုံးဆောင် ကြည့်လိုက်ပါ၊  
တစ်ခွက်ဆို ဆိုသလောက် ခရီးရောက်ပါတယ်ရှင်'

'ဘယ်လို ခရီးရောက်တာလဲ၊ ကျုပ် ဧီစကားကို ကောင်း  
ကောင်းနားမလည်ဘူး'

လုလန်ရှိတဲ့ လက်သီးဆုပ်ခန့်ခွီသော စဉ်အို၊ အသေးစား  
အရက်အိုးကိုကြည့်၍ ရိပေရှားကို မေးလိုက်သည်။

'ဧီအရက်အ ဆင်မတန်ပြင်းတဲ့အရက်ပို့ လို့ပါ၊ တစ်အိုးကို  
လူဆယ်ယောက်လောက်သောက်ရပါတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ခွဲ  
ညှော်ခဲပွဲကျမှ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် အထူးညှော်သည်တော်  
တွေကို ညှော်ခဲတိုက်ကျွေးတဲ့ တော်ဝင် အရက်အမျိုးအစား  
ပါရှင်'

'ဒါဖြင့်လဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ညှော်ခဲတိုက်ကျွေးနေရ  
အလဲဗျာ၊ ကျုပ်ဆ တော်ဝင်တဲ့ အထူးညှော်သည်တော်မှ  
မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်တောသားမှန်း ခင်ဗျားတို့သိပြီးသားပဲ၊  
ကျုပ်က သာမန်အရက်ပဲကြိုက်တယ်...'

မသောက်ရင် အရှင်၊ မသောက်ဘူး၊ သောက်ချင်တဲ့  
စိတ်ပေါက်လဲရင်တော့ ဆယ်အိုး၊ ဆယ်ဝါးအိုးလောက်

သောက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ညှော်ခဲတဲ့ အရက်အိုး  
လောက်ဆိုရင်တော့ အိုးပေါင်ငါးဆယ်ကျော်၊ ပြောက်  
ဆယ်နီးပါးလောက်သောက်မှ စံချိန်ကိုက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်'

'ဟား ဟား ဟား ဟား'

'ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း'

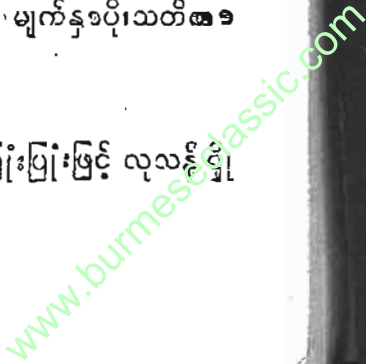
လုလန်ရှိ၍ စကားကြောင့် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးနှင့်  
ကြင်ယာတော်တို့အား အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ကြလေ  
သည်။

'ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တလဲ၊ ကျုပ်စကားထဲမှ  
ရယ်စရာအောင်းတဲ့ စကားလုံးတွေ ပါလို့လား'

'မပါပါဘူး၊ မပါပါဘူး'

ရိပေရှားက လက်ခဲလေးကိုကား၍ မျက်နှာပိုသတိအခ  
ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးအမူ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် လုလန်ရှိ  
ကို စိုက်၍ကြည့်နေလေ၏။



ထိုစဉ် စစ်သည်တော်နှစ်ဦး၊ ညှော်ခန်းဆောင်သို့ သူတို့ သုတ်လျှောက်လာကြပြီး.....

'အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်လေးနဲ့ ကြင်ယာတော်ကို ဂါရဝ ပြုပါတယ်....'

'ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး မကြာခင် ညှော်ခန်းဆောင်ကို ကြ ရောက်လာပါတော့မယ်ဘုရား'

ဟု အရှိအသေပေး၍ လျှောက်ကြားလိုက်လေသည်။

၎င်းစစ်သည်တော်နှစ်ဦးမှာ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး၏ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကျူရီနှင့်တန်ဖုတို့ ဖြစ်ကြ လေသည်။



ချင်ကျယ်တင်ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် နန်းတွင်းပညာရှိ ခြံရံလျက် ညှော်ခန်းတော်အဆောင်သို့ ကြွရောက်လာလျှင် လာချင်း အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကိုယ်ရံတော် သူရဲစောင်း စစ်သည်နှစ်ယောက်၏....

'ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ကြွရောက်တော်မူလာပါပြီ၊ အစားလုံး ဂါရဝပြုကြပါခင်ဗျား....'

ဟု အော်ပြောလိုက်လျှင်....

အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ကြင်ယာတော်၊ လူသန်ရှိ၊ နှင့်စစ် ညှော်ခန်းတော်နှစ်ယောက် အစားလုံး ဦးထောက်စာ ဂါရဝပြု လိုက်ကြလေ၏။

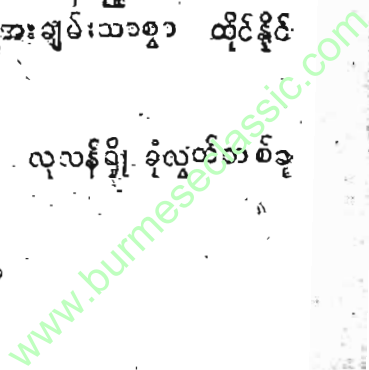
လူသန်ရှိက ဦးထောက် လက်အုပ်ချီ၏....

'ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအား ကျွန်တော်မျိုး လူသန်ရှိက ဂါရဝပြုပါတယ်ဘုရား'

ဟုပြောရာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်၌စောက်၍ နဖူးကိုလည်း ကြမ်းပြင်နှင့်ထိကပ်ကာ အရှိအသေပေးလိုက် လေ၏။

'အနာလေးလူကို ကျုပ်လည်း ဂါရဝပြုပါတယ်၊ မထိ တထံရပ်ပြီး၊ သင့်ဆုခံအား စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ထိုင်နိုင် ပါတယ်'

ဟု မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ လူသန်ရှိ ခုံလွတ်လာစဉ် မှာ ထိုင်လေ၏။



‘အားလုံးမတ်တပ်ရပ်ပြီး ခုံလွတ်တွေမှာ ထိုင်ကြပါ’

ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ အားလုံးခုံများ ပေါ်၌ ထိုင်ကြလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ သူရဲကောင်း ကိုယ်ရံထော် နှစ်ယောက်ကမူ မထိုင်ဘဲမတ်တပ်ရပ်ကာ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မတ်မတ်ကြီးပင် ရပ်၍နေလေသည်။

‘စီမံခုံလွတ်နှစ်လုံးရှိတယ်...၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ မထိုင်ဘဲ မတ်တပ်ရပ်နေကြတာလဲ’

စစ်သည်ထော်နှစ်ယောက်မှာ မထိုင်ဘဲ ရပ်နေသည်ကို မြင်၍ လုလန်ရှိက စစ်သည်ထော်နှစ်ယောက်အား လှည့်ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ကြင်ယာတော်တို့မှာ လုလန်ရှိ၏ စကားကြောင့် မျက်နှာပျက်၍သွားကြလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ကိုယ်ထော်တိုင်လည်း မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်၍သွားလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ ပညာရှိနှစ်ယောက်က မကျေမနပ်ဖြင့် လုလန်ရှိကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ကြသည်။

၎င်းပညာရှိနှစ်ဦး၏အမည်မှာ စောင်းကျူလိနှင့်ရီပေဝမ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

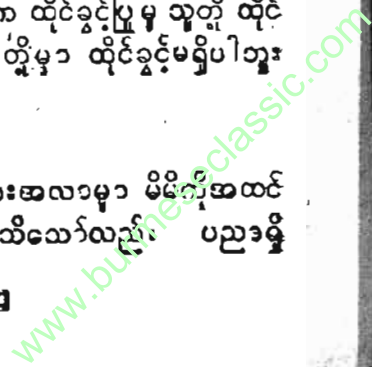
အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကိုယ်ရံထော်နှစ်ဦးမှာ မျက်စိပျက်နှာ ပျက်လျက် ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်၍နေလေ၏။

‘ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက အားလုံးကို ထိုင်ခွင့်ပြုထားတဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ဘာလို့မထိုင်ဘဲ မတ်တပ်ရပ်နေကြတာလဲ’

လုလန်ရှိက ကိုယ်ရံထော်နှစ်ယောက်အား မေးလိုက်လျှင် နန်းတုန်းပညာရှိ ကောင်းကျူလိက...

‘ကိုယ်ရံထော်နှစ်ဦးက အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ကိုယ်ရံထော်ထွေပါ၊ ကိုယ်ထော်လေးက ထိုင်ခွင့်ပြုမှ သူတို့ ထိုင်ခွင့်ရမှာပါ၊ ထိုင်ခွင့်မပြုမချင်း သူတို့မှာ ထိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး ထောက ပညာရှိလေး ခင်ဗျာ’

စောင်းကျူလိ၏ စကားအသွားအလာမှာ မိမိကိုအထင်အမြင်သေးနေကြောင်း ပါမုန်း သိသော်လည်း ပညာရှိ



အမျက် အပြင်မထွက်ရ ဆိုစကားအရ လှလန်ရှိသည် မိမိကို နှိမ်လိုက်မုန်း သိလျက်နှင့် မသိကျိုးကျွန်ပြုအာ ပြုံးလိုက်လေ၏။

ယင်းသို့ ပြုံးလိုက်ရင်းမှ လှလန်ရှိက ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ဘက်လှည့်၍....

နန်းတွင်းက စည်းကမ်းချက်တွေကို ကျွန်တော်မျိုး မသိလို့ ဘုရင်ကြီးနှင့်ထကွ၊ မြို့ကြီးသားပညာရှိ နန်းဦးလုံးကို ကျွန်တော်မျိုး တောင်းပန်ပါတယ်....

စကားဆိုတာ ပြည့်စုံအောင် ပြောရင် ပြည့်စုံအောင်လုပ် ရတယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး ကြားဖူးသားလို့ပါ....

စောစောလေး ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက အားလုံး ခုံလွတ်မှာ ထိုင်နိုင်ပါသလဲဆိုလို့ ကျွန်တော်မျိုး သူတို့နှစ်ယောက် မထိုင်ဘဲနောက်မြင်လို့ ပြောလိုက်မိတာပါ....

ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စေတနာက သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ် ရာဇာဏီသင့်မှာစိုးလို့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ဘုရင်မင်းကြီး ဘုရား-

လှလန်ရှိက လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ပူး၍ ဘုရင်မြတ် ကြီးအား ဦးညွတ်ကာ ပြောလိုက်ပေသည်။

'သူတို့ရပ်တာနဲ့ ဘုရင်ရာဇာဏီသင်မယ်ဆိုတာ ထေးထ ပညာရှိက ဘာကိုရည်ရွယ်မြီး ပြောလိုက်တာလဲ'

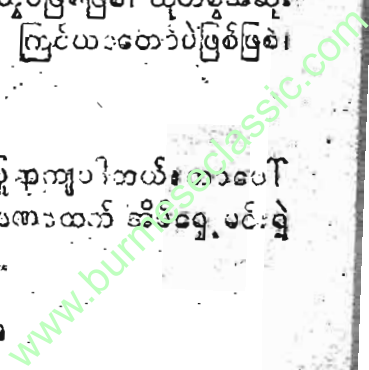
ထိုစကား ပြောလိုက်သူမှာ ပညာရှိ ခိမ်းလှေ့' ဖြစ် သည်။

'ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ စကား မိုးကြိုးထွေးလို့ အဆိုရှိပါ တယ်။ မြို့က ပညာရှိကြီးခင်ဗျား....

ဘုရင်တို့ဘုန်း မိုးလိုချိုးဆိုတာလဲ ရှိပါတယ်။ ဘုရင်က ထိုင်ဆုံ ထိုင်ပေါ့ကယ်....

မထိုင်ဘဲ ရပ်နေတဲ့လူဟာ အိမ်ရှေ့ခင်းသားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မြို့ကြီးသား နန်းတွင်း ပညာရှိတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယုတ်စွအဆုံး ပြောရရင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ ကြင်ယာတော်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပြစ်ရှိပါတယ်....

ဘုရင်မင်းမြတ်ကို မထိမဲ မြင်ပြုနာကျပါသလား၊ ဘာပေါ် ရေခဲကျော်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အာဏာထက် အိမ်ရှေ့မင်းရဲ့ အာဏာထက် မြက်နိုင်ပါဘူး....



ကျွန်တော်မျိုး၌ စကားမှားတယ်ဆိုရင် ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်မျိုးကို အပြစ်ပေးနိုင်ပါတယ်...

မမှားဘူး ဆိုရင်တော့ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး၌ ကိုယ် ရဲခင်းတိန့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။

လုလန်ရှိသည် သတ္တိခဲ ရဲရဲတောက် စာဆိုတော် တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို ဘုရင်မင်းကြီးနှင့်တကွ မြို့သူ မြို့သားများ အားလုံးကပင် သိရှိထားပြီးဖြစ်၍ လိုက်လျော ခွင့်ပြုလိုက် လေ၏။

'အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်၌ ကိုယ်ရဲခင်းတိန့် နှစ်ဦး ထိုင်ကြပါ ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ကိုယ်ရဲခင်းတိန့် နှစ်ဦးသည် ခုံလွတ်များပေါ်တွင် အသီ သီး အာသဏ အဆာက ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။

နန်းတွင်း ပညာရှိနှစ်ဦးမှစ လုလန်ရှိအား စားတော့ ဝါးတော့ မတတ် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မျက်နှာနှင့် မျက် ထောင့်များ ရဲရဲနီစွေ၍ သွားလေသတည်း။

'ဆရာလု၊ အရက်အကောင်းစားတွေနဲ့ အပြည်၊ အကောင်း စားတွေကို သုံးဆောင်ပါဦး...'

ကျုပ်၌ ညီတော် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးက ဆောင်း မွန်စွာ ညွှန်ဆိုထားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်သယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော် လေးနဲ့ ကြင်ယာတော်တို့က ကျွန်တော်မျိုးကို ဆောင်းစွာ ဆောင်းစွာ ညွှန်ဆိုခြင်းပြုပါတယ်...

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုး လျှာပြတ်မှာစိုးလို့ မသုံး ဆောင်တာကို သည်းခံတော်မူပါ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး'

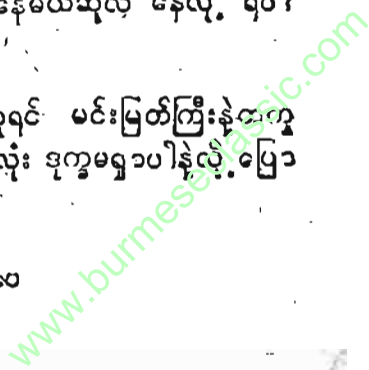
လုလန်ရှိ၏စကားကြောင့် နန်းတွင်းပညာရှိ နှစ်ဦးမှာ ခေါင်းရှုံ့၍ သွားလေ၏။

ဆရာလု... သုံးဆောင်ချင်တာကို ပြောပါ။ ကျုပ်ဆောင် ကျဉ်းပေးနိုင်ပါတယ်'

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက ဆိုသည်။

'ကျွန်တော်မျိုး အခွင့်အရေး မယူတတ်ပါဘူး၊ မစား မသောက်ဘဲလဲ လူချီ နှစ်ချီပြီး နေမယ်ဆိုလဲ နေလို့ ရပါတယ်—

ကျွန်တော်မျိုး အတွက် ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးနဲ့တကွ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသား အားလုံး ဒုက္ခမရွာပါနဲ့လို့ ပြော ချင်ပါတယ်...



ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးကို ခေါ်ရခြင်း အကြောင်းကိုပဲ အမိန့်ရှိတော်မူပါ။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည်၊ သူ့ညီတော် အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်လေးအား ထစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့စံ ညီတော်မင်းပဲ ဝါ ကိုယ်စား ပြောလိုက်ပါကွာ ဟူသော သဘောပင်ဖြစ်လေ၏။

အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်လေးက....

ဆရာလူ၊ တစ်ခုခု သုံးဆောင်ပြီး ပြောကြ ဆိုကြ ဆွေးနွေးကြရင် တောင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်....

ဆရာလူအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ခွဲ ခင်မင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ဒီက အကောင်းစား ပီတင်ဖြစ် ဝါးစိမ်းအရက် ထစ်ချက်လောက်တော့ သောက်သုံးသင့် တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

အင်မတန် တန်ဖိုးကြီးတဲ့တော်ဝင်အရက်ကို ကျွန်တော် သောက်ချင်ပါတယ်....

ဒါပေမယ့်လူ (၁၀)ဦးသောက်ရတဲ့ ဒီတော်ဝင်အရက်ကို ကျွန်တော် အနေနဲ့ တစ်ခွက်ကည်းဆိုရင်လဲ သိပ်အကြောင်း ထူးမယ်မထင်လို့ ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်တာပါ...

ဒီအိုးသေးသေးလေးဟာ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ပြောရရင် ဆင်လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ခလောင်လေးလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ....

ဒီအပြင် အကြောင်းတော့ တာမှမရှိပါဘူး။ လူကြီးမင်းတို့ပဲ သောက်ကြ စားကြ သုံးဆောင်ကြပါဗျာ။

လုလန်ရှိ၏ စကားကြောင့် အာကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရသူက ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

လုလန်ရှိ၏ စကားကို သဘောပေါက်၍ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်လေးက ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအား ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ဆရာလူက ဒီတော်ဝင် ဝါးရွက်စိမ်း အရက် သုံးစသေးလွန်းလို့ သူ့အနေနဲ့ သောက်ရမှာ မရှိပေပဲ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ တဲ့ အာနာပြီး ကျွန်တော် တိုက်တာကို ငြင်းဆိုခဲ့တယ်။

ဥဒ္ဒါ ဝါ ဒီဇင်ဘာ

အစ်ကိုတော် ဆဲဒီအလုံးမျိုးဆိုရင် အလုံး (၅၀) (၆၀) လောက် သောက်မှ စံချိန်ကိုက်မယ်လို့ ဆရာလူထု ပြောနေတယ်'

'အလို'

'ဟင်....'

'ဟာ....'

လုလန်ရှိ ကိုယ်စားရှင်းပြလိုက်သော အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်လေး၏ စကားကြောင့် ဘုရင်ကြီးနှင့်တကွ အားလုံး အံ့အားသင့်၍ သွားလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးထ....

'ဆရာလူထု ဒီအရက်အကြောင်းကို မသိလို့ပါ။ အရက်ချိုး အရက်သမား စစ်စစ်ကြီးတွေတောင် ဒီတစ်အိုးမပြောနဲ့ အိုးတစ်ဝက်တောင် ကုန်အောင် မသောက်နိုင်ကြပါဘူး....

သုံးလေးငါးခွက်တင် ဆော့ဆန် မူးမေ့ပြီး မှောက်သွားကြတာချည်းပဲ....

ဆရာလူထု အလုံးငါးဆယ်၊ မြေခက်ဆယ် ဆိုတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တဲ့သဘောမျိုး သက်ဓမ္မကနေပါတယ်....

ရွှေနန်းတော်ထဲ ပညာရှိနှစ်ယောက်တောင် မိတ်ဆွေအား ကုန်အောင် မသောက်နိုင်ကြဘူး'

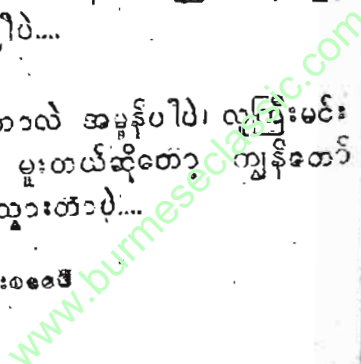
ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးထ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် လုလန်ရှိ ကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ နန်းတွင်းပညာရှိ ရီဖေ့ဝမ်းထ....

'ပညာရှိဆိုတာ ဆိုခဲစေး၊ မြစေဆိုတဲ့ စကားရှိပါသည်။ တောက် ပညာရှိလေးက ဝါးရွက်စိမ်း အကြောင်းကိုမသိနဲ့ လေးလုံးထွားလိုက်တော့ သက်သက် လူကြားလေးဖြစ်သွားတာ အားနာတယ်ဗျာ'

နန်းတွင်း ပညာရှိက လုလန်ရှိကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် အပေါ်စီးခုနေ၍ ခပ်နှိမ်နှိမ် ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်လေးနှင့် သူ၏ ကြင်ယာတော်တို့သည် လုလန်ရှိကို အားတုံ့ အားနာဖြစ်၍ သွားလေ၏။

'အေးဗျာ.... ဝါးရွက်စိမ်း အရက်အကြောင်းကို ကျွန်တော် မသိတာတော့ အမှန်ပါပဲ....

တစ်ခါမှ မသေခင်ဘူးတာလဲ အမှန်ပါပဲ၊ လူကြီးမင်းတို့တောင် သုံးလေးခွက်နဲ့ မူးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ပြောတာ အများကြီး လွန်သွားတာပဲ....





ကျွန်တော် ပြောမှား ဆိုမှားနဲ့ ထွားလုံး ကြွေးလုံးတွေ ပါသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ထပ်ပြီးစေခင်းပန်ပါတယ်...

ဒါပေမယ့် စောစောက ပညာရှိပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ပညာရှိဆိုတာ ဆိုခဲစေ၊ မြဲစေဆိုတဲ့ စကားရှိပါတယ်...

ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ဓာတ်အရာမှာပေါ့၊ စကားအရာမှာ ပေါ့ ပြောရင် ပြောသလိုလုပ်တတ်သလို၊ မှားရင်လဲမှား သလို အပြစ်ဒုဏ်ကိုခံရတဲ့သတ္တိရှိ စာပေထဲမှာ တစ်ယောက် ပါ...

အစမ်းသဘောနဲ့ အဲဒီ ဟင်အိုးတော့ ကျွန်တော်သောက် ကြည့်မယ်...

အဆယ်လို၊ မူးသွားခဲ့ရင် ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာတွေ အားလုံး မှားတယ်လို၊ ယူဆပြီး...

လူဆန်ရှိသည် စကားကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး ဝတ်ရုံ၊ ကြားမှ အညှိဆောင်ဆေး တစ်လုံးကိုထုတ်ယူ၍ ဆက်ပြော ထည့်

'ဟေ့ဒီ ဆေးလုံးညိုတာ အင်မတန်ပြင်းတဲ့ ငရဲမီး အဆိပ်ညိုဆေးလို ခေါ်ပါတယ်...

ကျွန်တော်ကို အရည်ပျော်ပြီး တိုက်လိုက်ပါ၊ လူကြီး ငင်းထို့ ကျွန်တော် အတွက် အခေါင်းစပ်စုစု မလိုပါဘူး...

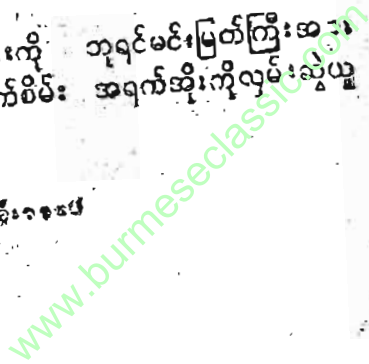
ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်သင့်ပြီး အရည်ပျော် ကျသွားပါလိမ့်မယ်...

ပြီးရင် အခိုးအငွေ့တွေဖြစ်ပြီး အလိုလို အရည်တွေ ခန်းခြောက်သွားပါလိမ့်မယ် -

နောက် ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာအဆိုင်အခဲတစ်ခုမှ မကျန်ဘဲ ပြာမှုန်လေးတွေ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်...

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ယူတာပါ၊ တစ်အိုးကို ကျွန်တော် စမ်းသပ်တဲ့ သဘောနဲ့ ဆောက်ကြည့်လိုက်ပါမယ်

လူဆန်ရှိ၊ အဆိပ်ညိုဆေးကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအား လှမ်းပေး၍ ဆော်ဝင်ဝါးရွက်စိမ်း အရက်အိုးကိုလှမ်းဆွဲယူ လိုက်လေ၏



'ဆရာလူ အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တို့တောင်းပန်ပါတယ်၊  
မိဘောင်ရင် အရက်ဟာ တစ်အိုးသောက်လိုက်ရုံနဲ့ အခန္ဓာ  
မသင့်ရင် အော့အန်မှားစေပြီး အသက်ပါ ဆုံးရှုံးတတ်  
ပါတယ်'

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကြင်ယာတော် ရိုးပေရွာအပြော  
လိုက်ရာ အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီး ချင်ဟောင်ဟိုကလည်း....

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာလူ၊ ဒီတောင်ဝါးရွက်စိမ်း အရက်  
ဟာ သာမန် အရက်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး—

အင်မတန် အတွင်းအားကောင်းတဲ့ ဝူဘန်ဂိုက်၏ ခုတ်ယ  
ဂိုက်ကျွန်းကြီး ကျိဖုန်ရိရဟာ အလောင်းအစားပြုပြီး ဝါး  
ရွက်စိမ်း တစ်အိုးကုန်အောင် သောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်....

ဒါပေမယ့် အစ်အိုးတောင် မကုန်လိုက်ပါဘူး၊ တစ်ခွက်  
လောက်အကျန်မှာ မူးမော်အော့အန်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ဖူး  
ပါတယ်—

ဆရာလူ အနံ့နဲ့ တစ်အိုးလုံး ကုန်အောင် သောက်မယ်  
ဆိုရင်တော့ ဆရာလူလဲ ကျိဖုန်ရိရလို အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်ဦး  
တယ်၊ ဆရာလူ သတိထားဖို့ ကျွန်တော် ပြောနေတာပါ'

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှလန်ရှိက....

'ကျွန်တော် တစ်အိုးကုန်မယ်လို့ မပြောပါဘူး'

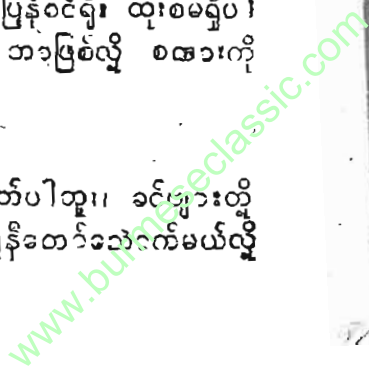
ဟုပြောလိုက်လျှင် ဘုရင်မင်းပြတ်ကြီးနှင့်တကွ အားလုံး  
သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှစ ဟင်ခနဲ ဟွာခနဲဖြစ်အောင် အံ့ဩ၍သွား  
ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကောင်းကျုလိက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်  
စောလိုက်ပြီး—

'တောက်ပညာရှိလေးခင်ဗျာ.... ခင်ဗျား စောစောက  
ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ကျုပ်တို့ ကြားလိုက်ပါတယ်၊ တစ်  
အိုးလောက်တော့ စမ်းသောက်ကြည့်မယ်ဆို.... ဘယ်နှယ်  
စကား၊ မတည်မကြည်နဲ့ ပညာမဲ့တစ်ယောက် ပြောသလို  
ပြောနေရတာလဲ....

'ပညာရှိ တစ်ယောက်ရဲ့ စကားဟာ ဆင်စွယ်လိုရှိရပါ  
မယ်၊ ဆင်စွယ်ဆိုတာ ထွက်ပြီးရင် ပြန်ဝင်ရိုး ထုံးစံမရှိပါ  
ဘူး၊ ဘောဇာ ပညာရှိလေးက ဘာဖြစ်လို့ စကားကို  
အလောင်းဘလဲ ပြောနေရတာလဲ'

'ကျုပ်ပြောတာ အစ်အိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့  
နားကြားလို့လျှင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်သေခင်မယ်လို့



၆၆) ဣ ရာဇဝင်တို

ပြောတာက အလုံး(၅၀)နဲ့ (၆၀)ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ စကားကို ဘာလောင်းဘဲ မပြောတတ်သလို... လူတစ်ဖက် သားကိုလည်း နှိမ်သလို ချိုးသလို မပြောတတ်ပါဘူး...

'လူကြီးမင်းဟာ နန်းတွင်းက ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုးကွယ် တဲ့ ပညာရှင် တစ်ယောက်ပါ။ အစ်ကိုကြီးကောင်းဟာ ပညာရှင်တစ်ယောက်ဆိုရင် ကျုပ်စကား အစအဆုံး နားထောင်ပြီးမှ မှူးတူကံကိုတောင်းပြီး ကျုပ်ကို ဆုံးမသင့်ပါတယ်...'

'ကျုပ် ဘေးစာအပြောတဲ့ စကားထဲမှာ အပြည့်အစုံ ပါပြီးသားပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မဆင်မခြင် ပြောနေရတာလဲ၊ ကျုပ်ဘေးကို ကျုပ်ဘယ်အောင်မှ မဖျက်တတ်ပါဘူး...'

'အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ကြင်ယာတော်တို့က ကျုပ် အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ တားမြစ်နေတာကို ကျုပ် မေးလေး စားစား အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ အခုပဲ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ အချက်တစ်အိုးကို ကုန်အောင် သောက်ပါမယ်'

ဟုဆိုပြီး၊ အချက်အိုးကို တစ်ဝက်ကုန်အောင် မော့နှိပ် ထောက်ချလိုက်လေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်ထကူ အိမ်ရှေ့မင်းသား၊ ၎င်း၏ ကြင်ယာကော်နှင့် စစ်သည်တော်နှစ်ဦးတို့မှာ စိုးရိမ်ကြီးဖြင့် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူး၍ နေကြလေ၏။

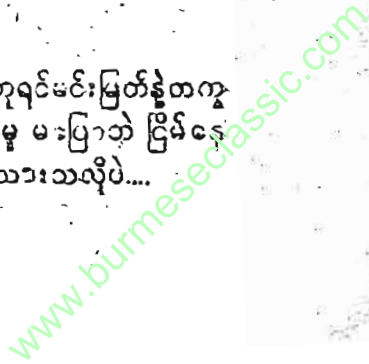
ကောင်းကျလိက လူလန်ရှိ၏ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

'တောက ပညာရှင်လေး... ခင်ဗျား ဆက်သောက်လို့ ရသေးလား၊ မရတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကတိအတိုင်း ကျုပ်တို့အ ခင်ဗျားအဆိုပဲနဲ့ ခင်ဗျားကို အခုည့်ဖျော်ပြီး စိုက်မှာနော်'

ဟု မနာလို မရွံစိမ့်သောအကြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

'ဒီမယ် အစ်ကိုကြီးကောင်း... ခင်ဗျား ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ပါ။ ကျုပ်တစ်ချိန်လုံး ခင်ဗျားအသံချည်း ကြားပါတယ်...'

'ခင်ဗျားထက်လဲ အာဇာနည်တို့ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ထကူ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးကောင်မှ ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ မရိုးသားသလိုပဲ...'



'ပြီးတော့ ခင်ဗျာရဲ့ မျက်ဝန်းအရိပ်ထဲမှာလဲ ကျုပ်ကို သေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပျော်ဝင်နေသလို မြင်နေရတယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောဖို့ ရွှေနှုန်းတော်ကို ထောက်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး...'

'ကျုပ်ကို ခင်ဗျား စော်ကားတာ များနေပြီ။ ကျုပ်ကို ရိုင်းတယ်လို့ မထင်နဲ့... နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျားအသံထွက်လျှင်တော့ ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားပဲ ပါးစပ်ကို ဖနောင့်နှံပိတ်ပြီး တားထားရလိမ့်မယ်'

'ဘာကွ'

ကောင်းကျူလီသည် ရုတ်တရက် ဒေါသများ ပေါက်ကွဲ ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ ဆောင်ခေးအိမ်အတွင်းမှ ခေးလွတ်ချွမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက ကောင်းကျူလီ၏ခေးကိုင်လက်ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး--

'ဆရာကောင်း...သည်းခံပါ'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

'အခုလို အစ်ကိုကောင်းကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာဟာ အမှန်တော့ ရိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မှန်သားပြင်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြရင် မှန်သားပြင်ထဲ အဆုပ်လဲ ပြန်ပြီး ပြုံးပြုတ်တဲ့ သဘောရှိသလို... မဲပြ ရိုင်းပြရင်လဲ မှန်သားပြင်ထဲက အရုပ်ဟာလဲ မဲပြ ရိုင်းပြုတ်တဲ့ သဘောရှိပါတယ်...'

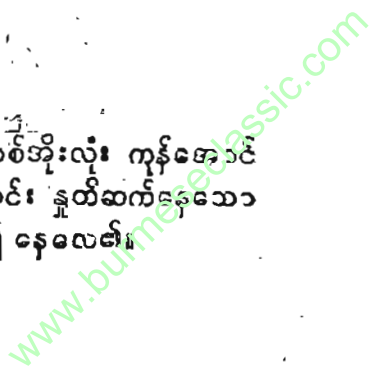
'စီသဘောကို လူကြီးမင်း၊တို့ နားလည်ရင် ကျွန်တော် ကိုလည်း နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အဘယ်၍ နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိရင်တော့ ကျွန်တော် ကို အပြစ်ပေးချင် ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် ပြန်လွတ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ကို ပြန်လွတ်လိုက်ပါ။ ပွင့်နေတဲ့ ဘယ်တံခါးပေါက်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဆေးဆေးဆေးဆေး ထွက်သွားပါ့မယ်'

လှလန်ရှိသည် အရက်တစ်အိုးလုံးကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်ခေးတို့ကို ခူးထောက်ဦးညွတ်ကာ--

'ကျွန်တော် ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ'

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်လေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးမှာ အရက်တစ်အိုးလုံး ကုန်အောင် သောက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ခွင့်တောင်း နှုတ်ဆက်နေသော လှလန်ရှိကို ကြည့်၍ ထိတ်လန့်အံ့ဩ၍ နေလေ၏။



၃၆၆ ဦးစိုးထိန်း

အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် သူ၏ ကြင်ယာအဘိဏ္ဍိတလည်း  
ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကဲ့သို့ လှလန်းရှိအား အံ့ဩမင်တက်မိ  
နေကြလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီး၏ ကြင်ယာအဘိဏ္ဍိတ...

'ဆရာလှ ဘယ်နှယ်နေလဲ'

ဟု မေးလိုက်၏။

'အာကိုပြောစကားလဲ သခင်မ'

ဟု လှလန်းရှိ မေးလိုက်သည်။

'မမေးဘူးလားလို့ မေးတာသာပါ'

'ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အမေ့မဖြစ်ပါဘူး သခင်မ'

'အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာရှင်'

'မအံ့ဩပါနဲ့ ကျွန်တော်ကတိအတိုင်း တစ်အိုးကျန်အောင်  
ကျွန်တော် သောက်ပြုပြီးပါပြီ...'

ကျွန်တော်ကို အပြစ်မယူဘဲ ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင် ကျေးဇူး  
ပြုပြီး အရက်အိုး အလုံးငါးဆယ်ဖြစ်ဖြစ် ခြောက်ဆယ်ဖြစ်  
ဖြစ် ထုတ်ပေးပါ...'

ရှောင်လွှဲကို စိန်ခေါ်ထူ (၁၀၀၀၀၀၀၀) ၃၆၇

ကျွန်တော် ကျန်အောင် သောက်ပြုပါ့မယ်၊ အဲဒီလို  
သောက်ပြုပြီးလို့ ကျန်တော် ပြောတဲ့စကားထဲမှာ အများ  
တစ်စုံတစ်ရာ ပါခဲ့လို့ရှိရင်လဲ ကျွန်တော်ကို ဆက်ပြီး  
အရေးယူနိုင်ပါ့မယ်...'

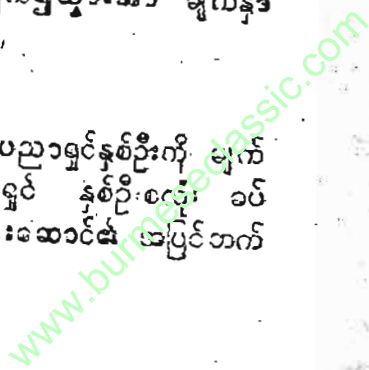
တစ်ခုထော့ ကျန်တော် ကြိုတင်ပြီး တောင်ပန်ထားပါ  
စေ...'

အဲဒါက အခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စမှာ  
အခြားလူ ဝင်စွက်ဖက်တာမျိုး ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး...'

ဆိုက်တဲ့လူနဲ့ပဲ ကျန်တော် စကားပြောချင်ပါတယ်'

ဟု လှလန်းရှိက ကောက်ကျွတ်လို့ ခိုဖယ်ခံရတဲ့ ရည်  
ရွယ် ကြည့်ရှုကာ အပြာလိုက်သောကြောင့် စောင်းကျွတ်  
နဲ့ ခိုဖယ်ခံရတဲ့ အရှက်ကြီးမျက်နှာသွားအာ မျက်နှာ  
မျှား နီမြန်း၍ သွားလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် ၎င်း၏ ပညာရှင်နှစ်ဦးကို ချက်  
ချီပြု၍ နှင်လိုက်ရာ နန်းတွင်းပညာရှင် နှစ်ဦးလုံး ခပ်  
ရှက်ရွက်၊ ခပ်ကုတ်ကုတ်ဖြင့် ညှော်ခန်းအောင်၏ အပြင်ဘက်  
သို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။



၃၆၈ **■** ရဲမင်းဟိန်၊

ကျွန်တော် အခုလို တောင်းဆိုလိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနဲ့တကွ ဆွေထော် မျိုးတော်တို့ ကျွန်တော်မျိုးကို တယ်လို့မှ မထင်ပါနဲ့....

သူတို့ဟာ ပညာရှိ၊ ပညာရှင်တွေမှန်ပေမယ့် စကားအရာမှ လိမ္မာပါးနှင့်မူကင်းပြီး တစ်ဖက်သာအပေါ် ချိုးနှိမ်ချင်တဲ့ သူတို့ရဲ့ မာနတဆူးဘူးကြောင့် စကားဝိုင်းလဲ ပျက်သွားနိုင်ပါတယ်....

ပြီးတော့ အချင်းချင်းလဲ မခံချင်စိတ်နဲ့ စကားရန်ပွားခြင်း အမှုမျိုးလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်....

ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်တော်မျိုး ခုလို တောင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်တာပါ....

တကယ်တော့ ကျွန်တော်မျိုးဟာ တောသား ဆိုတာမှန်ပါတယ်....

ပညာရှိ ပညာရှင်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်ကို ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်မပြုပါဘူး....

ယုံလဲမယုံကြည်သေးပါဘူး၊ စောစောက အပြင်ကိုထွက်သွားကြတဲ့ အစ်ကို ပညာရှိ နှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုး အနေနဲ့ မကျေနပ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ မင်းကြီး

ရှေးဦးစင်ကို စိန်ခေါ်သူ (ဇာတ်သိမ်းပိုင်း) **■** ၃၆၉

လုလန်ရှိ ယင်းသို့ပြောဆိုလိုက်လျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး  
စ....

‘ဆရာလုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ မကျေနပ်  
စာလဲ’

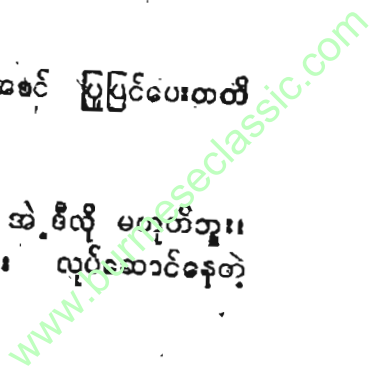
ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးဟာ ပွင့်ထူးပေမယ့် မမြင်တတ်တဲ့ အကန်းတွေနဲ့ သိပ်မခြားသလို ဖြူစင်အောင် စားရမယ့် သူတို့နှလုံးသားတွေကလဲ တကယ်တန်းကျတော့ ဖြူစင်တဲ့ ဒယ်အိုးပင်လို မည်းနေတာကို ကျွန်တော်မျိုး အကဲခတ်မိလို့ပါ....

အရှင်မင်မြတ်၊ လူဆိုတာ အထူးသဖြင့် ပညာရှင်တွေဟာ ကိုယ်တိုင် နှလုံးသားဖြူစင်ရပါတယ်....

လူဘိုင်းကိုလဲ နှလုံးသားဖြူစင်အောင် ပြုပြင်ပေးတတ်ရပါတယ်....

အခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အလိုလိုက် သူ့အကြိုက်ဆောင်ပြီး လုပ်ဆောင်နေတဲ့



၃၇၀ မင်းကြီးတန်း

အတွက် သူတို့ဟာ ပြည်သူ့အတွက် ပျားရည်အိုးနဲ့မတူဘဲ အဆိပ်အိုးနဲ့ တူနေတာဟာ မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာတစ်ခုပဲ ပါပဲ မင်းကြီး...

ကျွန်တော်မျိုး အခုလို ပြောနေတာဟာ သူတို့ကိုလိုလို ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး...

နိုင်ငံ ပြည်သူတွေနဲ့ အရှင်မင်းကြီးတို့ အကျိုးစီးပွား အတွက် ကျွန်တော်မျိုး သတိပေးပြောကြားနေခြင်း ဖြစ်ပါအယ်...

အရှင်မင်းနဲ့အတူ ဆွေတော် မျိုးတော်တွေ ကျွန်တော်ကို ခေါ်လာတဲ့ အကြောင်းပြောပါ...

ကျွန်တော်မျိုး တာဆောင်ရွက်ပေးရလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး

လူလန်ရှိသည် စကားကိုအရှည်ကြီးပြောလိုက်ပြီးနေခက်ရပ်လိုက်လေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် သူ့ညီတော် အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီးနှင့် ဝယ်မတော် ရိပေဇ္ဇာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် လူလန်ရှိသက်လှည့်၍...

ရှောင်မင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (ဘာစီသံမီးပိုင်း) ၃၇၁

'ဆရာလူ အရက်သုံးဆောင်နိုင်သေးတယ် ဆိုရင် သုံးဆောင်ပါဦး'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က ကတိအတိုင်း အရက်အိုးငါးဆယ် သို့မဟုတ် ခြောက်ဆယ် ထုတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်မျိုး သောက်ပါဦးမယ်'

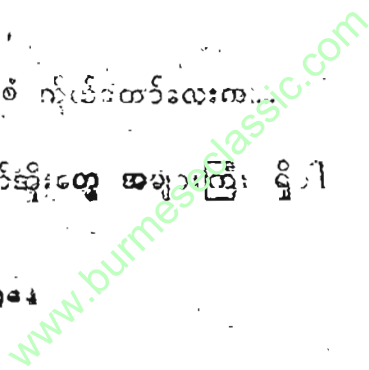
အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးသည် သူ့ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးကို မျက်ရိပ်ပြုလိုက်ရာ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးသည် ညွှန်ခန်းဆောင်မှ ထွက်သွားကြလေ၏။

အထန်ကြာသည်အထိ ကိုယ်ရံတော် နှစ်ဦးမှာ ညွှန်ခန်းဆောင်သို့ ပြန်ရောက်မလာသဖြင့် အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်လေးကို မင်းကြီးက...

'ညီလေး၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရံတော် နှင့်ယောက်က ခုထိပဲနိမ့်မရောက်လာသေးပါလား၊ မြေတိုက်ခန်းထဲက အရက်အိုးတွေကုန်နေလို့လား'

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်လေးက...

မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ အရက်အိုးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ် နောင်တော်...



၂၅၂။ ရဲစီးတိန်၊

နှစ် နှစ်ဆယ်သောက်လို့ မကုန်နိုင်အောင် ညီတော် သိမ်းဆည်းထားပါတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

လူလန်ရှိသည် ‘ဟက်’ ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘သူတို့ ခုလို ကြာနေတာ ဆခြားကြောင့် မဟုတ်ပျိုဘူး အစ်ကိုအောင်းဆိုတဲ့ ပညာရှင်နဲ့စကားပြောနေကြလို့ ကြာနေတာပါ....’

အစ်ကိုရို အတော့ စကားနည်းပေမယ့် ဉာဏ်မျှားပါ တယ်....

ကိုယ်ရဲတော် နှစ်ယောက် ပြန်ဆောက်လခရင် ကျွန်တော် မျိုး အရက်အိုး တစ်လုံးချန်ပြီး ကျန်တာတွေ အကုန်လုံး သောက်ပါဦး’

ဟု ပြောလိုက်အပြီးမှာပင် ကိုယ်ရဲတော် နှစ်ယောက် ညှော်ခန်းဆောင်သို့ ဝင်ဆောက်လာကြလေ၏။

ပြီးနောက် အရက်အိုး ခြောက်ဆယ်ကို စားဖွဲ့ပေါ်တင် လိုက်သည်။

ရှေ့ခင်လင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (ဇေဇာတ်သိမ်းပိုင်း) ၂၇၃

‘ဆရာလူ၊ သေခက်နိုင်သလောက် သောက်ပါ၊ မနိုင်ရင် ချန်ထားလိုက်ပါ’

ရိပေရှားက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဟု ဆိုကာ လူလန်၊ အရက် အိုးပေါင်း ငါးဆယ့်ကိုး လုံးကို ကုန်အောင်သောက်ပြုလိုက်ရာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် တကွ ဆွေတော် မျိုးထော်အားလုံး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံ ပြူးဖြစ်ကာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားလေ၏။

‘ဆရာလူ၊ ဟအယ်မမူးဘူးလား၊ မိုးပေါ်စ တန်ခိုးရှင် တန်ခိုးရှင် နတ်သကြားတွေတောင် အရက်အိုး ငါးလုံးကုန် အောင် သောက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး ဗျာ...’

တကယ်ကို အံ့ဩစရာအောင်းတဲ့လက်တွေ့လုပ်ရပ်တစ်ခု ပါပဲ....

ဟု အိပ်ရွှေ ကိုယ်တော်လေးအ အံ့ဩ ဘနန်း ပြော လေ၏။

ဘုရင်မင်းကြီးက ကျန်နေသော အရက်အိုးကို လက်ညှိုး ထိုး၍....



၃၇၄ ၂၂ ရံဝေးတိန်

'ဒီအရက်အိုးက ဘာဖြစ်လို့ ချန်ထားရတာလဲ... ငြောက်၊ သိပြီ သိပြီ...'

ခစခစက ဆရာလှ အင်္ဂုဏ်တစ်ဆိုး သောက်ထားခဲ့ ပြီးပြီပဲ၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်...'

ခစခစက ဆရာလှ သောက်ထားတဲ့ အရက်အိုးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင်၊ အိုးပေါင်း ခြောက်ဆယ်တိတိပဲ...'

ဒါကြောင့် ဆရာလှက ဒီအရက် တစ်အိုးကို ချန်ထား တာကိုး...'

ဟု ဆခစခပေါက်စွာပြောလိုက်ရာ လှလန်ဦးက လက် ကို ထာ၍ ခေါင်းကို ရမ်းပြုလိုက်ပြီးလျှင်...'

'ဒီတစ်အိုးက အန္တရာယ်ရှိလို့ ကျွန်တော်မျိုးမသောက်ဘဲ ချန်ထားလိုက်တာပဲ...'

သောက်လိုက်ရင် ချက်ချင်း ကျွန်တော်မျိုး သေဆုံးပါ လိမ့်မယ်'

'ဘယ်လို၊ ဒီအရက်အိုးလဲ၊ မြေတိုက်ခန်းက အရက် အိုးပါပဲ...'

ဘဝမှ ထွေးခြားပါဘူး ဆရာလှ၊ အဆင့်တူ တန်းတူ အချိန်အတူနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး မြေကြီး ထူပူရှိန်နဲ့ ချက်လုပ် ထားတဲ့ အရက်အိုးပါပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ် မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုး အဲဒီကိစ္စကို ငြင်းပါဘူး...'

ဒါပေမယ့် ဒီအိုးထဲမှာ အဆိပ်တစ်မျိုး ပါနေလို့ ကျွန် တော့မျိုး မသောက်ဘဲ ထားခဲ့တယ်ပါ'

'အလို'

'အို'

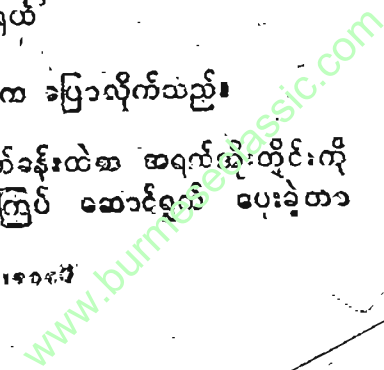
'ဟာ'

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်တကွ အားလုံး အာမေဇိတ် ဖြစ် ကြပြီးလျှင် ထိတ်လန့် အံ့ဩသွားကြလေသည်။

'မဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆရာလှရယ်'

အိမ်ရှေ့ကိုယ်အော်လေးက ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မြေတိုက်ခန်းထဲက အရက်အိုးတိုင်းကို ညှိတော် ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ် ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့တာ



ပုဂံ၊ အလိုပီတစ်မျိုး ပုဂံတယ်ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာလဲ့....

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် လူလန်ရှိ သည်

ထဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ထိုသို့လူလန်ရှိ ရယ်မောလိုက်ခြင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ် ကြီးနှင့် ဆွေခတ် မျိုးတော်တို့၏ မှူး၍ ရယ်မောသည်ဟု ထင်ကာ ပျော်ရွှင်နေကြလေ၏။

‘အရှင်မင်းကြီး မယုံလို ဝိစကားမျိုး ပြောတော့ပုဂံ၊ ဒီအရက်အားလုံးကို ကျွန်တော်မျိုး ချက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ရံထော် နှစ်တော်နှစ်ယောက် ဆောက်ဖာပြီး ဒီစားပွဲ ပေါ်ပေးလိုက်တာပုဂံ....’

ပြီးမှ အရှင်မင်းမြတ်တို့ ရှေ့မှာ တစ်အိုးပြီး တစ်အိုး သောက်ပြတာပုဂံ၊ ကျန်တဲ့ တစ်အိုး ကျွန်တော်မျိုး မသောက်ဘဲ အရှင်မင်းကြီး၍ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဒီအတိုင်း ချန်ထားခဲ့ပါတယ်....

အဲဒီ အရက်အိုးကို ကျွန်တော်မျိုး ကိုင်တာ မင်းကြီး မြင်မိပါသလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မင်းကြီးက....

‘မမြင်ပါဘူး၊ ကျုပ်လက်နဲ့ ကိုင်ထားတာပဲ’

ဟု မင်းကြီးအ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေကြားလေ၏။

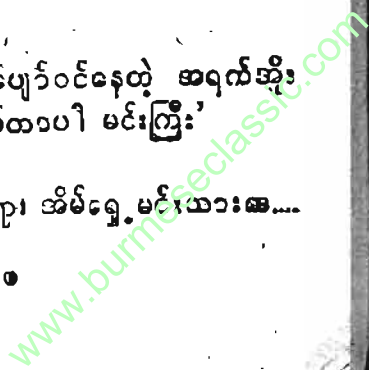
အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ကြင်ယာတော်တို့သည် လည်း စောင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်တို့ ထည်လည်းကောင်း၊ လူလန်ရှိ၏ အခြေအနေကို အကဲ ခတ်ကဲစ ဝောင်းကြည့်နေကြလေ၏။

ယင်းတို့၏စိတ်ထဲတွင် လူလန်ရှိ မှူးပြီး အရက်ကြောင့် ကြောင့်စား ပြောနေသလော....

သို့မဟုတ် ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းအမှန်နှင့် ပြောနေသလော ဆိုသည့် အကဲခတ်ကြည့်သူ၏ လေ့လာနေခြင်း ဖြစ်ပေ ထည်။

‘အဲဒါကြောင့် အဆိုပဲတွေ ပျော်ဝင်နေတဲ့ အရက်အိုး ကို ကျွန်တော်မျိုး မသောက်ဖြစ်တာပါ မင်းကြီး’

ဟု လူလန်ရှိ၏ ပြောလိုက်ရာ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားက....



'ဒါဖြင့် ကျွန်တို့ ဗီထင်အိုးကို ကျွန်တော် သေခက်မယ်'

ဟုဆိုကာ မင်းကြီးဆီမှ အရက်အိုးလှမ်းယူ၍....

'နေခင်တော် ကျွန်တော်သောက်မယ်'

ဟုဆိုကာ အရက်ကို သောက်မည်အပြု... လူလန်ရှိ၊  
က....

'သေခက်ပါနဲ့ ကိုယ်တော်သေး၊ ပြန်ချလိုက်ပါ'

ဟု လူလန်ရှိ၊က ဟန်တားလိုက်သောအခါ၊ မင်းကြီး  
က....

'ညီတော် မသောက်ရင် ကျုပ်သောက်မယ်'

ဟုဆိုကာ အိမ်ရှေ့မင်းသားထံမှ အရက်အိုးကို လှမ်းဆွဲ  
ယူလိုက်သည်။

လူလန်ရှိ၊က လက်ကိုကာ၍...

'အရှင်မင်းကြီးလည်း မသေခက်ပါနဲ့'

ဟုပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း....

'အရှင်မင်းကြီးနဲ့ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော် သေး တို့ ဟာ  
တိမ်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတဲ့ အင်မကန်မှ ဂုဏ်သဒေ  
ရှိပြီ။ တန်ဖိုးကြီးမေးသတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြပါ  
တယ်....

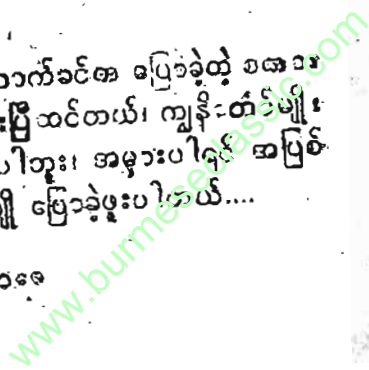
'အရှင်မင်းမြတ်နဲ့ အိမ်ရှေ့စံ နှိပ်စက်လေးတို့ အသက်  
ဆုံးရှုံးသွားမှာကို ကျွန်တော်မျိုး မလိုလားပါဘူး၊ အမှန်  
မီအရက်ကိုသောက်ပြီး သေသင့်တာက နန်းဘွင်ပညာရှိ  
ရိဖေ့ငမ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဟု လူလန်ရှိ၊ ရုတ်တရက် ကောက်အောင်အာ ပြော  
လိုက်သဖြင့် မင်းကြီးနှင့်တကွ ဆွေထော် မျိုးတော်တို့  
ထိတ်လန့်အံ့ဩ၍ မယုံကြည်နိုင်သောက်အခင် ဖြစ်၍ သွား  
လှေ၏။

'ဆရာလူ - အဆွေတော် မူးနေပြီထင်တယ်'

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် လူလန်  
ရှိ၊ကို ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်မျိုး အရက်မသောက်ခင်က ပြောခဲ့တဲ့ စကား  
တွေကို အရှင်မင်းကြီး မေ့သွားပြီထင်တယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး  
ပြောတဲ့ စကားထဲ အမှားမပါပါဘူး၊ အမှားပါရင် အပြစ်  
ဒက်ချီ မြင့်ပါလို့ ကျွန်တော်မျိုး ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်....



ကျွန်တော်မျိုးပြောတဲ့အတိုင်း အရှင်မင်းကြီး ဆောင်ရွက်ကြည့်ပါ။ အစ်ကိုကြီးရီကို ခေါ်လိုက်ရင် အပြေပေါ်လာလိမ့်မယ်'

ဟုပြောလိုက်ရာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးလည်း နန်းတွင်းပညာရှိ ဆောင်ကျွန်လိနှင့် ရီဖေ့ဝမ်ကို သွားခေါ်ခဲ့ချိန်ကိုယ် ရဲတော်နှစ်ဦးအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသတည်း။

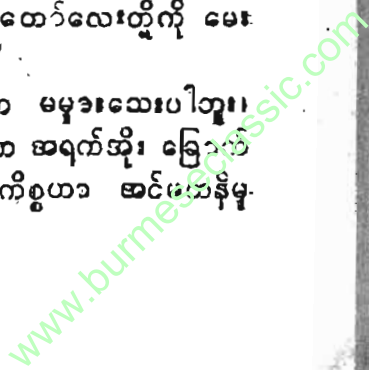


ထူးဆန်းသော လူထန်ရှိ၏ ပညာရပ်များ

'အရှင်မင်းကြီးနဲ့တက့... ကျွန်တော်မျိုးကို ဆောင်ကြဉ်းခေါ်ဆောင်လာကြတဲ့ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ကြင်ယာတော်တို့ အားလုံး မြင်ကြတဲ့ အတိုင်းပဲ... ကျွန်တော်မျိုး ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့အနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှားတစ်စုံတရာ ပြုမူခဲ့တာများ ပါပါသလား... ခင်ဗျာ'

လူလန်ရှိက ကိုယ်ရဲတော်နှစ်ဦးထွက်သွားပြီး၊ နောက်ပိုင်း၌ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် ကိုယ်တော်လေးတို့ကို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုထိတော့ ဆရာလူ အဖိုင်းက မမှားသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားစရာဖြစ်နေတာက အရက်ဆိုး ခြောက်ဆယ်ကုန်အောင်သောက်ပြီး မမှူးတဲ့ကိစ္စဟာ အင်မတန်မူးထူးဆန်းနေပါလိမ့် အဆွေတော်....



ဒါဟာ သာမန်လူတွေကို မဆိုထားနဲ့၊ အရက်သမားကြီး အယောက်(၇၀)ယောက်ရင်ခတင် မူးမော် အော့အန်ပြီး လဲသွားနိုင်တဲ့ သဘောရှိပါတယ်။ အဆွေတော်တစ်ယောက် မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို စဉ်းစားမရခင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက လုလန်ရှိကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

လူတိုင်းမှာ စိတ်တန်ခိုးတွေရှိပါတယ် မင်းကြီး၊ စိတ်နဲ့ စိတ်ရင်ပဲ ခြားချင် ခြားပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ကို ပိုင်နိုင်တဲ့ တယ်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဆို မိမိဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စကို အလွယ်တကူနဲ့ စွမ်းဆောင် အောင်မြင်နိုင်အောင်လဲ လုပ်ဆောင်လို့ ရပါတယ်။

ကျွန်တော်မျိုး အခု အရက်မူးနေပါကယ်၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးကလဲ သိနေပါတယ်။

အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စိတ်တန်ခိုးကို လျော့ချ လိုက်မယ်ဆိုရင် ချက်ချင်း အော့အန်လဲကျပြီး အရှင်မင်းကြီးတို့ပြောသလို သေဆုံးသွားနိုင်ပါတယ်။

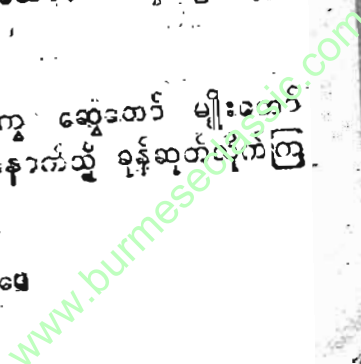
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စိတ်တန်ခိုး စွမ်းဆောင်ရည်တွေ မူးမော်အော့အန်နေနိုင်တဲ့ အရက်ရဲ့ အခိုးအငွေ့တွေကို အဆန့်ခြားပြီး စိတ်တန်ခိုးဆွဲစွမ်းအင်နဲ့ အာဇာနည်မင်းရဲ့ မမူးမော်မော့အော့အန်တဲ့ စကားပြော နေနိုင်တာပါ။

နောက်တစ်ခဏကြာမှာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကိုယ်ထဲကို ဆောက်နေကြတဲ့ အရက်အခိုးအငွေ့တွေဟာ ပျက်ပြယ်သွားတော့မှာပါ။

အဲဒီအခါကျရင် လူ့အောင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ကျွန်တော်မျိုးပြန်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

လုလန်ရှိသည် ဤသို့ ပြောလိုက်ပြီး မိက်ကို ခက်မျှ တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းချုပ်လိုက်ရာ အစီအစဉ်အခိုးအငွေ့များသည် မျက်လုံးအစုံတို့မှသည် ကောင်း၊ နားနှာခေါင်း၊ တို့မှလည်းကောင်း ထူးဆန်းစွာ အငွေ့တန်းများ၊ ထွက်ပေါ်အန်ထွက်လာတာ ညှို့ခန်းဆောင် အတွင်း၌ ပျံ့နှံ့လွင့်ပျံ့၍ မနေတော့သည်။

အရှင် မင်းမြတ်ကြီးနှင့် တကွ ဆွေးနာ မျိုးတော်တို့သည် ထိတ်ဆန့်အံ့ဩကာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြလေ၏။



၎င်းတို့၏စိတ်ထဲကွင် စုန်းတောက်သကဲ့သို့ လှလန်ရှိကို ထင်မြင်ယူဆကာ လန်သွားခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

'အရှင်မင်းကြီးနဲ့ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ ခင်ဗျား၊ မလန်ကြပါနဲ့--

ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဒွါရအပေါက်က ထွက်နေတဲ့ အရက်နဲ့ အခိုးအငွေတွေဟာ အန္တရာယ် မရှိပါဘူး....

ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် မူးမော်ခစတဲ့ အခိုးအငွေတွေ ဆက်ပြီး ထုတ်လွှတ်လိုက်တာပါ....

မကြွေကော်ကြပါနဲ့၊ အခု ကျွန်တော်မျိုး ကိုယ်တိုင် မူးမော်ခြင်းမရှိဘဲ၊ လူကောင်း ဝဏ္ဏတိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ် သွားပါပြီ....

ဘုရင်မင်းမြတ်စေတနာရှိလို့ နောက်ထပ် အရက် အလုံး (၁၀၀) တိုက်လဲ ကျွန်တော်မျိုး ယောက်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး'

လှလန်ရှိက အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ရာ၊ ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်လေးတို့သည်....

'ယုံကြည်ပါတယ် အဆွေတော်၊ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ ယုံကြည်သွားပါပြီ'

ဟု သံပြိုင် ပြောလိုက်ကြလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ညှော်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်ဝင်လာကြလေသည်။

အရှင်မင်းကြီးနဲ့ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်လေးတို့ အပြင် အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ကြင်ယာတော်တို့ကို ကျွန် တော် ဂါရခ ပြုပါတယ် ခင်ဗျား'

ဟု ပြောကာ ခူးထောက်၍ ပညာရှိ နှစ်ယောက်နှင့် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးတို့က အရှိအသေပြုလိုက်ကြပြီး....

'ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးက အခေါ်တော် လွှတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ လာရောက် စေားခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

ဟု ဆောင်းကျူလိက ခူးလေးညွတ်၍ဆိုသည်။

ရီဖေ့ဝမ်ဆယ့် လူ့အောင်းပတီ အတိုင်း ရှိနေသော လူလန်ရှိကြည့်ကာ ထိတ်လန့်အံ့ဩနေလေ၏။

‘စီအဆဆေတော် ပညာရှိလေး လူလန်ရှိကြ ဆရာရီကို ခေါ်လိုက်ပါဆိုလို့ ခေါ်လိုက်တော့ပါ’

‘ဟု မင်းကြီးဆပြောရင်း လူလန်ရှိဖက်လှည့်၍....

‘ဆရာလူ၊ ဆရာမေ ချောင်းလားပါပြီ၊ မေးစရာရှိ ပြော စရာရှိတာ ပြောနိုင်ပါတယ်’

ဟု ဆက်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

လူလန်ရှိသည် ရီဖေ့လျှံအား ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ....

‘ဆရာဝမ်ကို ကျွန်တော် ဝါရဝပြုပါတယ်။ စကားပြော ချင်တယ်ဆိုတာက ဆခြားမရှိပါဘူး....

မေးစရာရှိတယ်ဆိုတာကတော့ ဆကြောင်းရှိပါတယ်။ စီလိုပါဆရာဝမ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မသောက်ဘဲ ချွန် ထားတဲ့ ဟောခီ အရက်အိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ခေးစရာရှိလို့ပါ’

‘အဲဒီ အရက်အိုးက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမေးစရာရှိ လို့လဲ’

ရီဖေ့ဝမ်က မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မေးမယ်ဆိုရင် ကြာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ မမေးတော့ဘူးဗျာ....

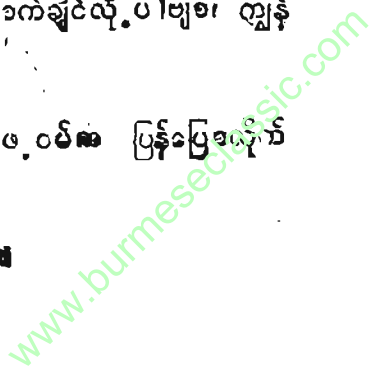
ချွန်ထားတဲ့ အရက်အိုးနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ် ညှော်ခံပါ ရစေ....

မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ် သေခက်ပါလို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ် ခံပါတယ်’

လူလန်ရှိက ပြောလိုက်ရာ၊ ရီဖေ့ဝမ်သည် ထိတ်လန့်၍ သွားစာ နေခက်သို့ မြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်လေ၏။

‘ကျွန်တော် အရက် မသောက်ချင်လို့ပါဗျာ၊ ကျွန် တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ....

အသံ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ရီဖေ့ဝမ်က ပြန်ပြောလိုက် စသည်။



'အရှင်မင်းကြီး၊ ဒီအရက်အိုးနဲ့ပထိသက်ပြီး တစ်အိုးလုံး မသောက်နိုင်တာတောင် တစ်ခွက်လောက်တော့ ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ အမိန့်တော်နဲ့ သူ့ကို သောက်ခွင့်ပြုပေး စေချင်ပါတယ်'

လူလန်ရှိက ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအား ဦးညွှတ် ဝါရဝပြု အစ ပြောလိုက်လေ၏။

'ဆရာရီ၊ ဆရာလုဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပါ...'

သူနဲ့ တိုင်ပင်စာလဲ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ သူ့ဆန္ဒ ပြည့်အောင် အစခွက်လောက်တော့ သောက်လိုက်ပါ'

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက ရီဖေ့ဝမ်ကို မေတ္တာရပ်ခံ၍ ပြော ချက်ရာ....

'ကျွန်တော်မျိုး သောက်လို့မဖြစ်လို့ပါ မင်းကြီး၊ ကျွန် တော်မျိုးအရက်နားထားလို့ပါ'

'ဘာ ခင်ဗျား၊ ဓနောကပဲ ကျုပ်နဲ့အတူ အရက်သောက်ခဲ့ သေးတာပဲ...'

ဆရာရီ ဘာဖြစ်လို့ ညှော်သည်ရှေ့မှာ ကျုပ်ကိုညှော်ပြော နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားသောက်လိုက်ပါ...'

'ခင်ဗျား ညှော်သည်ကို အသိအမှတ်ပြုတယ် ဆိုရင် တစ် ခွက်လောက်တော့ သောက်သင့်တယ်'

အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးက ပြောလိုက်သည်။

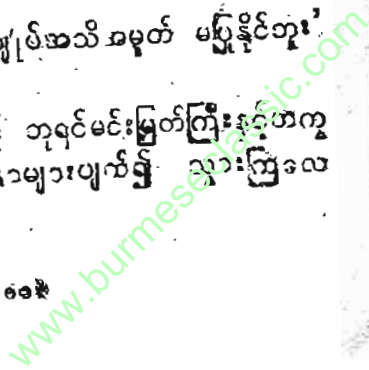
'ကျွန်တေ့ မသောက်ချင်လို့ပါ'

ရီဖေ့ဝမ် အတင်းကိုအကြောက်အကန့် ငြင်းဆိုလိုက် သည်။

'ခင်ဗျားဟာ ပညာရှိတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်လို တော့ သား တစ်ယောက်ကို အသိအမှတ်မပြုချင်တဲ့ သဘောလား'

'တုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အသိ အမှတ် မပြုနိုင်ဘူး'

ရီဖေ့ဝမ်၏ စကားကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်အတူ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ မျက်နှာများပျက်၍ သွားကြလေ တော့၏။





၃၉၀ **မင်းမင်း**

'ဟား ဟား ဟား ခရီးစဉ် တစ်ခုရဲ့ သွားဆုလမ်းမှာ အနှောင့်အယှက်ဆိုတာ အမြဲရှိတတ်ပါတယ်....

ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုဘယ်လောက်ပဲ နှောင့်ယှက် နှောင့်ယှက် ကျုပ်လိုကောင်ကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ နှောင့်ယှက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး....

ဆရာရီဖေ့ဝမ် ခင်ဗျား ပညာလောကကို ကျုပ်က ချိုင်းကြားထဲတောင် မထည့်ဘူး....

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၊ ဒီအရက်အိုးထဲမှာ အဆိပ်ခပ်ထားပါတယ်....

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး မသောက်တာကို ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့တကွ အားလုံး ကျွန်တော်ကို နားလည်ပေးကြပါ'

ဟု ဆိုကာ လုလန်ရှိသည် အရက်အိုးကို လှမ်းယူ၍ ခွက်ထဲသို့ တစ်ဝက်ခန့် ငွှဲထည့်လိုက်လေ၏။

'အလို'

'ဟာ....'

ရှေးငင်လင်လိုစိန်ခေါ်သူ (လေစာသိမ်းခိုင်း) **မင်းမင်း** ၃၉၁

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်တကွ ဆွေထော် မျိုးတော် အားလုံး ထိတ်လန့် အံ့ဩ၍သွားကြလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ခွက်ထဲသို့ လှေခင်းထည့်လိုက် အရက်ရည်၏ အရောင်မှာ အစိမ်းရောင်မဟုတ်ဘဲ၊ သွေးရောင်ကဲ့သို့ ရဲရဲတောက် နီရဲနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

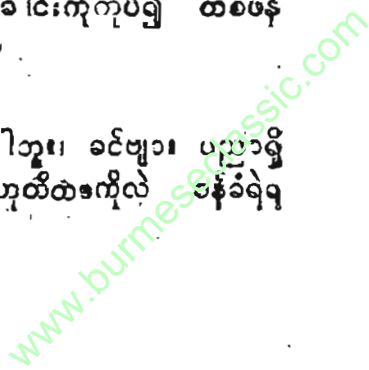
'ဒီအရက်အိုးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သွေးရောင်လို့ နီရဲနေထဲလဲ ညီလေး'

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက အိမ်ရှေ့မင်းသားအားလှမ်းလိုက်ကပ်သည်။

'တော်တော့ကို စဉ်းစားစရာအောင်းခန့်ပြီး နောင်တော်၊ ကျွန်တော်မျိုး ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး'

အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေ၊ စခေါင်းကိုကုပ်၍ တစ်ဖန် ခေါင်းကို ရမ်းခါလေ၏။

'ဒီကိစ္စက စဉ်းစားစရာ ရလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျား၊ ပညာရှိဆိုတာ မှန်တာကိုပြောရဲရသလို၊ ဟုတ်ကောကိုလဲ ပြန်ခံရရပါတယ်....



ပညာရှိပြီး အစ်ကိုရီပေ့ဝမ် ခင်ဗျား ငန်ခံလိုက်ပါ။ ဒီ အရက်အိုးကို ခင်ဗျား အဆိပ်ခပ်ပြီး ကျုပ်ကို သေအောင် ကြံစည်လိုက်တာ မဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျား၊ ရွှားနေပြီလား။ ကျုပ်အဆိပ်ခပ်တယ်လို့ ခင် ဗျား သယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်တာလဲ...’

ကျုပ်တို့ မြေတိုက်ခန်းထဲလဲ မဝင်ဘူး၊ ကျုပ်လိန့်ဘန်းဖု ထို့ကို မေးကြည့်ပါ’

‘အစ်ကို တန်းဖု’

လုလန်ရွှါအ တန်းဖုကိုခေါ်လိုက်ပြီ...’

‘ခင်ဗျားနဲ့ အောင်းကျုပ်လိတို့ အပြင်မှစ စကားပြောကြ သေးတယ်မို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူက ခေါ်မေးနေလို့ ကျွန်တော် သူနဲ့ ခဏ လောက် စကားပြောမိပါတယ်’

‘အစ်ကို အောင်းကျုပ်လိက ကျွန်တော် ကို လူကြားလေး လို့ ပြောပြီး စိနွဲ့ အရက်သောက်ပွဲမှစ သူသေလိမ့်မယ်...’

သူ့အတွက် အခေါင်း လုလုလေးတစ်ခု အမြန်ဆုံးလုပ် ပေးထားလိုက်ပါလို့ အစ်ကို အောင်းကျုပ်လိက အစ်ကို တန်းဖုကို ပြောတယ် မဟုတ်လား’

ဟု လုလန်ရွှါအ မေးလိုက်ရာ...

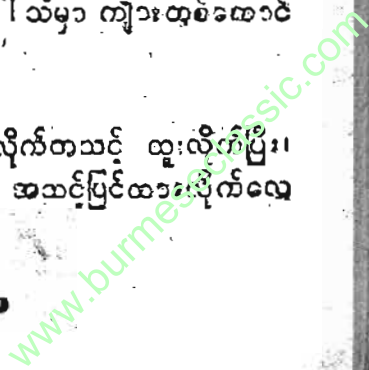
တန်းဖုသည် ‘အလို’ ဟု နှုတ်မှ ရုတ်ထရက် ရွတ်လိုက် ထလို အောင်းကျုပ်လိသည် ‘ဟင်’ ဟု သတိဇက်လွတ်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးတို့၏ဇနီး မေခင်နှံတို့မှာလည်း တဆင့်တဖြူ ပြစ်၍သွားကာ တန်းဖုနှင့် အောင်းကျုပ်တို့ကို ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

‘တန်းဖု’

အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး၏ခေါ်သံမှာ ကျားတစ်ကောင် ဟိန်းသကဲ့သို့ ကျယ်လောင်ပေ၏။

တန်းဖု လန်ပြီး ‘ဗျာ’ ဟု အလိုက်တသင့် ထူးလိုက်ပြီး၊ ရူးကိုထောက်၍ အမိန့်ကိုနာခံရန် အဆင်ပြင်ထားလိုက်လေ သည်။



အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး၊ ဆ....

‘ဆရာလှပြောတာ အမှန်ပဲလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ....

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သခင်လေး’

ဟု တန်းဖုက ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

‘ဒီသောက်ဆိုင်က ကျွန်တော်မျိုးရဲ့အစီအစဉ်ကို အားလုံး သိလောက်ပြီလို့ ယူဆပါတယ်’

လှလှနီရဲ့အိမ်ထဲမှာကြောင့် အားလုံးလိုလိုပင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်သွားကြပြီ။ နေ့ခက်....

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၊ ဆ....

‘ကျုပ်တို့အားလုံး ညှော်ခန်းဆောင်မှာ ရှိနေပါလျက်နဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စရပ်ကို ဆရာလှ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်တာလဲ ဆဆွေထော်’

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ လှလှနီရဲ့အိမ်ထဲမှာ ‘ဟက်’ခနဲရယ်မောလိုက်ပြီ....

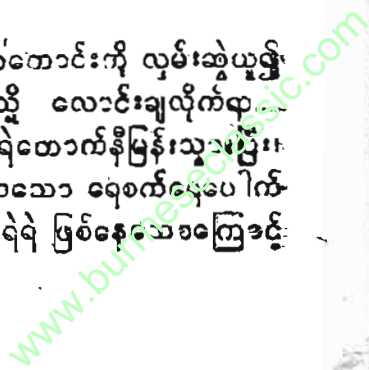
‘ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ နားစည်ဟာ သာမန် နားစည်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူတော်စင်တွေ ပေးသနားထားတဲ့ နားစည်မျိုးပါ။ အရှင်မင်းမြတ်....’

‘နားစည်တံခါးဝကို လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ဖွင့်နိုင်ပိုင်နိုင် လုပ်နိုင်တဲ့ သဘောရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မျက်စိနဲ့ နှာခေါင်းတွေဟာလဲ သာမန်မျက်စိမျိုး၊ နှာခေါင်းမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူတော်စင်တွေ ပေးသနားထားတဲ့ မျက်စိနဲ့ နှာခေါင်းမျိုးပါ။ အရှင်မင်းမြတ်....’

‘လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးပြောတာ အယုံအကြည် မရှိဘူးဆိုရင် ဆရာကျွန်တော်မျိုး လက်တွေ့ပြပါမယ်’

ဟုဆိုကာ လှလှနီရဲ့အိမ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ရိုးဖဝမ်၏ညွှနက်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ သွေးကြောပိတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှ ရေတံတောင်းကို လှမ်းဆွဲယူ၍ ရိုးဖဝမ်၏ ညွှနက်လက်ဖဝါးပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်ရာ ရိုးဖဝမ်၏ ညွှနက်လက်ဖဝါးမှာ ရဲရဲတောက်နီမြန်းသွားပြီး လက်ဖဝါးပေါ်မှ တစ်ဆင့် ကျလာသော ရေစက်ပေးပေါက်တို့မှာလည်း သွေးရောင်ကဲ့သို့ နီနီရဲရဲ ဖြစ်နေသောကြောင့်



ခဲရင် ၂၂ ရဲခင်း၊ ဟိန်း

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်ထကူ ဆွေဒတ် မျိုးတော်တို့မှာ  
အိတ်လန် အံ့ဩ၍ သွားလေ၏။

‘အလို’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

အားလုံးလိုလို အံ့ဩ၍ သွားကြသော်လည်း လူဆန်ရှိ  
မှာမူ မအံ့ဩဘဲ ပြုံးလျက်ရှိနေ၏။

‘အရှင်မင်းကြီးခင်ဗျား... ဒီအရက်အိုးက အရည်နဲ့ သူ့  
ထက်ပေါ်ကကျတဲ့အရည် မတူလား ခင်ဗျား...’

‘မယုံရင် အစ်ကိုရီးဖ... ဝမ်ကို အမိန့်ပေးလိုက်ပါ။ သူ့  
လက်ဝဲကို လျှောက်ခိုင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော်မျိုး ပြောတဲ့  
အတိုင်း သူ့ အဖြေပေးလားပွါလိမ့်မယ်’

‘တေးသားပညာရှိ... ခင်ဗျားရှုပြီး အရူးတစ်ယောက်  
လို လျှောက်ပြောမနေနဲ့’

‘ကျုပ်ရှေးဘူးဗျား၊ အမှန်ပြောနေတာ၊ ခင်ဗျား မလိမ်  
ဘူး မညာဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ညာဘက်လက်ကို လျက်ကြည့်  
လိုက်ပါ...’

‘ခင်ဗျား ခပ်လိုက်တဲ့အဆိပ်ဟာ ‘မဟူရာသန္တ’ အဆိပ်  
မှန်း ကျုပ်သိတယ်၊ ရေနဲ့ထိရင် မဟူရာအရောင်ဟာ သွေး  
လို ရိတ်ကန်လဲတယ်၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားလိမ်နေရင် ကျုပ်  
ထက်သေတူလိုက်ရမလား’

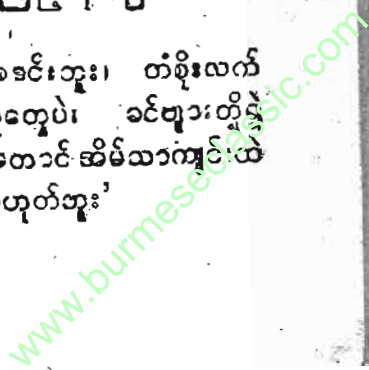
လူဆန်ရှိ၏ လေသံမာမာဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ပြေးဆိုလိုက်  
သောအခါ ရီဖေ့ဝမ်သည် အနည်းငယ် ထန်သွားဟန်  
ပြင်း—

‘ခင်ဗျား ဘာသက်ဆေး အထောက်အထား ပြနိုင်လို့လဲ၊  
ပြနိုင်ရင် အခုပြလိုက်’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး  
သူတော်ဆောင်းစိတ်ဓာတ်ခရီးတဲ့ ပညာရှိမှန်း ကျုပ်အခုပဲ  
ကောင်းကောင်း သိသွားတော့တယ်’

လူဆန်ရှိ၏ ယင်းသို့ပြောလိုက်ပြီး၊ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏  
ကိုယ်ရံစောင့်နှစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လဲ မခမာခင်းဘူး၊ တံစိုးလက်  
ဆောင်သာရရင် ဘာဆိုလုပ်တဲ့ လူတွေပဲ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်  
ယောက်ဆောင်စိတ်ဓာတ်နဲ့သတ္တိတွေကိုတောင် အိမ်သာကျင်းထဲ  
မြှုပ်ပစ်ဖို့ ဝန်လေးကြမယ်လူတွေ မဟုတ်ဘူး’



လူလန်ရှိသည် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်အား ရုတ်တရက် လျှင်မြန်စွာဖြင့် သွေးကြောများကို ပိတ်လိုက်ပြီး၊ တစ်သက် တည်းမှာပင် ပညာရှိ လောင်းကျလိကိုပါ တိုက်ခိုက် ရိုက် နှက်ကာ သွေးကြောတို့ကို ပိတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဤဖြစ်ရပ်မှာ လေတိုက်သကဲ့သို့ မြန်ဆန်လွန်းလှသော ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်တကွ အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ကြင်ယာတို့ပါ တခါချိန်မရလိုက်ဘဲ မင်သက်မိ၍ သွားကြ လေ၏။

'အရှင်မင်းကြီးနဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ကျွန်တော်မျိုး တေခင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးအားလဲ ခွင့်လွှတ်တော် မူပါ။ အခုလို ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးတို့ရဲ့ ရှေ့တော်မောက်မှာ ကျွန်တော်မျိုး မလုပ်ဆောင်ဆင်ဘူးဆိုတာလဲ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အားလုံးဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အသက် အန္တရာယ်ကို ရန်ရှာခဲ့လို့ အခုလို ဆုံးမလိုက်ရတာပါ။ ပြီး တော့လဲ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ကိုလဲ သက်သေပြချင်လို့ပါ'

ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် သွေးကြောပိတ်၍ ဓလှုပ်ရှားနိုင်ကြ သော ပညာရှိတို့၏ ဝတ်ရုံအတွင်း၌ ဝှက်ထားတော့အဆိုပဲ တောင်များထုတ်ယူ၍ ပြလိုက်လေ၏။

'အလို'

'ဟင်'

'အို'

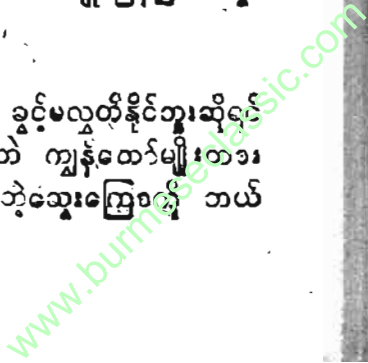
ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၊ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးနှင့် ရိပေ များတို့သည် ထိတ်လန့်အံ့ဩ၍ သွားကြလေ၏။

'ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးမြင်တော်မူတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဒီပညာ ရှင် နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အကျိုးကိုမလိုလားလို့ သေကြေခင်းကြံစည်ခဲ့တာ သေချာပါတယ်...'

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးအတော့ ပညာရှိလူမိုက်နှစ်ဦးရဲ့ တံခိုး လက်ဆောင်ရလို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး မသိယောင်ဆောင်ခဲ့ကြလို့ လူနှစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပါ သွေးကြောပိတ်ပြီး ခေတ္တငြိမ်းခိုင်ထားတာပါ....

အကယ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသေ ကျွန်တော်မျိုးကို နားလည်မှုပေးပြီး ခွင့်လွှတ်တော်မူမယ်ဆိုရင် သွေးကြော ပိတ်နေကြတဲ့ သူတို့အားလုံးကို ကျွန်တော်မျိုးပြန်ပြီး သွေး ကြော ပြန်ဖွင့်ပေးပါမယ်....

ဒါမှမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီအတိုင်းပဲ သွေးကြောပြန်ဖွင့်ပေးဘဲ ကျွန်တော်မျိုးတား လိုက်ပါမယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ပိတ်ခဲ့တဲ့သွေးကြောတို့ ဘယ်



ပညာရှင်မှ ပြန်မပွင့်ပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုး သိတယ်....

မယုံရင် စမ်းကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေး ခင်ဗျား၊ မယုံရင် သူတို့သွေးကြောတွေကို ဖွင့်ကြည့်ပါ။ ဖွင့်လို့ပွင့်သွားခဲ့ရင် သခင်လေးတို့ခိုင်းသမျှကို ကျွန်တော်မျိုး မငြင်းမဆိုဘဲ လုပ်ဆောင်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ် ခင်ဗျား။’

လုသန်ရှိက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ မင်းကြီးက...

‘ညီနတ်၊ ဆရာလှပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် မင်းလက်တွေ့ စမ်းကြည့်လိုက်ပါ။ မင်းဟာ သိုင်းပညာနဲ့ သွေးကြောပိတ် ပညာမှားနာမည်ကြီးတဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပဲ။ လက် တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပါ။’

ဟုပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှေ့မင်းသား ချင်ယောင်တို့သည် သွေးကြောများပိတ်ပြီး ငြိမ်နေကြသောပညာရှိနှစ်ယောက် အားလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ရံသော်နှစ်ယောက်အား လည်း ကောင်း သွေးကြောများ ပြန်ပွင့်လာအောင် သွေးကြော များကိုဖွင့်ပေးလေ၏။

သို့သော် ပိတ်နေသော သွေးကြောများက ပြန်ပွင့်လာ ခြင်း မရှိပေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မကျေနပ်ဘဲ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖွင့် ကြည့်သော်လည်း၊ ညော်သို့မျှ ပွင့်၍ မသွားသောအခါ ဆက် လျှော့၍သွားလေ၏။

‘နောင်တော်၊ ကျွန်တော်နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး သွေးကြော တွေကို ဖွင့်ကြည့်တာ မရဘူး။ ဆရာလှရဲ့ ပညာဟာ ကျွန် တော် ထက် အများကြီးသာလွန်ကောင်းမွန်ပြီး အဆင့်မြင့် ပါတယ်။ ဆရာလှကိုပဲ ခွင့်လွှတ်မေတ္တာရပ်ခံပြီး တာခန်ပေး စေချင်ပါတယ် နောင်တော်’

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ စကားအဆုံးတွင် လုသန်ရှိသည် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်စေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်....

‘ကျွန်တော်မျိုး - ပိတ်ထားခဲ့တဲ့ သွေးကြောတွေဟာ နှုတ်မင်းရာဇာ သွေးကြောတစ်ရာနည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ် ပညာရှင် ဘယ်ဆရာမှ ပြန်ပွင့်ပေးလို့ မရနိုင်ဘူး။ အနုပိတ် နေတဲ့ သွေးကြောတွေဟာ နောက်သုံးရက်ကြာရင် ကိုယ် တွင်းမှာ သွေးတွေခဲပြီး သွေးပုပ်တွေ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုသွေးတွေခဲပြီး ပုပ်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း လေးရက် မြောက်မှာ သွေးကြောအပိတ်ခံထားရတဲ့လူဟာ သေဆုံး

သွေးပါလိမ့်မယ်၊ မယုံရင်ဘုရင်မင်းမြတ်သက်တွေ့စမ်းကြည့်နိုင်ပါတယ်...

မကျေနပ်လို့ ကျွန်တော်မျိုးကို ဖမ်းဆီးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်မျိုး ဒီဘစ်ခါတော့ အချုပ်လဲ မခံနိုင်တော့ဘူး။ ထောင်ကျလဲ မခံနိုင်တော့ဘူး။ လူတို့အောင် ရုန်းထွက်ပြီး ထရုတ်ပြည်ကော်ကြီးနဲ့သာ၍ဝေးတဲ့ ဇွေဇွေတိုင်းကို ထွက်ပြေးရပါလိမ့်မယ်...

ဒီစကားဟာ ကတိစာစားနဲ့ သစ္စာတရား ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်နဲ့တကွ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ ကြိုက်သလို ကျွန်တော်မျိုးကို ဆောင်ရွက်တော်မူနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ဒါမ နေခက်ဆုံးဖြေခနိုင်ပါတယ်'

ဟု လုလန်ရွှါက ပြောပြီး မျက်လုံးအစုံမှိတ်၍ ကိုယ်ကို မတ်မတ် ထားကာ ထည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ရပ်လျက် နေလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် ညီတော် အိမ်ရှေ့ မင်းသားတို့ သည် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်း၊ မသိအောင်ဖြစ်၍ နေလေ၏။

အတန်ကြာမှ အိမ်ရှေ့ မင်းသားလေးက သတိရလာ ဖန်ဖြင့်...

'ဆရာလူကို ကျွန်တော် သွေးကြောပိတ်ခဲ့တုန်းက ဘာ ဖြစ်လို့ ခခုခဲခဲ့တာလဲ၊ နောက်ပြီး သွေးကြော အပိတ် အဖွင့်တလဲတဲ ဆရာလူ ကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့ သွေးကြော ကို ပြန်ဖွင့်ခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် သိချင်ဘယ်'

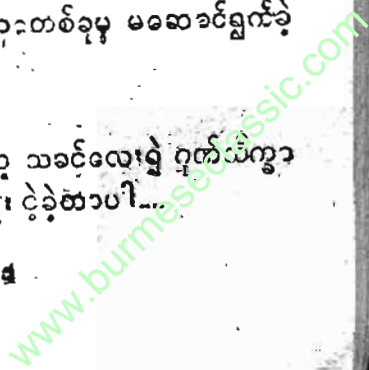
ဟု မေးလိုက်ရာ လုလန်ရွှါက...

'သခင်လေး ကျွန်တော်ကို သွေးကြောပိတ် ခဲ့ဥာ အကျွန်တော်မျိုး ခခုခဲလို့ရပါတယ်...

မခုခံချင်လဲ သွေးကြောကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ဖွင့်လို့ ရပါတယ်...

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုး ဘာတစ်ခုမှ မဆောင်ရွက်ခဲ့ ပါဘူး-

ဒါဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သခင်လေး၍ ဂုဏ်ထိက္ခာ ကို ထိုခိုက်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်မျိုး ဝဲခဲ့တာပါ...



အဲဒီလို ငဲ့ခဲ့တာဟာလဲ အောင်မြင်တဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်  
အစ်ခုလို ကျွန်တော်မျိုး ယူဆပါအယ်...

ပြည်သူလူထုဆိုတာ အားလုံး မအောင်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်  
တော်မျိုးမှဆိုရင် ပြည်သူလူထု အစ်ချို့ ပါးစပ်ပေါက်ထွေ  
ဆီဆီ မလိုလားဖွယ်အောင်၊ အသံဗလံတွေ ထွက်လာနိုင်  
ပါတယ်...

နောက်တစ်ခါဆိုရင် ရွှေနားတော်ကို ပေါက်ကြားခဲ့  
ရင်လဲ အကြည်အညိုပျက်နိုင်ပါတယ်...

အကြည်အညိုပျက်ပြီဆိုရင်လဲ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ် မင်း  
လုပ်တဲ့အခါမှာ အခက်အခဲများစွာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပြီး စိတ်  
ညစ်ပွယ်ဆူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါတယ်...

အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေလဲ အချောငင်ပိုင်ပြီး ဒုက္ခပေး  
တတ်ပါတယ်...

နိုင်လိုမင်းထက် ပြုကျင့်ပြီး နိုင်ငံတော်ကို ထိပါးစော်  
ကား တတ်ရုံမထဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပဲနဲ့လဲ နိုင်ငံတော်ကို  
နယ်ချဲ့ သိမ်းယူချင်တတ်ကြပါတယ်...

အဲဒီ အကြောင်းကြောင်းတွေကို ထောက်ပြီး ကျွန်  
တော်မျိုးအနေနဲ့ မလုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ချင်လျှံဝိုးသည်  
များစွာ ကျေနပ် အားရ ဝမ်းမြောက်တော်မူပြီးလျှင်...

'ဆရာကို ကျုပ် ဝုတ်ပြု ချီးကျူးပါအယ်'

ဟု အားပါးတရကြီး ပြောကြားလိုက်လေ၏၊

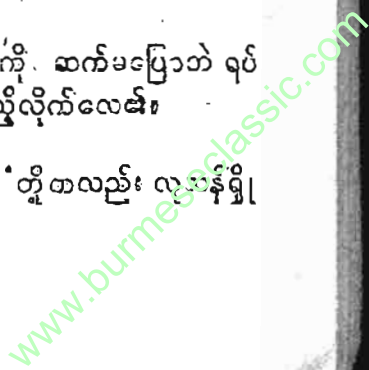
ထိုနောက်တစ်ဖန် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက...

'အဆွေတော် ဆရာလူဟာ အသက်ငယ်ပေမယ့် ဥဒဏ်  
ပညာမှာ မြင့်မြတ် ကြီးမားလှပါပေတယ်...

ပြည်သူလူထုတလဲ အဆွေတော်ကို လေးစား ယုံကြည်  
ကြပါတယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့အဆွေတော်ကို ဖမ်းဆီးခြင်း မပြု  
ပါဘူးလို့ အထို ပေးပါတယ်၊ နောက်တစ်ခုက အဆွေ  
တော်ကို...

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်  
လိုက်ကာ လှလန်ရွှံ့ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏၊

အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့လနီးမောင်နှံ တို့ကလည်း လှလန်ရွှံ့  
ကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြလေ၏။





အိမ်ရှေ့ မင်းသားလေးနှင့် ဇနီးတို့သည် ဘုရင်  
မင်းမြတ်ကြီး ဘာပြောချင်သည်ကို တောင်းစွာ ရိပ်စား  
မိပုံရင်း၊

‘ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်  
တော်မျိုး အကဲခတ်မိပါတယ်’

ဟု လှလှနုနုပြောလိုက်သောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်  
ကြီးသည် ထိတ်လန့်ဆံ့သြသွားလေ၏။

လှလှနုနုပြော...။

‘အရှင် မင်းကြီးကို ကျွန်တော်မျိုး ပြောခဲ့ပြီပေါ့ပြီ၊  
ကျွန်တော်မျိုးရှဲ့ နား၊ နှာခေါင်း၊ မျက်စိနဲ့ ဟဒယနှလုံး  
တွေဟာ သာမန် လူတွေနဲ့ မတူပါဘူး...။’

မိစကားဟာ ကျွန်တော်မျိုး ကြားဝါ ပြောဆိုနေခြင်း  
ဟုတ်ပါဘူး...။

မေးရာပါ ဝါရမိတစ်ခုလို နတ်ဒေဝါမျိုးက ဖန်ဆင်း  
ပေးထားတဲ့ ကိုယ်တိုင်းပညာရပ် တစ်ခုပါပဲ...။’

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးတို့ မမြင်နိုင်တဲ့ ဘဝအဆက်ဆက်က  
ကျွန်တော်မျိုးရှဲ့ မိတများနဲ့ ဆရာသမားတွေရဲ့ရုဏ်းကျေးဇူး  
ကြောင့် ခုလို ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေတာပါ...။’

အရှင်မင်းကြီးရှဲ့ အတွင်းစိတ်ကိုလဲ ကျွန်တော်သိနေ  
ပါတယ်...။

အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးကို ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးနဲ့ ပတ်  
သက်ပြီး မေးချင်နေတယ် မဟုတ်လား’

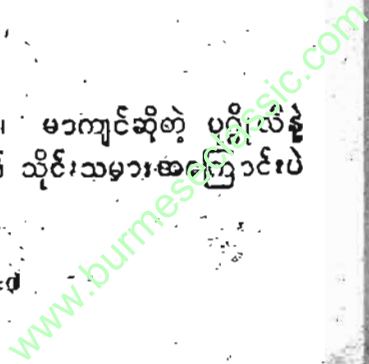
ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက...။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်မေး  
ချင်နေတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်...။’

အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးရှဲ့ နာမည်တွေကိုရော အဆွေခတ်  
သိပါသလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်မျိုး သိပါတယ်၊ မာကျင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့  
မီးသိုင်းပညာရှင် မျက်နှာဖုံးနက် သိုင်းသမားအကြောင်းပဲ  
ဟုတ်လား’



လုလန်ရှိအပြောလိုက်ရာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးထိတိလန်  
အံ့ဩသွားကြစာ...

‘အလို’ ‘ဟာ’ ဟူ၍ အာမေဇိတ်ပြုကြလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအ...

‘အဆွေတော်ဟာ မနောနဲ့ဆိုင်တဲ့ စေတစ်လုံး ပိုင်ရှင်  
ဖြစ်နေတာဟာ အင်မတန်မှ ဆန်းကြယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရွှားရွှား  
ပါးပါး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါပဲ။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာဖြစ်နေရှိနေတဲ့  
ကိစ္စကို အဆွေတော် ကြိုပြီး သိနေတာဟာ မယုံကြည်နိုင်  
လောက်အောင်ပါပဲ’

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက ယင်းသို့အံ့ဩထဲဖြင့် ရင်ထဲ  
အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောလိုက်သောအခါ လုလန်ရှိ သည်  
ဟက်ခနဲ ရယ်မာလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်...အဆွေတော်ကို ထောင်စေ ခဏ ချခဲ့ဖူးပါ  
တယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် စိတ်မထောင်းပါဘူး’

‘ကျွန်တော်မျိုးလဲပဲ ဘယ်ကိုမှ မခံစားမိပါဘူး။ တစ်ဖန်  
တော့ လောကမှာ အုပ်ချုပ်တဲ့သူချည်း မရှိနိုင်သလို အုပ်  
ချုပ်ခံ လူချည်းလဲ ရှိမနေတတ်ပါဘူး...’

လူဆိုးတွေရှိသလို လူကောင်းတွေလဲ ရှိပါတယ်။ တစ်ခါ  
တစ်ခါမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားတတ်တာမျိုးရှိသလို ဆုံးဖြတ်  
ချက် မှန်တတ်တာမျိုးလဲရှိပါတယ်။

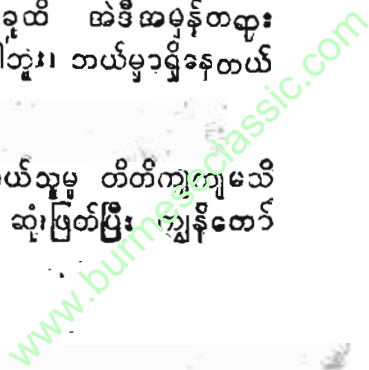
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လဲ အခြေအနေ အကြောင်း  
ကြောင်းကြောင့် အမှန်ဟာ အမှားတွေဖြစ်ပြီး အမှားဟာ  
အမှန်ဖြစ်သွားတတ်တာမျိုးလဲ ရှိပါတယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၊ အမှန်တရားကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ဆိုတာ  
မလွယ်ပါဘူး။ ပိုပြီးခက်တာက အမှန်တရားဆိုတာ ဘာလဲ  
ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။

ရေဟာ အေးတယ်လို့ အများက သတ်မှတ်ထားလို့  
အေးတယ်လို့ ပြောတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကို အမှန်ပြောလို့  
ရပါသလားမင်းကြီး။

သူများတွေကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုး မမပြောတတ်ပါဘူး။  
ကျွန်တော်မျိုး ကိုယ်တိုင်အတော့ အခုထိ အဲဒီအမှန်တရား  
ဆိုတဲ့ ကိစ္စကြီးကို ရှာမတွေ့သေးပါဘူး။ ဘယ်မှာရှိနေတယ်  
ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ အမှန်တရားကိုဘယ်သူမှ တိတိကျကျသေ  
ကြသေးလို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်



မျိုးကို ထောင်ချခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်လို့ မှားတယ်လို့ ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးကို ကျွန်တော်မျိုး မသတ်မှတ်ပါဘူး၊ လူတွေ ဟာ အမှားအမှားအတွင်းမှာ လှုပ်ရှားတဲ့ သဘောရှိလို့ ခုလဲမှားမယ်၊ အခုကလဲ မှားခဲ့ဖူးလယ်၊ အခုလဲ ဆက်ပြီ တော့အာ မှားနေကြဦးမှပဲ မင်းကြီး...

ထောင်ထို့ အချုပ်ထို့ဆိုတာ လူသားတွေ အတွက် အကောင်းဆုံး ကျောင်းကြီးထစ်ကျောင်းလို့ ရှာန်တော် မျိုး ယူဆထားပါတယ်၊ ဒါက ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ယူဆချက် ပါ၊ မှန်တယ်လို့ ရှာန်တော်မပြောနိုင်ပေမယ့် အချုပ်ထဲမှာ ပြန်ထွက်လာတဲ့လူတွေ ထောင်ထဲထဲ ပြန်ထွက်လာတဲ့လူတွေ အတော်များများဟာ စာနာတတ်ခြင်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်သည်ခံ ခြင်းဆိုတဲ့ အခြေခံပညာလေးတွေ တတ်လာ ရလေတတ် တာမျိုးတော့ တွေဖူးကြုံဖူးပါတယ်...

အဲဒီတုန်းက ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးလဲ ကျွန်တော်မျိုးကို ပညာရစေချင်လို့ အချုပ်ချလိုက်တယ်လို့ပဲ ယူဆပါတယ်

လုလန်ရွှါ၏ စကားကြောင့် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးနှင့် ကြင်ယာတော်တို့သည် ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

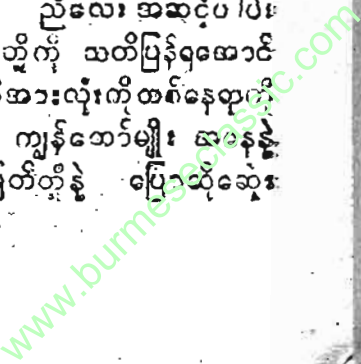
'အဆွေတော်ကို စာပေပညာရှင် တစ်ယောက်လို့ အာ ကျုပ်ထို့ ယူဆထားတာ၊ အခုကျတော့ သိုင်းပညာလဲ တော်

တော် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်ကျွမ်းနေတာကို တွေ့ရ တော့ တော်တော် ကို အံ့ဩမိပါတယ်'

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက လုလန်ရွှါကို ပြောလိုက်သည်း လုလန်ရွှါက...

'ကျွန်တော်မျိုး သိုင်းပညာထက် စိတ်ပညာကို ပိုပြီးတတ် မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သိုင်းပညာဟာ တစ်ဖက်သားကို နာကျင်အောင်ပဲ လုပ်တတ်ပါတယ်၊ စိတ် ပညာနဲ့ ကဗျာစာပေပညာဟာ တစ်ဖက်သားကို ချမ်း သာစေအောင် ပြုပြင်ပေးတတ်လို့ စာပေကို ကျွန်တော်ပိုပြီး မြတ်နိုးပါတယ်....

ဒါပေမယ့် ဓားကောင်းတစ်လက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ် ထလို ကဗျာအောင်းတစ်ပုဒ် ထွက်ပေါ်လာဖို့ ဆိုတာလဲ တကယ်တော့ မလွယ်ပါဘူး ဆရှင်မင်းကြီး၊ စိတ်တန်ခိုး ပညာကိုတတ်ရင် သိုင်းပညာဟာ ညီလေးအဆင့်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်မျိုးသတိပေ နေကြတဲ့သူတို့ကို သတိပြန်ရအောင် လုပ်ပေးပါမယ်၊ ပြီးရင်တော့ သူတို့အားလုံးကိုတစ်နေရာတို့ ပို့ထားပေးလိုက်ကြပါ၊ ဒါမှ ကျွန်တော်မျိုး ဆန့်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဘုရင်မင်းမြတ်တို့နဲ့ ပြောဆိုဆုံး နှေးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်'





အိမ်ရှေ့ ကိုယ်ဆော်လေးတို့ ဇနီးမေခင်နှံမှာ နေထိုင်  
မထောင်းဖြစ်နေသော ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ မိဖုရားကြီးကို  
ပြုစုရင်း လှည့်နှိုင်းနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ဘို့၏ အမေး အခဖြ  
စအားများကို နားထောင်လျက် ရှိ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ အဆောင်အတတ်မှာ အလွန်ကြီး  
ကျယ် ခမ်းနားသောကြောင့် လှလှနီရိုမှု အကဲခတ်ကြည့်  
ရှင်း....

‘မိဖုရားကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့  
နန်းတော်ကြီးနဲ့ စည်းစိမ်တွေက မကုသပေးနိုင်ပါလား။’

ဟုခတူးရင်း စိတ်ကူးဘစ်မျိုးပေါက်အခ မင်းကြီးအား  
ဂေးလိုက်ပေ၏။

‘အရှင် မင်းမြတ်ရဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ ကျန်းမာရေး  
မထောင်းရှေးပါဘူး...’

လော့ဆမှ အရေးကြီးဆုံးအရာဟာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ  
ခြင်း မဟုတ်ဘူး....

ကျန်းမာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ် မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီး  
လိုအပ်နေတဲ့ မာကျင်ဆီက အုဆူးရိုးလုံး ကျမ်းစာအုပ်

ရယူဖို့ထက် မိဖုရားကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ပိုပြီးအရေး  
ကြီးသလို၊ မျက်နှာဖူးရှင် သိုင်းသမားကြီး လင်ရွန်ဝိုက်ရဲ့  
ပန်းလိပ်မြာ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီးဟာလဲ မိဖုရားကြီးရဲ့  
ကျန်းမာရေးသေခက် အရေးမကြီးပါဘူး မင်းကြီး....

အရှင်မင်းကြီးရဲ့ လောဘတရားဟာ အစိအနဲ့ သာမည  
ကို မခံခြားတတ်ဘဲ၊ အဲဒီ ကျန်းနုဆူရမူ အရှင်မင်းကြီးရဲ့  
မိဖုရားကြီး ကျန်းမာအောင်မူသလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေပါ  
တယ်....

အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အယူအဆတွေ အတွေးအမြင်တွေဟာ  
မှားယွင်းနေတယ်လို့ ကျွန်ဘော်မျိုးပြောရင် အရှင်မင်းကြီး  
လက်ခံတော်မူနိုင်ပါ့မလား။’

‘ကျုပ်လက်ခံဘူး၊ ဒီကျမ်းနှစ်ဆူဟာ သောဇာသရဖူ  
ကျမ်းနှစ်ဆူလို့ ကျုပ်လက်ခံယုံကြည်ထားပါတယ်၊ ဒီကျမ်း  
နှစ်ဆူဟာ အုဆူးရိုးလုံး မရှိသင့်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းကြီး’

လှလှနီရိုအ ပေးလိုက်သည်။

‘ဒီကျမ်းနှစ်ဆူဟာ ကျုပ်ရဲ့ နန်းတော်ကြီးကို လှည့်သိမ်း  
ကိုင်နိုင်တဲ့ ကျမ်းနှစ်ဆူဖြစ်နေလို့ပဲ’



၄၁၆ III ရဲဝမ်းထိန်း

လူလန်ရှိသည် မင်းကြီး၏ စကားကြောင့် ဟက်ခဲနဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး...

'အရှင်မင်းကြီးကို ကျွန်တော်မျိုးလျှောက်ကြားပါတယ်၊ ကောင်းစွာ နားဆင်တော်မူပါ....'

ဘုရားသခင်ဟာ သွေးသားနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ လူသားတွေကို ဖန်ဆင်းပေးပြီး ဘုန်းနဲ့ ပညာကိုလဲ ဖန်ဆင်းပေးသနားတော်မူထားပါတယ်....

ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုတော်ရ အရှင်မင်းကြီးဟာ ဘုန်းရှင်ဖြစ်လာတာပါ....

လူတိုင်း ဘုန်းရှင်ကံရှင် ဘုရင်မင်းမြတ် မဖြစ်နိုင်ကြသလို လူတိုင်းလဲ အတတ်ပညာရှင်နဲ့ အသိပညာရှင်တွေ မဖြစ်နိုင်ကြပါဘူး....

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုတော်အရ သူတို့ကံဘုန်းနဲ့ သူတို့ သိုင်းသမား အကျော်အမော်တွေ ဖြစ်နေကြတာပါ....

အရှင်မင်းကြီးဟာလဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုတော်အရ ဘုန်းရှင်ကံရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ဖြစ်လာတာပါ....

ရှေ့စင်အင်ကို စိန်ခေါ်သူ (၁၁တိသိမ်းပိုင်း) III ၄၁၇

နိုင်ငံတော်မှာ သိုင်းပညာ အကျော်အမော်တွေ၊ အသိပညာ အကျော်အမော်တွေ အများကြီး ရှိနိုင်ကြပေမယ့် ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုတာ အများကြီး မရှိနိုင်ပါဘူး....

ဘုရားရှင်အ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပိုပြီးသီးသန့် ရွေးချယ်ပြီး ဖန်ဆင်းပေးသနားတော်မူထားတာပါ....

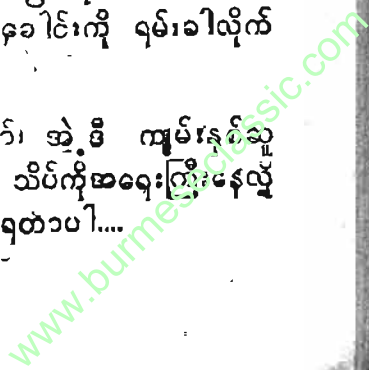
အားလုံးပြည့်စုံနေတဲ့ မင်းကြီးအဖို့ စီကျမ်းနှစ်ဆူလောက် ကိုတော့ ထုပ်ပြီး မက်ခမာနေစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်မျိုး ထင်ပါတယ်....

ဒါကြောင့်မို့လို့ အရှင်မင်းကြီးခိုင်းတဲ့ ကျမ်းနှစ်ဆူရရှိရေးအတွက်ကို ကျွန်တော်မျိုး မစွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ပါဘူး....

အဲ့အတွက်ကို ဘုရင်မင်းကြီး အပြစ်ပေးမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်မျိုး အပြစ်ဒဏ်ခံယူဖို့ အဆင်သင့်ပါ မင်းကြီး'

လူလန်ရှိက ယင်းသို့ ငြင်းဆို၍ ပြောလိုက်သော အခါ မင်းကြီးသည် ကျေနပ်ခြင်း မရှိဘဲ ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက်မလင်း

'မဟုတ်သေးပါဘူး အဆွေခက်၊ အဲ့ဒီ ကျမ်းနှစ်ဆူဟာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် သိပ်ကိုအရေးကြီးနေလို့ အဆွေခက်ကို အကူအညီတောင်းရတာပါ....'



၄၁၈ မြို့ နှစ်ပတ်စန်း

ဒီကျမ်းနှစ်ဆယ့်နှစ်ခု မသွားတတ်တော့မှ လက်ထဲကိုဆောက်  
သွားရင် အချင်းချင်း ဒီကျမ်းနှစ်ဆယ့်နှစ်ခု ပတ်သက်ပြီး သတ်  
ကြဲ ဖြတ်ကြဲနဲ့ သွေးချောင်းစီး သွားနိုင်ပါတယ်။

'အဲဒါကြောင့် အဆင့်တော်ကို အခုလို ပင့်ဖိတ်ခေါ်ယူ  
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်...'

'နောက်တစ်ချက်က ကျုပ်ရဲ့ မိဖုရားကြီးဟာလဲ ကျန်း  
မာရေးပစ္စည်းအား သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ အဲဒီကျမ်းနှစ်ခု  
ထဲမှာ အင်မတန် ထင်မြင်တဲ့ ဆေးစွမ်းကောင်းတွေလဲ  
ပါတယ်...'

'အဲဒီဆေးနည်းနဲ့ ကျုပ် မိဖုရားကြီးကို ကုသပေးနိုင်ရင်  
ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ  
ကျမ်းတွေကို ဘုရင့်ဘဏ္ဍာထော်ဆဲဖြစ် သိမ်းယူလိုက်ခြင်းပဲ  
ဖြစ်ပါတယ်'

'ဒါဆိုရင်တော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး မတမ္မားဘူး'

'ဘာကူ'

လူလန်ရှုမြင် ပြတ်သားတိသေစ စကားကြောင့် အိမ်ရှေ့  
မင်းသား ချင်ထောင်းဟိုသည် 'ဘာကူ' တူ လွှတ်ခနဲ ဒေါသ

ရှောင်ဆင်တိုစိန်ခေါ်သူ (၁၅၈၈-၁၆၀၀) မြို့ ၄၁၉

ထွက်ကစား ဘေးကို လျှင်မြန်စွာ ဘေးအိမ်အတွင်းမှ ဆွဲထုတ်  
လိုက်သည်။

'ညီဘော် ဒေါသကို ထိန်းလိုက်ပါ။ ဘေးကိုလဲ ပြန်  
သွင်းလိုက်ပါ။ အဆွေတော် ဆရာလှဟာ ညွှန်သည်တော်  
တစ်ယောက်ပါ ညီတော်'

'မဟုတ်ဘူး... နောင်တော်၊ ဆရာလှဟာ အင်မတန်  
ခေါင်းမာနေလို့ ကျွန်တော်မျိုး စိတ်မရွည်တော့ဘူး'

တစ်ချိန်လုံး သည်းခံနေခဲ့သော အိမ်ရှေ့မင်းသားသည်  
သည်တစ်ခါတော့ စိတ်မရွည်တော့ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ  
သည်။

'လူတွေဟာ ကိုယ့်ဆန္ဒမပြည့်ရင် ဒေါသထွက်တတ်တစ  
ချည့်ပါ။ အခုလဲ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးဟာ ဆန္ဒမပြည့်လို့  
မစွမ်းဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ ကျွန်တော်မျိုးကို စိတ်ထိုးနေပြီ။  
ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးခင်ဗျာ... ရောဂါသိရင် ဆေးရှိပါတယ်။  
မိဖုရားကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါကို ကျွန်တော်မျိုး သိပါ  
တယ်...'

'သူ့ရောဂါကို ကျွန်တော်မျိုး ကုသပေးနိုင်ပါတယ်။  
သူရဲကောင်းတွေရှိ စွန့်စွန့်စားစား ရယူထားတဲ့ သိုင်းကျမ်း  
ဆော်နှစ်ဆူကို ရယူဖို့ မကြိုးစားစေချင်ပါဘူး'

၅၂၀ ၂၂၂ စိမ်းစိန်၊

လှလန်ရွှါက ပြောလိုက်တာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက...

'ကျုပ်ရဲ့ မိဖုရားဟာ နန်းတွင်းဆေးသမားတော်တွေနဲ့ ကုသခဲ့တာ သုံးနှစ်တောင် ပြည့်တော့မယ်၊ ပျောက်ဆင်းချမ်းသာခြင်း ခရီးသေးပါဘူး...

'အဆွေတော် ကုသိုလဲ အကြွေခင်းထူးမှစ မထင်လိုသိုင်းကျမ်းနှစ်ဆူကို ကျုပ်ယူခိုင်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါ'

'အရှင်မင်းကြီး...လော့ဆရာ အနာသုံးမျိုး ပဲရှိပါတယ်၊ ဆန်ခဲ နှစ်မျိုးကို ထွန်ဆော်မျိုး မကုနိုင်ပါဘူး၊ ကံကုန်ခါနီးဖြစ်တဲ့ အနာနဲ့ ဝဋ်ရှိလို့ ဖြစ်တဲ့ အနာကဲ့ ဘယ်ဆေးပညာရှင်မှ ကုသလို့ မပျောက်နိုင်ပါဘူး'

'ဒါဖြင့် အဆွေတော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကုစေလို့ရမှာလဲ...'

'ဘုရင်ကြီးက မေးလိုက်သည်။

'မိဖုရားကြီးမှာ ဖြစ်ပေင် ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါက ကံနာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဝဋ်နာလဲမဟုတ်ဘူး၊ အာဂန္တုအနာလို့ခေါ်တဲ့ ရောဂါ တစ်မျိုးပါ၊ အဲဒီ အာဂန္တုရောဂါကို ကျွန်တော်မျိုး ကုသပေးနိုင်ပါ့မယ်...

စင်းစဉ်ပေ

'ဒါပေမယ့် မိဖုရားကြီးရဲ့ ရောဂါကို စမ်းသပ်ကြည့်ရပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့... မိဖုရားကြီးကို ကုသပေးခဲ့တဲ့ နန်းတွင်းဆေးသမားတော်ကြီးတွေနဲ့လဲ ကျွန်တော်မျိုးကို တွေ့ခွင့်ပေးပါ...

'သူတို့ မိဖုရားကြီးကို ဘယ်လိုကုသပြီး၊ ဘယ်လိုဆေးချက်တွေ ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မေးမြန်းပြီးမှ ကျွန်တော်မျိုး မိဖုရားကြီးရဲ့ ရောဂါကို ကုသပေးပါရစေ'

လှလန်ရွှါက ပြောလိုက်တာ...

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် ခဏမျှ စဉ်းစား၍ သွားပြီး လျှင်...

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် နန်းတွင်း ဆေးသမားတော်ကြီးတွေနဲ့ အဆွေတော်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်၊ သူတို့နဲ့ဆွေးနွေးကြည့်ပါ'

ဟုဆိုကစ အိမ်ရှေ့မင်းသားဘက်လှည့်၍ မင်းကြီးက...

'နောက်နေ့မှ ဆရာလုကို နန်းတွင်းဆေးသမားတော်ကြီးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဒီနေ့ သူ့ကို အထူးညှော်တည် အိမ်ဆောင်တစ်ခု စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ... ညီးထာ၊ အဆွေထော်ကို စိတ်အေးချမ်းစာနေပါစေ'

ခမ်းစာစေ

www.burmeseclassic.com



ဟု ဆက်ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဝင်းကြီးသည် မိဖုရား  
ကြီးကို တုံ့၍ အဆောင်တော်ဆီသို့ ကြွချီတော်မူသွားလေ  
သတည်း။



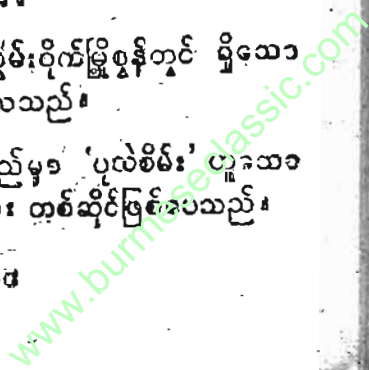
စားကောင်းတစ်လက်သွဲ့ခံကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ။

နားရွက်တစ်ဖက်ပြတ် ချင်၊တောင်းသည် လီထိန်ထင်း၊  
နောက်သို့ လိုက်ရင်း မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီးပြီ။ နောက်  
ပိုင်း၌ နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင်သို့လည်း မသွား  
တော့ပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခူချိန် ဆရာတော်ဆီသို့လည်း မသွား  
ဝံ့တော့ဘဲ တစ်ခုသော မထင်မရှုစား စားသောက်ဆိုင်  
တစ်ခုတွင် ခိုအောင်း၍နေလေ၏။

၎င်း စားသောက်ဆိုင်မှာ ကမ်းပိုက်မြို့စွန့်တွင် ရှိသော  
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းစားသောက်ဆိုင်၏ အမည်မှာ 'ပုလဲစိမ်း' ဟူသော  
စားသောက်ဆိုင် အသေးစားလေး တစ်ဆိုင်ဖြစ်ပေသည်။



ပုလဲစိမ်းစားသေခက်ဆိုင်မှာ ဆင်းရဲသားများအတွက် သီးသန့်ဖွင့်ပေးသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်ပေသည်။

သူဌေး သူကြွယ်တို့နှင့် တတ်နိုင်သူများမှာ ထိုဆိုင်သို့ လာရောက် စားသောက်ကြခြင်း ခဏ့်ပေး။

ချင်စောင်း ထိုဆိုင်ကို ရွေးလိုက်ခြင်းမှာ သူ့အတွက် ထုံဆောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။

သို့သော် သူ့အထင်သည် မမှန်ပေ။

ထိုဆိုင်သည် သူ့အတွက် ကံဆိုးသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် သာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

ချင်စောင်းသည် လျှူဝေကို လူလည်လုပ်သွေးကြော ပိတ်စာ လီထိန်လင်း နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြောင်းကို ရွေး စေမျက်နှာများ ပော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး လျှူဝေသည် ချင်စောင်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ချင်စောင်းကို အထေရရ၊ အရှင်ရရ လက်တုန့်ပြန်မည် တု လျှူဝေ တေးထေးခဲ့သည်။

ထို...တေးထေးခဲ့သည့်အတိုင်း ချင်စောင်းကို လျှူဝေ လိုက်ရှုခဲ့သည်။

ယခု တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လျှူဝေသည် ပုလဲစိမ်းစား သောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

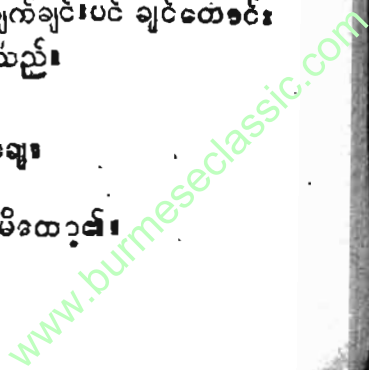
ချင်စောင်းသည် လျှူဝေကို မြင်လျှင်မြင်ချင်၊ ကိုယ် ငှောင်ဖျောက်၍ သီးသန့်ညှော်သည်ဆောင် တစ်ခုအတွင်းသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် ဝင်ရောက်စာ ပုန်းခိုနေလိုက်သည်။

လျှူဝေမှာ လွန်စွာ မျက်စိလျင်သူဖြစ်သည်။

ရိပ်ခနဲ ညှော်သည်ဆောင်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားစေ ချင်စောင်းကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ချင်စောင်း ကို အမိအရ လိုက်ဖမ်းလေတော့သည်။

ချင်စောင်း၊ မပြေးသာတော့ချေ။

ညှော်သည်ဆောင်အတွင်း၌ ပိတ်မိတော့၏။



၄၆ ၈၈ ရဲမင်းထိန်း

'ဘယ်လိုလဲ ချင်တောင်း၊ မင်း ပြောလွတ်မယ်လို့ ထင်လို့လား....'

'လျှူဝေ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အထင်မှား နေပြီဗျား၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို ရှင်းပြဖို့ လိုက်ရှာပါသေးတယ်။'

မတော့တာနဲ့ စိတ်ပျက်ပြီး ဧကိကိုရောက်လာတာ၊ လီထိန်လှင်းဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ထင်နေသလို သာမန်မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျား...'

အင်မတန် သိုင်းပညာ ထော်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ....'

သူ့ကိုလိုက်ဖမ်းပေးမယ် ကျုပ်တို့မိခင်ဘူး၊ သူ့အကျုပ်ကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ၊ ကျွန်မ အလိုရှိတာ ရှင် မဟုတ်ဘူး၊ ဇာကျင်ရှင် ဆိုပြီး ကိုယ်ခေတ်သိုင်းပညာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတယ်....'

ကျုပ် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီတာနဲ့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရတာ—

ချင်တောင်းက အမှန်အတိုင်း လျှူဝေကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။

'မင်းငါ့ကို ရှင်းပြနေပါနဲ့၊ မင်းကြောင့်ဘောင်မလေး လွတ်သွားရတာ....'

မင်းကို ပေါ့ပေါ့အန်တန် သဘောထဲပေးပြီး အထင်သေးခဲ့မိတာဟာ ငါ့အမှားပဲ....'

မင်းကို ငါလိုက်ရှာနေတာ ကြားပြီ၊ အခု မင်းနဲ့တွေ့ပြီ၊ မင်းကို ငါမတောင်းလုပ်ချင်ဘူး၊ အမှီတော့ မင်းခါးကို ထုတ်လိုက်ပါ'

လျှူဝေက ခေါ်သကို ထိန်း၍ ပြောလိုက်သည်။

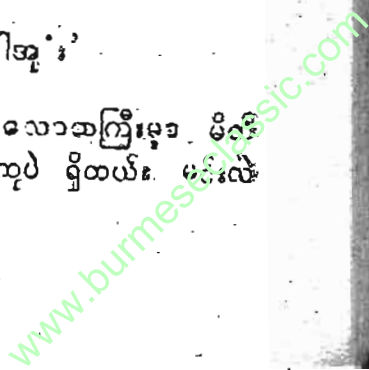
ချင်သတင်းက....

'ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ မိတ်ဆွေတုပဲ၊ အာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်ရော လိုလို့လဲဗျာ'

'အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ချင်တောင်း၊ မင်းကို ငါဆတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်၊ ခားသာ ထုတ်လိုက်ပါ'

'လျှူဝေ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားပါအုံး'

ငါအားလုံး စဉ်းစားခဲ့ပြီးပြီ၊ သောသကြီးမှာ မိတ်ဆွေစစ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ မိတ်ဆွေအကုပဲ ရှိတယ်၊ မင်းလဲ မိတ်ဆွေ အကုပဲ....'



၄၅၁ ၂၂ ရဲခမ်းထိန်း

ဂေါ်အလစ်ရာ ငါ့ကို သွေးကြောပိတ်သွားတဲ့ မင်းလို  
အကောင်ကို ငါ ပြန်ပြီး လက်တုန့်ပြန်ရမှ ကျေနပ် နိုင်  
မယ်...

လျှူဝေဘည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခားကို 'ချမ်း' ခနဲ  
မြည်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ချင်တောင်းသည် အလွန်အမင်း ထိက်လန့်သွားစာ  
နောက်သို့ ခြေဆစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး...

'ကျုပ် ခင်ဗျားကို ယှဉ်ပြိုင်လို့ မနိုင်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်  
ခင်ဗျားကို အရှုံးပေးပါတယ်၊ ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့'

'ဟား...ဟား...ဟား'

ချင်တောင်း စကားဆုံးလျှင် လျှူဝေထ အားပါးထံရ  
ရယ်မောလိုက်ပြီး-

'မင်းလို လူမျိုးကို သိုင်းလော့ဆမှာ အရှင်ထားလို့  
မရဘူးကွ...

သတ်ပစ်မှကောင်းမှာ၊ ပြောနေကြာတယ်ကွာ၊ ခားသား  
ထုတ်လိုက်ပါ၊ မင်းမထုတ်ရင် မင်းကို ငါ့ဆီ ခုတ်သတ်  
ရမှာပဲ...

ရွှေခင်လင်တို့စိန်ခေါ်သူ (ဇာတ်ဆမ်းပိုင်း) ၂၂ ၄၅၂

လျှူဝေသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခားကို ဝေ့ရမ်းအာ  
ခန့်ဝင်လိုက်ပြီး ချင်တောင်းကို စတင် တိုက်ခိုက်လေ  
တော့၏။

'အားရို့'

ချင်တောင်းသည် ခားချက်ကို ငဲ့ရွှေခင်လိုက်ပြီး အော်  
တစ်လိုက်သည်။

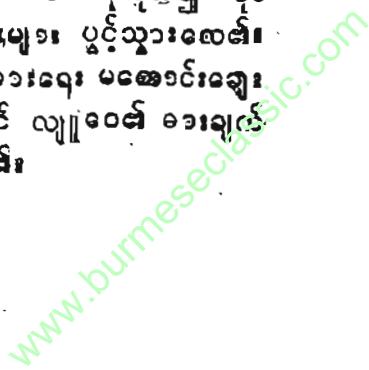
လျှူဝေ၏ ဒုတိယခားချက်က ချင်တောင်း၏ ကိုယ်ပေါ်  
သို့ ထပ်မံ၍ ဝဲကျလှစေပြန်၏။

'တုန်း'

'တုန်း'

ချင်တောင်းသည် လျင်မြန်စွာ ခားကိုထုတ်၍ ခုခံ  
လိုက်ရာ ခားချင်း ထိခိုက်ပြီး မီးပျား ပွင့်သွားစေ၏။  
ချင်တောင်းမှာ လျှူဝေလောက် ခားရေး မအောင်းချော  
သိုင်းကွက် (၁၀)ကွက်အဖျောက်တွင် လျှူဝေ၏ ခားချက်  
ထိပြီး လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့၏။

'ဟား...ဟား...ဟား'



၅၃၀ မြို့ ရဲခမ်းတိန်

လျှာဝေသည် သွေးစွန်းသွားသော ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်သွင်းလိုက်ပြီး အားရ ကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

'ဒီပုံဟာ ကြည့်မှထောင်းတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲပဲ။ ခင်ဗျားလော့က် ဓားရေးခကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်ရလိုက်လို့ ခင်ဗျား သိပ်ကျေနပ် ခမ်းသာနေမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ဟာ လူမိုက် ဓားယမ်း တစ်ယောက်ပဲ'

ညှော်သည် ဆောင် အခန်းတိုင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာ သောလူက လျှာဝေအား ပြောလိုက်သည်။

လျှာဝေသည် ဖျတ်နဲ့ အသံကြားရာနောက်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံး စုပ်ထားသော လူက...

'ကျုပ်က မီးသိုင်းသမား လင်ရွန်ဝိုက်'

'လင်ရွန်ဝိုက်'

လျှာဝေမှတ် ယောင်လိုက်ကာ ပြေးလိုက်ပြီး နောက်သို့ နှစ်လှမ်းခန့် ခုန်ရွှေ့ခင်လိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျား ခြေနှစ်လှမ်း ခုန်ဆုတ်လိုက်ရုံနဲ့ ကျုပ် ဓား အောက်က လွတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား မိတ်ဆွေ...

ဟဲ့...ဟဲ့... အလှမ်း တစ်သိန်းလောက် ခုန်ဆုတ်သွားလဲ ခင်ဗျား ကျွဲပြင်ထက်က မလွတ်ပါဘူး။ ဟား ဟား ဟား'

မျက်နှာဖုံးရှင် လင်ရွန်ဝိုက်သည် အားပါးတစု ရယ်မော လိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျား သိုင်းလောကထဲက ပျောက်သွားတာ သိပ်ကို ကြာနေပြီပဲ...

တစ်ချို့က ဆိုရင် ခင်ဗျား မီးသိုင်းပညာကို လေ့ကျင့် ရင်း မီးဆောင်ပြီ။ သေဆုံးသွားပြီလို့တောင် ပြောနေကြ တယ်...

ခင်ဗျား လင်ရွန်ဝိုက် အစစ်မှ ဟုတ်ခွဲလား'

လျှာဝေက သံသယဖြစ်မိဟန်ဖြင့် လင်ရွန်ဝိုက်ကို ပြော လိုက်သည်။

'ဟား ဟား ဟား'

လင်ရွန်ဝိုက်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...



၄၃၂ ။ ရဲမင်းတီနီး

'လေခကမ္ဘာ လင်ရွှန်ဝိုက်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နှစ်ယောက် မရှိနိုင်ပါဘူး -

အမှန်တော့ ကျုပ်ဟာ လင်ရွှန်ဝိုက် အစစ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မိကိုလာတဲ့ ကိစ္စအ ခင်ဗျားကို ရှာဖွေလဲ မဟုတ်ဘူး...။

စာရင်းရှင်းဖို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တွေချင်နေတဲ့ လူ့စာ မာကျင်ဆိုတဲ့ လူပဲ'

လင်ရွှန်ဝိုက်၏ စကားအဆုံး၌ မာကျင် ဟူသော အမည် ပါသာကြောင့် လျှူဝေက....

'ကျုပ်လဲ မာကျင်ဆိုတဲ့ လူကို လိုက်ရှာနေတာ ကြာပြီ။ ခုထိ ရှာမတွေ့သေးဘူး'

ဟု ပြောလိုက်ရာ လင်ရွှန်ဝိုက်က....

'ခင်ဗျား မာကျင်ကို ဘာကိစ္စကြောင့် လိုက်ရှာနေတာ လဲ'

'ကျုပ် သူ့ဆီမှာရှိနေတဲ့ အူဆူးဝိုးလုံ သိုင်းကျမ်းကို တိုက်ခိုက်ရယူဖို့ လိုက်ရှာနေတာ'

'ဟား ဟား ဟား'

ရှေးဦးစွာကို စိန်ခေါ်သူ (ဇာတိသိမ်းပိုင်း) ။ ၄၃၃

လင်ရွှန်ဝိုက်သည် ပျက်ရယ်ပြုသကဲ့သို့ လျှူဝေကိုတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ရယ်ခေခလိုက်ပြန်လေ၏။

'ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ'

လျှူဝေက မေးလိုက်သည်။

'ခွေးပါးစပ်ထဲမှာ ဆင်စွယ်ရှိတယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက် က ပြောရင် ကျုပ်ယုံချင်ယုံမိမယ်...။

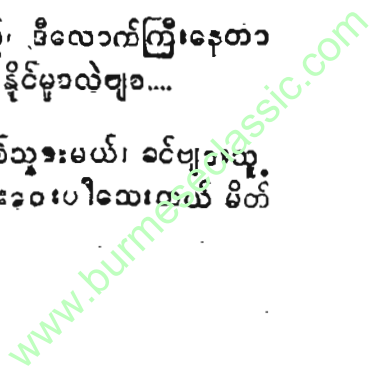
ခင်ဗျားက မာကျင်ကို တိုက်ခိုက်ပြီး အူဆူးဝိုးလုံ သိုင်း ကျမ်းကို ရအောင်ယူမယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ် နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ'

'ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှလဲ'

'ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလေခကမ္ဘာ နာမည်မရှိသေးတဲ့ လေး ဘက်သွား ကလေးအဆင့်လောက်တောင် ရှိဦးမယ် မထင် ပါဘူး...။

မာကျင် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နာမည်၊ ဒီလောက်ကြီးနေတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ကိုယှဉ်နိုင်မှာလဲဗျာ...။

ဖားလောင်းသေ ဝါးဖြစ်ရင် ဖြစ်သွားမယ်။ ခင်ဗျားသူ့ ကိုနိုင်ဖို့ဆိုတာကထော့ အမျှားကြီးဝေးပါသေးတယ် မိတ် ဆွေ...။



၄၃၄ ❀ ရဲမင်းတိုင်း

အမ္ဘာကြီး အရည်ပျော်သွားရင်တောင် ခင်ဗျား သူ့ကို နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး...

အခုအချိန်မှာ မာကျင်ဟာ သိုင်းလော့အရှေ့ခင်းအောင်း တစ်လက်ကို ခံယူဖို့ အချိန် သိပ်မလိုတော့ဘူး။ ခင်ဗျား အဲဒါ ဆဘောပေါက်ရဲ့လား'

'မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး'

လျှူဝေစ ရှက်ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သည်။

'မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သားတစ်က ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ဆူ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ ဆဘောလား'

'ကျုပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆ ရွှောင်လင် ကျောင်းထိုင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ပထမ စိုက်ချုပ် ခုချွန် ဆရာတော်၊ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးအလှူပြီး ဘယ်သူမှမဖြစ် နိုင်ဘူး'

'ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ကလေးအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ် လို့ ကျုပ်ပြောတာပေါ့...'

ခုချွန် ဆရာတော် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် ဆက် ပြောနိုင်တယ်...

ရွှောင်လင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (ဇာတ်သိမ်းပိုင်း) ❀ ၄၃၅

သိုင်းလော့အရှေ့ ခင်းအောင်းတစ်လက်ကိုမခံကျင်ရရင် ခင်ဗျား မာကျင် မရရင် ကျုပ်ပဲရသင့်တယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကား မှန်တယ်'

ရှုထိတရက် ထွက်ပေါ်လာယော အသံတစ်သံကြောင့် မျက်နှာဖူးရှင် လင်ရွှန်ဝိုက်နှင့် လျှူဝေတို့အ အသံကြားရာ သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

'မာကျင်'

လင်ရွှန်ဝိုက်နှင့် လျှူဝေတို့သည် အခန်း၁၁၅ရပ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့ ပြိုင်တူကြည့်၍ ပြိုင်တူပင် သံပြိုင်ခေါ်လိုက်ကြလေ ဆဲတည်း။

ဗျာလဲ သဏယ်တော့ ဆောင်းတဲ့ စေရင်းထဲမှာ မပါပါဘူး...

ခုလို ကိုယ်ထိလက်ရောက် သတ်လိုက်တစဆတော့ ခင်ဗျာ၊ လွန်တယ်၊ မတရားဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်'

မာကျင်စာ လျှူဝေကိုပြောလိုက်၏။ မျက်နှာဖုံးရှင်သည် မာကျင်ကိုတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး....

'ခေးဆောင်းပိုင်ရှင် အလောင်းလျှာလေး မာကျင်ကို ကျွန်တော် ဝါရဝပြုပါတယ်'

ဟု ဦးညွတ် ဝါရဝပြုလိုက်ရာ မာကျင်ကလည်း....

'ကျွန်တော် မာကျင်ထဲလဲ ခေးကောင်းပိုင်ရှင်အလောင်း အလျှာလေး လင်ရွန်ခိုက်ကို ဝါရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ'

ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်စာ အရိအသေးပေး၍ ဦးညွတ်လေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖုံးရှင် မီးသိုင်းပညာရှင် လင်ရွန်ခိုက်ထ....

'ကျွန်တော်ဟာ ခေးဆောင်းတစ်လိုက်ပိုင်ရှင် မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး....

မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ခိုက်တွေ့ကြပြီ

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခေကျင်ပါ'

မာကျင်သည် ယင်းသို့ ကိုယ်ကိုယ်ကို ခေကျင်ဟု ပြောလိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်၌လဲကျဆေးဆုံးနေသော လူတစ်ယောက်ကိုမြင်၍....

'ချင်ထောင်းပါဏား၊ ထူးကို ဘယ်သူသတ်လိုက်တလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်ပါ'

လျှူဝေအဖြေသည်။

'ဆမုန်တော့ ချင်တောင်းဆိုတဲ့ လူဟာ ကေခင်းတဲ့လူတော့ ခေဟုတ်ပါဘူး၊ ချင်တောင်း မှအောင်းသလို၊ ခင်



မာကျင်က ကျွန်တော် ထက် တော်တဲ့အတွက် မာကျင်ပဲ  
ခားကောင်းတစ်လက် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သင့်ပါတယ်'

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ မာကျင်ကလည်း....

'ခင်ဗျားဟာ အမှန်တော့ ပန်းလိပ်ပြာ သိုင်းကျမ်း ပိုင်  
ရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ သိုင်းလောကမှာ ခားကောင်းတစ်  
လက်ဘွဲ့ကို ခံယူပြီး သိုင်းလောကကြီးကို ဦးဆောင်သင့်ပါ  
တယ်'

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

ထိုစကား ဆသွားအလာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ၎င်းတို့  
နှစ်ဦးစလုံးပင် ခားမကြီးကြွကြောင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆထင်  
မကြီးကြကြောင်း သိသာ၍ နေပေ၏။

'မာကျင်.... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ့်ချပြီး  
ပြောနေရတာလဲ၊ 'အူဆူးဝိုးလုံး' သိုင်းကျမ်းကြီးဟာ သိုင်း  
လောကရဲ့ ဦးဆောင်ပဲ....

'ပန်းလိပ်ပြာ သိုင်းကျမ်းက ခင်ဗျား သိုင်းကျမ်း  
ကောင်း မထက်မြက်ပါဘူး'

'ထက်မြက်ခြင်း၊ မထက်မြက်ခြင်းဆိုတာ သိုင်းကျမ်း  
စာအုပ်တွေနဲ့ မဆိုပါဘူး။ လူတွေရဲ့ ကျင့်စဉ် ကျင့်ရပ်နဲ့  
လုပ်ဆောင်ချက်အပေါ်မှာပဲ တည်ပါတယ်....

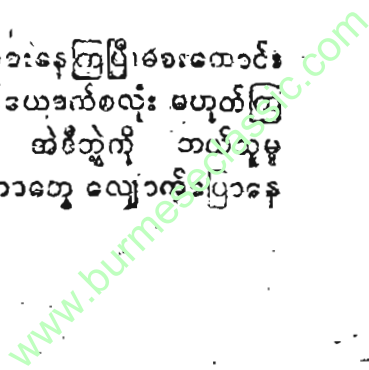
'သိုင်းလောကရဲ့ မြောက်ဘက်ခြမ်းမှာ လင်ရွန်ဝိုက်  
ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ နှစ်ယောက်မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သိုင်းလောကရဲ့ တောင်ဘက်ခြမ်းမှာ  
လည်း မာကျင်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ နှစ်ယောက်မရှိခဲ့ဖူး  
ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မာကျင်ပဲ ခားကောင်းတစ်လက်ကို  
ဖက်ခံယူသင့်ပါတယ်'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ လင်ရွန်ဝိုက်ပဲ ခားကောင်းတစ်လက်ဘွဲ့  
ကို ခံယူသင့်ပါတယ်ဗျာ'

လင်ရွန်ဝိုက်နှင့် မာကျင်တို့ အငြင်းအခန် ဖြစ်နေကြစဉ်  
လျှောက်လေ....

'ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး မှားနေကြပြီ၊ ခားကောင်း  
တစ်လက်ဘွဲ့ရှင်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး မဟုတ်ကြ  
ဘူး။ ခုချိန်ဆရာတော်ကြီးအလှူပြီး အင်္ဂါဘွဲ့ကို ဘယ်သူမှ  
ခံယူတိုက်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေ  
တာလဲ'



၄၄၀ **မ** ရဲခင်းထိန်း

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

လင်ရွန်ခိုက်က...

'ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခုချန်ဆရာတော်ကြီးက ဓားစောင်းတစ်လက်ဆွဲကို ခံယူဆိုက်မှခံလဲဗျာ။ သူက အကျင့်ပျက်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပဲ....

'ပြီးတော့ သူ့မှူးရှိနေတဲ့ ကျမ်းစာလဲ အတုကြီး၊ ခုချန်ဆရာတော်ကြီးသခင် ဓားစောင်းတစ်လက် ဆွဲခံလိုက်ရင် သိုင်းလောကကြီးကို ဖျက်ဆီးသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့...'

'နေစမ်းပါဦး... ခင်ဗျားက သေမယ့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောနေရတာလဲ၊ ခင်ဗျား ပါးစပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ စကားတွေ အားလုံးဟာ မလိုလားအင်တဲ့ စကားတွေချည်းပဲ....

'သူတော်ချင်းချင်း... သီတင်းလေ့ လေ့... ပေါင်းဖက်တွေ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့အညီ... ခုချန်ဆရာတော်ကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး ခင်ဗျားက လူထုဝင်ချင်လို့လား....

'ခင်ဗျား ဝင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ထော့၊ မိနေဟာ ခင်ဗျားနဲ့ နောက်ဆုံးနေပဲ'

ရှောင်လင်ကို စိန်ခေါ်သူ (ဇာစီဆိမ်းပိုင်း) **မ** ၄၄၁

လင်ရွန်ခိုက်သည် ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးထွက်သွားပြီး၊ လျှူဝေ၏ ဝင်ဘတ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဝှန်းခနဲ ရှိတ်ချလိုက်လေ၏။

'လင်ရွန်ခိုက်... မလုပ်နဲ့'

မာကျင်က တားလိုက်သည်။

သို့သော် မာကျင် ဟန့်တားချက်မှာ နောက်ကျသွားခဲ့၏။

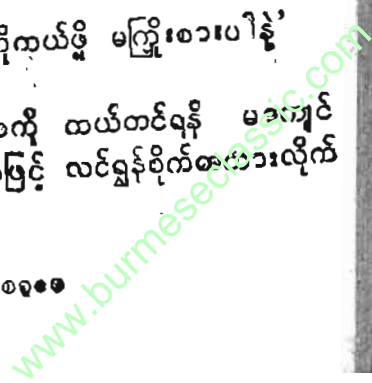
'ဝေါ့... ဝေါ့'

လင်ရွန်ခိုက်၏ ရှိတ်ချက်မှာ တေးငင်ဖို့ လက်ဝါး သိုင်းကွက်ဖြစ်၍ ပြင်းထန်၏။

ထို့ကြောင့် လျှူဝေမှစ သွေးများအန်ထွက်အစ လဲကျသွားလေ၏။

'မာကျင်... ခင်ဗျား သူ့ကိုကယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့'

သွေးအန်နေသော လျှူဝေကို ထယ်တင်ရန် မာကျင်ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးဝင်လိုက်သဖြင့် လင်ရွန်ခိုက်က တားလိုက်သည်။



'ဒီလူဟာ ဧချောင်သမား သက်သက်ပါ။ ခုချန်ဆရာ  
တော်ကြီးရဲ့ ခိုင်းစေချက်အရ ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံဖို့ ကြီး  
စားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်...

'ကျုပ်ကိုလည်း ခုချန်ဆရာတော်ကြီးက ခင်ဗျားဆီက  
သိုင်းကျွန်းကို ယူပေးဖို့ ခိုင်းခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်  
ယူပေးနိုင်ဖူးလို့ ငြိမ်းဆိုခဲ့တယ်...

'ဒီအလောင်းနှစ်လောင်းဟာ လူ့လောကမှာ ငှိမနေ  
သင့်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ပါ...

'ခင်ဗျား ဒီအတွက် စိတ်ထိခိုက်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်  
ခင်ဗျားကို လေးစားပါတယ်။ မာကျင်... ကျုပ်ကို ခွင့်ပြု  
ပါဦး'

'လင်ရွန်ဂိုက်... စကားနဲ့ဦး'

မာကျင် တေးချိန်မရလိုက်ပေ။

လင်ရွန်ဂိုက်သည် ညော်သည်ဆောင်အခန်း၏ ပြတင်း  
ပေါက်မှ လွှားခန့် ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

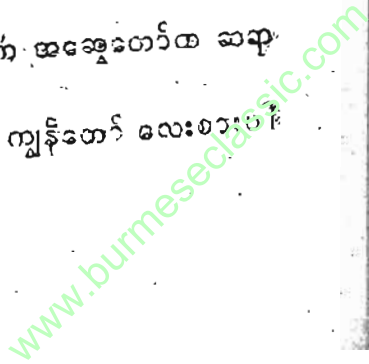
မိစ္ဆာကြီး၏ ရောဂါဆန်း

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ မိစ္ဆာဆေးခန်းဆန်း၍ ဖြစ်သည်။  
နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးမှာ အသက် (၇၀)ခန့်ရှိပြီး  
မျက်ခန်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်းခမ်းနှင့် မုတ်ဆိတ်ချင်းပင် ဖြူဆွတ်  
လျက် အလွန်ကျက်သရေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေ၏။  
ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက လူလန်ရှိနှင့် နန်းတွင်းသမား  
ဆေးကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

'ဒါက ကျုပ်တို့နဲ့ နန်းတွင်းဆေးသမားတော်ကြီး ဆရာ  
တန်ချောင်ချင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်...

ဆရာကြီး တန်ချောင်ချင်း၊ ဒီက အဆေးတော်က ဆရာ  
လူလန်ရှိလို့ ခေါ်တယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် လေးစားပါ  
တယ်...



ဟု လုလုနီရိုက ဦးညွတ်ကာ အချိအသေပေးလိုက်လှူ  
နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး တန်ချောင်ချင်းကလည်း...

ဆရာလေးလူ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ကြားဖူးပါ  
တယ်၊ လူကိုယ်တိုင် အခုမှ မြင်ရလို့ ဆထူးပဲ လေးစား  
ပါတယ် ခင်ဗျား

ဆရာကြီး တန်ချောင်ချင်းမှစ အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့  
လေသည်။

စကားပြောရာ၌လည်း မာန် မာနဘုရား မပါဘဲ အေး  
အေးအေးဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပီသ ကြည်မြစွာဖြင့် ပြော  
လေသည်။

အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးနှင့် ၎င်း၏ကြင်ယာတော်တို့မှာ  
ဆရာကြီး တန်ချောင်ချင်းနှင့် လူလန်ရိုကို ကြည့်ပြီး  
ပြောဆိုဆွေးနွေးလာကြမည့် စကားများကို ဝဲလင့်စောင့်  
မျှော်နေကြလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကိုယ်ရံတော် နှစ်ဦးမှာ အဆောင်  
တော်အတွင်း မရှိချေ။

ထို့အတူ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ ပုညာရုံ နှစ်ဦးကိုလည်း  
မထွေရချေ။

မင်းစောစော

၎င်းတို့ (၄)ဦးကို ဘုရင်ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်  
တို့၏ ခေတ္တ အနားပေး ထားသောကြောင့် ဖြစ်  
၏။

ဆရာလူ၊ ကျွန်တော်ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ဘုရင်မင်း  
တို့ကြီးက ပြောပါတယ်...

ကျွန်တော်ကို တွေ့ချင်တဲ့ ကိစ္စကို အမိန့်ခွဲပျံ ဆရာ  
...။

ဆရာကြီးတန်ချောင်ချင်း၏ စကားအဆုံး၌ လူလန်ရိုက  
ထက်ကို နာ၍...

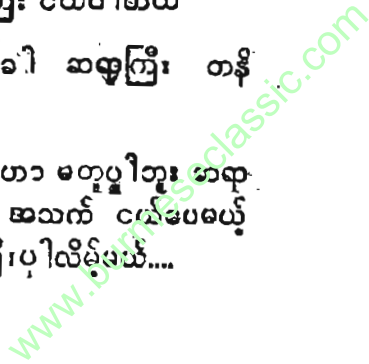
ဆရာကြီး တန်ကို ကျွန်တော် ဂါရဝ ပြုပါတယ်။  
ထက်နဲ့ ဝါကိုလည်း လေးစားပါတယ်...

ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက ကျွန်တော်ကို လေး  
စားစားစား ဆက်ဆံစရာ မလိုပါဘူး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်  
က ဆရာကြီးထက် အသက်အများကြီး ငယ်ပါမယ်

လူလန်ရိုက ပြောလိုက်သောအခါ ဆရာကြီး တန်  
ချောင်ချင်းအ...

အသက်ကြီးတစ်ခု ပညာကြီးစာဟာ မတူပါဘူး ဆရာ  
လူ၊ ဆရာလူဟာ ကျွန်တော်ထက် အသက် ငယ်ပေမယ့်  
ပညာမှစော့ ကျွန်တော်ထက် ကြီးပုလိပ်မယ်...

မင်းစောစော



ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်တော် ဆရာလုကို ရိုရိုစားစား  
လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတာပါ'

'ကျွန်တော် ပညာကြီးတယ်လို့ ဆရာကြီးမိန့် ဘယ်  
လုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ၊ လူတွေအကြောင်းကို သိဆုံးပုဂ္ဂို  
လ်တွေဟာ လူတွေပဲဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အကြောင်းမသိဘဲ  
ဘာဖြစ်လို့ မြောက်ပင်ပြီး ပြောနေရတာလဲ'

လူလန်ရှိ၏ စကားကြောင့် လဲလျောင်း၍ နေဆေး  
ဖုရားကြီးသည် ရုတ်တရက် ခေါင်းထောင် ထလာသဖြင့်  
လူလန်ရှိ၏...

'မိဖုရားကြီး ခင်ဗျား၊ လုပ်လုပ် ရှားရှား မလုပ်ပါ  
ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းပြီး နေပါ...'

ကျွန်ထော်မျိုးတို့ ဒီက နန်းထွင်း ဆေးသမားတော်  
ကြီးနဲ့ စကား နည်းနည်း ပါးပါးပြောဆို ဆွေးနွေးပြီးရင်  
မိဖုရားကြီးရဲ့ ချော့ကို ကုသပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်နေ  
ကြပါတယ်'

ဟု ပြောလိုက်တာ ခေါင်းထောင် လာသော မိဖုရား  
ကြီးသည် ပြန်၍ ခေါင်းကို ချထား ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း  
နေလိုက်လေ၏။

နန်းထွင်း သမားတော်ကြီးက...

'လူတွေ အကြောင်းကို လူတွေပဲ ပြောကြပါတယ်၊ လူ  
တွေပြောတဲ့ သတင်းစကားတွေဟာလဲ လူထဲကပဲ ပြန်ရောက်  
လာတတ်ကြပါတယ်...'

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့  
အထက် ဆရာလုရဲ့ အကြောင်းကို သိခဲ့ရတာပါ'

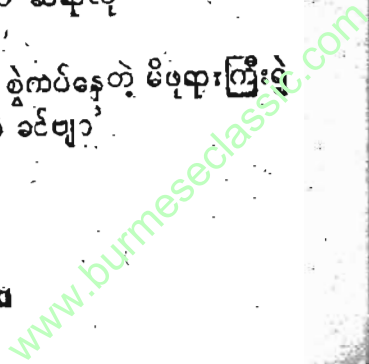
'လေးစားပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးပြောတာ မှန်  
ပါတယ်...'

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အကွက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊  
ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ မိဖုရားကြီး ရဲ့ ချော့အကြောင်း  
ကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြရအောင်ပါ'

'အဲဒီစကားဟာ အမှန်ဆုံးပါပဲ ဆရာလု'

'ဆရာကြီးတန် အနေနဲ့ အခု စွဲကပ်နေတဲ့ မိဖုရားကြီးရဲ့  
ချော့ကို ဘယ်လို ယူဆပါသလဲ ခင်ဗျာ'

လူလန်ရှိ၏ မေးလိုက်သည်။



မိဖုရားကြီးရှဲ့ ရောဂါဟာ သွေးဆုတ်၊ သွေးခန်း၊ ရောဂါ တစ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်....

သွေးသွင်းလိုက် သွေးခန်းလိုက်၊ ပြန်ပြီး သွေးအသစ် သွင်းလိုက်နဲ့ ဆမြဲလုပ်နေရတဲ့ ကုထုံး၊ အလုပ်မျိုးမို့လို့ ကျွန် ဆော်မျိုးအ အကျိုးသတ်ကုထုံးလို့ ပြောလိုက်ခြင်းပါ....

ကျွန်တော် ဒီလိုပဲယူဆပြီး လူသားသွေးတွေကို ဖောက် ပြီး မိဖုရားကြီးရှဲ့ ကိုယ်တွင်းကို ထည့်ပေးပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် မိဖုရားကြီးရှဲ့ ရောဂါဟာ ခက်ပဲသက်သာပြီး သွေး တွေ ပြန်ခန်းသွားပါတယ်....

ဒီနည်းဟာ (၃)လတစ်ကြိမ် (၆)လတစ်ကြိမ် အမြဲ သွေးသွင်းနေရမယ့်အလုပ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီး တန် ဇော်ဗျား... ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျား...။ ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူးလို့ ပွင့်ပွင့်ထင်း ထင်း ကျွန်တော်ကို ဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် စိနည်းနဲ့ ကုသပေးတာ (၁)နှစ် ရှိခဲ့ပါပြီ။

လှလန်ရွှိက ဆရာကြီးတန်ချောင်ချင်းကို မေးလိုက်ရာ၊ ဆရာကြီးတန်ချောင်ချင်းက....

လှလန်ရွှိက ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ် ကြီးဘက် လှည့်စာ....

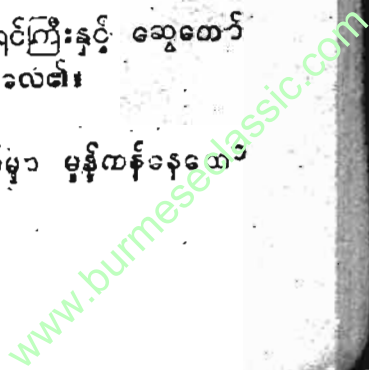
ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာလှပပြာထုံအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် မိဖုရားကြီးကို (၃)လတစ်ကြိမ် (၆)လတစ်ကြိမ် ဆမြဲသွေး ထပ်တွေ ထည့်သွင်းပေးပြီး ကုသလာခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

မိဖုရားကြီး ခုလို အသက်ရှင် နေတာဟာ ဆရာကြီး တန်ရှဲ့ ကုထုံးကြောင့်ပါ။ ဒီလိုသာ မကုခဲ့ရင် မိဖုရားကြီး အသက်ရှင်ဖို့ သိပ်မလွယ်ပါဘူး....

လှလန်ရွှိ၏ စကားကြောင့် ဘုရင်ကြီးနှင့် ဆွေတော် မျိုးခတ်တို့ တက်ကြွ ဝမ်းသာနေကြလေ၏။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဆရာကြီးတန်ရှဲ့ ကုထုံးဟာ မမှားပေမယ့် အမှန်ကြီးလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီကုထုံးဟာ အမြစ်ပြတ်ကုထုံး မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ္တ ယာယီ အကျိုးသတ်ကုထုံးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီအကျိုးသတ် ကုထုံးဟာလဲ မှားတယ်လို့ အပြည့်အစပြောလို့ ဝေပပါ ဘူး။

လှလန်ရွှိ ပြောသော စကားရပ်မှာ မှန်ကန်နေသော ကြောင့် ဖြစ်လေ၏။



မိဖုရားမှာ လူလန်ရှိကြို မျက်နှာပင့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

'ဆရာလူအကြောင်းကို ကျွန်မကြားဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မက ကျန်းမာရေးမစေ့စင်းတော့ နန်းတွင်းကနန်းပြင်ကိုတောင် တစ်ခါမှ မထွက်ဖူး...မရောက်ဖူးသလို ဖြစ်နေပါပြီ....

'ကျွန်မ ရောဂါကို ပျောက်အောင်သာ ကုပေးပါ... ဆရာလူ၊ ဆရာလူ လိုချင်တာကို ကျွန်မ ဆောင်ကျဉ်းပေး ပါ့မယ်'

'ရပါတယ်မိဖုရားကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးအကျိုးလဲ မလို ပါဘူး၊ လူသားတစ်ယောက် အသက်ဟဲ့စ ဖယ်ဆောင်၊ တယ်လို့ ယူဆလို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အခု ဆွေးနွေးနေကြ ပါတယ်၊ မိဖုရားကြီးရဲ့ ငွေဂါပျောက်ရပါစေ့မယ်'

လူလန်ရှိ ❏ အားပေးစေခွာ ပြောလိုက်သောအခါ... မိဖုရားကြီးမှာ အားတက်သွားဟန်ဖြင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံး လိုက်လေ၏။

'အရှင်မင်းကြီး... ကျွန်တော်မျိုးကို အချိန်ပေးမယ်ဆိုရင် မိဖုရားကြီးရဲ့ငွေဂါကို ကျွန်တော်မျိုး ပျောက်အောင်ကုသ ပေးပါ့မယ်'

'အဆွေတော် လိုအပ်ပါတယ်၊ ကျုပ် အချိန်ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ'

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ မေးလိုက်သည်။

'ရက်သတ္တ တစ်ပတ်လောက်တော့ ပေးရပါလိမ့်မယ်'

'ကျုပ် ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဆရာလူ ကြိုက်သလို ဆောင် ရွက်ပါ'

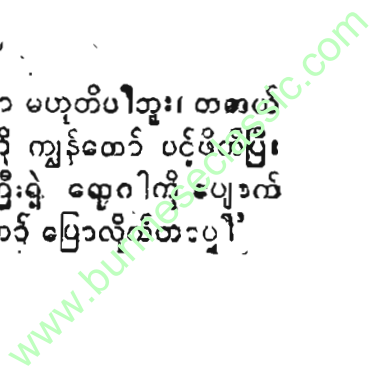
တု မင်းကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး တန်ဆောင်ချင်းထလည်း....

'ဆရာလူ ကုရင် ပျောက်မယ်လို့ ကျွန်တော်လည်း ထင် ပါတယ်'

ဟုပြောလိုက်ရာ၊ လူလန်ရှိကြ ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက် ပြီး....

'ကျွန်တော် ကိုလို့လဲ ပျောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ဘယ် ပျောက်အောင် ကုပေးနိုင်တဲ့လူကို ကျွန်တော် ပင့်ဖိတ်ပြီး ခေါ်လာပေးမှမို့လို့ မိဖုရားကြီးရဲ့ ငွေဂါကို ပျောက် အောင် ကုသပေးမယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာပေါ့'



၄၅၂ ။ ခင်းကြီး

လှလန်ရှိ၏ စကားကြောင့် မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ အားလုံး အံ့ဩသွားကြလေ၏။

‘အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သူလဲ အဆွေတော်’

‘မာကျင်ပါ၊ နေရှင်မင်းကြီး’

‘အလို’

‘ဟာ’

မာကျင်ဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဘုရင်ကြီးနှင့်တကွ အားလုံး အံ့ဩ၍သွားကြလေသတည်း။

လှလန်ရှိသည် ခေါင်းကို ညိတ်၍ ပြုံးယောင်ယောင် ပြုလျက်....

‘မိဖုရားကြီးရဲ့ ရောဂါကို အမှန်ကလေးကုသပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နှစ်ဦးပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဦးက ဒီခဲလားအကြီးမှာ မရှိတော့လို့ ကျွန်တော်မျိုး ထံညှိမပြေးမိတာပါ...ခင်းကြီး’

ဟုပြောလိုက်ရာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက...

‘အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သူလဲ အဆွေတော်’

ခင်းစဉ်ပေ

ရှောင်လင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (ခေတ်သစ်ပိုင်း) ။ ၄၅၃

ဟုမေးလိုက်၊ လှလန်ရှိ၏...

‘ခူကျည်းဆရာတော်ကြီးပါ၊ မင်းကြီး’

ဟုဖြေကြားလိုက်ရာ၊ မင်းကြီးနှင့်တကွ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ပို၍ ပို၍ ထိတ်လန့် အံ့ဩ သွားရ ပြန်လေသတည်း။

အတန်ကြာ မင်ဆက်အံ့ဩစွာဖြင့် ရှိနေကြပြီးမှ မင်းကြီးက....

‘မာကျင်ကို ကျုပ်တို့၏ ဖိတ်ခေါ်မှာအေး၊ ဒါမှမဟုတ် အဆွေက ဖိတ်ခေါ်ရမှာလား’

ဟုမေးလိုက်ရာ၊ လှလန်ရှိ၏...

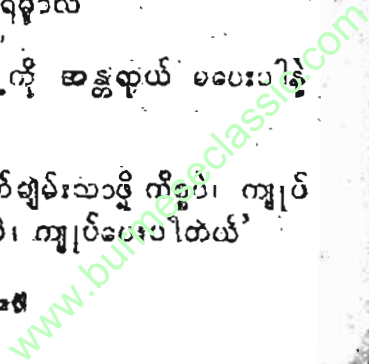
‘ကျွန်တော်တို့မျိုး ဖိတ်ခေါ်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်မျိုးပဲ ပင့်ဖိတ်ပြီး ခေါ်ဆောင် လာခဲ့ပါမယ်။ မင်းကြီးက တစ်ခုပဲ အတိပေးပါ’

‘ကျုပ်က ဘာကို အတိပေးရမှာလဲ’

‘သုဆီမှာ ရှိတဲ့ ကျမ်းနဲ့ သူ့ကို အန္တရာယ် မပေးပါနဲ့ လိုတဲ့ အတိပါပဲ’

‘ကျုပ် မိဖုရားကြီးရဲ့ အသက်ချမ်းသာဖို့ ကိစ္စပဲ။ ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့ ကတိပေးနိုင်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ပေးပါတယ်’

ခင်းစဉ်ပေ





၄၅၄ ❀ နှင်းဟိန်၊

‘ဒီလိုဆို၊ တစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်တော်မျိုး သူ့ကို ရွာပေးပြီး နန်းတော်ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးကို ရွာပေးခွင့်ပေးသနားတော်မူပါ’

‘အဆွေတော်ရှင် စိတ်ကြိုက် ဆောင်ရွက် နိုင်ပါတယ်၊ အဆွေတော်ရှင် ကျေးဇူးကိုလဲ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး’

ဟု ဆိုကာ မင်းကြီးက ပညာရှိစာဆိုတော် လှလန်ရွှီကို အဖို့အသေပေးလိုက်ရာ၊ လှလန်ရွှီ၏လည်း ဦးညွတ် ကန်တော့ကာ နန်းတော် အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့ သတည်း။



မာယာ ကုန်ကြီး ဖြတ်မယ်ကြီးသော်

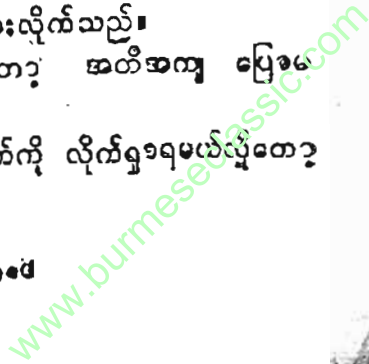
ဝမ်းစိမ့်အဝင် တောအုပ် တစ်ခုအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။ မာကျင်၏ သွေးသောက်နှစ်ဖော် ဖြစ်ကြသော လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် မာကျင်ကိုလိုက်ရှာရင်း ဝမ်းစိမ့်အဝင် တောအုပ်တစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်နေကြသည်။

‘မာကျင် ဘယ်မြို့ကို သွားမယ်လို့ ဝင်ဗျားကို ပြော သွားလဲ’

လီအော့က ကျင့်မော်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ဘယ်မြို့ကို သွားမယ်လို့တော့ အတိအကျ ပြောမ သွားဘူး...’

အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာရမယ်လို့တော့ ကျုပ်ကို ပြောသွားတယ်’



၅၅၆ မိုးမင်းအိမ်

ကျင့်မော်ကဖြေပြီး မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ မောပန်းနှမ်း နယ်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

လီအော့လည်း ကျင့်မော်၏ ဘေး၌ ယှဉ်၍ ထိုင်လိုက် လေ၏။

‘မာကျင် လိုက်ရွာနေတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲ’

လီအော့က မေးလိုက်သည်။ ကျင့်မော်က...

‘မီးသိုင်းပညာရှင် လင်ရွှန်ဝိုက်လို့ ပြောတာပဲ’

လင်ရွှန်ဝိုက် ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသော အခါ လီအော့မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေ၏။

‘လင်ရွှန်ဝိုက် ဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်သွားရတာလဲ လီအော့’

‘မာကျင်နဲ့ လင်ရွှန်ဝိုက် တွေလို မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ချင်း တွေသွားကြရင် မိုးမီးလောင်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ မိုးမီးလောင်ရမှာလဲ’

‘သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ပညာရှင်တွေ၊ ပြိုင်ဘက်ဆင်း သိုင်းသမားတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုက်ခိုက် ကြိုက် နှစ်ယောက်စလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်’

ရှေ့ခင်လင်ကို စိန်ခေါ်သူ (ဇာတ်ဆင်းပိုင်း) ၅၅၇

‘သေကုန်တော့ အောင်းထားပေါ့ကွာ’

ရှက်စရာက အသံတစ်သံအ ထောအုပ်ချုပ်ကြားအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့သည် ထိုင် နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်ကြလေ၏။

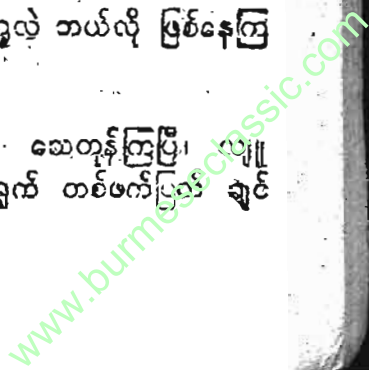
ထိုစဉ်မှစ၍ အော့အုပ်ချုပ်ကြားအတွင်းမှ အရိပ်ထွန်း နှစ်လေးခု ခုန်ထွက်လာကြလေ၏။

‘ဟေ့...လက်စသတ်တော့ သိုင်းလောကမှာ ‘ကမ်းစု’ သိုင်းသမားကြီးလို့ နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကြီးနေတဲ့ ကမ်းစု မြို့သားကြီး ရန်ရှောင်ပိန်းနဲ့ တည်တတပေါ်လား၊ မတွေ့တာ တောင် အတော်ကြာပြီနော်’

လီအော့က မျက်နှာချိုသွေးပြီး ကမ်းစုမြို့သား သိုင်း သမားကြီး ရန်ရှောင်ပိန်း အားဂုဏ်ပြုကာ ပဋိသန္ဓေရ စကားဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်လေ၏။

ကျုပ်တို့ သိုင်းလောကသားတွေလဲ ဘယ်လို ဖြစ်နေကြ တာလဲဗျာ။

ဂဏန်းကြီးနဲ့ လန်းပေါင်တို့လဲ သေတုန်ကြပြီ၊ ယျှု ဝေခနဲ အမှောင်သိုင်းဝိုက်က နားရွက် တစ်ဖက်ပြတ် ချင် တောင်းလဲ မရှိတော့ဘူး...



၄၅၀ **ရဲခင်းဆီနီ**

သူတို့က ဘယ်သူတွေက သတ်လိုက်ကြတာလဲ၊ ဒါကို ကျုပ် သိချင်လို့ မြေပြန့်ကို ဆင်းလာတာ’

ရန်ရွှင်ဖိန်းက လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့လဲ မသိဘူးဗျာ’

ကျင့်မော်က ဖြေလိုက်သည်။

‘မြေပြန့်သားတွေလုပ်နေပြီး ခင်ဗျားတို့ မသိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား.....’

ဒီဖြစ်ရပ်တွေအားလုံးကို ခင်ဗျားတို့ သိရမယ်၊ ကျုပ် ကြားတဲ့သတင်းကတော့ မာကျင်ရှဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ခုလို ဆိုးရွားသေးဆိုးကြရတယ်လို့ ကြားတယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

လီအော့က အော်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့မဖြစ်နိုင်ရမှလဲ၊ ခုချန် ဆရာတော်ကြီးတောင် မကျင့်ဆိုတဲ့အောင်ကို လန့်နေတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ဝင်းတို့ က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဘက်က အာကွယ်ပြီး ပြောနေရတာလဲ’

ရွှင်လင်ကို စိန်ခေါ်သူ (ဇေဇာတ်ဆမ်းပိုင်း) **၄၅၁**

‘ဟုတ်မှမဟုတ်တာ၊ ကျုပ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ ကာကွယ် ရမှာလဲ’

‘ဟိတ်.... သူတို့နှစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်ပြီး ပညာပေး လိုက်ကြစမ်းကွာ’

ရန်ရွှင်ဖိန်းက သူ့ထဲသို့ လူမိုက်ကြီး သုံးယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ရန်ရွှင်ဖိန်း၏ ထဲသို့ လူမိုက်ကြီး သုံးယောက်မှာ ချောင်လီ၊ ယင်ချိုကု နှင့် စွက်အော်လန်တို့ဖြစ်ကြ၏။

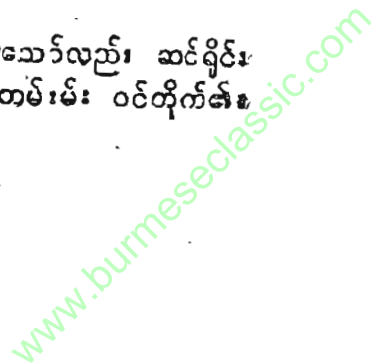
လူမိုက်ကြီး သုံးယောက်တို့သည် ရန်ရွှင်ဖိန်း အမိန့် ပေးလိုက်သည်နှင့် ဓားများကိုထုတ်၍ မိုက်မိုက် ကန်းကန်း လီအော့တို့ကို တိုက်ခိုက်လာတော့၏။

‘ဟိုင်းဗျာ’

ချောင်လီမှာ သိုင်းပညာအထက်ဆောင်လည်း ဆင်ရိုင်း ကြီး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြမ်းကြမ်း တမ်းမ်း ဝင်တိုက်၏။

‘ကျန်း—’

‘အ....’



၄၆၈ မြို့ရဲစီးတံခွန်

လီအော့၏ ဓားချက်က ချောင်လိ၏ ဓားကိုခတ်ထုတ်  
ပစ်လိုက်ရာ ကျန်း' ဟု မြည်ကာ လှင့်စင်သွားလေ၏။

'ဪ... မင်းဆလဲ အလာချည်းပါလား၊ ဘယ်ဆိုး  
လို့လဲ'

ရန်ရှောင်ဖိန်းသည် လီအော့ကိုလှမ်းပြောပြီး ငင်တိုက်ရာ  
ဓားခတ်သံများ ဆူညံ၍ သွားလေ၏။

လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့မှာ ဓားခေး အသင့်အသင့်  
ထောင်းကြသော်လည်း၊ ဆင်အားချင်းဆ မမျှသဖြင့် ရေ  
ခွည်၌ လီအော့နှင့် ကျင့်မော်တို့ အခေးနှိမ့်စ ပြုလာကြ  
တော့၏။

ထိုစဉ်၌ အသင်းတန်းများ ပြီးပြန်လင်းလက်က ခန်  
ရှောင်ဖိန်းနှင့် လူမိုက်ကြီးသုံးယောက်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ  
၎င်းတို့၏ လက်တိုင်းမှ ဓားများလှင့်စင်၍ မြေပေါ်သို့  
တန်းတန်းမြည်ကာ ကျရောက်သွားကြလေ၏။

'ဟား... ဟား... ဟား ရှင်တို့ဆ တကယ်ကို လူစွမ်း  
ကောင်းဘွေပါလား...'

လူနှစ်ယောက်ကို လူလေးယောက်က တိုက်ခိုက်နေတာ  
ကြည့်လို့မကောင်းလို့ ကျွန်မ ဝင်လာတာ'

ရှောင်လင်တိုစိန်ခေ၁၁ သူ (ဇာတ်သိမ်းပိုင်း) ၄၆၉

'မင်းက ဘယ်သူလဲ'

ရန်ရှောင်ဖိန်းက နောက်သို့တစ်ချက်လှမ်းဆုတ်၍ မိန်း  
မလေးကို မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်မ နာမည် လီထိန်လင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒါပေ  
မယ့် သိုင်းလော့အမှာ နာမည်မရှိသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်  
ပါ'

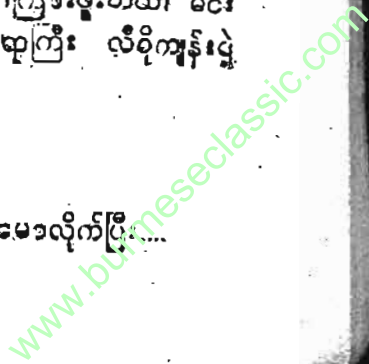
လီထိန်လင်းကပြောပြီး ဓားလွတ်ကို လေထဲဝေ ရမ်း  
မိုက်ရာ အလင်းတန်းလေးခု ပြီးပြန်၍ လင်းလက်သွား  
လေ၏။

အမှန်တော့ ဓားခေးအဆင့် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုသည့်  
အဘောဖြင့် သူတို့လေးယောက်သိအောင် ပြသလိုက်ခြင်း  
ဖြစ်ပေသည်။

'သိုင်းလော့အမှာ မင်းနာမည် ငါ့ကြားဖူးတယ်၊ မင်း  
မှာ လီမမျိုးနွယ်စုက ကုန်ပူးသိုင်းဆရာကြီး လီစိုကျန်းပွဲ  
စမ်း မဟုတ်လား'

ရန်ရှောင်ဖိန်းက မေးလိုက်သည်။

'လီထိန်လင်းအ 'အဟက်' ဟု ရယ်မောလိုက်ပြီး...



‘ရှင်မ ကျွန်မ အဖေကိုကောင်းကောင်း သိနုပါလား’

‘ဆရာကြီး လီထိုကျွန်းဟာ ကုန်ပွားသိုင်းပညာမှ အဆင့် ကုန်နေတဲ့ သိုင်းဆကျော်မောင်ကြီး တစ်ယောက်ပါ...’

ကျုပ် ဆရာကြီးကိုလေးစားသလို လီထိုနီလင်းကိုလဲ ကျုပ်တို့ လေးစားရမှာပေါ့’

ဟု လေချိုသွေးလိုက်ပြီး ခားလွတ်ကို သူမ၏ ရှေ့သို့ ပစ်ချကစား အချိအသေပေးလိုက်လေ၏။

လီထိုနီလင်းသည် ရန်ရှောင်ဖိနိုး ပစ်ချလိုက်သော ခားကို လှမ်း၍ကောင်းကင်လိုက်စဉ်မှာပင်....

‘ထပ်... ထပ်... ထပ်’

ဟူသော အသံများပေါ်ထွက်လာပြီး အဆိပ်အပ် သုံး ချောင်းက လီထိုနီလင်းဆီသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။

ထိုအဆိပ်အပ်သုံးချောင်းမှာ ရန်ရှောင်ဖိနိုး၏ ခားရိုး လက်ကိုင်၌ လျှို့ဝှက်စွာ ခလုတ်များဖြင့် စီရင်ထားသော အစီအရင်တစ်ခုဖြစ်သလည်း။

လီထိုနီလင်းမှာ ၎င်း၏ အစီအစဉ်ကို မသိသောကြောင့် ခားရိုးကိုလှမ်းကိုင်လိုက်ရာ လျှို့ဝှက်ခလုတ်ပြုတ်ပြီး အဆိပ် အပ်များထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် လီထိုနီလင်းမှာ အလွန် လျင်မြန်ဖျတ်သုဖြင့် အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သောကြောင့် အဆိပ်အပ်များ၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ သိသိလေး လွတ်မြောက်သွားလေသည်။

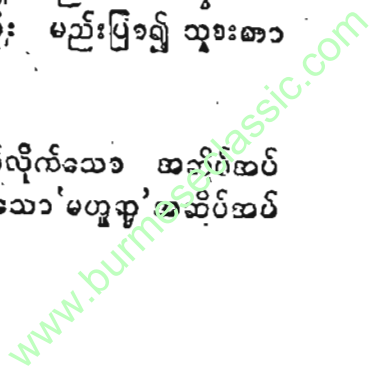
‘ဪ... ရှင်မ ကျွန်မကိုပရိယာယ်နဲ့ လုပ်ကြံတာကိုး၊ ကျွန်မ ကံဆောင်းသွားပေမယ့် ရှင်တို့ရဲ့ ကံတရားတော့ ဆောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

လီထိုနီလင်းသည် ညာဘက်လက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်ရာ၊ ညာဘက်လက်၏ ဝတ်ရုံကြားမှ အလင်းထန်၊ လေးခုထက် ပေါ်လာပြီး၊ ရန်ရှောင်ဖိနိုးနှင့် သူ့တပည့်သုံးယောက်တို့၏ ကိုယ်တွင်းသို့ ပြီးပြီး ပြက်ပြက်ဖြင့် တိုးဝင် သွားကြလေ ထသည်။

‘အား’

ဟူသော အသံလေးသံ တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်ထွက်လာ ပြီးနောက် ၎င်းတို့ လေးဦးစလုံး မည်းပြာ၍ သွားဇာ ငြိမ်သက်သွားကြလေတော့၏။

လီထိုနီလင်း လှုပ်ရှား ပစ်ခတ်လိုက်သော အဆိပ်အပ် လေးချောင်းမှာ အလွန်ပြင်းထန်သော ‘မဟူဗု’ အဆိပ်အပ် လေးချောင်း ဖြစ်လေသည်။



၄၆၄ **III** ရှိမင်းတို့နိး

'ဟာ'

'အလို'

လီးအာနှင့် ကျင့်မော်တို့သည် လီထိန်လင်း၏ အစွမ်းအားကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိန်လင်း အံ့ဩ၍ သွားလေ၏။

နှုတ်မှလည်း 'ဟာ' 'အလို' ဟူ၍ အာမေဇိုတ်ဖြင့် ရေရွက်လိုက်လေ၏။

'လီညီမလေးက သိုင်းပညာ တော်စော် အဆင့်မြင့်ပါလား'

လီးအာက လွတ်ခနဲ ပြေးလိုက်သလို၊ ကျင့်မော်လည်း....

'လီညီမလေးသာ အချိန်မီ ဆောက်မူသာရင် ဒီလူတွေ ကျုပ်တို့ကိုသတ်ကြမှာ သေချာတယ်'

ဟုပြောလိုက်ရာ၊ လီထိန်လင်းက 'ဟက်'ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီ....

'သိပ်မှန်ဘာပေါ့ရှင်၊ ဒီလူလေးယောက်ဟာ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်ပြီ။ လူမိုက်လုပ်စားနေကြတဲ့ လူတွေပဲ၊ သူတို့အကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့'

ရှေးငံစင်ကို စိန်ခေါ်သူ (ဇာစ်သိမ်းပိုင်း) **III** ၄၆၅

'ကျွန်တော်တို့ လီညီမလေးကို ဂါရဝပြုပါတယ်'

လီအောနှင့် ကျင့်မော်တို့က ဦးညွတ်ကာ လီထိန်လင်းအား ဂါရဝပြုလိုက်ကြလေ၏။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူ့တွေလဲ၊ ကျွန်မကို သိပ်လဲ ကျေးဇူးတင်မနေပါနဲ့၊ အမှန်တော့ ကျွန်မဟာ နာမည်မရှိသေးတဲ့ ပညာရှာနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ အမယ်လေး....'

လီထိန်လင်းသည် စကားပြောနေရာမှ 'အမယ်လေး'ဟု နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း ဝိုက်ကိုနှိပ်ကာ လဲကျသွားလေ၏။

'ဟင်'

'အလို....လီညီမလေး....ဘာဖြစ်သွားတာလဲ'

လီအောနှင့် ကျင့်မော်တို့က လဲကျသွားသော လီထိန်လင်းကို ကြည့်ကာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ပေးရမှန်းမသိအောင် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်၍ နေကြလေ၏။

'လီအော....ညီမလေး ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး၊ လှုပ်ပါဦး'

ကျင့်မော်လည်း ကြောင်တိ ကြောင်တောင် ပြစ်၍ နေလေ၏။

www.burmeseclassic.com

၄၆၆ ❀ ရဲမမေဟိန်း

'ကျင့်မော်... မင်း ပွေ့ချီပြီ၊ လှိုင့်တဲ့ နေရာကို ခေါ်  
သွား၊ ငါဒီအလောင်းတွေကို ဖျောက်ပစ်ဖို့ နေခဲ့မယ်'

လီအော့အာ အကြံပေးသည်။

ကျင့်မော်သည် လီထိန်လင်းအား ပွေ့ချီ၍ လှိုင့်  
စိတ်ချရသော နေရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။



ရန်ရှောင်ဖိန်းနှင့်သူ၏တပည့်သုံးယောက်တို့၏အလောင်း  
ကို လီအော့ ဖျောက်ပစ်ရန် ကြိုးစားနေစဉ်၌ 'ကျင့်မော်  
မှာ လီထိန်လင်းကို ပွေ့ချီ၍ လှိုင့်စိတ်ချနေရာ ခေါ်  
သွား၏။

ကျင့်မော်မှာ လီထိန်လင်းကို ဖက်ပွေ့ချီမပြီ ခေါ်  
သွားရသောကြောင့် သူမ၏ ကိုယ်သင်းနဲ့ နှင့် အလှူပူပါရုံ  
မျှစားက ကျင့်မော်ကို ဖမ်းစားထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

လီထိန်လင်းမှာ အလွန် ချောမော လှပသောကြောင့်  
ကျင့်မော်သည် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ သူမ၏ ပါးစပ်ကို  
မကြာခင် ခိုး၍ ခိုး၍ နှမ်းလေ၏။

ရှောင်စင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (ခေတ်သိမ်းပိုင်း) ❀ ၄၆၇

စင်စစ်... သူမသည် ကျင့်မော်၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို  
သိနေပေသည်။

ပရိယာယ် မာယာဖြင့် ဓသိဟန်ဆောင်၍ နေခြင်းကို  
လုံးဝမသိရှာသူအ ကျင့်မော် ဖြစ်သည်။

'အင်း... အစ်ကိုရယ်'

လီထိန်လင်း သတိရလာပြီ။ ကျင့်မော်ကို ဖက်ထား  
ပြန်ရာ၊ ကျင့်မော်မှာ နတ်ဝင်ပူးလလို စိတ်ခရာ ကိုယ်ပါ  
ကြီးစွာလှုပ်ရှား၍ အသက်ရှူမှားမတတ်ဆောင် ခံစားရ  
လေ၏။

အတွေ့ကို ဓရှောင်နိုင်သောအခါ ကျင့်မော်က...

'လီညီမလေး... အစ်ကိုလို့ ညည်းလိုက်တာ ဇာတ်သူ့ကို  
ညည်းလိုက်တာလဲဟင်'

ဟု နှစ်ကိုယ်ကြားရုံ ထိုးထိုးဆေးဆေး မေးလိုက်လေ  
သည်။

'ဟင်... ဘယ်သူ့ကို ညည်းရမှလဲ၊ ရှင်ကိုလေ?'

ဟု လီထိန်လင်းက မူယာမာယာဖြင့် ညှဉ်းပြော ပြော  
လိုက်ရာ၊ ကျင့်မော်မှာ ထရုန်မှတတ်အောင် ပျော်သွား  
လေသည်။

၄၆၈ ၂၂ ဇနီးထိန်း၊

‘လင်္ကာစိန်လေး...နေအောင်သွားပြီလား’

‘ကောင်းသွားပါပြီ...အစ်ကို’

‘အောက်ကို ချပေးမယ်နော်’

‘အစ်ကို့ သဘောပဲလေ’

လင်္ကာစိန်လေးထံ မျက်စိလေး ချီ၍ ခပ်ညှညးလေးပြော  
လိုက်သည်။

ကျင့်မော်သည် လင်္ကာစိန်လေးအား အသားအယာပင်  
မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ချပေးလိုက်လေ၏။

‘လင်္ကာစိန်ကို ကျွန်မတို့နဲ့ အေးမျိုး တော်စပ်တယ်...၊  
အစ်ကို့ သူငယ်ချင်းနာမည်က ဘယ်သူ...’

‘အော့ပါ၊ သူ့အမျိုးအနွယ်က လင်္ကာလေ၊ လင်္ကာအော့ပွား  
ဘဝဖြစ်လို့လဲ လင်္ကာစိန်လေး’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မမ ရှင်ကိုမေတ္တာရှိတယ်၊ အဲဒီ  
ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကို့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မကို ဘယ်လို  
မျှား ထင်မလဲ သိပါဘူး’

လင်္ကာစိန်လေးထံ မျက်စိလေး ကြည်လဲလဲနှင့် ခရာ  
စာတလေးပြောလိုက်ရာ၊ ကျင့်မော်အဖို့ စိတ်ကူးထစ်မျိုး  
ပေါက်၍ သူ့ဘေးက ငါတော့ ပိုင်ပြီ ဆိုသော သဘော  
ဖြင့်...

‘မင်းနဲ့ ငါနဲ့ကိစ္စမှာ ထူးထူး ဘာမှ အရေးမပါပါဘူး၊  
မင်းကသာ ငါ့ကို မေတ္တာရှိမယ်၊ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်...’

စကားကို ခဏရပ်ပြီး၊ လင်္ကာစိန်လေး၏ နား နားရပ်၍  
လေသံဖြင့်...

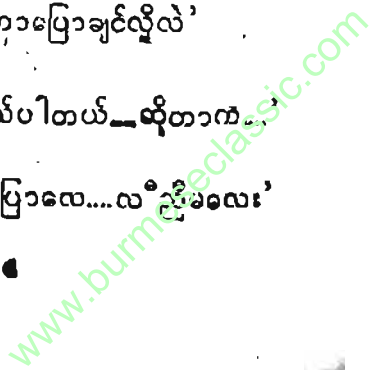
‘တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး သူ့ကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်  
လိုက်ရင် လိမ္မော်သီးထစ်လုံးကို ခွာစားရသလောက် ခက်ခဲ  
မယ်ထင်ပါဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ... အဲဒီအစီအစဉ် မကောင်း  
ဘူးလား’

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဪ...ဒါထက်...’

‘ပြောပါ...လင်္ကာစိန်လေး၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ’

‘လင်္ကာအော့ကို သတ်ဖို့က လွယ်ပါတယ်...ဆိုတာက...’

‘ခက်တာထဲ ဘာလဲ၊ ဆက်ပြောလေ...လင်္ကာစိန်လေး’





'ခက်တာအ 'အူဆူးဝိုးလုံ' ဆိုတဲ့ကျမ်းကိစ္စ၊ ရှင်ထို့ဆီ မှာရှိတယ်လို့ ကျွန်မ သတင်းရထားတယ်....

'အဲဒီကျမ်းသာ ကျွန်မရရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ တဆူးရုံးတစ်ခု သွားပြီး နှစ်ယောက်သဘောတူ လက်ထပ်လိုက်ရုံပဲ'

လီထိန်းလင်းက ကျင့်မော်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့် လိုက်ပြီး၊ မာယာလေး စွက်စာ ညှုတ်ဖြင့် ပြောသည်။

'အူဆူးဝိုးလုံကျမ်း....ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ထို့ဆီမှာရှိတယ် မဟုတ်လား'

'ငါ့ဆီမှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ မကျင့်ဆိုတဲ့ လူဆီမှ ရှိတာ'

'ဘယ်သူ့ဆီမှာပဲရှိရှိခါ၊ ကျွန်မရရင် ပြီးတာပဲ၊ အဲဒီ ကျမ်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရရ၊ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ လူကို ကျွန်မ လက်ထပ်မယ်'

လီထိန်းလင်း စကားကြောင့် ကြီးစွာ စဉ်းစားလိုက်ရ သူက ကျင့်မော် ဖြစ်သည်။

'ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်မလား၊ ရှင် စွမ်း ဆောင်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တာကြင်ဖော် အဖြစ် တစ်သက်လုံး နေဘူးရုံပဲ'

'အဲဒီကိစ္စအ နည်းနည်းခက်နေတယ်'

'ဘယ်လိုခက်တာလဲ ကျင့်အစ်ကိုလေး'

'အဲဒီ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီးက မကျင့်ဆီမှ ရှိတာ၊ ဘုမ သိုင်းလဲ အင်မတန် ဧတိတယ်၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရအောင်ယူပေးနိုင်မှာလဲ'

'ဒါဆိုရင်တော့ လီအော့ကို အကူအညီကောင်းရတော့ မှာပဲ'

'ဟာ...နေဦးလေ၊ ဝါစဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်'

ကျင့်မော်သည် တစ်ခဏမျှကြာအောင် စဉ်းစားလိုက် ပြီးနောက်....

'ဒီလိုလုပ်ကြည့်ရင် ဆောင်းမလား၊ မသိဘူး'

'ဘယ်လိုလဲ ပြောစမ်းပါဦး'



ထံထိန်လင်းကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး၊ ကျင့်  
မော်က...

‘သူ့ကို အယုံသွင်းပြီး အဆိပ်ခပ်သတ်လိုက်ရင်တော့...  
ထံညီမလေး လိုချင်တဲ့ မာကျင်ဆီက အုဆူးစိုင်းလုံ သိုင်း  
ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ရနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပဲ၊ ကျွန်မမှာ သိပ်  
ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်ရှိတယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပေးလိုက်မယ်၊  
အဲဒီအဆိပ်နဲ့ သူ့ကိုသတ်ပြီး၊ သူ့ဆီထဲ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်  
ကြီးကို ရယူလိုက်ရင် အလွယ်လေ။ ဒါမျှား ရှင်က အပေး  
ပြီး တွေးနေစေသေးတယ်’

‘အဲကိုစွဲ ပြီးပြီထားပါတော့၊ ဟိုကိုစွဲကို တယ်နှယ်လှုပ်  
ကြမလဲ့’

‘တယ်ကိုစွဲကို ပြောနေတာလဲ ကျင့်အစ်ကို’

‘လုံအော့ ကိစ္စခလ၊ သူ့ကို နှုတ်ပိတ်ဖို့ကိစ္စ’

‘အဲဒီစွဲက ကျွန်မ ကိစ္စပါ၊ ကျွန်မ တာဝန်ထားလိုက်၊  
စာကျိုင်ကို အဆိပ်ခပ်သတ်ပြီး သိုင်းကျမ်းစာအုပ် ရယူဖို့က  
ရှင့်တာဝန် ဟုတ်တယ်မို့လား’

‘ဟုတ်ဇာယ်’

‘အားလုံး ကိစ္စပြီးသွားရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီး  
ဟူနန်းမှာ အတူတကွ နေထိုင်ကြမယ်လေ၊ အဲဒီအစီအစဉ်  
မဆောင်ဘူးလား’

‘သိပ်ဆေးငင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့၊ ညီမခလားထု’

‘ဒါဆို ရှင်နဲ့ကျွန်မ အပေးအယူ တည်သွားကြပြီနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူတည်သွားကြပြီ’

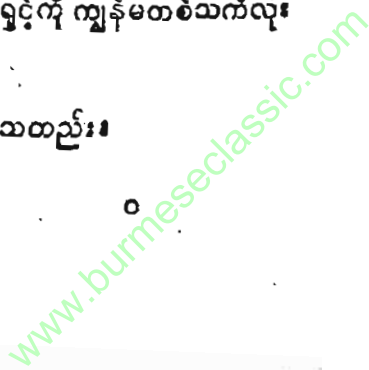
‘ဒါဆို ရှင် ကျွန်မကို နမ်းပြ’

ကျင့်မော်သည် အကြိုက်တွေ့စာ သူမကို နမ်းလိုက်  
သည်။

သူမက အဆိပ်တစ်လုံးကို ကျင့်မော်ကို လှမ်းပေးပြီး...

‘ဒါမျိုးမှ ကျွန်မ ကြိုက်တာ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မတစ်သက်လုံး  
စက်တဲ့သွားမယ်’

ဟုဆိုကစ ပြန်၍နမ်းလိုက်လေသတည်း။



'ရှုး...ဟိုမှခလာနေပြီ'

လူထိန်လင်းထ လေသံဖြင့် ကျင့်မော်ကိုထတိဖေးထိုက်သည်။

လူဆော့သည် သီချင်းလေးဆိုကာ လေယေးချွန်ကားဖြင့် ကျင့်မော်ထို့ဆီသို့ ခလျှောက်လာသည်။

'ဘယ်လိုလဲ အားလုံးပြီးခဲ့တယ်မို့လား'

'မပြီးလို့ ရမလား၊ ပြီးရမှာပေါ့'

လူဆော့က လှမ်းပြောရင်း လူထိန်လင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အနားသို့ရောက်လာပြီးနောက်....

'လူညီမလေး... နေကောင်းသွားပြီလှဦး'

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူထိန်လင်းထ....

'ထောင်းသွားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ကို'

ဟု ပြန်ပြောရင်း လူဆော့ မရိပ်မိအောင် ကျင့်မော်ကို မျက်ရိပ်ပြုလိုက်လေ၏။

ကျင့်မော်သည် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး....

'ဟိုမှခ မာကျင် လာနေပြီ'

ဟု ဆော်လိုက်ရာ၊ လူဆော့သည် ဆဟုတ်မှတ်ပြီး ကျင့်မော် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။

လူထိန်လင်းသည် ဓားကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်၍ လူဆော့အား ခုတ်ချလိုက်ရာ....

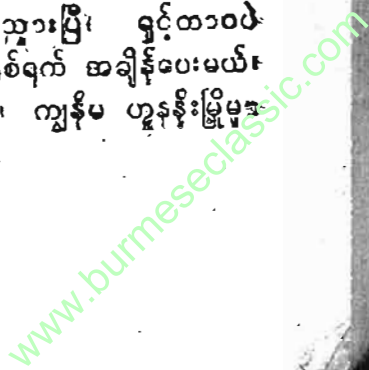
'အား'

ဟု တစ်ချက်သာ ဆော်လိုက်နိုင်ပြီး၊ မြေပုဂ္ဂိုလ်သို့ ဝုန်းခနဲ လဲပြိုကျသွားတော့သည်။

'မင်း... မင်း... သူနဲ့ ပေါင်းပြီး... ငါ့... ငါ့ကို... သစ္စာဖောက်... ဖောက်လိုက်တာလား... ကျင့်မော်'

ဟုပြောပြီး၊ သေဆုံးသွားလေတော့၏။

'ကျွန်မရဲ့ တာဝန် တစ်ခုတော့ပြီးသွားပြီ၊ ရှင့်တာဝန် ကျန်တော့တယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို နှစ်ရက် ဆချိန်ပေးမယ်၊ မာကျင်ကိုထုတ်ပြီး စာအုပ်ယူလာခဲ့၊ ကျွန်မ ဟူနန်းမြို့မှ ဓောင်နေမယ်....



'ဟုန်းနိုးက 'ပန်းမေ့ယာ' စားသောက်ဆိုင်ကို လာခဲ့  
အဲဒီမှာ ကျွန်မ ရွှင့်ကို မျှော်လင့်နေမယ်...၊ ကဲ... ကျွန်မ  
သွားမယ်'

ဟုဆိုအခါ လူထိန်လင်းသည် ကျင့်မော်အား နှုတ်ဆက်  
အခါ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

၀ ၈ ၀

တစ်ခု ဘယ်သူလဲဟေ့....

လူထိန်လင်း ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသော  
အခါ ရင်မှ ဟာပြုံးကျန်းခဲ့ရသူ၏ ကျင့်မော် ဖြစ်သည်။  
တစ်ခဏမျှ စိတ်ကွဲစားလိုက်ရသော အချစ်၏ အငွေ့  
အသက်များသည် ကိုယ်ထဲစိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့နေသကဲ့သို့... နေမထိ  
ထိုင်မသာ ဖြစ်နေရသော ကျင့်မော်သည် သက်ပြင်းကို  
တင်းခနဲ ချလိုက်၏။

'ဪ...လူညီမလေးရယ်'  
နှုတ်မှလည်း တမ်းတမ်းတတဖြင့် 'ရေခွတ် ညည်းတူး  
လိုက်သည်။

သွေးအလူးလူးဖြင့် သေဆုံးနေသော လူအော့ကို ပြင်  
လိုက်ရသောအခါ ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားရပြန်လေ  
သည်။

www.burmeseclassic.com

ဗျာဝ မြ ရှမ်းတို့၊

'ဘာ...လီအော့သေပြီဟုတ်လား'

ဟု အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကျင့်မော်စာ ဆေဘိုလိုက်သည်။  
ခာကျင့်စာမူ မျက်မှောင်လေးကြူ တိတ်ကစ ဝဉ်းစားဟန်ဖြင့်။

'ဟင်...အစ်ကိုပြောတာ သေချာခွဲလှစားဗျာ'

ဟု မေးလိုက်၏။

'ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာမြင်ခဲ့လို့ ပြောတာပဲ  
မာကျင်၊ မီမယ်ကျင့်မော်၊ ခင်ဗျားနဲ့လီအော့ဟာ အတွဲညီတဲ  
မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ လီအော့ သေတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား  
စာများဆုံး သိနိုင်တာပဲ'

လင်ရွန်ဝိုက်စာ ကျင့်မော်ကို မေးလိုက်ရာ ကျင့်မော်မှ  
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေ၏။

'ကျုပ် တကယ်မသိပါဘူး၊ သူ့အား ဘာဖြစ်တာလဲ  
အသတ်ခံရတာလား'

ဟု ကျင့်မော်စာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ အသတ်ခံရတာ၊ ခင်ဗျား ဒီကိစ္စသိမှစပါ

ရှေးခင်လဒ်ကို စိန်ခေါ်သူ (ခေတ်စမ်းပိုင်း) ၂၂ ၄၇၉

'ကျုပ် လုံးဝမသိပါဘူး၊ ကျုပ် လုံးဝမသိပါဘူး၊ ကျုပ်  
ဘုရားလှမ်းလှီးအော့ သေပြီတဲ့ဗျာ၊ သေပြီတဲ့၊ မာကျင့် စာယ်  
ကြပါဦးဗျာ'

ကျင့်မော်သည် စာလွန် ဟန်ကောင်း၊ ဓာန်ခဏောင်းသူ  
ဖြစ်ပေသည်။

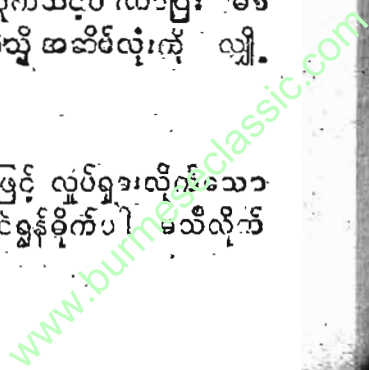
သူ့ သူဝယ်ချင်းလီအော့ အသတ်ခံလိုက်ရပြီ ဟူသော  
သတင်းကိုကြားသည်နှင့် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ကျသော  
အာ စားပွဲပေါ် သို့မျက်နှာအုပ်ချိတ်နေမယအော့၏။

မာကျင့်စာ....

'ကျင့်အစ်ကို သတိထားစမ်းပါ'

သူ့ ကိုယ်ကိုမပေးလိုက်ရာ အလိုက်သင့်ပါလာပြီး မာ  
ကျင့်သောက်နေသော အရက်အိုးထဲသို့ အဆိပ်လုံးကို လျှို့  
ဝှက်စွာ ထည့်လိုက်လေသည်။

ကျင့်မော်၏ မာယာပရိယာယ်ဖြင့် လှုပ်ရှားလိုက်သော  
လှုပ်ရှားချက်ကို မာကျင့်ရော လင်ရွန်ဝိုက်ပါ မသိလိုက်  
ကြချေ။



၄၈၀ **III** ရီခင်းတိန်၊

‘လီးအာသေရင် ကျုပ်ပါ လိုက်သေမယ်၊ သူမရှိရင် ကျုပ်လဲမရှိသလိုပဲ၊ ကျုပ်ကို သတ်လိုက်ကြပါဗျာ၊ မင်းတို့ မသတ်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ့ သတ်မယ်’

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရာ....

‘ကုတ်စာယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်လိုက်ရင်ပိုပြီး အဆင် မြေတစပေါ့ဗျာ’

ဟူသော စကားပြော၍ ဆိုင်ထဲဝင်လာသော စာဆို ပညာရှိလေး လူသန်ရွှံ့ကိုမထင်မှတ်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသော အခါမင်ကျင့်နှင့် လင်ရွှန်ဝိုက်တို့သည် ဝုန်းခနဲထတာ....

‘ဆရာလုကို ကျွန်တော်တို့ ဂါရဝပြုပါတယ်’

ဟု ပြောကာ လူသန်ရွှံ့အား အရိအသေ ပေးလိုက်ကြ လေ၏။

နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီး ကျွင်ကျန် စိန်လည်း အဆုတ်စားပွဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး....

‘စာပေပညာရှင်ဆရာလုကို ကျွန်တော် ဂါရဝပြုပါတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ဆရာလုကို ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေးတို့စာ အချုပ်ထဲပို့လိုက်ကြပြီ ထင်နေတာ’

ရွှေစင်ဆင်ကို စိန်ခေါ်သူ (ဘေဇာဆိမ်းပိုင်း) **III** ၄၈၁

ဟုပြောပြီး အံ့သြခနဲသကဲ့သို့ လူသန်ရွှံ့ကို စိုက်ကြည့်နေ လေ၏။

ဆရာလု အကြောင်းကို သိနေကြသော ဆိုင်တွင်းရှိ ပရိသတ်များစာလည်း တအံ့တသြဖြင့်....

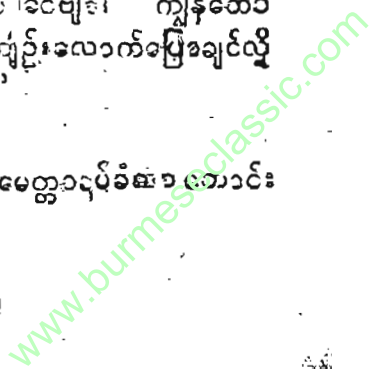
‘ဆရာလု ကျန်းမာပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဂါရဝပြုပါ တယ်’

ဝိုင်းစုဖွဲ့ပြီး အရိအသေ ပေးလိုက်ကြရာ တစ်ဆိုင်လုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ဖွယ်အောင်းစွာ ဆူညံ၍ သူ့လေးတော့ ထတည်း။

လူသန်ရွှံ့သည် ဆိုင်တွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးအား နှုတ် ဆက်စာ အရိအသေပေးလိုက်ပြီး....

‘လူကြီးမင်းတို့အားလုံး ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ဆေး ဆေးဆေးဆေး သောက်စားကြပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မီအပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ စကားအနည်းအကျဉ်းလောက်ပြောချင်လို့ ကျွန်တော် ကို ငြိမ်းချမ်းခွင့်ပေးပါ’

ဟု ပရိသတ်များတက်လှည့်၍ မေတ္တာရပ်ခံစာ တောင်း ထိုလိုက်လေ၏။



၄၀၂ **■** ရီခင်းတိန်း

‘ဆရာလှ၊ လုပ်ပွဲ၊ ပြောပါ၊ ဆရာလှ ဘာမှမဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့လဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

ပရိသတ်များ ပြန်၍ ငြိမ်သွားလေ၏။

‘ဆရာမာကျင့်နဲ့ လင်ရွန်ခိုက်ကို ကျွန်တော် ဂါရဝပြုပါ တယ်၊ ကျွန်တော်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ’

ဟု လုလန်ရှိ **■** တေခင်းဆိုလိုက်ရာ...

‘ထိုင်ပါ ဆရာလှ၊ ထိုင်ပါ၊ အရက်နဲ့အမြည်းလဲသုံးဆောင် နိုင်ပါတယ်’

ဟု မာကျင့်နှင့်လင်ရွန်ခိုက်တို့က ပျာပျာသလဲဖြင့် ပြော လိုက်လေ၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လစရင်းကိစ္စကို အရင် မပြောခင် အရက်ထစ်အိုးလောက်တော့ ကုန်အောင်သောက် ပါရစေ’

ဟု လုလန်ရှိက တေခင်းဆိုလိုက်ရာ လင်ရွန်ခိုက် **■**...

‘ဟေ့...စားပွဲထိုးတစ်ယောက်၊ အရက်ထစ်အိုး အမြန် လစချပေးပါ’

ရှောင်အင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (၉၈၈၁၆၆၆) **■** ၄၀၃

ဟု လှမ်းမော့လိုက်သည်။

ကျင့်မော်သည် လုလန်ရှိကို မကျေမနပ်ဖြင့် စိုက်ကြည့် နေပြီးမှ...

‘ဆရာလှက ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ စေစေချင်တာ လဲဗျာ၊ ဆရာလှပြောတာ ကြားလိုက်ပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် လုလန်ရှိ **■**...

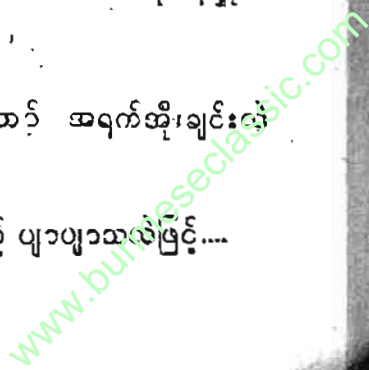
‘အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ သောက်ရင်း စားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သောကြောင့် ကျင့်မော်ငြိမ်၍ သွား လေ၏။

စားပွဲထိုး အရက်အိုး လစချသောအခါ လုလန်ရှိက မာကျင့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘မာကျင့်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အရက်အိုးချင်းထဲ သောက်ကြရအောင်ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျင့်မော်သည် ပျာပျာသလဲဖြင့်...



'ဘယ်လဲသောက်လို့ ဖြစ်မလဲဗျာ'

ဟု လှည့်ခနဲ ပြောလိုက်သောကြောင့် မာကျင့်၊ လင်ရွန်  
ဝိုက်နှင့် လှည့်ခနဲပြောလိုက်သည် ကျင့်မော်ဆီ ဆကြည့်များကူး၍  
သွားလေ၏။

လှည့်ခနဲ မာကျင့်အရက်အိုးကိုလှမ်းယူပြီး သူ့အရက်  
အိုးကို မာကျင့်ဆီ တွန်းပို့ပေးလိုက်၏။

'ဒါက ခင်မင်ရင်းနှီးမှုနော် မာကျင့်'

'ဟုတိကဲ့ ဆရာလ'

'မခုဘူး...မခုဘူး'

ကျင့်မော်က ရုတ်တရက်အော်၍ လဲယူလိုက်သော မာ  
ကျင့်၏ အရက်အိုးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

'မိလူ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျား  
ဘာလို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို ဖျက်ဆီးနေရတာလဲ၊ မာကျင့်  
အရက်က တော်ဝင်အရက်မို့လို့လား'

ဟု လှည့်ခနဲပြောလိုက်ပြီး...

'ဒါဆို မာကျင့်ရဲ့ အရက်အိုးကို ခင်ဗျားသောက်၊ ပေး  
ခင်ဗျား အရက်အိုး'

ဟု ဆိုကာ လှည့်ခနဲပြောကာ မာကျင့်ဆီက ယူထားသော  
အရက်အိုးနှင့် ကျင့်မော် အရက်အိုးကို လဲလိုက်လေ၏။

ကျင့်မော်သည် မကျေမနပ်ဖြင့် သူ့ရှေ့ထောက်နေသော  
မာကျင့်၏ အရက်အိုးကို မာကျင့်ရှေ့တွင် ပို့ပေးလိုက်ပြီး...

'မာကျင့်၊ ခင်ဗျားအိုးကို ပြန်ပြန်သောက်လိုက်'

ဟု ကျင့်မော်ကပြောလိုက်လျှင် လှည့်ခနဲပြောသည်။ ဇာတား  
ဟားဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

သေခက်စားနေကြသော ပရိသတ်ကြီး များကလည်း  
လှည့်ခနဲပြောသည်ထင်ပြီး ဝိုင်း၍ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

မာကျင့်နှင့်လင်ရွန်ဝိုက်တို့ မကျေမနပ်ဖြင့် ကျင့်မော်ကို  
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် မာကျင့်က...

'ခင်ဗျား တော်တော်မိုက်ခိုင်းတဲ့လူပဲ၊ ဆရာလှည့်ခနဲပြော  
ခင်ဗျားက ဘာထင်လို့လဲ၊ စာပေပညာရှိဗျား၊ ဇာတားဖြည့်  
မကြီးထစ်ခုလုံးမှာ ဆရာကောင်းထစ်ပုဒ်ပေါ်တွန်းနေတယ်  
ဆိုတဲ့ဘုရား ခင်ဗျားမကြာမီအားလုံးလား၊ အဲဒါ ဆရာလုပ်'



ဟုဆိုကာ ကျင့်မော်၏အင်္ကျီကိုဆွဲ၍မထင်လိုက်ရာ ကျင့်မော်၏ ခြေအစုံသည် ကြမ်းပြင်နှင့်လူတ်ကာ လေထဲ၌ လွင့်ခါ၍ နေလေ၏။

‘မာကျင့် သူ့ကို ပြန်ချပေးလိုက်ပါ၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားရဲ့ အရက်ကို သူ့ကို တိုက်လိုက်ပါ၊ သူ မဆောက်ဘူးဆိုရင် ကြမ်းပေါ်ကို သွန်ချလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အရက်အိုးထဲမှ အဆိပ်တွေ ပျော်ဝင်နေမှန်း အားလုံး သိသွားပါလိမ့်မယ်’

တု လုလန်ရှိက ပြောလိုက်သည်။

‘ရော...အစ်ကိုကျင့်သေခက်’

မာကျင့်က အရက်အိုးကို လှမ်းပေးသည်။ ကျင့်မော်က မသောက်ဘဲ ငြင်းဆိုလိုက်သောအခါ မာကျင့်သည် လုလန်ရှိ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်းအရက်အိုးထဲမှ အရက်ရည်များကို ကြမ်းပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်လေ၏။

‘ဟာ’

‘အို’

‘အလို’

‘အရက်က ဘယ်လို ဖြစ်သွားတလဲ၊ ကြည့်ကြပါဦး၊ အရက်လား သွေးလားဆိုတာ’

ဆိုင်တုန်းရှိ လူများအားလုံး ထစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ဝေဖန်ပြောဆိုသံများ၊ ညံ့စို၍ ထွက်ပေါ်၍ သွားလေ၏။

မာကျင့်နှင့် လင်ရွန်စိုက်တို့လည်း အရက်အိုးထဲမှ ထွက်ကျလာသော အရက်ရည်များမှာ သွေးကဲ့သို့ နီရဲနေသောကြောင့် အံ့ဩ၍ သွားလေ၏။

ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်ကမူ...

‘ကျုပ်ဆိုင်ကို နှစ်မည်ပျက်အောင် ဘယ်သူလုပ်တလဲ၊ အရက်ထဲ ဘယ်သူက အဆိပ်ခပ်ထည့်လိုက်တာလဲကွ’

ဟု ဝေါဟဖြင့် အော်ပြောလိုက်ရာ၊ လုလန်ရှိက—

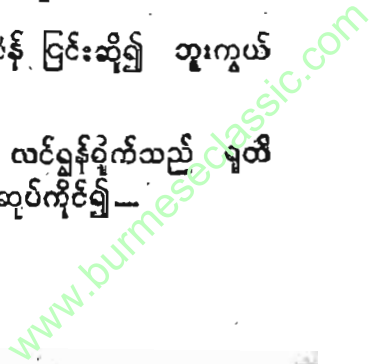
‘သူ’

ဟု လက်ညှိုးထိုးကာ ကျင့်မော်အား မေးဆတ်ပြလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်မဟုတ်ဘူး’

ကျင့်မော်သည် အကြောက်အကန် ငြင်းဆို၍ ဘူးကွယ်လေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် မီးသိုင်းသမား လင်ရွန်စိုက်သည် ရုတ်တရက်၏ ကျင့်မော်၏ အင်္ကျီကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်၍—



'ခင်ဗျား မုန်မုန်ပြော၊ ဓာကျင်ကို အဆိပ်ခပ်တာ ခင်ဗျား မဟုတ်လား၊ နေ့ရက်ပြီ၊ လီအော့ကို ယတ်တာလဲ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်သား'

ဟု မေးလေ၏။

'ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ လီအော့ ယေ တာ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဓာကျင်ကို အဆိပ်ခပ်တာလဲ ကျုပ် မဟုတ်ဘူး'

ဟု ကျင့်မော်အ ဆက်၍ ငြင်းနေသောအခါ လူလန်ရှို  
အ....

'ခင်ဗျား မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့ရွှေမှာ ခင်ဗျား၊ ထက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြီး နမ်းပြ'

ဟုပြောလိုက်ရာ၊ ကျင့်မော်သည် တာဝန် မဖြစ်တန်ဟု ယူဆကာ သူ့ထက်ဝါး နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်၍ နမ်းလိုက်စေ သည်။

အဆိပ်မှာ လက်တွင် စွဲကျန်နေ၍ မူးမော်ပြီး ကြမ်း ပြင်ပေါ်သို့ ဝန်းခနဲ လဲကျကာ သတိလစ်၍ သွားလေ၏။

ဆိုင်တွင်းရှိလူများလည်း အလွန်အမုန် အံ့ကြ၍ သွားကြ  
အ....

'ဟင်'

'ဟာ'

'အို'

ဟု မြည်တမ်းမိကြလေတော့သည်။

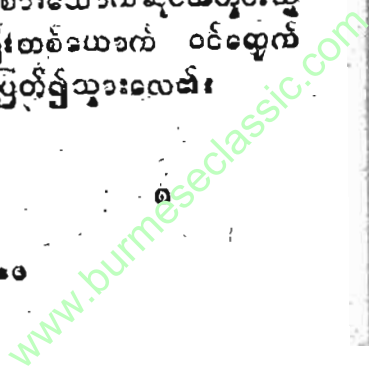
'အဲဒီအဆိပ်ဟာ ရှိ ရှိ အဆိပ် မဟုတ်ဘူး'

ဟုပြောပြီး၊ ဖိတ်စင်နေသော အဆိပ်အရက်ကို လူလန် ရှိုအ ထက်ညှိုးနှင့် တို့ယူ၍ နမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ဘာအဆိပ်အမျိုးအစားလဲ ဆရာလု'

မခကျင်က မေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဥပစီရုပ်အေခင်းသေစ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဝင်ထွက် လာသဖြင့် အမေး အဖြေများ ပြတ်၍ သွားလေ၏။



နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ဝင်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရက်အတန်ကြာ ပျောက်ကွယ်နေသော ဝမ်းစိမ့်ရုံ အကြောဆိုင်ဆု ဆေးပညာရှင်ကြီး လုရိပင်ဖြစ်လေသည်။

လုလန်ရှိ၊ မာကျင်၊ လင်ရွန်ရိုက်နှင့် ဆိုင်တွင်းရှိ လူ အားလုံးတို့၏ မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့သည် လုရိဆီသို့ ထောက်သွားကြလေ၏။

လုရိသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် စားပွဲတစ်ခုမှ အိုင် လိုက်ပြီး၊ အရက်လှမ်းမှာလိုက်သည်။

‘အရက်နဲ့အမြည်း ချပေးစမ်းပါ’

လုလန်ရှိသည် လုရိကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မာကျင်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

‘ဒီအဆိပ်ထ ကုန်ဖူးရိုက်က သုံးတဲ့အဆိပ်ပဲ’

လုလန်ရှိ၏ ပြောလိုက်လျှင် မျက်နှာဖုံးရှင် မီးသိုင်း ထမေးအ...

‘ဒါဆိုရင် ဘယ်သူ့လက်ချက်လို့ ဆရာလု ယူဆလဲ’

‘ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ကုန်ဖူးဆရာကြီး လီရိုးကျန်း ဟုတ်ချင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင်တော့ အဲဒီဆရာကြီး နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ဖို့များတယ်’

‘ဆဲ...ဒါ...လုံး...ဝ...မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူမှာ အကြောဝိဇ္ဇာကြီး လုရိ ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားက မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘာလို့ ပြောနိုင်တာလဲ’

မျက်နှာဖုံးရှင်က လုရိကို မေးလိုက်သည်။

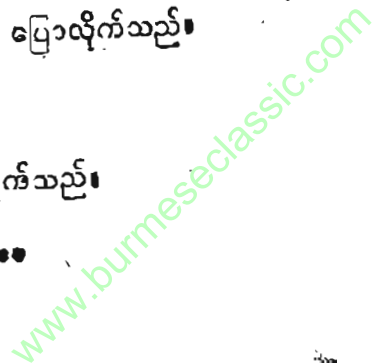
လုရိက ထလာပြီး၊ လုလန်ရှိတို့အနားသို့ လျှောက်လှေ ယည်။

‘ဒီလူ အဆိပ်မိပြီး အကြောတွေ ကပ်နေတာ၊ ကြာရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ် သေသွားနိုင်တယ်’

ကျင့်ပေကိုကြည့်၍ လုရိက ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

လုလန်ရှိ၏ လုရိကို မေးလိုက်သည်။



ကျုပ်က အကြောဝိဇ္ဇာလုပ်ပါ၊ ခင်ဗျားအကော ဘယ်သူလဲ

လှရိက လှသန်ရှိကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

လှသန်ရှိပါ

ဗျား... လှသန်ရှိ၊ ဟုတ်လား

ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် လှသန်ရှိပါ

လှရိသည် မျက်လုံးမျက်ဆံဖြူ၍ နေဝက်တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး...

စာပေ တဗျာရှင်ကြီး ဆရာလှကို ကျွန်တော်ဝါရဝပြုပါတယ်

ဟု လက်အုပ်ချီကာ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

ကျွန်တော် ဆရာလှနန်းမသိလို့ မရှိမသေ ဆက်ဆံခံတာ ခွင့်လွှတ်ပါ...

ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဆရာလှကို မမြင်ဖူးပေမယ့် ဆရာလှရဲ့ သတင်းကိုတော့ မီးတစ်ဆုံး မြေတစ်ဆုံး ကြားနေရတာ ကြာပါပြီ

အဲဒါတော့ ထားလိုက်ပါ၊ ကျင့်မော် အကြောဆပ်ပြီး ထိတ်စစ်နေတာကို ခင်ဗျားလွဲ မြင်တယ်၊ ဘာအဆိပ်လို့ ခင်ဗျား ယူဆသလဲ

လှသန်ရှိအ မေးလိုက်သည်။

ဒီအဆိပ်မျိုးဟာ ကုန်ပူးလက်ထွက် အဆိပ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး ဆရာလှ....

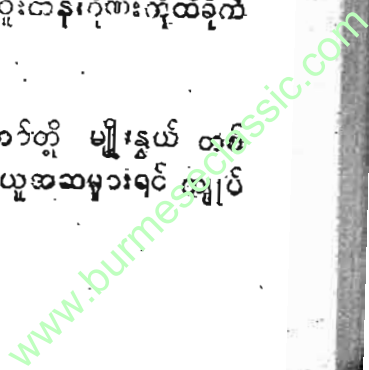
ပူးတီရိုက်ထွက် အဆိပ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ပူးတန်းရိုက်သုံး အဆိပ်မျိုးလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်

လှရိက ကျင့်မော်ကို အကဲခတ် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ခင်ဗျား ပြောတာ နှစ်ခွဲ ဖြစ်နတယ်၊ အဲဒီလို မပြောပါနဲ့...

မဟုတ်ဘဲ မှုစားသွားရင် ပူးတီနှင့်ပူးတန်းရိုက်ကိုထိခိုက် နှစ်နာခစနိုင်ပါတယ်....

နောက်ပြီး ခင်ဗျားတာ ကျွန်တော်တို့ မျိုးနွယ် တစ်ယောက်လဲဖြစ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျား အယူအဆများရင် ကျုပ်ပါ ထိုခိုက်နိုင်ပါတယ်....



၄၉၃ ❏ ဇိုဝေးတိန်၊

မှန်မှန်ဆန်ဆန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်လေ့လာပြီးမှ ပြောပါ  
လို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်'

'ကျွန်တော် သူ့ကို စမ်းသပ်ပါရစေ'

လုရိက ပြောလိုက်သည်။

'စမ်းသပ်ပါ'

လုရိကရှုကုသင့်ပြုလိုက်သောအခါ လုရိသည် သတိလစ်  
နေသော ကျင့်မော်ကို စမ်းသပ်ကြည့်လေ၏။ အတန်  
ကြာမှ....

'ကျွန်တော့်ရဲ့ အထင်နဲ့ အယူအဆတွေလုံးဝ မှားသွား  
ပြီ ဆရာလှ၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ'

ဟု လုရိက ပြောပြီး လုလန်ရှိကို တောင်းပန်လိုက်  
လေ၏။

'သတ္တိဆိုတာ သစ္စာတရားရဲ့ ကိုယ်ပွားအရိပ်တစ်ခုပါပဲ။  
အမှန်ကို မှန်တယ်လို့ ပြောဆို ဝန်ခံရဲခြင်းနဲ့ မှားတားကိုလဲ  
မှားတယ်လို့ ဝန်ခံရဲတာဟာ သတ္တိပဲ....

အဲဒီ သတ္တိဟာ သစ္စာတရားရဲ့ ကိုယ်ပွား တစ်ခုပါ  
ခင်ဗျား....

ရှောင်လင်္ကာ့ စိန်ခေါ်သူ (ဇာနည်စိမ်းပိုင်း) ❏ ၄၉၅

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို  
လေးစားပါတယ်'

လုလန်ရှိက လုရိကို ပြောလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းပင်....

'ဗီပုဂ္ဂိုလ်ကို အမြန်ဆုံး သတိပြန်ရအောင် လုပ်ပြီး ခေး  
ရမယ်....

ဒါမှ အဆိပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကြောင်း  
အရာတွေ သိမှာ'....

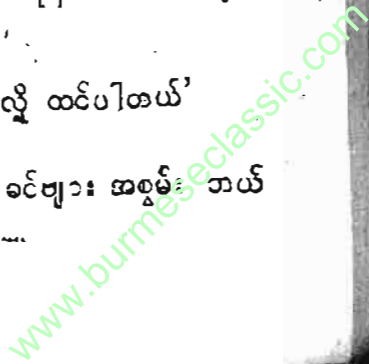
ဟု ပြောပြီးလုလန်ရှိက....

'အကြော ဝိဇ္ဇာကြီး ဆရာလုရိ၊ ခင်ဗျား ဗီပုဂ္ဂိုလ်  
အကြောအပ်နေတာကို ပြုပြင်ပေးပြီ။ သတိရအောင် လုပ်  
ပေးနိုင်မအား'

ဟု ပညာကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် လုရိအား မေးလိုက်  
လေ၏။

'ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်'

'ဒါဆိုရင် လုပ်ကြည့်စမ်းဗျာ၊ ခင်ဗျား အစွမ်းအား  
လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့ပေါ့....



၄၉၆ ၂၂ ရဲမင်းတန်း

အတယ်လို့ အဆင်ပြေခဲ့ရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်အကူအညီ တောင်းပုလိန်မယ်'

လုလန်ရှိ၊ အပြောလိုက်သည်၊ လုရိသည် ကျင့်မော်အား သတ်ပြန်ရပြီ၊ အဆိပ် ပြေနိုင်သော အကြောကို ရွာဖွဲ့ပြီး လက်ညှိုးနှင့်တစ်ချက်ထောက်လှိုက်ရာ ငေါက်ခနဲ ကျင့်မော် ထဆိုင်လိုက်လေ၏။

လုလန်ရှိ၊ အ...'

'အကြောဝိဇ္ဇာကြီး ဆရာလုရိကို ကျွန်တော် လေးစား ပါတယ်၊ အခုလို ကူညီတဲ့ အတူကလဲ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်...'

'ပေါ့တယ် ဆရာလု၊ ကျွန်တော်က ဆရာလုကို မြင်ဖူး ခင်ကတည်းက ကြည့်ညှိ လေးစားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ခုလို မမျှော်သင့်တဲ့အတူလိုက်ရလို့ ကျွန်တော် အဖို့ကင်ကောင်း ထယ်လို့ ခံယူပါတယ်'

လုရိ စကားကြောင့် လုလန်ရှိသည် 'ဟင်'ခနဲ ပြုံး လိုက်ပြီ...'

'ခင်ဗျား ကံကောင်းဘာဟာ ကျွန်တော်ကို တွေ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး...'

ကံကောင်းခြင်းတွေက ခု ရက်ပိုင်းအတွင်း ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ထဲကို ခိမ်ဝင်နေလို့ပါ...'

ကျွန်တော်ကို တွေ့တဲ့ လူတိုင်း ကံမကောင်းတတ်ကြ ပါဘူး...'

ထုတိုက်နဲ့ သူတို့ ကံကောင်းနေကြတာပါ...'

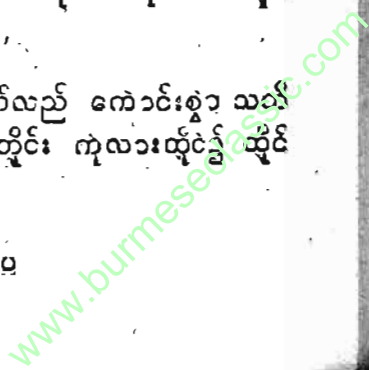
'ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် နောက်မှ အေးအေးဆေး ဆေး ဆေး ဆွေးနွေးကြမယ်ဗျာ...'

ခိုလှော့လှော့ဆယ် အရေးကြီးနေတာက ကျင့်မော်ကို မေးမြဲမေးခွန်းတွေအ ပိုအရေးကြီးနေလို့ သူ့ကိုပဲ အရင် မေးကြရအောင်'

ဟု လုလန်ရှိ၊ အပြောလိုက်ပြီ နောက် ကျင့်မော်တက် လှည့်လာ...'

'ခင်ဗျား ဆေးဆေးဆေးဆေး ကုလားထိုင် ပေါ်မှစ ထိုင်လိုက်ပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်၊ ကျင့်မော်လည် ကောင်းစွာ သတိ ရနေပြီဖြစ်၍ လူထန်ရှိ၊ အမိန့်အတိုင်း ကုလားထိုင်၍ ထိုင် လေ၏။



၄၉၀ (၂) ရှမ်းတိုင်း

'ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်းပြောပါ၊ ခင်ဗျား၊ ခတ်တဲ့ အဆိပ် ဆေးက ဘယ်သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရခဲ့သလဲ'

လှလန်ရှိ အမေးလိုက်သည်။

'ကျွန်ုပ် ဘယ်သူ့ဆီကမှလဲ မရဘူး၊ ကျွန်ုပ် ခတ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး'

ကျင့်မော်က ငြင်းလိုက်သည်။

'အစ်ကိုကျင့်...ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါ၊ ကျွန်ုပ်ကို ခင်ဗျားအဆိပ်ခပ်ကာ အားလုံးသိသွားပြီ၊ အဲဒီ အဆိပ် ဘယ်အရသာသလဲဆိုတာကို ဆရာလှကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါ'

မာကျင်က ငင်ပြောသည်။

'ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမှန်အတိုင်းပြောလိုဖြစ်မှာလဲ၊ ကျွန်ုပ်မှ မသိတဲ့ကိစ္စကို'

ကျင့်မော်က အတင်းငြင်းဆိုနေသဖြင့် လှလန်ရှိမှာ စိတ် မရွည်နိုင်တော့ဘဲ ကျင့်မော်၏အင်္ကျီစကို ဆွဲဖြဲလိုက်ရာ ကျင့် မော်၏ အင်္ကျီအပိုင်းအစ တစ်ခုသည် လှလန်ရှိ၏ လက်ထဲ ပါလာလေ၏။

ရှောင်အင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (၉၅၀၀၀၀၀၀) (၂) ၄၉၉

'ဆရာလှ၊ ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်အင်္ကျီစကို သာဖြစ်လို့ ဆွဲဖြဲရ တာလဲ'

ဟု ကျင့်မော်က မေးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားငြင်းနေလို့ မငြင်းနိုင်အောင် ကျွန်ုပ် လက်တွေ့ပြ ရမယ်'

ဟုဆိုကာ လှလန်ရှိသည် ကျင့်မော်၏အင်္ကျီအပိုင်းအစကို နှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

'မာကျင့်...ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေ ကျင့်မော်ဟာ ခင်ဗျားကို ဖော့ လီအော့ကိုပါ သစ္စာဖောက်လိုက်ပြီဗျာ၊ ရော့ သူ့ အင်္ကျီစကို နှမ်းကြည့်စမ်း'

ဟုဆိုကာ လှလန်ရှိ၏ အင်္ကျီစကို မာကျင့်ဆီ လှမ်းပစ် လေးလိုက်၏။

မာကျင်သည် အင်္ကျီစကို လေထဲမှဖမ်းယူကာ နှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

'ဘာအနံ့ရလဲ'

'ရေမွှေးနံ့ရတယ် ဆရာလှ'



'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီရေပွေးနဲ့ ဟာ ဟူနီနီမြို့နယ် လူတိုင်းလုပ်တဲ့  
ရေပွေးပဲ၊ ခင်ဗျား အဆိုပွဲကို သိချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်  
ညွှန်ကြားပေးလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို မလွှတ်နိုင်  
တော့ဘူး'

လှလန်ရှိ စကားကြောင့် ဓာကျင် အံ့ဩသွားတာ...

'ကျွန်တော်ကို ဘာဖြစ်လို့ လွှတ်နိုင်တာလဲ ဆရာလှ'

ဟုပြန်ပေးလေ၏။

'ကျုပ်လခတ်ကိစ္စ ပိုပြီး အရေးကြီးနေလို့ပါ၊ အရှင်  
မင်းမြတ်ကြီးကိုလဲ ကျုပ် အတိပေးခဲ့လို့ပါ'

'ဘာကတိလဲ ဆရာလှ'

ဓာကျင်မေးသည်။

'အရှင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ မိဖုရားဟာ သွေးဆုပ်သွေးခန်းတဲ့  
ဓရာဂါတစ်ခု စွဲဆပ်နေပါမယ်၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး  
ကျုပ်တဝန်ယူခဲ့လို့ပါ၊ ခင်ဗျားထို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ဒီ  
အကြောင်းအရာ ဆရာလှကိုပါ ကျုပ် အပါခေါ်သွား  
လိမ့်မယ်'

'ကျွန်တော်က...'

လှရီ စကားဆက်မလာခင် လှလန်ရှိက ဆက်အပြု  
လိုက်ပြီး...

'ခင်ဗျားကိုခေါ်သွားတာက အဓိကတော့မဟုတ်ပါဘူး၊  
လိုရမယ်ရ မိဖုရားကြီးရဲ့ ဓရာဂါကိစ္စမှာ ညီညီနီနီနီနီနဲ့  
ခင်ဗျားတို့အချင်းချင်း တိုင်ပင်လို့ရအောင်လို့ပါ'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

'အဲဒီစေစေစောစော ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ ရေပွေးနဲ့ကို ခင်ဗျား  
တို့နှစ်ယောက် ခံစားဖူးလား'

ဟု တစ်ဆက်တည်း မာကျင်နှင့် မျက်နှာဖုံးရှင် ဆင်ရွန်  
စိုက်ကို လှလန်ရှိက မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ အဲဒီရေပွေးနဲ့ကို မခံစားဖူးဘူး'

မာကျင်နှင့် လင်ရွန်စိုက်တို့ ပြိုင်တူမပြုလိုက်ကြသည်။

'ကျုပ်တို့ အဲဒီကိစ္စကို အချိန်ခဏ၊ ဆောင်ရွက်လို့ ပေး  
တယ်၊ ဒါပေမယ့် စာထူးခံရှင်နောက်ကို လိုက်နေရင် သည့်  
ထက် အရေးကြီးတဲ့ မိဖုရားကြီးရဲ့ကိစ္စမှာ လစ်ဟာပြီ'





၅၀၂ မြို့ရပ်အိမ်နီး

နောက်ကျသွားမှာ စိုးလို့ပျို၊ အဲဒီ ဝေဒမ္မားရှင်ဟာ ဘယ်သူလို့ ခင်ဗျားတို့ထင်လဲ'

ဟု လူလန်ဂျိုဆ မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာလှ'

မာကျင်ဆ....

'မသိဘူး'

ဟု ဝန်ခံလိုက်သလို မျက်နှာဖုံးရှင် လင်ရွန်ဝိုက် ကလည်း ဘယ်သူလဲဟု မေးလေ၏။

'အဲဒီမိန်းကလေးကို ကျုပ်သိသလို မိမိက ကျင့်မော်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလေးသိနေတယ်၊ မယုံရင်ခင်ဗျားတို့ သူ့ကံမေးကြည့်လိုက်ပါလား'

ဟု လူလန်ဂျိုဆ ကျင့်မော်ကို မေးဆတ်ပြန်ကာ မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်ကို ပြောလိုက်၏။

မာကျင်ဆ....

'အစ်ကိုကျင့်—ခင်ဗျားသိရင် ကျုပ်တို့ကိုပြောပြစမ်းပါ'

ရှောင်လင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (ခေတ်သိမ်းပိုင်း) ၅၀၃

'ကျုပ်မှ မသိဘဝ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ကိုပြောပြနိုင်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဗျား၊ တော်တော် ပြဿနာရှာစေတဲ့ လူတွေပဲ'

ကျင့်မော်မှာ ယခုတိုင် ငြင်းဆိုလျက်ရှိနေပြီး၊ ဆလွန်ခေါင်းမာ၍ နေလေ၏။

လင်ရွန်ဝိုက်သည် စိတ်မရွည်နိုင်တော့ဘဲ မာကျင်ဘက် ထုညှိ၍....

'ခင်ဗျားလူ မဟုတ်တော့ဘူးဗျား၊ မိမြွေပွားကို ခါးပိုက်ပိုက်ထားရသလိုဖြစ်နေပြီ....

'အဲဒီတော့.... မိလူ့ကို မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် တစ်ခုခု ထုပ်ပြီး ချုပ်ထားရလိမ့်မယ်'

ဟုဆိုကာ ရုတ်တရက် ကျင့်မော်အား သွေးကြောကို ဖျမ်းပိတ်လိုက်လေတော့၏။

ကျင့်မော်မှာ လင်ရွန်ဝိုက်၏ သွေးကြောပိတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့်....

'အိ'



ဟု တစ်ချက်သာ အော်လိုက်နိုင်ပြီ။ ကုလားထိုင်ပေ၍ တိုင် မလှုပ်မယှက်နိုင်ဘဲ ထောင့်ထောင့်ကြီး ဖြစ်နေလေ ထောင့်၏။

‘ခင်ဗျား အခုလိုလှုပ်လိုက်တစ်ဆောင်းတယ်၊ ကျင့်မော် ဆိုတဲ့လူက ခင်ဗျားတို့အပေါ် တံဆယ်သစ္စာ မရှိတဲ့လှုပ်၊ လီထိန်လင်း ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ပေါင်းပြီး၊ တစ်ချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ကို ဒုက္ခပေးမယ့် လူဗျ’

ဟု လုသန်ရှိကြံ ပြောလိုက်ရာ၊ ဓာကျင်နှင့်လင်ရွန်စိုက် တို့သည် လီထိန်လင်း ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့် အံ့ဩ၍ သွားလေ၏။

‘လီထိန်လင်း - ဟုတ်စား။ ဒီမိန်းမက ကျင့်မော်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ပြီး မာကျင်ကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြံဖို့ ကြိုး စားရတလဲ’

လင်ရွန်စိုက်က လုသန်ရှိကြံ မေးလိုက်သည်။

‘ဒီကိစ္စက အမှား မခက်သလို၊ အဖြေလဲ လွယ်ပါ့တယ်၊ ထူထိုနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး မာကျင်ကိုသတ်ခယ်၊ ပြီးရင် ‘ဆုသူးဝိုးလို့’ သိုင်းကျွမ်းကို အရယူခယ်၊ အဲဒါပဲပေါ့’

‘ဗျာ’  
‘ဟင်’

‘လုသန်ရှိကြံ စကားကြောင့် မာကျင်နှင့်လင်ရွန်စိုက်တို့ သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ အာမေဩတ် ဖြင့် ‘ဗျာ’ ‘ဟင်’တွေ ဖြစ်ကုန်ချေသတည်း။



မထင်မှတ်ဘဲပြောလိုက်သော လုသန်ရှိကြံစကားကြောင့် မာကျင်နှင့် လင်ရွန်စိုက်တို့ အံ့ဩ၍ သွားကြသကဲ့သို့၊ လုရိ မှာလည်း အံ့ဩ၍ နေလေ၏။

‘ဆင်ရွန်စိုက်နဲ့ လုရိ...ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ဆယ့် တော့ ကျွန်တော်နဲ့ မျိုးနွယ်တူတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေပေါ့၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ အကူအညီ ပေးသင့် စယ်’

လုသန်ရှိကြံ ပြောလိုက်ရာ၊ လင်ရွန်စိုက်နှင့် လုရိတို့က...

‘ကျုပ်တို့ ကူညီပါ့မယ်’

ဟု ဆိုလေ၏။

‘အစီအစဉ်တော့ မာကျင်ပေါ့၊ ကျုပ် ဘုရင်မင်းမြတ် ကြီးကိုပြောခဲ့တယ်၊ မိမုတ်ကြားရဲ့ ထောင်ကိုပျောက်အောင် ကုသပေးနိုင်တဲ့ လူတွေကို ကျုပ် ပင့်ဖိတ်ပြီး ခေါ်လာခဲ့

၅၀၆ **ရဲစမ်းကံ**

ပါမယ်လို့ အတိအကျမသိရဘဲပဲ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကျုပ်နဲ့ ပီအင်းကို လိုက်ခဲ့ကြပါ။

လှလန်ရှိ စကားမဆုံးခင်မှာပင် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် အဖွဲ့သည် နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင် အတွင်းသို့ ကြွချီ၍ နောက်လခွာကြလေ၏။

'အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး ကြွချီလာပါ... အားလုံး ခွာထောက်ပြီး ခစားစေ'

ဟု ဘုရင်တပ်သားဘစ်ဦး၏ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ဆိုင် တွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး ခွာထောက်၍ ခစားလိုက်ကြလေ သည်။

လှလန်ရှိသည် အိမ်ရှေ့မင်းသား ချင်ဟောင်တို့အား ခွာထောက်ခစားလိုက်ပြီးနောက် ချက်ချင်းပြန်ထကော...

'ကိုယ်တော်လေး၏ အဖွဲ့ဖြစ်လို့ လိုက်လာမိဗျာ၊ ကျုပ် ကို မယုံကြည်တဲ့ သဘောလား'

ဟု အိမ်ရှေ့မင်းသား မေးလိုက်သည်။

ယင်းသို့ မကြောက်မရွံ့ဘဲ လှလန်ရှိ၏ မေးလိုက်သော ကြောင့် မာကျင်၊ လင်ရွန်စိုက်နှင့် လုရိတို့မှာ ကြောက်ရွံ့

ထိတ်လန့်၍ သွားကာ လှလန်ရှိအား ဖျတ်နဲ့ ကြည့်လိုက် ကြလေသည်။

အမှန်တော့... မာကျင်တို့၏ စိတ်ဝယ် လှလန်ရှိကို အိမ် ရှေ့မင်းသားမှ အပြစ်တစ်စုံတရာ ပေးလိုက်မှုမရှိ၍ ဖြစ်ပေ သည်။

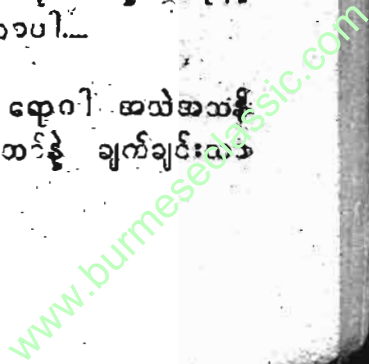
လှလန်ရှိမှာ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ အမိန့်မရဘဲ ရုတ် တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး၊ ပြောခွင့် ဆီခွင့် မရဘဲနှင့်လည်း ပြောဆို ခမးမြန်းလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် သူတို့၏ အထင်များသည် သူတို့ ထင်ဆက်သို့ မဟုတ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းနေသောကြောင့် မာကျင်သည် လည်း ကောင်း...

လင်ရွန်စိုက်နှင့် လုရိတို့သည် လည်းကောင်း... စိတ်အေး ချမ်းသာ ဖြစ်၍ သွားကုန်လေသည်။

'ကျုပ် ဆရာလုကို မယုံကြည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရင် အမိန့်တော်နဲ့ ဆရာလုဆီရောက်လာတာပါ...

မိဖုရားကြီး တောက်ခါငင်ကာ ထောင့်၊ အထဲအသန် ဖြစ်လာလို့ ဆရာလုကို ဘုရင်အမိန့်တော်နဲ့ ချက်ချင်းသွား ခေါ်တာပါ'



၅၀၀ **မိဖုရားကြီး**

အိမ်ရှေ့မင်းသားအ လိုလန့်ရှိ ကိုအကျိုးအကြောင်းဖြင့်  
ပြောဆိုရှင်းပြလိုက်သည်။

'မိဖုရားကြီးထ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းကို သူ့ထောဂါ  
အသည်းအသန် ဖြစ်လာရတာလဲ'

လိုလန့်ရှိက အိမ်ရှေ့မင်းသားကို မေးသည်။

'ဆရာလူ ထွက်သွားပြီးနောက်မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘုရင်  
မင်းမြတ်ကြီးတွေ၊ ကျုပ်စို့ပါ ခဉ်းစားလို့မရအောင် ဖြစ်  
နေတယ်...'

နန်းတွင်း သမားတော်ကြီးကို မေးကြည့်တော့ သူလဲ  
အေးအင်းကောင်း မဖြေတတ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်'

အိမ်ရှေ့မင်းသားထ ယင်းသို့ပြောလိုက်ရာ လိုလန့်ရှိ  
မာကျင်ဘက်လှည့်၍...

'ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကြားပြီနော်၊ မိဖုရားကြီးရဲ့ ကိစ္စ  
ကို ခင်ဗျားတို့ ခိုင်းပြီ ကူညီပေးလိုက်ကြပါ...'

ကျုပ်မှာ စိတာဝန်ထလဲ့ပြီး သာတာဝန်မှ မရှိဘူး၊  
မာကျင် ခင်ဗျားမှာ 'အုဆူးစိုးလဲ့' သိုင်းကျမ်းရှိတယ်...'

ရှောင်လှင်ထိုစဉ်ခေါ်လူ (ဇာစ်ဆိမ်းပိုင်း) **၅၀၉**

အဲဒီ သိုင်းကျမ်းယာ ခူးကျည်၊ ဆရာတော်ရဲ့ စွယ်စုံ  
ကျမ်းပါ၊ ဆေးနည်းတွေလဲ အများကြီးပါတယ်၊ ခင်ဗျား  
ကုပေးရမယ်'

ထို့နောက် လူအန်ရှိက လင်ရွန်ခိုက်ဘက် တစ်ဖန်လှည့်  
လိုက်ပြီး...

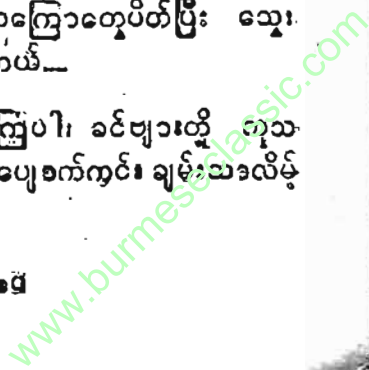
'လင်ရွန်ခိုက်၊ ခင်ဗျားလဲ လူတော်တစ်ယောက်ပါ၊ ခင်  
ဗျားရဲ့ ပန်းလိပ်ပြာ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ထဲမှာလဲ ဆေးနည်း  
တွေ၊ ကုထုံးကုနည်းတွေ အများကြီးပါတယ်...'

မိဖုရားကြီးရဲ့ ထောဂါကိုပျောက်အောင် ခင်ဗျား ကုပေး  
ရမယ်'

ဟုပြော၍ လူရိုဘက်လှည့်၍တစ်ဖန်...

'ဆရာလူရို၊ ခင်ဗျားလဲ ဆေးဆရာ တစ်ယောက်ပါ၊  
မိဖုရားကြီးမှာ သွေးကြော လေကြောတွေပိတ်ပြီး သွေး  
ဆုတ် သွေးခန်း ထောဂါဖြစ်နေတယ်...'

ခင်ဗျားတို့ ခိုင်းပြီး ကုသပေးကြပါ၊ ခင်ဗျားတို့ တုသ  
ပေးရင် မိဖုရားကြီးရဲ့ ထောဂါ ပျောက်ကင်း ချမ်းသာလိမ့်  
မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်...'



၅၈၀ မှု ခင်းတံး

ကျုပ်ကို လေးစား ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောတာ ကိုလဲ လက်ခံကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်'

ဟုပြောလိုက်ရာ မာကျင်၊ လင်ရွန်ဂိုဏ်နှင့် လူရီတို့သည် လုလန်ရွှါအား ဂါရဝပြု၍....

'ကျွန်တေ့တို့ လက်ခံပါတယ်၊ ဆရာလူကိစ္စ၊ ဆရာလူ ယူခဲ့တဲ့ တာဝန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပေး ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ခင်ဗျာ'

မာကျင်တို့က ဝိုင်း၍ အတိပေးလိုက်ကြသောအခါ လု လန်ရွှါ ခေါင်းထည်တည်တံ့ဖြင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍ သွေးလေတော့၏။

ပြီးမှ လုလန်ရွှါက ကျင့်မတ်ဘက်လှည့်၍....

'ဒီသစ္စာပောက်လေခက်ဆောင်ကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ကြမလဲ'

ဟု မေးလိုက်ရာ မာကျင်က....

'ဒီပုဂ္ဂိုလ်၌ ကိစ္စကိုဆော့ ကျင်ကျန်စိန်က တာဝန်ယူပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါလိမ့်မယ်'

ရှေ့ခင်လင်တို့ စိန်ခေါ်ဇွ (ဘေအိမ်မီးဖိုင်း) ၅၅ ၅၁၁

ဟု ပြော၍ ဆိုရှင်ကြီး ကျင်ကျန်စိန်ဘက်လှည့်ကာ....

'ခင်ဗျားရဲ့ လွတ်နေတဲ့ အခန်းထစ်ခန်းမှာ သူ့ကို စော လေခက် ထားထားပေးပါဗျာ....

ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စပြီးရင် အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် ဆော်ခင်ရွက်ပေးပါမယ်'

ဟု မာကျင်က ပြောဆို အကူအညီတောင်းလိုက်လေ၏။ ကျင်ကျန်စိန်က....

'ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကိစ္စဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကိစ္စလိုပါပဲ၊ အဆင် ပြေအောင် ကျွန်တေ့ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

'ကျေးဇူးပဲဗျာ'

မာကျင်က လေးလေး စားစားဖြင့် ဦးညွှတ်ကာ ကျင် ကျန်စိန်ကို ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်တော့ အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့အဖွဲ့နှင့် လုလန် ရွှါတို့အဖွဲ့သည် နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာ၍ သွားကြလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

'လိထိန်ဆင်းမှာ ဆန္ဒစောနေသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။  
ပန်းမွေ့ယာ စားသောက်ဆိုင်သည် လူစည်ကားသော စား  
သောက်ဆိုင် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်ထဲတွင် လူများများစားစားမတွေ့ရဘဲ  
လေးငါးခြောက်ယောက်မျှသာ တွေ့ရှိလေသည်။

၎င်းလူ လေးငါးခြောက်ယောက်တို့မှာ အရက်များ  
သောက်စားနေကြသော်လည်း ၎င်းတို့၏ မျက်လုံးအစုတို့  
မူ ထိထိနီလင်းကိုစိုက်၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

လိထိန်လင်းသည် အရက်တစ်အိုးနှင့် အမြည်း တစ်စုံမှာ  
ယူ၍ အေးအေးလူလူပင်ထိုင်၍ သောက်နေစဉ်၌...

'မိန့်အလေး၊ ဘယ်သူ့ကို လာရှာတာလဲ'

အနားသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်၍လေးပြီး လိထိန်လင်း  
ကို မေးလိုက်သည်။

လိထိန်လင်းက ထိုလူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီ။...

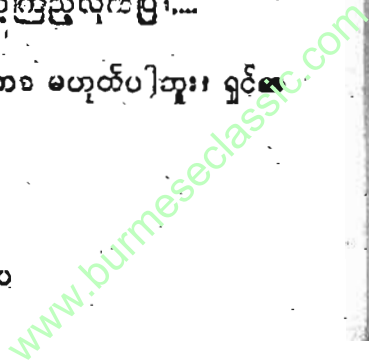
'ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ လာရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ဇာ  
ဘယ်သူလဲ...'

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုလူက...

ရွှေစင်လင်ခူချွန်း၏ စေတမန်

လှလှနီရို၊ တို့အဖွဲ့ နဂါးညိုနေခင် စားသောက်ဆိုင်  
အတွင်းမှထွက်ခွာ၍ သွားနေကြစဉ်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာ  
ပင် တူနန်းမြို့၏ ပန်းမွေ့ယာ စားသောက်ဆိုင် အတွင်း၌  
လည်း အချိန်အချက် လုပ်ထားသော ကျင့်မော်ကို လာ  
ရောက်ရှာဖွေနေသော မိန်းမလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိ၍  
နေလေ၏။

၎င်းမိန်းမလေးမှာ လိထိန်လင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တော့  
ထိုနေ့သည် လိထိန်လင်းနှင့် ကျင့်မော်တို့ အချိန်အချက်  
လုပ်ထားသောအချိန်သို့ မရောက်သေးသော်လည်း အချိန်  
မတိုင်မီ ကျင့်မော် တစ်ယောက် ရောက်လာလို ရောက်လာ  
ငြား အထင်နှင့် လာရောက် သတင်းစုံစမ်းခြင်း ဖြစ်လေ  
သည်။



'ကျွန်တော် ခုချွန်း၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ စေလွှတ်လိုက်တဲ့ ဆင်တန်းဖုပါ၊ ဝိမိန်းကလေး၏ လိထိန်လင်းထင်တယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ နာမည် လိထိန်လင်းပါ၊ ဘာအကြောင်းထူးလို့လဲ ရှင်'

လိထိန်လင်းမှာ ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ခုချွန်းမှ စေလွှတ်လိုက်သည်ဆိုသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြိုညွှန်ကာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

စိတ်ထဲမှလည်း တစ်စုံတစ်ခုထူးခြား၍သာ စေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးလိုက်မိပေ၏။

'ဆရာတော်ကြီးက လူညီမလေးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ...'

'ကျွန်မကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'သူ... ကျွန်မကိုခိုင်းထားတာ ခုထိမဆောင်မြင်အေးဘူး၊ သူ့နဲ့ကျွန်မ ချိန်းထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်တော့ လိုပါသေးတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လူညီမလေးနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို စေခိုင်းမနေနဲ့တော့လို့ ပြောပါတယ်...

ကျင့်မော် အခု နဂါးညီနောင်မှ အဖမ်းခံထားရလို့ သူ့လားလို့ ရတော့မှ မဟုတ်တော့ဘူးလို့လဲ ပြောတယ်။ အဲဒါအမြန်ဆုံး ဆရာတော်နဲ့ဖွဲ့ပြီး တွေ့ပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ်'

'ဒါဆို ကျွန်မ ရှင်နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်ပေါ့'

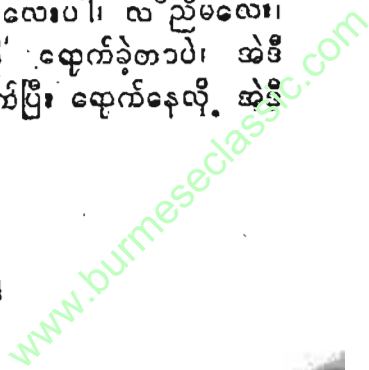
'ဟုတ်တယ်'

'နေပါအုံး၊ ကျင့်မော်၏ ဘာကြောင့် အဖမ်းခံရတာလဲ...'

ဆရာတော်ကဓမ္မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျင့်မော် အဖမ်းခံရတာကို သိသွားရအလဲ'

'သိုင်းလော၏ အကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ၊ လူညီမလေး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နဂါးညီနောင်ကို ထောက်ခံတာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးလဲရုပ်ဖျက်ပြီး ထောက်နေလို့ အဲဒီလိုကို သိသွားတာ'

'ကြော်'



'အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်၊ လီညီမလေးလုပ်စရာ ရှိတစ် လုပ်ပါအုံး၊ ပြီးတော့ အထူးသွားကြတာပေါ့'

'ကျွန်မမှာ အထူးလုပ်စရာ မရှိပါဘူး၊ သွားချင်ဆယ် ဆိုရင် သွားပါ၊ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါမယ်'

ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ရွှေ့ပြောင်းသွားကြစို့'

ထို့နောက်တော့ ထင်တန်းနှင့် လီထိန်လင်း တို့သည် ဆိုင်တိုင်းမှ ငွေစများရှင်းပြီး ထွက်သွားကြလေ၏။

o o o

ကျမ်းသုခိုး လီထိန်လင်း၏ ပရိယာယ်

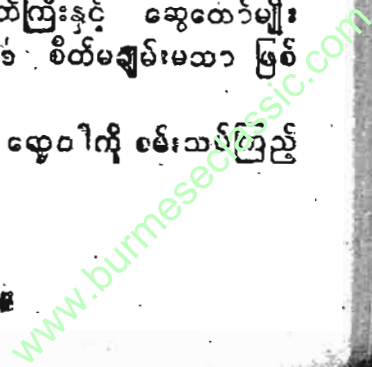
ထင်ထန်းနှင့် လီထိန်လင်းတို့ ပန်းမေ့ယာ စားသောက် ဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားနေစဉ်၌...

ပိဏင်းရွှေ့နန်းတော်အတွင်း၌ လူလန်ဂျီတို့ ဆွဲသည့် မိဖုရားကြီးအား ဆေးကုနေချိန် ဖြစ်သည်။

မိဖုရားကြီး၏ ရောဂါကို သမားတော်ကြီးများ၊ လက် လျှော့ထားအဖြင့် ဘုရင်ခင်းမြတ်ကြီးနှင့် ဆွေတော်မျိုး တော်တို့မှ စိတ်ဓာတ်များကျဆုံး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ် နေကြသည်။

မာကျင်သည် မိဖုရားကြီး၏ ရောဂါကို စမ်းသပ်ကြည့် ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...





၅၁၀ **III** မင်းတင်

မိဖုရားကြီးမှာ သွေးဆုတ် သွေးခန်း ထောင့်ကြောင့်  
စိတ်မမှန်ဘဲ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

လင်ရွန်ခိုက်ကလည်း သူ့ကျမ်းလာအရ မိဖုရားကြီးကို  
ကုသပေးလေ၏။

သို့သော် မသက်သာချေ။

နန်းတွင်းဆေးသမားတော်ကြီးက.....

‘မိဖုရားကြီးရဲ့ ထောင့်က သိပ်ပြီး အားရစရာ မရှိတော့  
ဘူး၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သွေးတွေ အရမ်းဆုတ်နေပြီ၊  
မကြာခင် ရွေးသုပ်သွားလိမ့်မယ်’

ဟု လုလန်ရွှါအား နှစ်ကိုယ်ကြားပြောလိုက်ပြီး၊ တစ်  
ဆက်တည်းမှာပင်....

‘ဆရာလူ ခေါ်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သမားတော်  
စစ်စစ်တွေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သိုင်းသမားတွေဖြစ်လို့ အနာ  
တခြား ဆေးတခြားတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ ထင်တယ်’

ဟု လုလန်ရွှါကို တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

‘အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမတတ်အောင်  
ဖြစ်နေတယ်၊ အကြောဝိဇ္ဇာဆရာကြီး လူရိလည်း ကြီးစား  
တာပဲ၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်’

ရှောင်လင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (ဇာနည်သိမ်းခိုင်း) **III** ၅၁၁

ဟု လုလန်ရွှါက ခပ်ညည်းညည်းလေး ဆိုလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မိဖုရားကြီးမှာ သွေးလေခြေခက်ခြားစာ  
ခုတ်ပေါ်၌ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လျက်....

‘အရှူးတွေ....တာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာပဲ၊  
ဟူး....ဟား....ဟား....ဟား....ဒီအရှူးတွေကို ငါ တစ်ခါမှ  
မမြင်ဖူးဘူး၊ ဘယ်အလဲ.... ဘယ်သူတွေလဲ၊ နန်းတွင်းထဲက  
လူတွေတော့ ဟုတ်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး၊ ဟူး....ဟား....ဟား....  
ဟား....’

ဟု ပြောကား၊ ရယ်စာဖြင့် ခုတ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းရန်  
ကြိုးစားလေ၏။

မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ခိုက်တို့ ဝိုင်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။

‘ဆရာလူ....ကျုပ်မိဖုရားကြီးကို စာပိပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျား  
ခေါ်လာတဲ့ ဆရာပုညာရှိတွေလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးနဲ့  
တူတယ်’

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးမှာ သူ၏ချစ်လှစွာသော မိဖုရားကြီး၏  
စိတ်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရဘဲ လုလန်ရွှါ၏လက်ကိုကိုင်လျက်  
ပြောလေ၏။

‘မာကျင်.... ခင်ဗျား ကျမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ‘သွေးလေနှံ  
ပတ်သက်တဲ့ ကုထုံး ကုနည်းတွေ ရှာမလွှဲမဆီးဘူးလား၊

၅၂၅ III ဒုစင်၊ ဇနီး

ထင်ရွန်ဝိုက်အထော့ ဘယ်နှယ်လဲ... ဖတ်လို့ ရွာလို့မတွေ့ဘေး  
ဘူးဟာ၊ ဒီလိုလုပ်ဗျာ...

လုလန်ရှိသည် စကားကို စကားရပ်လိုက်ပြီး၊ အိမ်ရွှေ  
မင်းသားဘက်သို့လှည့်ကာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းလိုက်  
လေ၏။

'ကိုယ်တော်လေးခင်ဗျား...ကြီး(၁၀)ကြီးတပ် တူရိယာ  
ပုံစည်းတစ်ခုလောက် ကျွန်တော် ကိုယူပေးပါ၊ ဖြစ်နိုင်မယ်  
ဆိုရင် အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးတော်မူပါ'

ဟု တောင်းဆိုလိုက်ရာ၊ အိမ်ရွှေ ကိုယ်တော်သည် မင်း  
မူထမ်း နှစ်ဦးအား လှမ်း...၀ါလိုက်သည်။

မင်းမူထမ်းနှစ်ဦး ထောက်လှာသောအခါ အိမ်ရွှေ မင်း  
ထားလေးစား...

'နန်းတွင်းအမျိုးတော်လေး ကျင်ကျင်းဆီသွားပြီး၊ ကြီး  
(၁၀)ကြီးတပ် တူရိယာတစ်လက် အမြန်ဆုံး သွားယူပြီး၊  
ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ပါ'

ဟု စေခိုင်းသေ၏။

ခင်မူထမ်းနှစ်ဦးသည် အိမ်ရွှေ ကိုယ်တော်လေးအား  
အရှိဆဲသေပေး၍ ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ရှေ့ပင်လင်ကို စိန်ခေါ်လှ (စာစီစဉ်းခိုင်း) III ၅၂၆

မင်းမူထမ်းနှစ်ဦး ထွက်သွားသောအခါ လုလန်ရှိ...။

'ကျွန်တော် မိဖုရားကြီး၌ ရောဂါကို ကုသပေးပါပယ်၊  
ဒါပေမယ့် အရှင်းပျောက်မယ်လို့တော့ တစ်ဝန်မခံနိုင်ဘေး  
ပါဘူး...

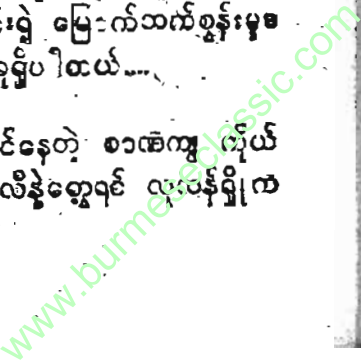
'ကျွန်တော် တူရိယာကို တီးခတ်ပြီး အဗျာတစ်ပုဒ်  
ရွတ်ပွဲပါမယ်၊ ကျွန်တော် ရွတ်ဆိုမယ့် လက်ခံဗျာဟာ  
(၃)ရက်တိတိ ကြာပါလိမ့်မယ်...

'ကျွန်တော် လက်ခံ နဲ့ တူရိယာအသံကို ကြားနေသရွေ့  
မိဖုရားကြီး၌ ကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ သွေးလေတွေဟာ လှုပ်  
ရွှားမှု တန်နေပါလိမ့်မယ်...

နှလုံးအိမ်မှာ သွေးတွေစုပြီး ငြိမ်သက်နေပါလိမ့်မယ်၊  
ဒီရက်အတွင်းမှာ မာကျင်နဲ့ လင်ရွန်ဝိုက်အထော့ ကို  
ကူညီပါ...

'ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် မုတ္တမတိုင်းကို သွားကြပါ၊  
မုတ္တမတိုင်းကိုရောက်ရင် မုတ္တမတိုင်း၌ မြောက်သက်စွန်းမှစ  
'စာကကျ' ဆိုတဲ့ လိုက်ဂုကြီးတစ်ခုရှိပါတယ်...

'အဲဒီ စာကကျကတော့ တရားထိုင်နေတဲ့ စာကကျ ကိုယ်  
တော်တစ်ပါးရှိပါတယ်၊ အဲဒီမုတ္တမလိနဲ့တွေ့ရင် လှုပ်နှံရှိကြ  
လှုပ်လိုက်တယ်လို့ ပြောပါ...



၅၅၂ ဩ ရဲခင်းတိန်

'ဘာကိုစွဲလဲလို့မေးရင် မေ့နားတစ်ထောင်မြက်ကိုလိုချင်လို့ လုလန်ရှိတ လွတ်လိုက်ပြီး တောင်းခိုင်းတယ်လို့ ပြောပါ။ အဲဒီဂမ္ဘန်းတစ်ထောင်ရှိတဲ့နေ့ထုကို အဲဒီကိုယ်တော်အ ပြပေး ပါလိမ့်မယ်—

ရရချင်း ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ပီထင်းကို အမြန်ဆုံး ပြန်လွှာခဲ့ပါ။ သုံးရက်ထက်လွန်ပြီးမှခင်ဗျားတို့ ပြန်ရောက် လာမယ်ဆိုရင်တော့ မိဖုရားကြီးရဲ့အသက်ကို မမိနိုင်တော့ ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စအဲဒီအခါရဲ့ ပတ်သက်ပြီးကျုပ်ကို အတူ အညီ ပေးနိုင်မလား'

ဟုမေးလိုက်ရာ....

မာကျင်နှင့် လှင်ရွှန်ဝိုက်တို့အ....

'အကူအညီ ပေးနိုင်ပါတယ်'

ဟု ဆိုသည်။

လှရီအ....

'ဆရာလှ...ကျွန်တော် ကိုလဲ အကြံဉာဏ်ပေးပါဦး'

ဟု ဆိုရာ လုလန်ရှိ...အ....

'ခင်ဗျားက မိလိုလုပ်ဗျား၊ မာကျင်တို့နဲ့ လိုက်သွားနဲ့ ခင်ဗျားအ ကျုပ်နဲ့နေခဲ့၊ သူတို့သွားမယ့်ခရီး အ ကြမ်းတမ်း

ရှောင်လင်ကို စိန်ခေါ်လှ (၁၈၈၆-၁၈၉၆) ၅၅၂

ရုံထင်မကဘူး၊ ဆိုးအုမ်းသိုင်းသမားတွေလဲ အင်မတန် ထူးပြာမယ်—

ပြဿနာတွေ အများကြီးကြုံနိုင်တယ်၊ သူတို့အ ခင်ဗျားနဲ့ စာရင် သိုင်းပညာလဲထက်မြက်ကြတယ်၊ အန္တရာယ်ရန်စွယ်နဲ့ ရန်သူတွေကိုလဲ ကောင်းထောင်း ခုခံနိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ အဲဒီ တော့...—

လုလန်ရှိသည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး နားကို စွင့် လိုက်သဖြင့် မာကျင်က....

'ဆရာလှ၊ ဘာအကြောင်းထူးလို့လဲ'

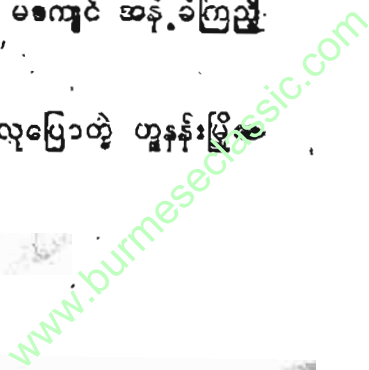
'ခေကျင်၊ ခင်ဗျား ဘာကြားမိလို့လဲ'

'မကြားမိဘူး၊ အနံ့ထစ်ခုရလို့၊ သတိထားပြီး ခံစား ကြည့်စမ်း'

ဟု လုလန်ရှိ... ပြောလိုက်ရာ မာကျင် အနံ့ခံကြည့် လိုက်သည်။

'ဟာ...ဟုတ်ပြီ ဆရာလှ၊ ဆရာလှပြောတဲ့ ဟူနန်းမြို့ ဝဲ ထောင်လုပ်တဲ့ ရေမွှေးနံ့ရသလိုပဲ'

'သိပ်ခွန်တာပေါ့'



မေ့ကွင်းစကားအဆုံးတွင် အဆောင်တွင်းသို့ မိန်းကလေး  
တစ်ယောက်နှင့် မင်းမူထမ်းနှစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာ  
ကြသည်။

မင်းမူထမ်းမှာ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်ရေးမှ ကြီး စေ  
ကြီးတပ် ဣရိယာကိုသွားယူခိုင်းလိုက်သော မင်းမူထမ်းများ  
ဖြစ်သည်။

လှလန်ရှိသည် မိန်းကလေးကို တစ်ချက်အကဲခတ် ကြည့်  
လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်ရေးဘက်သို့ လှည့်၍--

‘သူ့အဘယ်သူလဲ’

ဟူ မိန်းကလေးအား ရည်ညွှန်း၍ လက်ညှိုးထိုးပြကာ  
မေးလိုက်သည်။

‘သူက နန်းတွင်းဆေးချေသည် ရှမ်းမေပါ’

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ဖြေသည်။

ဆေးချေသည်ရှမ်းမေ ဦးညွတ်အာဖြင့် လှလန်ရှိကို အိမ်  
အသေပေးလိုက်သည်။ လှလန်ရှိကလည်း အိမ်အသေပေး  
လိုက်ပြီး--

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်နှာမည် လှလန်ရှိပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မနာမည်က ဖုန်းရွှမ်းမေပါ’

‘ဪ...ဖုန်းမျိုးနွယ်ကိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မက နန်းတွင်းဆေးချေသည်ပါ။ ဒီဆေး  
ဆရာကြီးလူ လိုအပ်မယ်ထင်လို့ အကူအညီ ပေးရအောင်  
လိုက်လာခဲ့တာပါ’

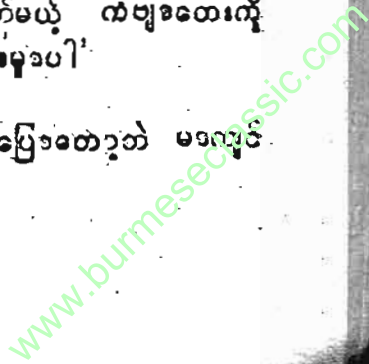
‘အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ’

ဟု လှလန်ရှိကပြောပြီး ကြီးဘစ်တူရိယာကို မင်းချင်း  
တစ်ယောက်၏လက်ထွင်းမှ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက်  
ရှမ်းမေကို ကြည့်၍--

‘ကျွန်တော် အတွက် ဘာအကူများပေးနိုင်မလဲမသိဘူး၊  
အခုအရေးကြီးနေတာထဲ မိဖုရားကြီးရှင် လှေခါကို စီတူရိ  
ယာနဲ့ တီးခတ်ပြီး ကုသပေးပို့ပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဆရာကြီးလူ တီးခတ်မယ့် ကဗျားတေးကို  
ကျွန်မက လိုက်လျောညီထွေ ဆွဲပေးမှာပါ’

လှလန်ရှိသည် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မေ့လျော့  
ဆက်လှည့်၍--



၅၂၆ ၂၂ ရဲစမ်းတိန်၊

'ကဲ...ငင်ဗျားတို့ အချိန်သိပ်ဆွဲမနေနဲ့စော့၊ ခရီးအနီးထဲမှ ဧဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တို့ကိစ္စတွေကို ကျုပ် ဆောင်ရွက်ထားမယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ဂွင်းမလွှားမသိဘူး'

'ဂွင်းပါဆယ် ဆရာလှ'

လင်ရွှန်ဝိုက်၏ ခေါင်းညိတ် ဖြေကြားလိုက်သော အခါ မာကျင်က...

'ဆရာလှ၊ စေတစောစပြောတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လို ဆောင်ရွက်မလဲ'

'ကျုပ်ပြောပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တို့ကိစ္စတွေကို ကျုပ် ဆောင်ရွက်ထားပါမယ်၊ ကျုပ်ထာဝန် ထားမိမ်းပါ'

ပြောလိုက်ပြီး လူလန်ဂျွီက မာကျင်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

မာကျင်နှင့် လင်ရွှန်ဝိုက်တို့သည် လူလန်ဂျွီအား အိမ်အသေပေးလိုက်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်ညီအော်အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့ကိုလည်း အိမ်အသေ ပေးလိုက်လေ၏။

မာကျင်နှင့်လင်ရွှန်ဝိုက်တို့မှ အလွန်အဓားပျားသူဖြစ်၍ လူလန်ဂျွီမျက်ရိပ်ပြလိုက်ခြင်းကို ဘာအဓိပ္ပာယ်ဟုချက်ချင်း နားမလည်လိုက်လေ၏။

'ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြီးပြီးချင်း ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့၊ နေ့ခက်ကျနေမယ် ဆိုရင်တော့ မိဖုရားကြီး ကံကုန်ရုံဆင်မအဘူး၊ ကျုပ်လဲ လက်ခရှည်ကို ရွတ်ဆိုတီးခတ်ရတဲ့အတွက် အတင်းအားတွေတုန်ခန်းပြီး သွေးအန်ပြီးသေလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကျမ်းနှစ်ဆူကို ဘုရင်ကြီးကို ခဏအပ်ထားခဲ့ပါ၊ ကျုပ် ထာဝန်ယူပါတယ်'

ဟု လူလန်ဂျွီက ပြောလိုက်သည်။

မာကျင်၏....

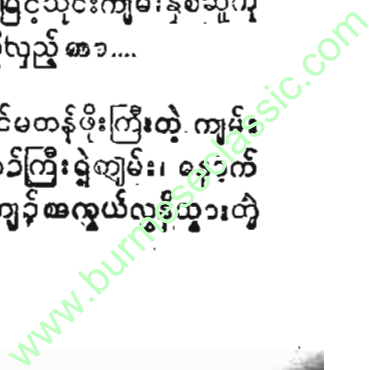
'ယုံကြည်ပါတယ် ဆရာလှ'

ဟု ဆိုကာ မာကျင်၏ကျမ်းနှင့် လင်ရွှန်ဝိုက်တို့၏ သိုင်းကျမ်းတို့ကို ဘုရင်ကြီးထံအပ်နှံပြီး နန်းတော်အတွင်းမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေသတည်း။



ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းကျမ်းနှစ်ဆူကို ကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့မင်းသားဘက်သို့လှည့်စာ....

'ညီတော်...ဧကျမ်းနှစ်ဆူဟာ အင်မတန်ဖိုးကြီးတဲ့ ကျမ်းနှစ်ဆူပဲ၊ တစ်ဆူက ခူးကျည်းဆရာတော်ကြီးရှဲ့ကျမ်း၊ နေ့ခက်တစ်ဆူက လူနီခဲတဲ့အနှစ်ခုနှစ်ဆယ်ကျော်စကွယ်လူနီသွားတဲ့



'ကျန်းကျင်းပေါင်း' ပြုစုခဲ့တဲ့ ပန်းလိပ်ပြာ သိုင်းကျမ်း  
စာအုပ်၊ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ သိုင်းကျမ်းကြီးတွေပဲ'

'မှန်ပါတယ် နောင်တော်၊ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီကျမ်းနှစ်ဆူ  
အကြောင်းကို ကြားဖူးသလိုတော့ ရှိပါတယ်၊ ထူးဆန်း  
တာက ဒီကျမ်းနှစ်ဆူပတ်သက်ပြီး မာကျင်နဲ့ လင်ရွန်ဝိုက်  
တို့ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့သက်ဆဲ ရောက်နေတယ်  
နောင်တော်'

အိမ်ရှေ့မင်းသားက မေးလိုက်သည်။

လုသန်ရှိသည် ဆရာသည်မလေးကိုအကဲခတ်ကြည့်နေချိ  
တုရင်မင်းမြတ်နှင့် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်သားတို့ အပြန်အလှန်  
အားမေးအဖြေလုပ်ချိပြောဆိုနေသလို သတိမပြုမိချေ။

'ဆရာလု...ဒီကျမ်းနှစ်ဆူထဲက တစ်ဆူဖြစ်တဲ့ ပန်းလိပ်ပြာ  
သိုင်းကျမ်းအကြောင်းနဲ့ ကျန်းကျင်းပေါင်း အကြောင်းကို  
သိလား'

ဟု တုရင်မင်းမြတ်ကြီးအမေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့...တုရင်မင်းမြတ်ကြီး၊ ကျန်းကျင်းပေါင်းဆိုတဲ့  
ပန်းလိပ်ပြာသိုင်းသမားကြီးဟာ ပန်းလိပ်ပြာသိုင်းကို ကျွန်  
ရင်း အကျင့်လွန်ပြီး သေဆုံးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ၊ အဲဒီကျမ်းကို

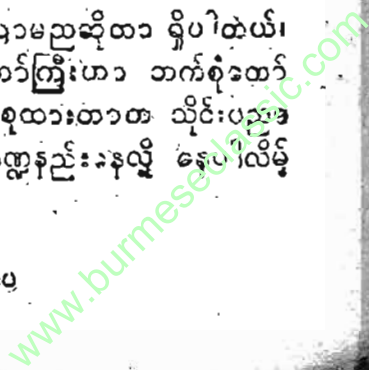
လင်ရွန်ဝိုက် ဘယ်လိုရခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မျိုးလဲ  
ထောင်းခဏခင်းမသိပါဘူး၊ သူ့ကို မေးကြည့်မှ သိနိုင်ပါ  
လိမ့်မယ်'

ယင်းသို့ လုသန်ရှိ၏ ပြောလိုက်ရာ ထချေသည်မလေး  
ဖုန်းရှမ်းမေသည် မသိမသာအကဲခတ်နားထောင်၍ နေလေ  
သည်။

'ဒီကျမ်းနှစ်ဆူဟာ အင်မတန်အန္တရာယ်များတဲ့ သိုင်း  
ကျမ်းနှစ်ဆူပဲဆရာလု၊ 'အူဆူးဝိုးလုံ' သိုင်းကျမ်းဟာ ပိုပြီး  
ထက်မြက်ပါတယ်၊ အဲဒီကျမ်းထဲမှာ ကုထုံးကုနည်းတစ်ချို့လဲ  
ပါတယ်လဲ၊ ကျုပ်ကြီးဖူးထင်တယ်၊ သိုင်းပညာရပ်က  
အဓိကပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ မိဖုရားရဲ့ရောဂါကို  
မကုနိုင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေ  
ပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ဆရာလု သိနိုင်ပါ  
လား'

ဟု မင်းမြတ်ကြီးက လုသန်ရှိ ကိုမေးလိုက်သည်။

'ပညာရပ်တိုင်းမှာ အဓိကနဲ့ သာမညဆိုတာ ရှိပါတယ်၊  
အရှင်မင်းမြတ်၊ ခူးကျည်းဆရာတော်ကြီးဟာ ဘက်စုံတော်  
ပေမယ့် အဲဒီကျမ်းမှာ အဓိကပြုစုထားတာတ သိုင်းပညာ  
ရပ်ပါ၊ ဆေးကျမ်းက အခန်းအဏ္ဏနည်းနုလို့ နေပါလိမ့်  
မယ်'



ဥပဇာတ် ၂၂ ရဲဖမ်းတန်း

ထိုစဉ်မိဖုရားကြီးသည် ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်တကွ မိဖုရားအဆောင် အတွင်းရှိ လူများအားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြလေ၏။

လှလန်ရှိသည် ၁၀ ကြိုးတပ် တုရိယာ စောင်းကြိုး တစ်ချောင်း 'ဟန်း' ခနဲ တီးခတ်လိုက်ရာ မိဖုရားကြီးသည် စောင်းတစ်ကြိုး၏ တီးခတ်သံကိုကြားလိုက်ရသော အခါ တစ်ခဏမျှ နားစွင့်ကာ ငြိမ်ကျသွားလေ၏။

ဖုန်းရွမ်းမေအေး....

'ဆရာကြီးလူ၊ မိဖုရားကြီး၏ ခဏငြိမ်နေတုန်းမှဆရာလှ လင်္ကာကိုရွတ်ဆိုပြီး စောင်းကြိုးတွေကို ခတ်ပေးလိုက်ပါ'

ဟု အမိန့်ပေးသလိုဆိုလာအဖြင့် လှလန်ရှိသည် 'ဟက်' ခနဲ ရယ်ခေခလိုက်ပြီး....

'မင်းက ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလား'

ဟု ခေးလိုက်ကာ တစ်ဖန် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးဘက် လှည့်၍....

'ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးခင်ဗျာ.... ရှမ်းမေဟာ အရှင်မင်း မြတ်ကြီးတို့ရှဲ - အချေသည် အစစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ ခင် ဗျား....

ရှောင်အင်ထိုစဉ်ခေယု (၁၈၈၈-၁၈၉၅) ၂၂ ၅၂၃

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် ရှမ်းမေကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက် ပြီး....

'ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ရှမ်းမေဟာ ကျုပ်တို့နန်းတွင်းက အဆိုတော်နဲ့ အချေသည်တစ်ယောက် အမှန်ဖြစ်ပါတယ်'

ဟု ဖြေလေသည်။

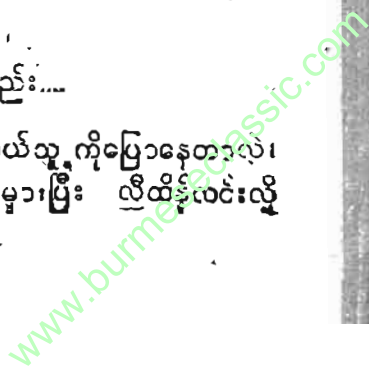
လှလန်ရှိသည် ဖုန်းရွမ်းမေကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့် အာ....

'ထိထိန်လင်း....ခင်းရှဲ ပညာရပ်ကို ငါ သိပ်ကိုလေးစား သွားပြီ၊ ဒီနေရာမှာ ငါမဟုတ်ဘဲ တခြားလူတစ်ယောက် သာ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ အင်မတန် ကံတောင်းတဲ့ မိန်းမလေးတစ်ယောက်ပါပဲ'

ဟု လွတ်ခနဲပြောလိုက်လျှင် ဖုန်းရွမ်းမေသည် ဟက်ခနဲ ပြုံးရယ်လိုက်လေ၏။

ယင်းသို့ ပြုံးရယ်လိုက်ရင်းမှလည်း....

'ဆရာကြီးလူ.... ရှင် အခု ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ၊ ဖုန်းရွမ်းမေကို ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လူများပြီး ထိထိန်လင်းလို့ ပြောနေတာလဲ'



ဟု မေးလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကြင်ယာထော် ရိုးမေဂွားဆ....

‘ဆရာလှ...ရှမ်းမေဂွား ကျွန်မရဲ့ ဖျော်ထော်ဆက်တစ်  
ယောက်ပါ။ လီထိန်လင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှမ်းမေက လီထိန်  
လင်းရုပ်နဲ့ တူနေလို့လား’

ဟု လုလန်ရှိကြို မေးလိုက်သည်။

‘မတူပါဘူး၊ ကျွန်တော် သူရှိနေရင် မိဖုရားကြီးရဲ့  
ရွှေဝါကို ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်  
သူ့ကို အရှင်မင်းကြီးတို့ ဖမ်းချုပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့  
ထင်ပါတယ်....’

‘သူဟာ ဖုန်းရှမ်းမေ အစစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကျမ်းနှစ်ဆူ  
ထဲက ‘အူဆူးဝိုးလုံ’ ကျမ်းကို ခိုးဖို့ ရောက်လာတဲ့ လီထိန်  
ဆင်းပေါ်’

ဟု လုလန်ရှိကြို ပြောလိုက်ရာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်  
တကွ ဆေးလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်၍သွားကြလေသော  
သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်တကွ အဆောင်တွင်းရှိ အားလုံး  
လူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြစဉ်မှပင်....

‘ဝုန်း’

ဟူသော ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ မီးခိုးလုံးများ ပေါ်  
ထွက်လာသဖြင့် လုလန်ရှိကြို ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် အိမ်  
ရှေ့မင်းသားတို့ကို....

‘သတိထား၊ မင်းကြီး၊ ကျမ်းနှစ်ဆူကို သတိထားပါ’

ဟု အော်ဟစ် သတိပေးလိုက်သည်။

သို့သော် လုလန်ရှိကြို သတိပေးချက်မှာ များစွာ နေ့စက်  
ကျသွားပြီ ဖြစ်လေ၏။

ရှမ်းမေ ရုပ်နှင့် အယောင်ဆောင်ထားသော ‘လီထိန်  
လင်းသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ လက်တွင်းမှ ‘အူဆူးဝိုးလုံ’  
သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ဆယ်ခနဲလုယူကာ နန်းဆောင်  
အတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

မင်းမူထမ်းများ လီထိန်လင်းနောက်သို့ ပြေးလိုက် ဖမ်း  
သော်လည်း မမီတော့ချေ။

လုလန်ရှိမှုမှာ မီးခိုးလုံးများကို ထိုက်ခိုက်နေရသဖြင့်  
လီထိန်လင်း နောက်သို့လိုက်ချိန် ပရလိုက်တော့ပေ။

ထိုမီးခိုးလုံး အငွေ့တို့မှာ သူတို့၏ အမြင်အားလုံးကို  
အမှောင်ချခေနိုင်သော မီးခိုးငွေ့များ ဖြစ်လေသည်။



တစ်စုံတစ်ခု အန္တရာယ်ပေးနိုင်စွမ်းထား မရှိချေ။

'အရှင်မင်းကြီး...စိကိစ္စကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ နေခက်မှပဲ စိစဉ်ပြီး ဆောင်ရွက် ပေးပါမယ်။ အရှင်မင်းကြီး စိတ် မကေခင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့...'

'မိဖုရားကြီးရဲ့ ဆရာတော်ကိုပဲ ကျွန်တော်မျိုး ရှေးလက်ျာ ချည်တစ်ပုဒ်နဲ့ စတင်ပြီး ကုသပေးပါတော့မယ်'

ဟုဆိုကာ...

လူလန်ရှိသည် အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်အောင်းသော လင်္ကာဇာတ်ကို စတင်၍ သိဆိုလိုက်ပြီးလျှင် စောင်းကြိုး (၃) (၄)ကြိုးကိုလည်း စတင်၍ တီးခတ်လိုက်ရာ တစ်နန်း ဆောင်လုံး ငြိမ်သက်၍သွားလေ၏။

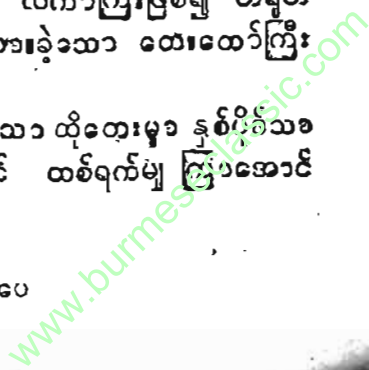
လူလန်ရှိ၏ စောင်းခတ်သံ

လူလန်ရှိ၏ လင်္ကာနှင့် စောင်းခတ်သံ၏ အမည်မှာ... 'ငြိမ်းချမ်းခြင်း ချိုးတောင်ပံ' ဟူသော ရှေးဟောင်း ဂန္ထဝင် မြောက် လင်္ကာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

၎င်းလင်္ကာစော်ကို နှစ်ပိုဒ်သာ ရေးစပ် သီကုံးခဲ့ပြီး၊ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရရှာသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ 'တာလု' ဟူသော ဝိတစာဆိုတော်ကြီး ဖြစ်သည်။

အလွန် ဂန္ထဝင်မြောက်သော လင်္ကာကြီးဖြစ်၍ တရုတ် ပြည်မကြီးတစ်ခုလုံးအ စံအင်ထားခဲ့သော တေးတော်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကြီး တာလု ရေးစပ်ခဲ့သော ထိုတေးမှာ နှစ်ပိုဒ်သာ ရှိသော်လည်း တစ်ပုဒ်ပြီးဆောင် ထစ်ရက်မျှ ကြာအောင် ဆိုရလေသည်။



နှစ်ပုဒ်ရှိသော တေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ရက် ကြာအောင် တီးခတ် သီဆိုရလေသည်။

နောက်ဆုံးတစ်ပုဒ်ကို လူလန်ဂျွဲက သီကုံးဆက်စပ်ပေးခဲ့ ဆဖြင့် ယခုခေါ် ၎င်းလင်္ကာ တေးတော်ကြီးမှ သုံးပုဒ် တစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် သုံးရက်ကြာအောင် သီဆိုတီး ခတ်နိုင်ပါမှ သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ အဆုံးတိုင်သို့ ရောက်နိုင် လေသည်။

လူလန်ဂျွဲ သီဆိုလိုက်သော တေးသံသာသည် နန်းအောင် အထွင်းမှနေ၍ အပြင်သို့ထိုင် ပျံ့လွင့်သွားလေ၏။

ထိုအခါကို ကြားရသူတိုင်းတို့၏ နားစည်ဝယ် အလှန် သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိသောကြောင့် လူတို့၏ စိတ်ဓာတ်၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတို့ကိုလည်း ပြောင်းလဲပစ်နိုင်စွမ်း ရှိလေ၏။

လူဆိုးလူသွမ်းတို့သည် ပင်ထိုလင်္ကာတေးကို ကြားလျှင် ဆိုးချင် သွမ်းချင်သော စိတ်တို့ပျောက်၍ လူ့ဇာတင်း ဣ ကောင်းစိတ်သို့ ပြောင်းလဲကြကုန်လေ၏။ မကျန်းမမာသူတို့ သည်လည်း ကျန်းမာကြကုန်လေ၏။

လူလန်ဂျွဲ၏ တေးသံကို မိဖုရားကြီး ကြားလိုက်ရသော အခါ အပူမီးကိုရေစင်နှင့် ပက်ဖျန်းလိုက်သကဲ့သို့ မိဖုရား

ကြီး၏ ရင်တွင်းသောက အစုတို့သည်လည်း တစ်ခဲကမ္ပ ငြိမ်းချမ်း၍ သွားလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့သည် မိဖုရား ကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြလေသည်။

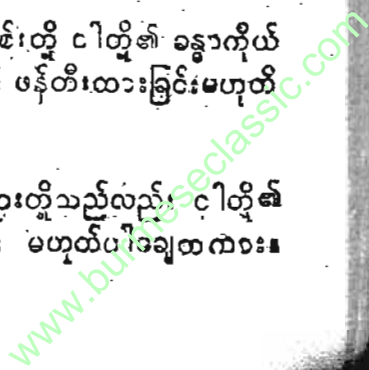
မိဖုရားကြီး၏ မျက်နှာပြင်သည် ပြုံးရွှင်သန်းဆန်းလာ သကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေသော သွေးဆုတ်မျက်နှာ၌ သွေးများ၊ စိမ့်ဝင်ဓာဏာ ပန်းရောင်အသွင်သို့ ကူးပြောင်း သွားလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် မိဖုရားကြီး၏ ရုပ်သွင်ကိုကြည့် စာ များစွာမှ ကျေနပ်အားရဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။

လူလန်ဂျွဲ၏ ကဗျာလင်္ကာတေးသံမှာ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်၌ လေပြည်အေးတို့ ပွတ်ရှုပ်တိုက်ခတ်နေသကဲ့သို့ သာယာ ငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိပေသည်။

'အို— လူသား ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့ ငါတို့၏ ခန္ဓာကိုယ် တို့သည် ငါတို့၏ အတတ်ပညာဖြင့် ဖန်တီးထားခြင်းမဟုတ် ပေ။

ငါတို့၏ စိတ်နှင့် အသိတရားတို့သည်လည်း ငါတို့၏ အတတ်ပညာဖြင့် ဖန်တီးထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ချေတကဝား။



ငါတို့သည် မြေပေါ်၌လှုပ်ရှားကြလျက် မြေပေါ်၌ပင်  
လှုပ်ရှားမှုကို ရပ်တန့်စေလျက် ငြိမ်သက်စေအံ့သည်။

ငါတို့၏ မိခင်ဖခင်တို့လည်း ထိုမဟာမြေကြီးပေတကား။  
ငါတို့၏ ဆရာများတို့သည်လည်း ဤမြေပုံသမဟာမြေကြီး  
ပေတကား။ ငါတို့သည် မဟာမြေကြီးအား ဘယ်သော  
အခါမှ သစ္စာဖောက်ရန် အလို့ငှာ စွမ်းရည်သတ္တိမျိုးတို့မရှိ  
နိုင်သေးချေ။

ငြိမ်ညောင်းသာယာသောအသံ၊ သာယာနာပျော်ဖွယ်  
အောင်းသော တီးခတ်သံနှင့်အတူ မိဖုရားကြီး၏မျက်တောင်  
တို့သည် ပုစင်းတောင်ပံခတ်သကဲ့သို့ တဖျတ်ဖျတ်ဖြင့် လှုပ်  
ခတ်၍လာစေ လှူဆန်ရှိ၏ တေးအဗျာ လင်္ကာ၌ နှစ်  
ပျော့၍ နေလေ၏။

များမကြာမီ မိဖုရားကြီးသည် အိပ်ပျော်၍ သွားစေ  
သည်။

ထိုအခါ လှူဆန်ရှိမှာလည်း ချွေးများပြန်စေ သိဆို  
ခြင်းနှင့် တီးခတ်ခြင်းအမှုကို ခေတ္တရပ်နားလေ၏။

‘အို... အဆွေတော်ရဲ့ တေးလင်္ကာဟာ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ  
ပြောင်းဆန်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်ဗျာ’

ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက ဆိုလေ၏။ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်  
တော်သေးကလည်း...

‘ဟုတ်တယ်၊ အဆွေတော် ဆရာလှရယ်၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ  
လဲ အင်အားတွေ ပြည့်သွားသလို ခံစားရတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကြင်ယာတော်  
ကလည်း ထိုအတိုင်း ခံစားရကြောင်း ပြောလေ၏။

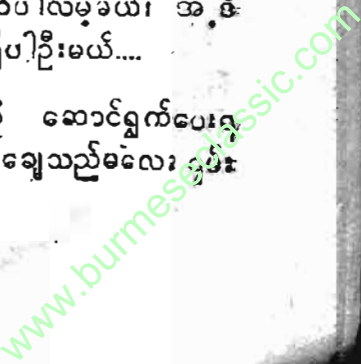
လှလန်ရှိ၏...။

‘ကျွန်တော် ဒီထေးလင်္ကာကို နှလုံးသားထဲကို စိတ်ထည့်  
ပြီး သိဆိုလိုက်လို့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ နှလုံးသွေးတစ်ချို့ဟာ  
စိတ်ကူးဆက်ခြင်း အတတ်ပညာအရ မိဖုရားကြီးရဲ့ ကိုယ်ထဲ  
ကို စိမ့်ဝင်သွားပါပြီ...။’

ဒါကြောင့်မို့ မိဖုရားကြီး ဓက စိတ်ငြိမ်ပြီး အိပ်ပျော်  
ထွားတာပါ...။

ဓကကြာရင် မိဖုရားကြီး ပြန်နိုးလာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ  
အခါကျရင်တေးအဆက်ကို ပြန်ပြီး ဆိုရပါဦးမယ်...။

အခု လေခယောဆယ် မင်းကြီးတို့ ဆောင်ရွက်ပေး  
တာက ဓာချေသည် အဆောင်မှာ ဓာချေသည်လေး နှစ်  
ပေး သေဆုံးနေပါတယ်’



'ဗျာ... ဆရာလို့ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ'

'သူ့ကို လီထိန်လင်း သတ်ပြီး သူ့အရှုပ်အတိုင်း ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲနဲ့ မိဖုရားအဆောင်ကိုဝင်လာပြီး ကျမ်းကြီးကို လုယူဘူးအာဟာ ရှမ်းမေမဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော်မျိုး ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ...

မင်းကြီးသွားပြီး ရှမ်းမေရဲ့ အလောင်းကို အလျင်အမြန် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ကြပါ...

ကျွန်တော်မျိုးအနေနဲ့ လီထိန်လင်းကို ဖမ်းဆီးပေးဖို့ထက် မိဖုရားကြီးရဲ့ အသက်ရှင်သန်ရေးအပိုပြီး အဓိကကျနေလို့ လီထိန်လင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတာပါ...

မာကျွင်းနဲ့ လင်ရွန်ဝိုက်တို့ အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာကြရင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေအားလုံး အောင်မြင်ပါပြီ'

ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးသည် မင်းမူအမ်း နှစ်ယောက်ကို လီထိန်လင်းနှင့် ရှမ်းမေတို့ အပြောင်းအလဲ ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ပြုခဲ့ပုံကို မေးမြန်းဆု...

မင်းမူအမ်းများအ အကြောင်းကြောင်း ဖြစ်၍ နေခလသည်း

လုလန်ရှိသည် စစ်သည်တော် နှစ်ဦးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ၊ လီထိန်လင်းမှ မေ့ကြောမများ နှိပ်ထားခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရပြီး...

'အရှင်မင်းမြတ်ကြီး၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အရှင်မင်းကြီး ဘယ်လိုမေးမေး သူတို့သိမှားမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ဘော့...

သူတို့နှစ်ယောက်တာ လီထိန်လင်းရဲ့ မေ့ကြော အနှိပ်ခံထားရလို့ ဖြစ်ပါတယ်'

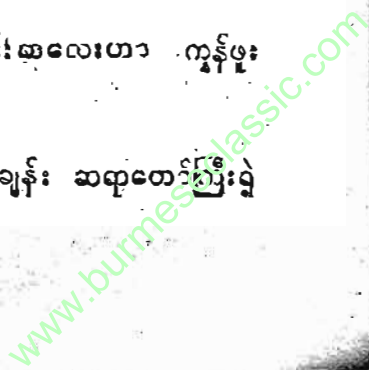
ဟု လျှောက်ကြားလိုက်လေ၏။

'ဟာ... လီထိန်လင်းဆိုတဲ့ မိန်းမလေးအ တော်တော် အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ပါလား'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

'ဟုတ်ပါတယ် မင်းကြီး၊ မိမိန်းမလေးဟာ ကုန်ဖူးဆရာကြီးလီစိုးကျွန်းရဲ့သမီးပဲ...

အခု လေခလေခလယ်တော့ ခူချွန်း ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ'



၅၄၂ **■** ရဲခင်းတိန်

လုလန်ရှိမိမိ ပြောလိုက်ပြီး မင်းမူထမ်း နှစ်ယောက်ကို မေ့ကြောများပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်လေရာ ချက်ချင်းပင် မင်းမူထမ်း နှစ်ဦးစလုံး သတ်ပြန်ရသေးလေ၏။

မင်းမူထမ်းတစ်ယောက်က....

‘ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးဘုရား၊ ရှမ်းမေကို ကျွန်တော်တို့ သွားခေါ်စဉ်က သူ့အဆောင်တော်ထဲမှစ အခြား မိန်းမဆေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်....’

အဲဒီအမျိုးသမီး ရှမ်းမေကို လည်ပင်းညှစ် သတ်လိုက်ပါတယ်....

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား အဲဒီမိန်းကလေးကို ထိုက်ခိုက်တော့ အဲဒီမိန်းကလေးက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လည်ပင်းကို လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်လိုက်ပါတယ်....

ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံး မှတ်မိလိုက်တာ အဲဒါပါပဲ။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်မျိုး ဘာမှ မသိတော့ပါဘူး။’

လုလန်ရှိက....

‘ကျွန်တော် နည်းနည်း ပေါ်ဆသွားပါတယ် မင်းကြီး၊ ရှမ်းမေရုပ်နဲ့ ဝင်လာတဲ့ လီထီနီဆင်းမှန်း ကျွန်တော် သိရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ စီစဉ်ပါအုံး။’

ရွှေခင်လင်လို စိန်ခေါ်သူ (စာအုပ်အစိတ်အပိုင်း) **■** ၅၄၃

စိုက်တဲ့အချိန်မှာ မိဖုရားကြီးရဲ့ အခြေအနေဟာ သိပ်အခြေအနေ မကောင်းပါဘူး....

သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ လှုပ်လှစ်ရှားရှား တိုက်ခိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်....

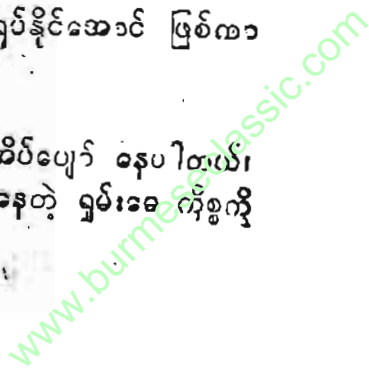
ဒါပေမယ့် အဲဒီ အချိန်မှာ မကျော်နဲ့ လင်ရွှန်စိုက်ကို ထိုက်ခိုက်ဖို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ရင် မိဖုရားကြီးဟာ သွေးလန်ပြီး ချိုက်ချင်း သေဆုံးသွားနိုင်ပါတယ်....

အဲဒီအချက်ကို ငဲ့လိုက်ရလို့ လီထီနီဆင်း ရိပ်မိပြီး ကျွန်တော်တို့အားကို အနိုင်ယူသွားခဲ့တာပါ။’

‘တောက်’

အိမ်ရှေ့ မင်းသားသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာတောက်တစ်ချက် ခတ်လိုက်လေ၏။

‘အရှင်မင်းကြီး၊ မိဖုရားကြီး အိပ်ပျော် နေပါတယ်။ ကျေးသည် အဆောင်မှာ သေဆုံးနေတဲ့ ရှမ်းမေ ကိုစွကို အဆောင်ရွက်ပေးဖို့ စီစဉ်ပါအုံး။’



၅၄၄ ❏ ရဲမင်းဟိန်၊

ဟု လုလန်ရှိက လျှောက်ကြားလိုက်ရာ၊ မင်းကြီးက  
ညီတော်အိမ်ရှေ့ မင်းသား၊ ချင်ဟောင်းဟိုကို ရှမ်းမေ ကိစ္စ  
ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

o o o

မေမေပြောသည့် လုလန်ရှိ၊ ပညာကျော်

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ခူချန် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အလွန် အားရကျေနပ်စွာ  
ပြိုင် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်လေ၏၊ ပြီးမှ...

‘လီထိန်လင်း၊ မင်း အင်မတန် တော်တယ်၊ မင်းလိုချင်တဲ့  
ဆိုင်းကျွမ်းကို ငါ့ကတိအတိုင်း မင်းကို ငါပေးမယ်၊ မင်း  
ဆီက အူဆူးဝိုးလုံကျွမ်းကြီး ငါ့ကို ပေးစမ်း’

ဟု တောင်းလိုက်ရာ၊ လီထိန်လင်းသည် လွယ်လွယ်ကူကူ  
ပင် ဝိုက်ချုပ်ကြီး ဆရာတော်ကို ပေးလိုက်လေ၏၊

‘ဟား...ဟား...ဟား’

www.burmeseclassic.com

ဥဒ္ဒါ နှစ်ပတ်စီ

ခူချန်ဆရာတော်ကြီးသည် 'အူဆူးဝိုးလုံ' သိုင်းကျမ်း  
လက်ဝယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ထိတ်လန့် ချောက်ချားပွယ်  
အောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်၏။

'ဆရာတော်ကြီး... တပည့်တော်မကိုပေးမယ်ဆိုတဲ့စာအုပ်  
ပေးလေ'

ဟု လီထိုန်လင်းက တောင်းလိုက်သည်။

'မင်း ခုတင်ခတ်ပညာမဲ့ တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။  
ငါက ဘာဖြစ်လို့ မင်း ခုတင်ခတ် သိုင်းကျမ်း စာအုပ်ကို  
ပေးရမှာလဲ၊ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား'

'ဆရာတော် ဘယ်လိုကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြန် သွားရ  
တာလဲ၊ တပည့်တော်မနဲ့ အပေးအယူ လုပ်ထားကြဘယ်  
မို့လား...'

'တပည့်တော်မမှာ ဘာဝန်းကျေခဲသလို၊ ခိုက်ချုပ်ကြီး  
ဘက်လဲ တခဝန်ကျေမို့ လိုဘယ်၊ ခုလို လုပ်တာဟော  
တပည့်တော်မ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး'

'မင်း မကျေနပ်ရင်လဲ ငါ ဘာမှမထတ်နိုင်ဘူး၊ သိုင်း  
ကျမ်းဆိုတာ လူတွေနဲ့ မဆပ်စပ်ပါဘူး... မိန်းကလေး  
ရယ်...'

ရှောင်ဆင်လှိုစိန်ခေါ်သူ (အေ့ထိသိမ်းခိုင်း) ၂၄၇

'အေးအေးဆေးဆေး မင်း ပြန်ဘူးရင် ဖောင်းလိမ့်  
မယ်၊ မပြန်ဘူးဆိုရင်အော့ မင်းကို ထိုက်ခိုက်ပြီး ဆုံးမရ  
လိမ့်မယ်'

'ဪ... ခိုက်ချုပ်ကြီးက ဒီလိုလား၊ ခိုက်ချုပ်ကြီးဟာ  
ဘုန်းကြီးဖြစ်ပြီ၊ တော်တော်ကို သစ္စာမဲ့ပါလား၊ ဒီလို  
သစ္စာမဲ့ မုန်းသိရင် တပည့်တော်မ အသက်စွန့်ပြီး ဒီကျမ်း  
စာအုပ်ကို ယူမပေးပါဘူး...'

'ဒီကျမ်းစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တပည့်တော်မဟာ လူ  
အတော်များများကိုလဲ သတ်ခဲ့ပြီ၊ ခုခုဆရာ ခိုက်ချုပ်ကြီးနဲ့  
တပည့်တော်မ စာရင်းရှင်းဖို့ပဲ ကျန်တော့မယ်'

လီထိုန်လင်းသည် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသ  
အမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ကာ စာကို လှောင်မြှင့်စွာ ဆွဲ  
ထုတ်ပြီး ခူချန်ဆရာတော်ကြီးအား သိပ်ခိုင်းစေတော့  
သည်။

ခူချန်ဆရာတော်ကြီးမှာ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်သော  
ကြောင့် လီထိုန်လင်း နိုင်အောင် မထိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲ အရေး  
နိမ့်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့၏။

'ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...မင်းပညာအသင့် ငါ့ကို  
ထိုက်ခိုက်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နိုင်နိုင်မှာလဲက၊ မင်းကို ငါ

နောက်ထပ် သိုင်းကွက်နဲ့ မထိုက်ဘဲ လူတီငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်မယ်....

‘ဒီလိုပေးရတဲ့ အခွင့်အရေးကလဲ မင်း ငါ့ကို ဒီသိုင်း ကျမ်းစာအုပ် ရအောင်ယူပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် လူတီ ပေးလိုက်တာနော်၊ နို့မို့ရင် မင်းကို ဝါ အသေသတ်လို့ ရတယ်’

ခူချန်ဆရာတော်ကြီးက ပြောလိုက်ပြီ။ နောက်သို့ ခြေ တစ်လှမ်းဆုတ်၍ ခွာလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှပင်....

‘သမီးလေးလိ...ခူချန်ကို မယှဉ်နဲ့၊ သမီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဟူသော ဘတိပေးသံနှင့်အတူ အရိပ်သဏ္ဍာန် တစ်ခု ထိုးကျလာပြီ။ လိထိန်လင်းအား လက်ချင်းဆက် အတွင်း အား ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ခေါ်ထုတ် ပြေးထွက်သွားလေ့ အတည်း။

ထိုအရိပ်သဏ္ဍာန်ရှင်မှာ အခြားသူမဟုတ်ပေ။

သိုင်းလောကတွင် အတန်ကြာတိမ်မြုပ်နေသော ကွန်ပဉ္စ သိုင်းဆရာကြီး လိထိန်လင်း ဖြစ်လေသည်။

လိထိန်လင်းမှာ လိထိန်လင်း၏ဖခင် ဖြစ်လေသည်။

လိထိန်လင်းနှင့်လိထိန်လင်းတို့သည် တောအုပ်တစ်ခုသို့ ခဏကလာပြီ။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်လိုက်စဉ် မှပင် လိထိန်လင်းသည် ရှိုက်ကြီးတင်ဖြင့် ငိုချလိုက်သည်။

‘သမီးလေး...တာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ’

‘သမီး သိပ်မှားသွားပြီ ဖေဖေရယ်၊ သမီးကို ခူချန်ဆရာ တော် ညာတယ်၊ သမီးကို သက်သက် ခူချန်ဆရာတော် လူလည်လုပ်လိုက်တာ’

ဟု အစချီကာ အူဆူးဝိုင်းလုံ သိုင်းကျမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခူချန်ဆရာတော်ဘုရားနှင့် လိထိန်လင်းတို့ အပေးအယူလုပ် ခဲ့ကြပုံ အစ အဆုံး အဖြစ်မှန်များကို ပြောပြ လိုက်လေ သည်။

‘ဟာ...မိုက်လိုက်တာသမီးရယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ မိုးမီးလေခင် တာထက်ဆိုးတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရှဲ့ လက်ထဲကယူလာ တယ်ဆိုတော့...ပိုပြီးသန္တရာယ်များတော့မှပဲကွယ်....’

‘သမီးဈေး ဖေဖေဈေး ပြေးစရာမြေမရှိတော့ဘူး၊ မိဖရာ ကြီး ကျန်းမာတော်မူလစရင် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ က ပိုပြီးရှုပ်ထွေးလာတော့မယ်၊ သမီးဈေး ဖေးဖေးဈေးအသတ် ခံရခို့ များတယ်’



လီထိန်လင်း၏ဖခင် လီထိန်ကျန်းသည် မျက်ညည်များ  
၎င်းကျလှမတတ် ဖြစ်လာသဖြင့် လီထိန်လင်းက...

‘ဖေးဖေး ကျန်းမတို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြလေ၊ ဝိပဏ်ကုန်း  
မြင့်တက်ဆီ ပြေးရွာင်နေရင် ထောင်းမလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ...

လီထိန်ကျန်းက...

‘ဖေးဖေးတို့ ပြေးလို့မလွတ်နိုင်ပါဘူးလမ်းရယ်၊ ခုလောက်  
ဆိုရင် ဘုရင်မင်းမှူးထမ်းတွေ လမ်းနောက်ကို လိုက်ရှာနေ  
လောက်ပြီ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၌ ရဲမက်တွေကို ကြောက်ရောမလို  
ပါဘူး ဖေးဖေး...’

ထကယ် ကြောက်စရာအောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အခု  
ရွှေနန်းတော်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

ဟု လီထိန်ကျန်းကမေးလိုက်ရာ လီထိန်လင်းက...

‘စာပေ ကဗျာရှင် လုလန်ရှိ’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် စာပေ ကဗျာရှင် လုလန်ရှိဟူသော  
အမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် လီထိန်ကျန်းသည် လှုပ်လှုပ်  
ရှားရှား ဖြစ်သွားလေ၏။

‘ဖေးဖေး သူ့ကို သိလို့လား’

‘သိရုံဘဲဘယ်ကမလဲ သမီးရယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ရိုးရိုး  
စာမရှိပုဂ္ဂိုလ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဖေးဖေး သူ့အကြောင်းကို သိ  
တာပေါ့’

‘ဘယ်လို သိတာလဲ ဖေးဖေး’

ဟု လီထိန်လင်းက မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သိုင်းလေခမရွဲ ခေးကောင်းတစ်လက်နဲ့  
အပြေးကောင်းတစ်ပုဒ်တို့ကို ရထားတဲ့ ပြိုင်စံမပေါ် နိုင်ငံ  
ကျော်အောင်ကျော်တဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပဲ...’

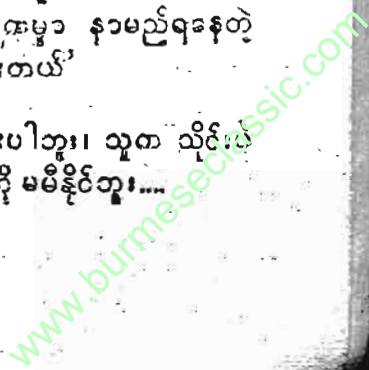
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့အပြင်လောကို ရောက်နေတာလဲ’

ဟု အံ့ဩဟန်ဖြင့် လီထိန်ကျန်းက မေးလိုက်လေ၏။

‘ဖေးဖေးပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုလန်ရှိဟာ စာပေ  
ပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ...’

သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေးတစ်လက်  
တို့ရ ပုဂ္ဂိုလ်က ခုတ်လောသိုင်းလောခမရွဲမှာ နာမည်ရနေတဲ့  
စာကျင်ဆိုတာပဲ၊ သမီးနားလည်ထားတယ်’

‘စေကျင်လဲ တကယ်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ သူက သိုင်းလဲ  
တတ်တာ၊ စာပေပညာမှာ လုလန်ရှိကို မမိနိုင်ဘူး...’



နောက်ပြီး လုလန်ရှိကံ ပြည်မသားလဲ မဟုတ်ဘူး၊  
တိဗက်သား ပညာရှင် တစ်ယောက်ပါ’

‘ဒါတော့ သမီးမသိဘူး’

‘သမီးက ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ၊ သိုင်းလော့ဆဲထဲထောက်တာ  
နှစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဒါပေမယ့် လုလန်ရှိ သိုင်းကို  
စွန့်လွှတ်လိုက်တာ ကြာပါပြီ’

‘သိုင်းကို စွန့်လွှတ် လိုက်တာ ကြာပြီ၊ ဟုတ်သား  
ဖေဖေ....’

‘ဟုတ်တယ်၊ တိဗက်မှာ ဖေဖေနဲ့ သူနဲ့ သိုင်းနဲ့ ပတ်သက်  
ပြီး ယှဉ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဖေဖေ သူ့ကို ရှုံးခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်က  
စပြီး၊ သူ ဖေဖေကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်’

‘ဘာပြောခဲ့ဖူးတလဲ ဖေဖေ’

‘သူ့ခေးကို ဘယ်တော့မှ မကိုင်ဘူးတဲ့၊ သိုင်းလော့ဆဲ  
ကိုလဲ သူမုန်းတီးသွားပြီတဲ့ အဲဒီလို ပြောခဲ့တယ် သမီး’

‘သူ့ဆ ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းကို မုန်းတီးသွားတလဲ’

‘လိထိန်လင်းက စပ်စု မေးမြန်းလိုက်သည်။’

‘ခေးဟာ ဒါ သွေးကို ချောင်းစေတဲ့ သဘောရှိအယ်-တဲ့၊  
ကုဗျာ လက်ဟာ လူသားတွေရဲ့ နှလုံးသားကို အေးမြ  
လန်းဆတ်စေတယ်တဲ့....’

ဒါကြောင့်မို့ သွေးချောင်းစီးနိုင်တဲ့ ခေးကို ရိုက်ချိုး  
ပစ်ပြီး အသေခံတံကိုပဲ ကိုင်တော့မလို့ ဖေဖေကို ပြော  
ခဲ့ဖူးတယ်....

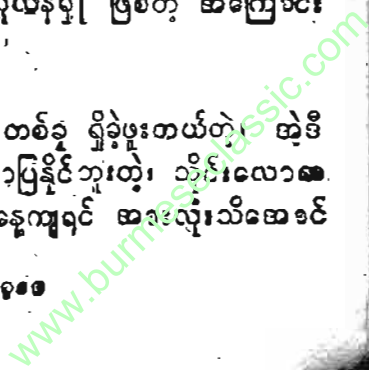
နောက်တစ်ခု ထူးခြားတာက လုလန်ရှိ ဟာရှောင်လင်  
အလွဲပြီး စိုက်ပေါင်းပေါင်းစုံက သူ့ရဲ့ကစင်တွေနဲ့ ခေး  
ချင်းယှဉ်ခဲ့ဖူးတယ်....

ဘယ်ဂိုဏ်းချုပ်မှ သူ့ကို နိုင်အောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်  
ကြဘူး....

ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက သူ့ကို လုလန်ရှိလို့ ဘယ်သူမှ  
မသိခဲ့ကြဘူး....

ဖေဖေနဲ့ ကျမှ သူဟာ လုလန်ရှိ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း  
ဖေဖေကို ပြောပြခဲ့တယ်....

အရင်က သူ့မှာ နာဗျာ တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ အဲဒီ  
နာဗျာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြနိုင်ဘူးတဲ့၊ သိုင်းလော့ဆဲ  
ကြီး ငြိမ်းချမ်းသွားတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် အေးလုံးသိအောင်



စည်အားတဲ့ ပီအင်းမြို့ပြကြီး တစ်ခုမှ အဓမ္မည်းတင်ပြီးဖော် ပြခဲ့မယ်တဲ့

ရှင်

ဟုတ်တယ်သမီး၊ လူလန်ချို ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အင်မတန် အသိခေက်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သစ်ထောက်ပံ့၊ ဖေဖေက လူလန်ချို ကို မေးဖူးတယ်

ဘာကိုလဲ ဖေဖေ

ခင်ဗျား သိုင်းလောကမှာရှိတဲ့ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံက ထိုက် ထိတ်ကျဲ သိုင်းအကျော်ကြီးတို့ကို နိုင်အောင်တိုက်ခိုက်နိုင် ခဲ့ပြီး ရှောင်လင်ကျတော့ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ မတိုက်တာ လဲလို့ဖေဖေက မေးတော့ သူ့ဆီ ရှောင်လင်ဟာ အရင် ရှောင်လင် မဟုတ်တဲ့ အဘွက် တိုက်လဲ အပိုပဲတဲ့....

လက်မရှိတဲ့ ဒုက္ခိဒ္ဓိတ ဘစ်ယေခက်ကို တိုက်ခိုက်ရသလို ပညာရှင်တွေအနေနဲ့ အဲဒါမျိုးကိုရှောင်ရမယ်တဲ့

ဒါဆို သူ့ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်အ ရှောင်လင်ဟာ သိုင်း ပညာမှာ အဆင့်မရှိတော့တူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့

အဲဒီသဘောပဲပေါ့ သမီးရယ်၊ သူက ဆက်ပြောသေး တယ်...

လောကမှာ အူဆူးရိုးလို သိုင်းကျမ်းဆိုတာ တကယ်ရှိ မယ်တဲ့....

ဒါပေမယ့် အဲဒီ သိုင်းကျမ်းတော်ကြီးဟာ ရှောင်လင် မရှိဘူးတဲ့....

အခုရှိနေတဲ့ ရှောင်လင် သိုင်းကျမ်းဟာ အစစ်မဟုတ်ဘူး တဲ့ကြီးတဲ့....

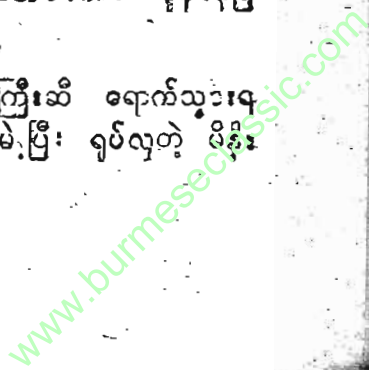
ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကျရင် အင်မတန် ပညာမဲ့ပြီး ရုပ် ညီ အင်မတန်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် အူဆူးရိုး လို သိုင်းကျမ်းအစစ်ဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းကို ဆောက် ဖွဲ့သလိမ့်မယ်တဲ့....

ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားမယုံရင် မှတ်သားတဲ့ နောက် မှား ပြောသေးတယ်....

အဲဒီ ကျမ်းအစစ်ဟာ တစ်နေ့ကျရင် ဘုရင် တဏှာတော် ပြန် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးဆီပဲ ဆောက်သလိမ့်မယ်တဲ့

ဟာ.... ဒါဆို သူ့ပြောတာတွေ တော်တော် မှန်းနေပြီ ပေါ့ ဖေဖေ....

အဲဒီ ကျမ်းကြီး ချန်ဆရာတော်ကြီးဆီ ရောက်သွားရ တဲ့ သမီးကြောင့် သမီးဟာ ပညာမဲ့ပြီး ရုပ်လှတဲ့ မိန်း မလေးဆိုတာ သမီးပဲဖြစ်မယ်....



၅၅၆ ၂၂ ရဲစီးထိန်း

သူပြောတာတွေအားလုံး မှန်နေပြီ ဖေဖေ၊ တစ်ခု  
စောင့်ကြည့်ဖို့လိုတယ်'

'ဘာကိုလဲ သမီး'

'ဖေဖေပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ သိုင်းကျွန်း  
အစစ်ဟာ တစ်နေ့ကျရင် ဘုရင့် ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် ဘုရင့်  
မင်းမြတ်ကြီးဆီပဲ ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စကားပေး...

အခု လောလောဆယ်တော့ အဲဒီ ကျွမ်းကြီးက ဘုရင့်  
မင်းမြတ်ကြီးဆီမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ခုချန် ဆရာတော်  
ဘုရားဆီမှာပဲ'

'အချိန်မရောက်သေးလို့ နေမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ အချိန်  
ကျတော့လဲ သူပြောသလို ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာပေါ့'

'အဲဒီ လုလန်ရှိဟာ ဘယ်တော် ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်  
တစ်ယောက်ပဲနော် ဖေဖေ'

'ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖေဖေ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုတစ်ခါ  
မဆုံမကြုံဖူးဘူး—'

အင်မတန်မှလုံ့လအံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ  
ထွက် ထိရတ်ပြည်မကြီးဆီ သူရောက်ရင် အချုပ်ခံရလိမ့်  
မယ်တဲ့....

ရှောင်လင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (ခေတ်ဆိမ်းပိုင်း) ၂၂၅၇

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကျရင် အချုပ်ကျခေလို့ အမိန့်ပေး  
ဘုရင်ကြီးက သူ့ကိုချီးမြှောက်လိမ့်မယ်တဲ့....

ဒါပေမယ့် သူ့ဆက်မခံဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွဲ  
ပြောင်းပေးခဲ့လိမ့်မယ်တဲ့....

အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘေးကောင်းဘစ်လက်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့နဲ့အတူ  
မင်းလောကကိုပြုပြင်ပြီး ခေါင်းဆောင် လုပ်လိမ့်မယ်တဲ့....

လုလန်ရှိ ဆိုတဲ့လူကတော့ ဘေးသွားထက် စာသား  
လှနဲ့ လှောက်ကိုအလှဆင်ပေးရဦးမယ်တဲ့....

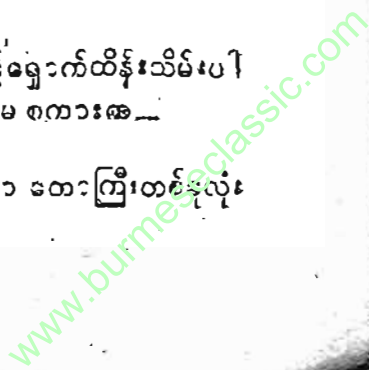
အဲဒီလိုပြောပြီး ဖေဖေနဲ့လမ်းမခွဲခင် ထူးဆန်းမှတ်သား  
စကောင်းတဲ့ စကားရပ်တွေနဲ့ ဖေဖေ ကိုထိတ်ပေးဆုံးမ  
ပေးသေးတယ်'

'အဲဒီ စကားတွေက ဘာတွေလဲ ဖေဖေ'

လီထိန်လင်းက မေးလိုက်သည်။

'လူသားဆွေမျိုးဂုဏ်တွေကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းပါ  
ဆိုးမတဲ့ အမှာစကားတွေပဲ၊ ပထမ စကားက—'

'သစ်ပင်တစ်ပင်ထဲက ပွင့်တဲ့ပန်းဟာ ကေးကြီးတစ်ခုလုံး  
ဆင်းပျံ့မွှေးကြိုင်စေတယ်တဲ့....



၅၅၈ **ပျံ** ရှိမင်းတို့နိ

အဲဒီ သဘောအတိုင်း၊ ဂုဏ်ရှိန်မြင့်မားတဲ့ တစ်ယောက်  
ကည်းသောသားကြောင့်လဲ မိဘ ဆွေမျိုးအားလုံးရဲ့ ဂုဏ်  
ဟာ လျှော့ကျတော့ကဲစေနိုင်တယ်တဲ့'

'ဟာ... သိပ်ပြီး လေးနက်လှပတဲ့ စကားပဲ ဖေဖေ'

'ဟုတ်တယ် သမီး၊ နောက် ဒုတိယ ကောင်းအ....

စကားကို ခက်ခဲလှိုက်ပြီး လိထိန်လင်းကို အကဲခတ်  
ကြည့်လိုက်သည်။

လိထိန်လင်းက ဆက်ပြောလေ ဖေဖေဟု ဆိုလိုက်  
လီ၊ ဂိုဏ်းက ဆက်ပြောလေသည်။

'ဒုတိယ စကားအ သစ်ခြောက်ပင်ရဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ  
စွဲနေတဲ့မီးဟာ လှစ်ကောကြီး တစ်ခွက်လုံးကိုလှောင်ကျ  
ပျက်စီးစေနိုင်တယ်တဲ့....

အဲဒီ သဘောမျိုးပဲ၊ ဆွေမျိုးအားလုံးရဲ့ အလယ်မှာ  
လူမိုက်သစ်သားပေါ်လာခဲ့ရင်လဲ အမျိုးဂုဏ်ကို ပျက်စီး  
နိုင်တယ်တဲ့'

'တန်ဖိုးရှိတဲ့ စကားတွေပဲ ဖေဖေရယ်၊ ဒါကြောင့်  
ဆဆ လူလန်ချို့ဟာ အများအစုခင်းတစ်ပုဒ်အဖို့ကို ခံယူလို  
တာပဲ'

ရှေ့ခင်လင်္ကာကို စိန်ခေါ်စွာ (ဖခင်အိမ်ပိုင်း) **ပျံ** ၅၅၉

'နောက် တတိယ စကားက....'

'ဆက်ပြောပါ ဖေဖေ'

'ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ မယား၊ စဉ်းလဲတတ်တဲ့ မိတ်ဆွေ၊  
နှုတ်လှန်ဆိုးတတ်တဲ့ ကျွန်ဆိုးနဲ့ မြေတစ်ခေောင် ရှိနေတဲ့အိမ်  
ဟာ ငရဲဘူင်းကျနေသလိုပဲတဲ့၊ အဲဒီ တဝလို့ဖြစ်ပါစေခဲ့တဲ့'

'နောက် စတုတ္ထ စကားက....'

'သစ်ပင်တို့ရဲ့ ပျက်စီးကြောင်းဟာ....

သေစောင်း၊

ကြီးပန်းတို့ကို ပျက်စီးခြင်းဟာ....

အားအားအား၊

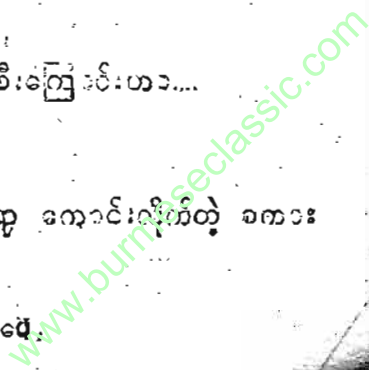
တောင်တို့ရဲ့ ပျက်စီးကြောင်းဟာ....

မိုးကြိုး၊

သွေးတက်ကောင်းတို့ရဲ့ ပျက်စီးကြောင်းဟာ....

သူယုတ်မာတဲ့....

'တယ်သောက် မှတ်သားစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ စကား  
တွေလဲ အမီးရယ်'



၉၆၀ ၂၂ ရဲခင်းတီဇ်

'ဟုတ်ဇာတ်ဖေဖေ... သမီး သိပ်မှားသွားပြီ၊ အဲဒီပညာ ရှင်နဲ့ သမီး တွေ့ခဲ့တာတောင် သူ့ကို မကန်တော့ခဲ့မိဘူး၊ သူ့အယောင်ဆောင်ပြီး သမီး လှုပ်ရှားခဲ့သေးတယ်၊ သမီး မှားတယ်၊ သမီး သိပ်မှားသွားတယ်'

ထိထိနီလင်းသည် ကြီးစွာသော နေ့ခင်းတဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါး နှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက် ဝေလဲသတည်း။



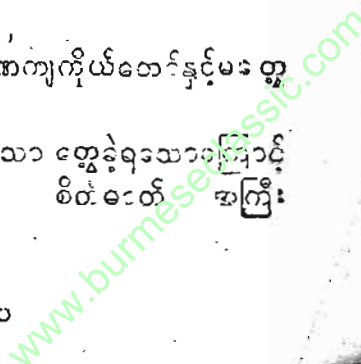
ထူးဆန်းသော ဂမုန်းတစ်ထောင်ပြက်

မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်တို့ မဇ္ဈိမဒေသတိုင်းသို့ ဂမုန်း တစ်ထောင်ပြက်ကို သွားရောက်ယူခဉ်ကလည်း လမ်းခရီး၌ ပြဿနာမျိုးစုံနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ကြရလေသည်။

စာဏကျလိုက်တော်သို့ရောက်မှ အန္တရာယ်တို့ ဆင်းခဲ့ ကြရသည်ဟု ဆိုသော်လည်း စိတ်ညစ်စရာနှင့်မူ မကင်းခဲ့ ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ထိုစဉ်အတွက်လိုက်တော်၌ စာဏကျကိုယ်တော်နှင့်မခွာ ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၎င်း၏တပည့် ဇော်စေးဟန်နှင့်သာ တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်တို့သည် စိတ်မဝင် အကြီး အကျယ် ကျခဲ့ကြရလေသည်။



၅၆၂ မိုးရေတိန်

ဆရာတော်ကြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ တီပက်ကျန်းတော်ကို  
သွားပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့အား ဘယ်သူတွေလဲ'

ဟု ဇော်စောဟန်က အမေးအမြန်းတွေ ထူနေသေး  
သည်။

ဇော်စောဟန်မှာ တရုတ်ပြည်မသား တစ်ယောက် ဖြစ်  
လေသည်။

မာကျင်တို့၏ ဆရာလူသန်ရှိ၍ စေလွှတ်လိုက်ကြောင်းနှင့်  
၈မုန်းတစ်ဆောင်မြတ် အကြောင်းကို ပြောပြသော်လည်း  
ထိုမြတ်အကြောင်းနှင့် ထိုမြတ်ပေါက်ရာ ဒေသကို ၎င်း၏  
မပြောပြနိုင်သဖြင့် မာကျင်တို့ စိတ်ဝင်ကျရပြန်သည်။

သည်နှင့်မှ စာကကျ ကိုယ်တော် ပြန်မဆောက်လွှတ်  
မနက်ပြန်ဆိုလျှင် (၃)ရက်မြောက်ပြီး၊ မိဖုရားကြီး၏ဆရာ  
အခြေအနေကို ဘယ်လိုမှ ကုသ၍ ရသောမည် မဟုတ်မှန်း  
မာကျင်တို့ သိရှိနင်းလည်ထားသဖြင့် ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားမှု  
ဖြစ်ရလေသည်။

ထိုနေ့ထ (၂)ရက်မြောက် ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျား တစ်ခုကူညီဗျာ'

ဟု လင်ရွှန်စိုက်၏ ဇော်စောဟန်ကို ပြောသည်။

ရှောင်ဆင်ထိုစိန်ခေါ်သူ (ဇော်စောမင်းပိုင်) ၅၆၃

'ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးရမလဲ'

ဟု ဇော်စောဟန်က ပြန်မေးသည်။

'ကျုပ်တို့ စာကကျကိုယ်တော်ဆီ သွားမယ်။ ခင်ဗျား  
ကျုပ်တို့ကို လမ်းညွှန်ပေးပါ'

မာကျင်က ဆိုသည်။

'ကျွန်တော် ကို ဆရာက မှားပထားပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို  
လိုက်ဖို့လိုလဲ မဖြစ်ဘူး။ လမ်းညွှန်လိုလဲ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ဆီကို  
ဘယ်လိုဂိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ဖို့ပါလို့ဆိုရင် လိုက်မပို့ပေးရ  
ဘူးလို့ မှားထားလို့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ စောင့်နိုင်ရင်လည်း  
စောင့်ပါ'

ဟု ၎င်းကဆိုသဖြင့် သက်ပြင်းချရုံမှ တစ်ပါး၊ မာကျင်  
တို့ ဘာမှ မဆတ်နိုင်တော့ချေ။

'ဒါဆိုလဲဗျာ... ကျုပ်တို့ အဲဒီဂမုန်းတစ်ထောင်မြက်ကို  
ကိုယ်ဘာသပဲ လိုက်ရှာတော့မယ်။ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မရှိ  
တော့ဘူး...'

'ခင်ဗျားခရာ အဲဒီဂမုန်းတစ်ထောင်မြက် ဘယ်မှာရှိတယ်  
ဆိုတာ ညွှန်ပြနိုင်မလား'

'ကျွန်တော် မညွှန်ပြနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ခင်ဗျား  
တို့ကို ကျွန်တော် သတိပေးပါရခေ'

‘ဘာကိုလဲဗျ’

‘အဲဒီဂမုန်းတစ်ထောင်မြက်ဟာ သွေးစုတ်မြက်လို့ ဆရာ  
သော် ပြောဆိုသံကြားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီမြက်ကို သွား  
ယူရင် ခင်ဗျားတို့ကို အဲဒီမြက်စာ သွေးစုတ်ပစ်လိုက်လိမ့်  
မယ်...’

‘ဟာ... ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က အဲဒီ ဂမုန်းတစ်ထောင်  
မြက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယူလို့ရတော့မှာလဲ’

‘အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့၊ ဒီမြက်  
အကြောင်းကို ဆရာတော် ပြောလို့ ကျွန်တော်သိထားတာ၊  
ကျွန်တော်တို့ထိုင်လည်း အဲဒီမြက်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး  
ဘူးဗျ’

‘ဗုဒ္ဓပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြောတာနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ သွားဖို့  
တောင် တော်တော်စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပြီ’

‘မဖြစ်ပါဘူးကွယ်ပါတယ်’

‘ဟူသော အသံတစ်ခု နောက်ဆုံး ပေါ်လာပြီး ဝတ်ရုံဝါ  
ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဘူးခနဲ ရောက်  
လာ၏။’

‘ဇော်စာဟန်သည် လက်အုပ်ချီ၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား  
ကန်တော့လိုက်သဖြင့် မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်တို့က ဘာ  
လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ကြွင်း၍ ကြည့်  
နေလေ၏။’

‘ဟေ့လူ့အတွဲ၊ စာဏကျ ဆရာတော်ကြီး ကြလားပြီလေ၊  
ခင်ဗျားတို့ တွေ့ချင်တယ်ဆို’

ဟု ဇော်စာဟန်က ပြောလိုက်တော့မှ မာကျင်၊ လင်  
ရွန်ဝိုက်တို့သည် သဘိရကော တမန်းစာတန်းပင် စာဏကျ  
ဆရာတော်ကြီးအား လက်သီး နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ရှိသေစွာ  
ကန်တော့လိုက်ကြလေ၏။

‘မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ’

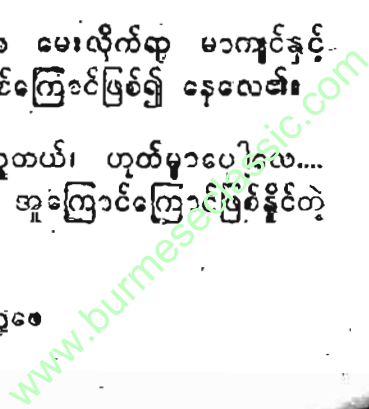
ကျောက်တုံး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ထိုင်ပြီးနေခက်  
စာဏကျ ဆရာတော်ကြီးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မာကျင်က လူလန်ရွှံ့ထို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂမုန်း တစ်  
ထောင်မြက်ကိုစွဲကို ရှင်းပြပြောဆိုလိုက်သောအခါ စာဏကျ  
ကိုယ်တော်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘လူလန်ရွှံ့က လူလန်ရွှံ့လို့ပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလား’

ဟု စာဏကျ ကိုယ်တော်စာ မေးလိုက်ရာ မာကျင်နှင့်  
လင်ရွန်ဝိုက်တို့သည် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ နေလေ၏။

‘မင်းတို့ အံ့ဩနေတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်မှာပေါ့လေ...  
ငါ့စကားက မင်းတို့အတွက် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နိုင်တဲ့  
စကားမျိုးက....’





လုလန်ရှိက သူ့ သူ့နာမည် အရင်းကို မင်းတို့ကို မပြော  
ပြောလား

မပြောပြဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ပညာရှိ လုလန်ရှိ  
လို့ပဲ သိထားကြပါဖူး...

တခြား သူ့ နာမည် ရှိဖယ်လို့ တစ်ခါမှ ကြားမိ  
ပါဘူး

ခေကျွင်းက ပြောလိုက်သောအခါ စာဏကျ ကိုယ်တော်  
သည် 'ဟက်'ခနဲ ပြုံးလိုက်ပြီး...

'ဟုတ်မယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ပညာရည် မြင့်မားသလေခက်  
လျှို့ဝှက်မှုလဲ အာမတန် မြင့်မားတယ်ကွ...

ဒါဆိုရင် မင်းတို့ဟာ သူ့တပည့် မဟုတ်ကြဘူးနဲ့ တူ  
တယ်...

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို  
သေးစေးယုံကြည်လို့ တပည့် အဖြစ်ခံယူဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေ  
ပါဖူး'

'ဟား...ဟား...ဟား'

စာဏကျကိုယ်တော်က ရယ်မောလိုက်သည်၊ ရယ်မော  
ရင်းကပင်...

'မင်းတို့သူ့ဆီမှာ တည့်ခံလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ  
တပည့်လဲ မရှိဘူး...'

သူနဲ့ငါအင်မတန် ရင်းနှီးပါဖူး၊ သူ့ပြောတဲ့ စကားကို  
မင်းတို့သိအောင် ငါ ပြောပြမယ်'

ဟု ပြောလိုက်လျှင်...

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ပြောပါ'

ဟု လင်ရွန်ဝိုက် စကားထောက်ပေးလေသည်၊

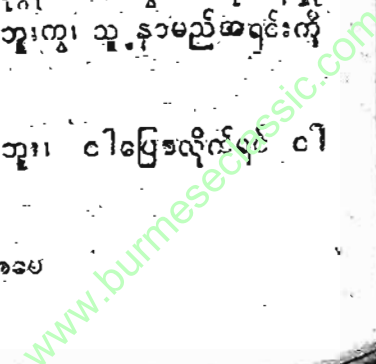
'သူ့ခါ တပည့် တယ်တော့မှ မေးမောတုတ်၊ သူလူဖြစ်  
လဲတော့တော့ တပည့် ခံယူဖို့တဲ့၊ လောက ကြီးဟာ သူ့  
ဆရာတဲ့...

လူသားတွေ အားလုံးကလဲ သူ့ဆရာတဲ့၊ ကဲ...ဒါဆို  
သူ့တပည့် တယ်သူ ရှိအုံးမှလေ၊ လုလန်ရှိလို့ လူမျိုးက  
မိခင်ကကြီးမှာ မရှိသေးဘူးကွ...

သူဟာ အမှန်တော့ ငါ့ဆရာပဲကွ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆရာ  
ကို ဆရာတင်ထားတယ်...

ဆင်မတန် အသိရခက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲကွာ၊ လုလန်ရှိ  
ဆိုတာ သူ့နာမည်ရင်၊ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့နာမည်အရင်းကို  
ငါသိတယ်...

ဒါပေမယ့် ငါပြောလို့ မရဘူး၊ ငါပြောလိုက်ရင် ငါ  
သေဆန်ပြီး သေလိမ့်မယ်...



ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါမပြောနိုင်တာ၊ ဘယ်လိုမှ မထင်ကြနဲ့၊ တစ်နေ့ကျရင် သူ့နာမည် အရင်းကို လူတိုင်း သိရအစ မယ်လို့ ငါ့ကို ပြောခဲ့တယ်....

အဲဒီ အချိန်ဟာ လောကကြီး ငြိမ်းချမ်း သွားတဲ့ အချိန်တဲ့....

ကဲ....ကယ်လောက်ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ၊ ကဲ...ထားပါ တော့ မင်းလဲ အချိန် မရှိဘူး၊ မိဖုရားကိစ္စ ရှိသေးတယ်၊ ဂမုန်းတစ်ခထောင်မြက်သွားခူးဖို့ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့

ဟု ဆိုအခါ ရှေ့က ထထွက်သွားသဖြင့် မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်တို့လည်း နောက်က လိုက်သွားသေသတည်း။



မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ၊ ငါရပ်ရင် မင်းတို့ ရပ်လိုက်ကြ၊ ငါလျှောက်ရင် မင်းတို့ လျှောက်၊ အဲဒီ ဂမုန်း တစ်ထောင်မြက်ယာ အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့မြက်က....

သွေးစုတ်မြက်လို့လဲခေါ်တယ်၊ သွေးမစုတ်တဲ့ မြက်ကို ခူးပြီး ဆေးကုလို့ မရဘူး၊ အာနိသင် မရှိဘူး၊ ကုလို့လဲ မပျောက်ဘူး၊ သွေးစုတ်ထားတဲ့ မြက်ကိုရမှ မင်းတို့ ကိစ္စ ပြီးမှာ အဲဒီမြက်က အာနိသင်လဲရတယ်၊ ဆေးဘက်လဲ ဝင်တယ်....

ဟု တော်စထဲအဝင်မှစ စာကကျကိုယ်တော်အ မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်ကို သတိပေးမှာကြားလေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး’

‘ဟေ့ ရပ်လိုက်၊ တို့မှာတွေ့လွှား၊ သွေးစုတ်မြက်’

စာကကျ ကိုယ်တော်အ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သဖြင့် မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်တို့ကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကျားတစ်ထောင်ကို အဲဒီ မြက်တွေကပတ်ပြီး သွေးစုတ် နေ့တာကို ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် မြင်လိုက်ကြသောကြောင့် မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်တို့ ထိတ်လန့်အံ့ဩကြလေ၏။

‘ဟာ.... ကျားကြီးက မရှန်းနိုင်တော့ဘူး’

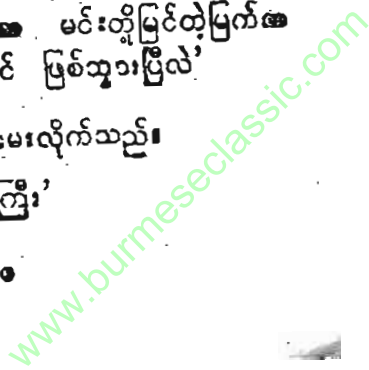
‘ဒီမြက်က အဆန်းပါလား၊ ဟေ့....ဟေ့ ကျားကြီး ငြိမ်သွားပြီ’

လင်ရွန်ဝိုက်က မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

‘တွေ့တယ်မို့လား၊ စောစောက မင်းတို့မြင်တဲ့မြက်က အစိမ်းရောင် အခု ဘယ်လိုအရောင် ဖြစ်သွားပြီလဲ’

ဟု စာကကျ ကိုယ်အော်က မေးလိုက်သည်။

‘သွေးရောင် ဖြစ်သွားပြီ ဆရာကြီး’



ဆေး... အဲဒီ သွေးဆောင် ပြောင်းသွားတဲ့မြက်မှဆေး  
ဘက်ဝင်က...

အဲဒီ မြက်ကသွေးထပ်မစုတ်ခံတာဘူး၊ သွေးဆေးနည်း  
တဲ့လူ သွေးဆုပ်သွေးခန်း ဖြစ်နေတဲ့လူတွေကို တုသပေးလို့  
ရတယ်၊ မင်းတို့ အဲဒီမြက်ကို တူးယူရမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ တူးယူပါမယ်'

'မင်းတို့တူးရင်သတိထား၊ ဘေးနားက မြက်စိမ်းတွေနဲ့  
လွတ်အောင် တူးယူကြ...

မလွတ်ရင် အဲဒီ မြက်တွေက မင်းတို့သွေးခံတာကို စုတ်ယူ  
လိုက်လိမ့်မယ်'

စာကကျ ကိုယ်တော် သတိပေးသည်း

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး'

'တူးယူပြီးတာနဲ့ မင်းတို့ပြန်ကြတော့ ဆချိန်မရှိဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး'

မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဇိုက်တို့သည် ဂမုန်းတစ်ထောင် မြက်  
စိမ်းခံတာကိုရှောင်၍ သွေးဆောင်လွမ်းနေသေးမြက်ကို နှစ်  
ယောက်သား တူးယူနေကြတော့သည်း။

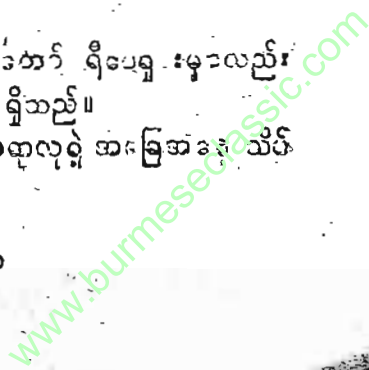
လူထန်ရှိနှင့် သွေးစုတ်ဂမုန်းတစ်ထောင်မြက်

ထိုနေ့အခါ (၃) ရက်မြောက်သော နံနက်ခင်းဖြစ်သည်။  
လူထန်ရှိသည် (၃) ရက် ဆက်တိုက် မအိပ်ခစားဘဲ သင်္ကာ  
ရှည်ကြီး တစ်ပုဒ်ကို သိဆီ၍ပေးဝမ်းကြိုး (၁၀) ကြိုးပြည့်  
အောင် တီးခတ်လိုက်ရသောကြောင့် အားအင်များ ဆုတ်  
ယုတ်ကာ ယိမ်းယိုင်လာသည်။

ချွေးများလည်း နှစ်နေ့ယိုစိ ရှိကျနေသဖြင့် ဘုရင်မင်း  
ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်အေးတို့မှာ စိတ်မဝလောင်းဖြစ်၍  
နေကြလေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကြင်ယာတော် ရီပေရှူးမှလည်း  
မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျလျက် ရှိသည်။

'မောင်တော် ကြည့်ပါဦး၊ ဆရာလူရဲ့ အခြေအနေသိပ်  
ဖန်ပုံမပေါ်တော့ဘူး'



ရဲပေရှားက လေသံဖြင့်ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ မိဖုရားကြီးအတော့ တော်တော်ကို ထူထွေထွေကောင်ကောင် ဖြစ်နေပြီ....'

မာကျင်နှင့် လင်ရွှန်ဝိုက်တို့ အချိန်မီ ရောက်မလာကျရင်တော့ မိဖုရားကြီးရော ဆရာလူရော သေမှာ သေချာတယ်'

အိမ်ခရှုမင်းသားက ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ် ညီတော်၊ မိဖုရားရဲ့အသက်ကိုဆရာလူကယ်နေတာဟာ တော်တော်ကို ထူးဆန်းနေတယ်....'

မိဖုရားကြီးဟာ လူဆောင်း ပဏတိလို သွေးသားတွေ ပြည့်ဖြိုးပြီး ဆရာလူကျတော့ သွေးသားတွေ ဆုတ်ယုတ်ပြီး ဖြူဖတ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို ကုသမှုမျိုးကို ငါတစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး'

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကလည်း လှလှန်ရွှံ့နှင့် မိဖုရားကြီးတို့၏ အခြေအနေနှင့် အနေအထားကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ အရှင်မင်းမြတ်၊ မိကုသချက်ဟာ သိုင်းသောတမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မပေါ်ဘူး၊ မရှိခဲ့ဘူးတဲ့ ကုသချက်တစ်ခုပဲ....'

ရုပ်ချင်းဆက်ကုသချက်မျိုးက သိုင်းလောကမှာ ကျွန်တော်လဲ မြင်ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ အကြောင်း

ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သွေးလေညှိပဲနေတဲ့ ရောဂါရှင် နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကို ကုသပေးဖူးတယ်။

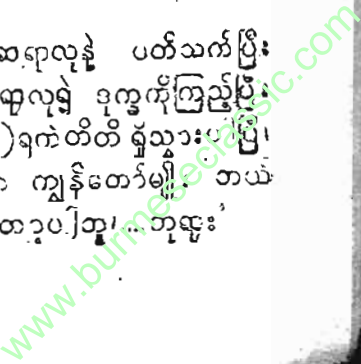
အဲဒီ ကုသနည်းက 'ရုပ်ချင်းဆက်ကူး' ကုသနည်းပါ။ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဒဏ်ရာပေါ်ကို လက်တင်ပြီးအတွင်းအားနဲ့ ကုသရတဲ့ ရောဂါကိုထုံးနည်း ဘက်ရပ်ပါ။

အခု ဆရာလူ ကုနေတာက အဲဒီ ကုသချက်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ချင်း၊ လက်ချင်း၊ မဆင်ဘဲ စိတ်ဘန်ခိုးနဲ့ ကုသနေတဲ့အတွက် ပိုပြီး ပင်ပန်းဆင်းရဲချပါတယ်။

သူ့သိဆိုနေတဲ့ လင်ရွှန်ကြီးဟာလဲ အလွန်အင်မတန်မှ နက်နည်းခက်ခဲတဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။

'နေခက်ပြီး ကြိုး(၁၀)ကြိုးပါတဲ့ စောင်းကြိုးကိုလည်း တီးခတ်နေပါတယ်။ အာရုံသုံးပါးကို မလွင့်ပါးစေဘဲ ကုသနေတဲ့ သူ့ကုထုံးနည်းဟာ အင်မတန်မှ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဆောင်းပြီး၊ အလွန်ရှားပါးလှတဲ့ ကုထုံး တစ်ရပ်ပါပဲ.... ဧါကြောင်မို့ ကျွန်တော်မျိုး အံ့ဩပြီး ဆရာလူကို ကြည့်နေတာပါ....'

'ကျွန်တော်မျိုး ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆရာလူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အင်မတန် ခံစားနေရပါတယ်။ ဆရာလူရဲ့ ဒုက္ခကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်မျိုး ကျိတ်ပြီးငိုခဲ့တာ (၃)ရက်တိတိ ရှိသွားပါပြီ။ အရှင်မင်းမြတ်ကြီးဘုရား.... မိနဲ့ဟာ ကျွန်တော်မျိုး ဘယ်လိုမှ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး... ဘုရား'



ဟုဆိုတာ ဝုန်းခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွား  
လေ၏။

ညီဇော်...ဆရာလူရိုကို လုပ်ပါဦး'

မင်းကြီးက လှမ်းအော်လိုက်လည်း

'ဆရာလူရို ဘာဖြစ်တာလဲ... လူရို ဘာဖြစ်တာလဲ'

အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်ဝတ်ဆောင်း၏ ဇနီး ရိပ်ခွားကလည်း  
ထထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

သွေးဆုတ်၍ ဆားအင်များ ကုန်ခန်းဝ ပြုနေသော  
လူလန်ရှို၏ အမြင်များသည် ဝိုးဝဝါး ဖြစ်နေသည်။

အမြင်ရှေး၌ရှိနေကြသော ဆရာဝန်သိမ်းတို့သည် တံလျှပ်  
ထသကဲ့သို့ တရိပ်ရိပ် တဝါးဝါးဖြင့် လှုပ်ရှားမနေသကဲ့သို့  
ရှိလေသည်။

'ဝုန်းခနဲ ထိခိုက်ခံစားကာ လဲကျသွားသော ဆရာလူရို  
ကို လူလန်ရှို မြင်လိုက်သည်။

စောင်းကြိုးခက်နေရာမှ လက်ချင်းပြောင်းကာ ညာလက်  
ဖြင့် လူရို၏ရင်ဘတ်ကို ဖိပေးလိုက်သည်။

လူလန်ရှို၏ အတွင်းအားမှာ လွန်စွာ ကောင်းသော  
ကြောင့် လူရို၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လူလန်ရှို ညာလက်ဝါး  
တင်လိုက်သည်နှင့် လက်နှင့် ရင်ဘတ်ကြားမှ အခိုးအငွေ့  
များ ထွက်ပေါ်လာကာ ဝုန်းခနဲ လူရို ပြန်ထလာသည်။

လူလန်ရှိုသည် သူ့ညာလက်ကို ပြန်ရှုပ်လိုက်သည်။  
ဘယ်ဘက်လက်ကမူ စောင်းကြိုးကို မပြတ်တမ်းတီးခတ်  
လျက်ရှိနေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်ဘကူ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ  
က လူရိုကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေကြသည်။

အမှန်တော့... လူရို၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို  
လူလန်ရှို ပြုပြင်ပေးလိုက်မှန်း မသိလိုက်ကြချေ။  
လူလန်ရှိုသည် နောက်ဆုံး အတုင်းအားကို ထုတ်၍  
ကျော့ခက်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လက်ညှိုးဖြင့် ဗာကို ထွင်း၍  
ရေးသားလိုက်ပြီးနောက် ဝုန်းခနဲ လဲကျကာ သတိလစ်  
မေ့သွားသွားလေတော့သည်။

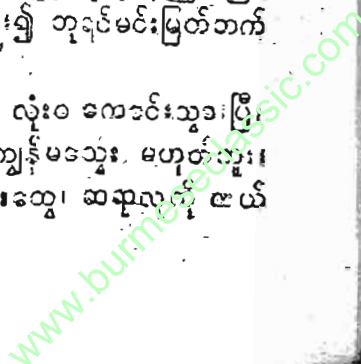
'ဟာ'

'အလို'

'ဆရာလူရို ကယ်ကြပါဦးရှင်'

အဆောင်တော်အတွင်းမှ အသံများ ညံ့သွားကြသည်။  
အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ကြင်ယာတော်တို့မှာငိုယိုနေကြသည်။  
မိဖုရားကြီးသည် ခုံတင်ပေါ်မှဆင်း၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ဘက်  
လှည့်ကာ...

ဆရာလူ ကျွန်မကို ကုသတာ လုံးဝ ကောင်းသွားပြီ၊  
ကျွန်မကိုယ်ထဲက သွေးတွေဟာ ကျွန်မသွေး မဟုတ်သွား၊  
ဆရာလူ သွေးတွေ... ဆရာလူ သွေးတွေ၊ ဆရာလူကို ဇာယ်  
ကြပါဦး'



ဟု ဆော်လိုက်လေ၏။  
ဆရာလူရိကလည်း လူသန်ရှိ၊ သွေးကြောကို ကိုင်စမ်း  
ကြည့်လိုက်ပြီ။...

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးဘုရား... ဆရာလူရိကိုယ်ထဲမှာ သွေး  
တွေ မရှိတော့ဘူး။ သူ့သေသွေးပြီဗျာ  
ဟုပြောကာ ရှိုက်ကြီးကပင် ငိုချလိုက်လေ၏။  
ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားကြီးမှာလည်း စိတ်ကို မထိန်း  
နိုင်တော့ဘဲ ငိုကြွလေ၏။

သူ့တံခါးကောင်းကြီးပါရှင်၊ ကျွန်မ အသက်ရှင်အေး  
အဘက် သူ့အသက်ကို ပေးဆပ်သွားတာ၊ ကျွန်မ ကျွန်မ...  
ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဆည်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်  
ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဆက်၍ငိုနေပြန်လေ၏။  
လူရိကလည်း...

ကျွန်တော် အသက်ကိုလဲ သူပဲ ကယ်လိုက်တာပေါ့၊  
ကဲ့သို့ကြည့်သွားတဲ့ ကျွန်တော် ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေဟာ  
သူ့ရဲ့ အတွင်းအာပေါတဲ့ လက်ဝါး ဖိအားကြောင့် ကျွန်  
တော် နှလုံးသားတွေ ပြန်ဆက်ပြီး အသက်ပြန်ရှင်လာတာ။  
ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေနိုင်တော့မှာလဲဗျာ

ဟု ပြောဆိုခင်း ကလေးဘစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီး  
တောင်ဖြင့် ငိုချလိုက်လေ၏။  
မိဖုရားဆောင်တစ်ခုလုံး ငိုသံဖြင့် ဖူးလွမ်း၍နေတော့  
လည်း။

မိဖုရားဆောင် အခန်းတစ်ခုလုံး ငိုသံ ပြောသံ ထုံဖြင့်  
ဆူညံနေစဉ်မှာပင် မာကျင်နှင့်လင်ရွှန်ဝိုက်တို့သည် သုတ်သုတ်  
ပျံ့ပျာဖြင့် ရောက်လာကြလေသည်။

ကျောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ မေ့မက်လျက် လဲနေသော  
လူသန်ရှိကို မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ မာကျင်နှင့် လင်ရွှန်  
ဝိုက်တို့သည် ထိတ်လန့်၍သွားလေ၏။

ကျောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌...

‘ဆရာလူရိ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ’  
မာကျင်က ဆရာလူရိကို မေးလိုက်သည်။ လူရိသည်  
အင့်ခနဲ တစ်ရှိုက်ငိုကြွေးလိုက်ပြီး...

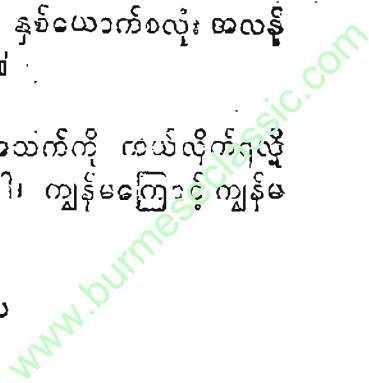
‘ဆရာလူ ဆုံးရှုံးပြီဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင်...

‘ဗျာ... ဆရာလူ ဆုံးပြီ၊ ဟုတ်လား’

ဟု မာကျင်ရော လင်ရွှန်ဝိုက်ပါ နှစ်ယောက်လုံး အလန့်  
တကြား အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ အသက်ကို ကယ်လိုက်ရလို့  
ဆရာလူ အခုလို သေဆုံးခဲ့ရတာပေါ့၊ ကျွန်မကြောင့် ကျွန်မ  
ကြောင့်...’



ဧကန် မိဖုရားကြီး

မိဖုရားကြီးထလည်း၊ ရင်ထုမနာဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ကြားပြန်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးထလည်း....

ကျုပ် တဖယ်ပဲ စိတ်မခက်ခင်း ပြင်ပေါ့ဟယ်၊ ဆရာလူဟာ ဆာခတန် ကိုယ်ကျိုးကင်းပြီး၊ ဆာခတန်မှခလည်း အတ္တမဲ့တဲ့ ပညာရှင်တစ်ယောက်ပါပဲ'

ဟုပြောကာ မျက်ရည်ကို သုတ်လေ၏။

မကျင်သည့် အံ့ကို တမ်းစွာကြိတ်လိုက်ပြီး....

'ဖြစ်ရလေ ဆရာလူရယ်.... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အပြစ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားလို့ ဆရာလူ အခုလိုဖြစ်သွားရတာ၊ ကျွန်တော်တို့မှခအပြစ် ရှိပါတယ်၊ ဆရာလူ....ကျွန်တော် ကို အပြစ်ပေးပါ'

ဟု ပြောဆိုကာ ဆရာလူလန်ရွှါအား၊ ပေ့ဖက်အာ မလိုက်ပြီး၊ ရင်ခွင်၌ တည့်၍ခိုလေ၏။

ယင်းသို့ မကျင်မှာ ဆရာလူကို ပေ့ဖက်ခွင်၌ တည့်လိုက်စဉ်၌ ခောစောက် လူသန်ရွှါ၏ ရင်ခွင်အောက်၌ ကွယ်ဖူးနေသော ကျောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လက်ညှိုးနှင့် ထွင်း၍ ရေးသားထားသော စာတန်းများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လင်ရွှန်ခိုက်က....

ရှောင်အင်ကိုစိန်ခေ် တူ (ခေတ်ဆိမ်းပိုင်း) ၅၅၈

'ဇီကျော့ကကြမ်းပေါ်မှာ စာတန်းတွေ....ဆရာလူ ရေး ထွင်းတဲ့ စာတန်းတွေ' ဟု ဆော်ပြောလိုက်လေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်တကွ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကျောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လက်ညှိုးဖြင့် ထွင်းပောက်ပြီး ရေးသားထားသော လူသန်ရွှါ၏ စာကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

ရင်းစစ်မှာ ဆောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

မကျင်နှင့် လင်ရွှန်ခိုက်....

မင်းသို့ယူလာတဲ့ ဂမုန်းတစ်ယောင်မြက်ကို ထထောင်းပြီး ဝါကိုအမြန်ဆုံး ကိုက်လိုက်ပါ။ ဝါကိုယ်ထွင်းမှာရှိတဲ့ သွေးမထူအားလုံး မိဖုရားကြီးရှု ကိုယ်ထဲကို ချောက်သွားပြီး မိဖုရားကြီး မသေနိုင်စော့စွာ။

ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သည့် စာတန်းများကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မကျင်သည် ရင်း၏ အတွင်းအားနှင့် ဂမုန်းတစ်ယောင်မြက်ကို ညှစ်၍ လူသန်ရွှါ၏ ပါပေါ်ထလေခင်းထည့်ကာ တိုက်လိုက်လေ၏။ သွေးစုတ်ဆင်းသော ဂမုန်းတစ်ယောင်မြက်၏ အတွင်းအတ္ထိမှာ အလွန်ထူးဆန်းလှပေ၏။

၅၀၀ မြို့ နေထိုင်တိုင်း

ဂမုန်းမြက်မှ စိမ့်ထွက်လာသော၊ သွေးရောင်ကဲ့သို့သော  
အရည်များ လှလန်ရွှါ၏ ပါးစပ်မှတစ်ဆင့် ကိုယ်တွင်းသို့  
စိမ့်ဝင်ရောက်ရှိသွားသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖပ်ဖြူလျော့  
ဖြစ်နေသော လှလန်ရွှါမှာ သွေးရောင်သမ်း၍ သွားလေ၏။  
များမကြာမီမှာပင် လှလန်ရွှါမှာ လူ့အောင်းပအတိအတိုင်း  
ဖြစ်သွားလေတော့သတည်း။

o o o

လှိုင်းကျန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်ပြုလား  
ကစ စဉ်းစားနေသည်။ သမီး လှိုင်းထိုက်လင်းမှာ စိတ်ဖြူ  
ကိုယ်ဖြူသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ခုချန်ဆရာတော်ကြီး  
ကိုလည်း အခဲမကျေနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

‘ဖေဖေ— ကျွန်မ ခုချန်ဆရာတော်ကို လုံးဝ မကျေနပ်  
သွား၊ ကျွန်မ အဖေနှင့်ပေါင်းပြီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်ချင်တယ်။  
ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ သွေးကြောငင်နေရတာလဲ’

‘သမီး၊ မင်းမသိပါဘူး၊ ခုချန်း ဆရာတော်ဟာ အင်  
မတန်ဉာဏ်များတယ်၊ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊  
အူဆူးဝုံးလုံးကျမ်းကြီး သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားတာ ပိုဆိုး  
တယ်...’

စဉ်းစဉ်းပေ

‘ကျွန်မ သူ့ကို လုံးဝမ ကျေနပ်သွား၊ သစ္စာမရှိတဲ့ ခုချန်  
ကို ကျွန်မ သတ်ချင်တယ်...’

ကျွန်မ မိန်းမဉာဏ်နဲ့ သူ့ကို လှည့်စားပြီး အူဆူးဝုံးလုံး  
သိုင်းကျမ်းကို ပြန်ရအောင် ယူပြီး ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးရှဲ့  
လက်ထဲကို ပြန်အပ်ချင်တယ်’

‘အဲဒီ အစီအစဉ်ဟာ အရင်ထဲက လုပ်ဆောင်ရမယ့် အစီ  
အစဉ်ပဲ၊ အခုမှတော့ သမီးကြီးစားနေလို့လဲ အပိုပဲ’

‘မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်မ အဲဒီကျမ်းကို ရအောင်  
ယူမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး  
ရော စာပေပညာရှိ လှလန်ရွှါပါ ကျွန်မ အပေါ်အမုန်း  
တရားတွေပွားနေတော့မှာ သေချာတယ်...’

ကျွန်မ အဲဒီ အမုန်းတရားတွေကို အသက်နဲ့လဲပြီး ရှေ့  
ဖျက်ချင်တယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ’

လိထိန်လင်းသည် သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော ကပြစဉ်များကို  
ကြိုစွာ နောင်တ ရလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအခွင့်  
အရေးကို သူ့အဖေထံ၌ မရမက တောင်းခံ နေခြင်းဖြစ်  
လေသည်။

သူမ၏ ဖခင်အလည်း အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုး၍ မပေးချင်။

စဉ်းစဉ်းစေ

www.burmeseclassic.com



...ထိုသို့ဆိုလျှင် သူ့အား နှစ်သက်စွာ ကျင့်စား တစ်ယောက်  
တည်း သွားရအောင်၊ အထက်၌ ကိုယ်လိုပြီ၊ ခင်မိ ကျွမ်းကျင်  
အောင် ယူရမယ်၊ ပြီးရင် ဆရာလူကန်ချိုက် တောင်းပန်ရ  
မယ်၊ ကျွန်မ လိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ခေမေ

လိဝိုး ကျွမ်းကျင်သည် ခုခင်းကို ဝမ်းသာစွာ လိုက်၍ သက်ကြီးကြီး  
ဟင်း... နေ ချစ်စိတ်ဖြိုးစေရက်၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပေ  
သည်။ ဝမ်းသာဖြင့် ချစ်စိတ်မှာ သမီးနှင့် အတူလိုက်၍ ချစ်ချိန်  
ဆရာတော်အား လိုက်ခိုက်ကာ 'ဗုဒ္ဓဆုံးပိုလို့ သိုဝ်းကျွမ်းကြီး၊  
ကိုယ်ရယူချင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။'

'သမီး အစီအစဉ်အား ကို ခေမေ မလွှတ်ရက်ဘူး  
ခေမေလဲ သမီးနဲ့အတူ လိုက်ပေး'ဟု လိဝိုးကျွမ်းကျင် ပြော  
လိုက်ပေတော့သည်။

၀. ၀. ၀

ခူချန် ဆရာတော်ကြီးသည် အာဟာရပိုမို သိုဝ်းကျွမ်း ကြီး  
ကို ဖယ်၍ ဆရာကျွမ်းကျင်လျက် ရှိပေ၏။

ဒုတိယ ဝိုက်ချုပ်ကြီး ဟူ၍ ဝိုက်ချုပ်စားမူ ဝိုက်ချုပ်  
ပျော်ရွှင်တတ်ကြားသည်ကို ဖြစ်၍ မိမိ၏ အဘေးကျ  
လျက် ရှိပေ၏။

'ဒီကျမ်းဟာ မဆင်တန်းစား၊ သိုဝ်းကျွမ်း တစ်ဆူပဲက၊  
အခုဆိုရင် ငါတို့ကို တယ်ဂိုက်၊ အသီးသီးကမူ လေးဖြိုး  
ယှဉ်ပြိုင်လို့ မရနိုင်ပဲတော့ကွ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိ  
တယ်...'

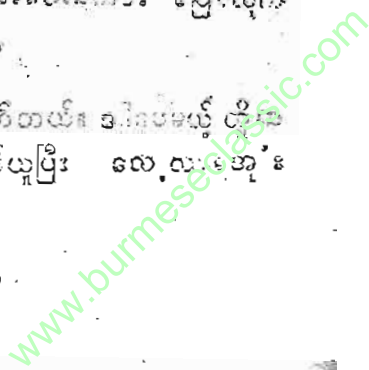
'ဘာတင်ခလဲ၊ ဝိုက်ချုပ်ကြီး'

ဒုတိယ ဝိုက်ချုပ်ကြီး ဟူ၍ ဟူ၍ က အေးလျှင်သည်။  
'မာကျွန်ဆုံတဲ့ မအောင်ရဲ့ ရန်ကုန် အေးအေး ယေးအေးကွ၊  
မိကေဝင်က ကျွမ်းကျင်ချစ်ကျေနေမှပဲ၊ တို့တို့ အချိန်မှစပြီး  
လေးဖြိုး အန္တလယ်ပြန်တယ်'။

'ခိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ဝိုက်ချုပ်ကြီး၊ ကြောက်မိလဲလို့  
အပ်ပါဘူး၊ တာပြန်လို့လဲ ဆိုတာကတော့ လမ်းယာကတည်း  
ကို တပည့်တော်တို့ အဖို့က အင်နဲ့အဖန်နဲ့ မိသတ်လိုက်ရင်  
အမှုန်ခလောင် ဖြစ်ဘူးနို့တယ်'

ဒုတိယ ဝိုက်ချုပ်ကြီးက အေးပေးရအောင် ပြောလိုက်  
သည်။

'ဝင်းမြေဝတာ ဟုတ်ကဲ့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့  
ကျွမ်းကျင်သေးအေးကွ၊ အချိန်ယူပြီး လေ့လာအေး  
မယ်...'



ခူချန်း ဆရာတော်ကြီး၏ စကားအဆုံးမှာ...

'လေ့လာဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ အရှင်ဘုရားတို့ မတ်ရာ၊ ယူထားတဲ့ အူဆူးရိုး၊ လိုသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ပြန်ယူဖို့ ကျွန်မတို့ ရောက်လာပါပြီ...'

ဟူသော အသံကြောင့် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ခူချန်း ဆရာတော်ကြီးက ရင်ပတ်ကြားသို့ ဝှက်သိမ်း၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လီထိန်လင်းတို့ သားအဖကို မြင်တွေ့ လိုက်ရလေ၏။

'ဪ... လက်စသတ်တော့ မင်းတို့ကိုး၊ မင်းတို့ သားအဖက သေချင်လို့ ငါ့ဆီ လာကြတာနဲ့ တူတယ်'

'အပိုးတူ ပြောမနေပါနဲ့ ဟိုင်း... ယား'

လီထိန်လင်းသည် စကားကို အရှည်အဝေး ပြောမနေတော့ဘဲ ခူချန်း ဆရာတော်အား တောင်၍ တိုက်ခိုက်လေ၏။

ခူချန်း ဆရာတော်မှာ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်လူ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဒုတိယရိုက်ချုပ်ကြီး ဟူ၍ ကိုယ်တော်မှလည်း ခေသု မဟုတ်ပေ။

လီထိန်လင်းတို့ သားအဖကို မိုးဒေဝါ သိုင်းကွက်ဖြင့် ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ လီထိန်လင်းတို့သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး လွင့်စင်သွားလေ၏။

'ဟား... ဟား... ဟား'

ခူချန်း ဆရာတော်ကြီးက ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်...

'ဘယ့်နှယ်လဲ ကွန်ဖူးဆရာကြီး၊ ခင်ဗျား သိုင်းကွက်တွေ အရင်လို ထက်မြက်မှု မရှိတော့ပါလား၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျား လက်တွေ့ပျက်သွားရတာလဲ'

ဟု လှောင်ရယ်စာ ပြောလိုက်လေ၏။

ဒုတိယ ရိုက်ချုပ်ကြီးကလည်း...

'ထိခိုးကျန်းက လက်ကျတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိုင်းလေခဏအစ စွန့်ခွာသွားလို့ ကွန်ဖူးသိုင်းကွက်တွေ မေ့သွားတာပါ'

ဟု ပြောပြီး တဟားဟားနှင့် ပြောင်လျှောင် ရယ်မောလိုက်ပြန်လေ၏။

'ဖေဖေ သတိထား အရမ်းမဝင်နဲ့'

လီထိန်လင်းက သူ့အဖေကို သတိပေးပြီး ဒုတိယရိုက်ချုပ်ကြီးကို ရွတ်တရက် ဝင်တိုက်ပြန်လေ၏။

လီထိန်လင်းက ခူချန်းဆရာတော်ကို ပတ်ချောင်းကစ ရွတ်တရက် ဝင်တိုက်လေ၏။

'ကျန်း...'

'ကျန်း...'

www.burmeseclassic.com



နန်းမှစ ကျွန်တော်မျိုးကို ဆရာကြီး ကုညီပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အေးလုံးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အစားအသောက်နဲ့ အရက် အထောင်းစားတွေကိုလဲ သုံးဆောင်ကြပါဦး'

မိဖုရားကြီး ပြုံးပြုံး ချစ်ချစ်ဖြင့် ပြောလိုက်သော အခါ စားသောက်ပွဲတော်ကြီးသည် စုံပြည်စည်စား၍ သွားလေ၏။ တုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့ ညှိခံကျွေးမွေးသော ဤစားသောက်ပွဲကြီးတွင် နန်းတွင်း သမားတော်ကြီး တန်ချောင်ချင်းအပြင်၊ နန်းတွင်း စာပေသမားများဖြစ်ကြသော ကောင်းကျလီး၊ ရိုးစလျှံတို့သည် ပါဝင်ကြလေသည်။

နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး တန်ချောင်ချင်က...

'ဆရာလှရဲ့ ပညာဟာ အဖိုးဖြတ်နိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးကြီးမားပါပေတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ဆေးပညာကို တော်တော် နှိနှို စုပ်စုပ် သင်ခဲ့ဖူးပါတယ်...

'မိဖုရားကြီးကို ကုသပေးတဲ့ ကုထုံးမျိုးကော့ ကျုပ် တစ်သက်မှ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ၊ ဆရာလှဟာ ပါရမီရှင်တစ်ယောက်လို့ ပြောပြရင်တောင် ရနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပါ...'

ရှောင်လွင်စိုစိန်ခေါ်သူ (ဇာတ်သိမ်းပိုင်း) ၂၀၉

'ဆရာတန်... လောကမှာ ပြဿနာနှစ်ရပ်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အဆေးရှိရင် အပူရှိလိမ့်မယ်၊ ဘေးရှိရင် ဆေးလဲ ရှိရပါ လိမ့်မယ်၊ လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးက မေတ္တာတရား ပါပဲဗျာ...

မေတ္တာမပါရင် ဆေးဘယ်လောက် တောင်းကောင်း မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး၊ ကုလို့ မပျောက်တတ်ပါဘူး၊ ဆေး တောင်း ဝါးဆေးခင်း မရှိရင် နေပါစေ၊ စေတနာကောင်း မေတ္တာကောင်းရှိရင် ရေလျှိုက်လဲ့ ဧကဂါ ပျောက်နိုင်ပါ တယ်'

လှလှန်ရွှံ့၏ စကားကို တုရင်မင်းမြတ်ကြီးက သဘော ကျ၍...

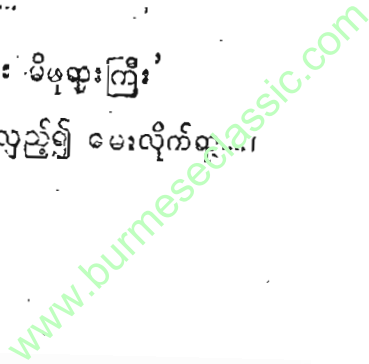
'အဆွေတော် ပြောတာ သိပ်ကို မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ် မိဖုရားကြီး ဧကဂါပျောက်ကင်းချမ်းသာတာဟာ အဆွေ တော်ရဲ့ စေတနာ မေတ္တာကြောင့်ပါပဲ'

ဟု ပြော၍ တစ်ဆက်တည်းမှာ...

'ကျုပ်ပြောတဲ့ မှန်တယ်မို့လား မိဖုရားကြီး'

ဟု ရင်း၏ မိဖုရားကြီးဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်၏။ မိဖုရားကြီးက...

'မှန်ဘေးပေါ့ရှင်'



ဟု ဝန်ခံလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းကားက...

'အဆွေတော်ဆရာလှကို နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးချုပ်  
ညွှန် သိုင်းလောကရွှေ ခားတောင်းတစ်လက်၊ ကဗျာစောင်း  
တစ်ပုဒ်ကို ချီးမြှင့်ပေးဖို့ ကျွန်တော် တုရင်မင်းမြတ်ကြီးကို  
လျှောက်ထားပါဟယ်။ တုရင်မင်းမြတ်ကြီးကလဲ သဘော  
တူတော်မူလို့ အိမ်ရှေ့မင်းကို လက်ခံပါ....

'ပြီးတော့ အဆွေတော်ကို မင်းဆရာအဖြစ် နန်းတော်  
တွင်းမှာ စားဖို့ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောတူ  
ထားပြီးပါပြီ။ အဆွေတော် လက်ခံပါလို့ ကျွန်တော်တို့  
ဖားလုံးက ဝေးကွာရပ်ခံပါတယ်'

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ စကားဆုံးလျှင် လှလန်ရှိ၊ ထ....

'ကျွန်တော် လောကကြီးကို ကံတိ တစ်ခုပေးပါတယ်။  
ကျုပ် တစ်ဆက် ခားကို ဘယ်တော့မှ မကိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့  
ကတိပါ။ အမှန်တော့ ခားဟာ လောကကြီးရဲ့ အလိုအပ်ဆုံး  
အရာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး လက်  
နက်ဟာ ဝေးကွာရပ်ခံတဲ့ အဖျားလက်ခံဖြစ်ပါတယ်....

'ခားတောင်းတစ်လက်ဆိုတာ သိုင်းလောကရွှေမှာ တကယ်  
တော်ပါပဲ။ တကယ်တောင်းတဲ့ လူတွေနဲ့ပဲ တန်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး ဝေးကွာရပ်ခံပြီး ဘောင်းပုန်ချင်  
တာက ဒီကမိတ်ဆွေလေး မခက်နဲ့ လင်ရွှေစိုက်တို့ကို ခား  
စောင်းတစ်လက်စီ ပေးသနားတော်မူပြီး၊ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်နဲ့  
ချီးမြှင့်ဆင့်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး ပြောချင်ပါတယ်။  
ဒီလိုပြောရတဲ့ အကြောင်းကလဲ ကျွန်တော်မျိုးမှာ ခိုင်လုံတဲ့  
အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိနေလို့ပါ။

'ဟုတ်ကဲ့၊ အဆွေတော်...ပြောပါဦးခင်ဗျာ'

ထိုစကားမှာ တုရင်မင်းမြတ်ကြီးကိုယ်တိုင်က မေးလိုက်  
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

'သိုင်းသမား မာကျင်ဟာ အုဆူးခိုးလုံ သိုင်းကျမ်းတော်  
ကြီးကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး စွန့်ခွာသွားစား ရယူခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်  
တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံတင်မကပါဘူး။ ဆယ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်  
သေ တစ်လုံးတည်းသီးတဲ့ သစ်သီးတင်မျိုးကိုလဲ ခက်ခဲခဲ  
ရှာတွေ့ပြီး စားသုံးခဲ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်  
ပါတယ်'

'ပြီးတော့... ခူးကျည်းဆရာတော်ကြီး အဆိပ်ဆင်ခဲ  
ကြီးကိုလဲ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် မာကျင်ဟာ  
ခားစောင်းတစ်လက် ဘွဲ့ကို အင်မတန် ရသင့်ဖွယ်ရှိတဲ့  
ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး ပြောရခြင်း ဖြစ်  
ပါတယ်....မင်းကြီး'

၂၀၂ ၂ ရဲမင်းတို့နား

လုလန်ရှိ စကားဆုံးလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအပင်...  
'လင်ရွန်ဝိုက်ကို ခားကောင်းတစ်လက်ဘွဲ့ အပ်နှင်းဖို့  
ကိစ္စကိုလဲ အဆွေတော် ဆက်ပြောပါဦး'

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ လုလန်ရှိ၊ ထ...

'မျက်နှာစူးရှင်လို့ သိုင်းလော့ကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့  
ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လင်ရွန်ဝိုက် ဆိုတဲ့ သိုင်းသမားပါ။ သူဟာ  
မီးသိုင်းပညာရပ်ကို ကျင့်ရင်း သူ့မျက်နှာ ပျက်စီးခဲ့ရပါ  
တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ မီးသိုင်းပညာ  
ရပ်ကို အောင်မြင်စွာ ပြီးမြောက်အောင် တတ်မြောက်သွား  
ခဲ့ပါတယ်'

'ပန်းလိပ်ပြာ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ဟာ အူဆူးရီ လုံ သိုင်း၊  
ကျမ်း ပြီးရင် ဒုတိယ အရေးကြီးတဲ့ သိုင်းကျမ်းတင်အုပ်ပါ။  
အဲဒီကျမ်းကိုလဲ လင်ရွန်ဝိုက်ဟာ ခက်ခက်ခဲခဲ ရယူထားနိုင်  
ခဲ့တဲ့အတွက် ခားကောင်းတစ်လက်ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်သင့်ပါ  
ကြောင်း ကျွန်တော်မိမိ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

လုလန်ရှိ စကားဆုံးလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက...

'ဘယ်လိုသဘောရလဲ... ညီးတတ်၊ ဆရာလု ပြောတာ  
သဘာဝကျရဲ့လား'

ဟု မေးလိုက်ရာ...

'သဘာဝကျပါတယ်'

ဟု အိမ်ရှေ့မင်းသားက ဖြေလေသည်။  
ထိုစဉ်မှစ၍ မာကျင်က သတိတရဖြင့်...

'ဆရာလု၊ အူဆူးရီလုံး သိုင်းကျမ်းကိစ္စကို ဘယ်လို  
ဆောင်ရွက်ကြမလဲ'

ဟု မေးလိုက်ရာ...

'အဲဒီ ကိစ္စကို ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်။ ကျုပ်တစ်ခု  
အံ့ဩနေတာက ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနဲ့တကွ ဆွေတော်၊ မျိုး  
ထော်ဆွေခွဲဒီက မာကျင်ဆွေ၊ လင်ရွန်ဝိုက်ရော မေးခွန်းတွေ  
မေးစရာရှိရုံနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကို မမေးတာလဲဆို  
တာကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေတယ်'

ဟု လုလန်ရှိက ပြောလိုက်ရာ...

မာကျင်က...

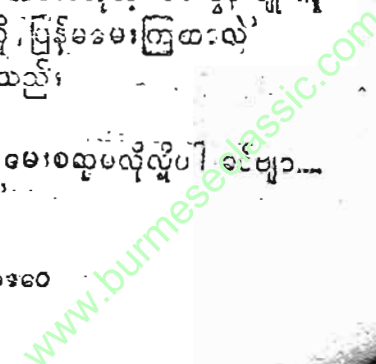
'ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးလဲ ဆရာလု'

ဟု ပြန်၍ မေးလေသည်။

'ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းစစ်မြစ် တွေကို  
ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကို  
ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကိုဘာဖြစ်လို့ ပြန်မမေးကြတလဲ'

ဟု လုလန်ရှိက မေးလိုက်သည်။

'ဆရာလုကို ကျွန်းတော်တို့ မေးစရာမရှိလို့ပါ ခင်ဗျား...  
ဘာဖြစ်လို့ မေးစရာမရှိတလဲ'



'ဆရာလှဟာ အားလုံးကိုသိနေလို့ ကျွန်တော်တို့ မမေး  
တရပါ၊ ပြီးတော့ ဆရာလှ ပြောဘာတွေလဲ မှန်ဆန်နေ  
လို့ပါ'

'ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပါပဲ'

လှလန်ရှိ၊ စကားအဆုံးမှာ မီးခိုးတန်းကြီးတစ်ခုပြတင်  
ပေါက်မှ တိုးဝင်လာသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် တကွ  
အားလုံး လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်၍ သွားတာ ထိုမီးခိုးတန်း  
အား တိုက်ခိုက်ရန် ခားများကိုထုတ်၍ အသင့်ပြင်တာ  
လိုက်ကြလေသည်။

'ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး စိုးရိမ်တော်မမူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်မျိုး  
ဆီလဒတဲ ကျွန်တော်မျိုးရှဲ့ မိတ်ဆွေပါ'

ဟု လှလန်ရှိက ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရှေ့မှ အာရပ်အာ  
ပြောလိုက်သည်။

၎င်းမီးခိုးတန်းသည် လှလန်ရှိ၊ ရှေ့သို့ ကျဆောက်လာ  
ပြီး....

'မိတ်ဆွေကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်'

ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်သဖြင့် မင်ကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်  
တို့မှာ တအံ့တဩဖြစ်၍ သွားကြလေ၏။

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်မှစ စေတကျ ကိုယ်တော်ကြီးမှ ဖြစ်နေသော  
ကြောင့်တည်း။

'မိတ်ဆွေကြီးကို ကျွန်တော်လဲ ဂါရဝပြုပါတယ်'

ဟု လှလန်ရှိ၊ ပြန်၍ နှုတ်ခွန်းဆက်သ လိုက်လေသည်။  
ထို့နေခက် လှလန်ရှိက....

'မိတ်ဆွေကြီး၊ ကျွန်တော် ဆီလာတာ အကြောင်းထူး  
ထူးတော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်'

'သိပ်ရှိတာပေါ့ မိတ်ဆွေကြီးထူး'

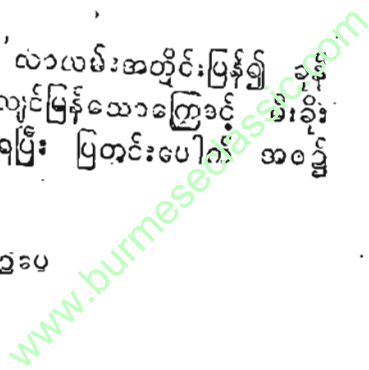
ဟု ဆို၍ တစ်ဆက်တည်း မင်းကြီးဘက်လှည့်၍....

'ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်တကွ ဘုရင်ကြီးရှဲ့ ဆွေတော်  
မျိုးတော်အားလုံးကို ကျွန်တော် ဂါရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ'

ဟု စာကဏ္ဍကိုယ်တော်၏ အခွံအခသ ပေးပြီးနေခက်  
လှလန်ရှိ၊ ဘက်လှည့်စာ....

'မိတ်ဆွေကြီး ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးကို အမြဲ  
ဆုံးသွားပြီး ရှင်းစရာလင်းစရာတွေနဲ့ လုပ်ဆောင်စရာတွေကို  
အမြန်ဆုံး လုပ်ဆောင်ဖို့ ကျွန်တော်လစပြီး သတိပေးတာ  
ပါ'

ဟု ပြောပြီး ချက်ချင်းပင် 'လာယမ်းအတိုင်းပြန်၍ ခွန်  
ထွက်သွားလေရာ၊ အလွန် လျင်မြန်သောကြောင့် မီးခိုး  
တန်း တစ်ခုပမာ မြင်လိုက်ရပြီး ပြတင်းပေါက် အစဉ်  
ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။



‘စာကကျက်ယံတော်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ အန်တော့ပေါ့  
အယ် ခင်ဗျာ’

အံ့ဩကြီးစွာဖြင့် မင်သက်မိနေကြသော မာကျင်နှင့်  
လင်ရွန်ဝိုက်တို့မှာ ချက်ချင်း သတိရကာ အရှိအသေပေး၍  
ကန်တော့လိုက်ကြသော်လည်း များစွာ နောက်ကျသွားပြီ  
ဖြစ်လေသည်။

‘တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဲ့၊ ဆရာလုနဲ့ ဘယ်လို  
ပတ်သက်တာလဲ’

ဟု မင်းကြီးက မေးလိုက်သည်။ လုလန်ရွှိက....

‘ကျွန်တော်ရဲ့ သွေးသေစက်ကြီးတစ်ဦးပါ။ မဇ္ဈိမတိုင်  
မှစ သူနဲ့ကျွန်တော်မျိုးတို့ အလင်းစန်းတွေကို အတူတကွ  
ရှာဖွေရင်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတာပါ’

‘အလင်းစန်းဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲအဖဆွေတော်’

လုလန်ရွှိ၏ စကားမှာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၍ မင်းကြီး  
အ မေးလိုက်သည်။

‘အလင်းစန်းဆိုတာ အမေ့ငင်ကိုခွင့်တဲ့ အဖြူဆောင်  
မေတ္တာတရားကိုပြောတာပါ။ မင်းကြီး၊ စာကကျက်ယံတော်  
ဟာ အင်မတန် တရားပြည့်ဝတဲ့ သူတော်စင် အစ်ပါးပါ။’

သူ့ရဲ့ ရွှေဘိုကိုယ်ဟာ လေ့လို လျှင်မြန်ပေါ့ပါးပြီး သူ့ရဲ့  
နှလုံးသားဟာ လှလိုအေးမြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ပါးပါ။ သူ  
အခုလာတဲ့ကိစ္စက အကျင့်ပျက် ခုချိန်ဆရာတော်ကိုဆုံးမဖို့နဲ့  
ခူကျည် ဖာရားတော်ကြီးရဲ့ ‘အူဆူးဝိုးလုံ’ စာအုပ်ကြီး သာယ  
ကံရှင်ကို ပြန်အပ်ဖို့ ထာပြောတော်မူပါ။ အဲဒီ အာယကံရှင်  
အ မာကျင်ပဲပဲ မင်းကြီး’

မာကျင်ဖက်သို့ လှည့်၍ လုလန်ရွှိက ပြောလိုက်လျှင်  
မာကျင်က မင်းကြီးအား ခူးတပ်ကာ အရှိအသေပေး  
လိုက်ပြီး....

‘ကျွန်တော်မျိုး မင်းကြီးကို ကတိ ပေးပါတယ်။ ခုအန်  
ဆရာတော်ကြီးဆီကို ရောက်နေတဲ့ အူဆူးဝိုးလုံ ကျမ်းကို  
ပြန်ရလို့ခွင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကို ကျွန်တော်မျိုးလျှူဒါန်း  
ပါမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လင်ရွန်ဝိုက်ကလည်း....

‘ကျွန်တော်မျိုးဆီမှာ ခွင့်တဲ့ ပန်းလိပ်ပြာသိုင်းကျမ်းကြီး  
ကိုလဲ ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးကို လျှူဒါန်းပါမယ်လို့ ကတိ  
ပေးပါတယ် မင်းကြီး’

ဟု ခူးထောက် စစားကာ ပြောလိုက်လေ၏။



ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက လှလန်ရှိ၊ တက်သို့ မျက်နှာ  
မူကား....

‘သူတို့ဆန္ဒပတ်သက်ပြီး အဆွေတော် ဘယ်လိုသဘော  
ရပါသလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ လှလန်ရှိ၊က—

‘အဲဒီအပိုင်းက ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ မဆိုင်တော့ပါဘူး၊  
သူတို့ဆန္ဒ သူတို့အပိုင်းကပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့  
အပိုင်းက ခုချန်ဆရာတော်ဆီ ရောက်နေတဲ့ ‘အူဆူးဝိုးလုံ’  
ကျမ်းကို ပြန်ရယူပေးဖို့ တာဝန်ပဲ ရှိပါတယ်....’

ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ တာဝန်ပိုင်းတွေ ပြီးရင် ဘုရင်မင်းမြတ်  
ကြီးနဲ့တကွ တစ်လောကလုံးကို အသိပေးဖို့ တာဝန် တစ်ခု  
ကျန်ရှိနေပါသေးတယ်။ အဲဒီ တာဝန်ကို ကျွန်တော်မျိုး  
မဆောင်ရွက်ရသေးပါဘူး’

‘အဲဒီတာဝန်က ဘာတာဝန်လဲ အဆွေတော်’  
မင်းကြီးက မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်မျိုး မဆောင်ရွက်ရသေးလို့ အဲဒီတာဝန်ကို  
မသိချင်ပါနဲ့အုံး၊ ‘အူဆူးဝိုးလုံ’ သိုင်းကျမ်းကြီးကို ကျွန်  
တော်မျိုး ဆောင်ကျဉ်းယူသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်မျိုး

ပြောပြပါမယ်။ ခဏ သည်းခံပြီး စောင့်ဆိုင်းထော်မူပါ  
အရှင်မင်းကြီး’

‘သည်းခံပါတယ် အဆွေတော်’

မင်းကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

မခကျင်က—

‘ဆရာလှ၊ ကျွန်တော် ဆရာလှနဲ့အတူ လိုက်ခွင့်ရှိနိုင်ပါ  
သလား။’

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ လှလန်ရှိ၊က....

‘ဒီကိစ္စက သိပ်ပြီ၊ မခက်ခဲပါဘူး၊ ကျုပ်နဲ့တင် ပြီးနိုင်တဲ့  
ကိစ္စမို့လို့ ကျုပ်ပဲသွားပြီး အဲဒီကျမ်းကို ယူလာခဲပါမယ်။  
ကျုပ်ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်နဲ့အတူ လူတစ်ချို့လဲ ပါ  
ကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူတွေ ဘယ်သူတွေ ဖြစ်ကြတယ်  
ဆိုတလဲ မင်းကြီးနဲ့တကွ အားလုံးသိကြပါလိမ့်မယ်က....  
ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရင်မင်းကြီး’

ဟု လျှောက်တင်ပြောကြားကာ အားလုံးကို အရှိအသေ  
ပေး၍ စောစောစော စာဖတ်ကျ ကိုယ်တော်ကြီး ထွက်သွားရာ  
ပြတင်းပေါက်မှပင် လူ့ခး ခနဲ ခုန်၍ ထွက်ခွာသွားသေ  
သတည်း။



ရှေ့လင်ကို စိန်ခေါ်သူ (ဇာထိသိမ်းဝင်း) ၂၅၂ ၂၆၄

သူပြန်မထနိုင်တော့မှန်းသိ၍ သူ့ခါးကြားမှ သော့ကို  
ဖြုတ်ယူကာ ထိုသော့ဖြင့် မြေအောက်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်  
လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေထိုက်ခန်း အတွင်းသို့ ဝင်  
လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ အခြားလူ မဟုတ်ပေ။ လုလန်ရှိပင် ဖြစ်  
လေ၏။

လိထိန်လင်းတို့သားအဖကို လုလန်ရှိရာ ပိတ်နေသော  
ဆေးကြောများကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

လိထိန်လင်းတို့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ပြန်သတိရ  
လာကြသည်။

'ဆရာလုကို ကျွန်တော်တို့သားအဖ ဂါရဝပြုပါကယ်'  
လိထိန်လင်းတို့ သားအဖက လုလန်ရှိမှန်းသိ၍ ဂါရဝ  
ပြုလိုက်ကြသည်။

'ဆရာလုကို ကျွန်မ ကန်တော့ပါကယ်'

လိထိန်လင်းက ခူးထောက်တာ လုလန်ရှိကို ဖန်ခဲတော့  
လိုက်သည်။

'ကျွန်မရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ... ဆရာလု  
သူမက ဆက်ပြီး တောင်းပန်ပြန်သည်။

ခုချန် သို့မဟုတ် ခူးကျည်းဆရာတော်

မြေထိုက်ခန်းအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။

လိထိန်လင်းတို့ သားအဖ သွေးကြောများ ပိတ်ကာ  
ငြိမ်သက်နေကြသည်။ သူတို့သည် ကုလားထိုင်များပေါ်၌  
ထိုင်နေကြသော်လည်း လူ့သဘာဝများကဲ့သို့မလှုပ်မယှက်  
ရှိနေကြလေ၏။

မြေထိုက်ခန်း၏ အဝ၌ အစောင့် တစ်ယောက် ရှိသည်။  
ထိုအစောင့်သည် အရက်ဇိမ်ခံ သောက်နေသည်။ ထိုစဉ်၌  
လူတစ်ယောက် သူ့နောက်သို့ ဖောက်လှားပြီး ပခုံးကို ဆတ်  
ခနဲ ပုတ်လိုက်၏။ အရက်ဇိမ်သောက်နေသော လူသည် ဝန်း  
ခနဲ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကျသွား၏။

၂၆၂။ ရဲစင်းထိန်း

'မင်းကို ခွင့်လွှတ်လို့ ထာထာယ်တဲပေါ့ကွယ်'  
လှလန်ရှိဆီ တိုတိုပြတ်ပြတ်ငင် ပြောလိုက်သည်။

'ဆရာလုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီ၊ မြေတိုက်ခန်းထဲ ဝင်လာ  
တာလဲ'

လီထိန်လင်း၏ဖခင် လီရိုးကျန်းထ မေးလိုက်သည်။

'ဒီမေးခွန်းတွေဟာ လိုအပ်တဲ့ မေးခွန်းတွေလဲ မဟုတ်  
ပါဘူး၊ ဖြေရမယ့် အချိန်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့  
နှစ်ယောက် အပြင်ကို အမြန်ဆုံး ထွက်ပြီး ရှေ့ခင်လင်  
ကျောင်းရဲ့ အနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ကျောင်းပျက် ကြီး  
အောက်မှာ သွားပြီး ပုန်းနေကြပါ၊ သွား... သွား... မြန်  
မြန်သွား'

လီထိန်လင်းနှင့်လီရိုးကျန်းတို့သည် လှလန်ရှိ ပြောသည့်  
အတိုင်း မြေတိုက်ခန်းမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားကြ  
လေ၏။



ခူချန်ဆရာတော်သည် ရှေ့ခင်လင်အဖွဲ့တော်သားများ  
အားလုံးကို ခေါ်ယူ၍ သင်တန်းကျောင်းခန်းမကြီးအတွင်း၌  
ရှိနေကြသည်။

ရှေ့ခင်လင်ကိုစိန်ခေါ်သူ (ဇေဇာတ်ဆိမ်းဝိုင်း) ၂၆၃

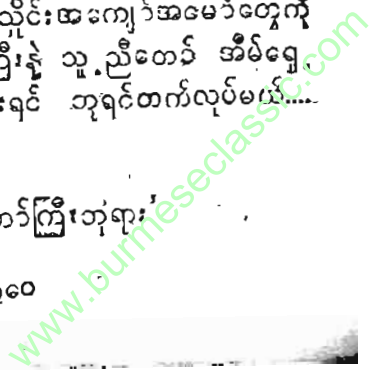
'ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန် အုဆူးဝိုးလုံကစပြီး သိုင်းကျမ်း  
တော် နည်းအရ၊ သင်တန်း စတင်မယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့လျှို့ဝှက်  
သင်တန်းကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ပြီး သင်ကြား  
ကြမယ်....

'ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်ကို ဘယ်သူမှ  
လစာထောက်ပြီး ခိုးမယူနိုင်အောင် အစောင့်အကြပ်တွေလည်း  
ချထားကြမယ်၊ အခုချိန်ဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့  
အချိန်ဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ရဲ့အဖွဲ့အစည်းကို မစော်ကားနိုင်  
အောင် အထူးအာဂမ္မာပေး စောင့်ရှောက်ထားရမယ်....

'ပြီးရင် အုဆူးဝိုးလုံ သိုင်းအကျော်အမော်တွေကို မွေး  
ထုတ်ပြီး၊ ဝူတီရိုက်၊ နှဲ ဝူဘန်ရိုက်ကို အရင် စပြီးမယ်၊ နောက်  
အမှောင်ရိုက်တွေ၊ မဟာထုဝန်းရိုက်တွေ၊ နဂါးရိုက်တွေ  
အစရှိတဲ့ သိုင်းရိုက်ကြီးတွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး သိမ်းသွင်း  
မယ်....'

'ကျုပ်တို့ အင်အားတေစဉ်တင်းလာပြီဆိုရင် ပီကင်းရွှေ  
နန်းတော်ထဲက မင်းမှုထမ်းတွေ သိုင်းအကျော်အမော်တွေကို  
တိုက်ခိုက်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနဲ့ သူ့ညီတော် အိမ်ရှေ့  
မင်းသားကို နန်းချမယ်၊ ပြီးရင် ဘုရင်တော်လုပ်မယ်....  
ဟူ၍နဲ့ကိုယ်တော်ကြီး'

'အမိန့်ရှိပါ၊ ခူချန်ဆရာတော်ကြီးဘုရား'



'ကျုပ် တို့ရင်ဖြစ်ရင်ခင်ဗျားတို့ ရှောင်လှိရိုက်ကြီးက  
ကံ အုပ်ချုပ်ပေးပါ။ စာထဲထိုက်ချုပ်ဆုတူးကို ဆက်ခံပြီး၊  
သိုင်းလောကရွဲ ဓားကတင်တစ်လက် ဆွဲနဲ့ ကျုပ်ပေးမယ်၊  
ဟူရန် ကိုယ်တော်ကြီး... ကျုပ် ပြောတာ သားဘေးကျွဲ  
လား'

'ကျုပ်ကယ်၊ ဝိုက်ချုပ်'

ဒုတိယဝိုက်ချုပ်ကြီးဟူရန်၏ စကားစာဆုံး၌ ကြောက်မက်  
ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော ရယ်ပွားသံကြီးတစ်ခု ပေါ်  
လာလေ၏။

'ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဘေးတော် မိမိကူးယဉ်  
ပြီ။ ဘေးတော်လဲ တောင်မြင့်နေတဲ့ ချွန်ဆရာတော်ကြီး၊  
ခင်ဗျား ဘင်ဆလို တုရင်ကြီး ဖြစ်မလားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်  
မလဲ...'

'ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုတာ သူ့ဘုန်း၊ သူ့ကိစ္စ ဖြစ်လားတဲ့  
ဘုရင်ပါဗျား၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ဟူဆ  
နေသလား'

ချွန်ဆရာတော်ကြီးနှင့် သူ့အဖွဲ့ထိုက်သည် ခံ့ဩ ထိတ်  
လန့်၍ သွားလာ အဝန်းဝန်းဖြင့် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ကြ  
လေသည်။

ပြီးနောက် ချွန်ဆရာတော်ကြီးက...

'ခင်း ဘယ်သူလဲ'

ဟု မေးလိုက်စွာ...

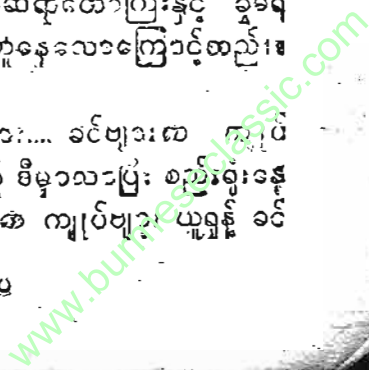
'ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဆေးဆေးချာချာ လေ့လာ  
ကြည့်စမ်းပါဦး'

ဟု ခန်းမဆောင်ထဲ ဝင်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြန်  
မေးလိုက်သည်။

ချွန်ဆရာတော်ကြီးမှတစ်ဆင့် ပုဂ္ဂိုလ်အား ကြည့်၍ ထိတ်  
လန့် အံ့ဩနေသည်။ ချွန်ဆရာတော်ကြီးက သို့ပင် ကျွန်  
ဘုန်းတော်ကြီးတို့သည် အံ့ဩ ထိတ်လန့်၍ နေကြလေ  
သည်။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့  
ဝင်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ချွန်ဆရာတော်ကြီးနှင့် ခွဲမရ  
ဆောင် ရုပ်ချင်း ထပ်တူထပ်မျှ တူနေလောကြောင့်တည်း။

'ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ခင်ဗျားက ကျုပ်  
အယောင်ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည် မိမုသာပြုံး စည်းရုံးနေ  
တာကိုး၊ ချွန်ဆရာတော်အစစ်အကျုပ်ဗျား ယူရန် ခင်



ဗျား ကိုယ်တပည့်လုပ်နေပြီ။ အစစ်နဲ့အတိုတောင် မခွဲခြား  
တတိတော့ဘူးလား။ မြေထိုက်ခန်းထဲက လီထိန်လင်းနဲ့  
သူ့အဖေကိုလွတ်ပေးပြီး ခင်ဗျားတို့ကို သိမ်းသွင်းစည်းရုံး  
နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြံ ချွန်ဆရာတော် အစစ် မဟုတ်ဘူး  
ဗျား....။

ခင်ဗျားမယုံရင် မြေထိုက်ခန်းမှာ သွားကြည့်။ လီထိန်  
လင်းတို့ သားအဖ မရှိကြတော့ဘူး။ အဲဒါ သူ့လက်ချက်၊  
ဒီလူက ချွန်ဆရာတော်ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ဝူးတိုက်ချုပ်  
ကြီး မခတ်ရှင်ဆိုတာ အကဲမခတ်မိကြဘူးလား။

ဟု ချွန် ဟန်ဆောင်ထားသော လူလန်ရှိ၊ အပြော  
လိုက်ရာ၊ ချွန်ဆရာတော်ကြီးက ရှုထိရတ်သဲသဲ ဖြစ်လာကြ  
သော ရှောင်လွှဲ အဖွဲ့သားများ ကြည့်ပြီး ပြောခက်လန်  
တကြား....

‘ဟုတီးဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့....သူညာပြောနေတာ၊ ချွန်  
က ကျုပ်အစစ်ဗျာ’

ချွန် အစစ်အ အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား ဟား ချွန်အစစ်ထဲလဲဗျာ ဘဝ  
ဖြစ်လို့ ဒီလေစက်တောင်ကြောခက်နေရတာလဲ။ ချွန် အစစ်  
ဆိုရင် စကားလဲ မတတ်ပါဘူး။ ဒီလို ကျွမ်းမျိုးလဲ မရှိ  
ပါဘူး’

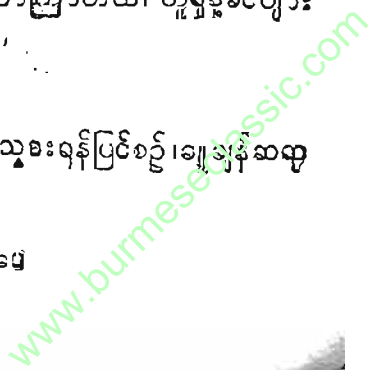
ဟု ဆိုကုစ ချွန် ဟန်ဆောင်ထားသော လူလန်ရှိ၊ အ  
ချွန်ဆရာတော်ကြီးကို ထုတ်ပြလိုက်ရာ၊  
ချွန် ဆရာတော်အစစ်နဲ့ သူ့အဖွဲ့သားများ ကြီးစွာ  
တုန်လှုပ်၍ သွားလေ၏။

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ အချွန်ဆရာတော်ကြီးကို  
ကျုပ်လုံလုံခြုံခြုံ ဝှက်ထားတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး  
ကျုပ် ပုံစံနဲ့ ဒီအချွန်ဆရာတော်ကြီးကို ခိုးလာရ  
တာလဲ’

‘ဟေ့လူ၊ မခတ်ရှင်၊ ခင်ဗျား အပိုတု ပြောမနေနဲ့  
ဟူရှုန်ကိုယ်တော်၊ ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင် မြေထိုက်ခန်းသို့  
သွားကြည့်စမ်း။ လီထိန်လင်းတို့ သားအဖကို တွေ့ခဲ့ရင်  
ကျုပ်ကို အချိန်မရွေး လာဖမ်း၊ ကျုပ် ဘယ်မှထွက်  
မပြေးဘူး....’

သူတို့သားအဖကို မတွေ့ဘူး ဆိုရင်တော့ ချွန် ဆရာ  
တော် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ မခတ်ရှင်ကို ကျုပ်တို့ ဝိုင်းဖမ်း  
ပြီး ဆုံးမပေးရမယ်၊ ပြောနေတကြားတယ်၊ ဟူရှုန်ခင်ဗျား  
သွားကြည့်လိုက်ပါ’

ဟူရှုန်ကိုယ်တော်သည် ထွက်သွားရန်ပြင်စဉ်၊ ချွန်ဆရာ  
တော် အစစ်ထဲ....



'ဟူရှုန်မသွားနဲ့၊ သူပြောတာ လုံးဝပြောဘူး၊ လိထိန်  
လင်းတို့ သားအဖကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြေဘိုက်ခန်းထဲပို့  
ခဲ့တာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဟုတ်-မဟုတ် လက်တွေ့  
သွားကြည့်မလို့'

ဟု ဆိုကာ ခန်းမဆောင် အတွင်းမှ သုတ်သုတ် ပြေး  
ထွက်သွားလေ၏။

'ဟား...ဟား...ဟား'

လှလှရှုန်သည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။  
ဗျားမကြာမီ ဟူရှုန် သုတ်သုတ် သွက်သွက် ပြန်ရောက်  
လာပြီး...

'သွ့ကိုဖမ်း၊ သွ့ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြ'

ဟုပြောလိုက်ကြရာ ရှောင်လင်အဖို့ ဘေးယှိသည် ချူချန်  
ဆရာ့ဘတ်ဘုရား အစစ်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြလေ၏။

'ဟေ့ - ငါ့ကိုမင်းတို့ အလို့ဖမ်းချုပ်ရတာလဲကွ၊ ငါ့အ  
ချူချန် အစစ်ကွ'

ဟု ရှုန်းဟန်၍ အော်နေသော်လည်း မည်သူမျှ အယုံ  
အကြည်မရှိကြချေ။

လှလှရှုန်သည် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ အတွက် ပညာဖြင့်  
ယခုထိပုံကို အနိုင်ရလိုက်ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

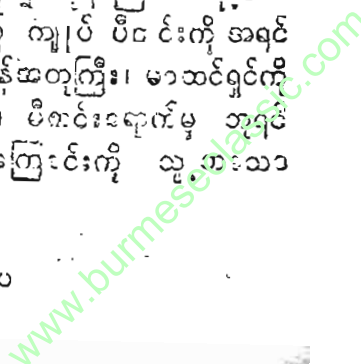
'ဟူရှုန် သူတို့မလွတ်စေနဲ့ သွေးကြော ပိတ်ထားလိုက်' နှု

ဟု လှလှရှုန်အ ဆက်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဟူရှုန်  
သည် ချူချန် ဆရာတော်၏ သွေးကြောကို လှမ်းပိုတ်လိုက်  
'သေ၏။

ချူချန်အစစ်ကြီးနှုတ်ပိတ်သွားသောကြောင့် တာဝကား  
မှ မပြောနိုင်တော့ပေ။

'သိပ်စကားများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျုပ်တို့ အပြစ်ပေးဖို့  
မလိုဘူး၊ ဘုရင်ဖမ်းမြတ်ကြီးက သူ့ကို အပြစ်ပေးလိမ့်မယ်၊  
ကျုပ်တို့ဘုန်းကြီးတွေက ဘုရင်လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ သာသနာ  
ကို သန့်စင်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ တာဝန်ရှိတယ်...'

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘုရင်ရှေးထန်လို့ ဘုရင်ကြီးဆီ ပို့ပေး  
ရမယ်၊ ကိုင်း...ဟူရှုန် ကိုယ်တော် ကျုပ် ပိတ်င်းကို အရင်  
သွားနှင့်ပယ်၊ ခင်ဗျားက ဒီချူချန်အတူကြီး၊ မာထင်ရှင်ကို  
ဖမ်းပြီး နောက်ဆ လိုက်လာကြ၊ မိစင်္ဂလေရာမမှ ဘုရင်  
မင်းမြတ်လက်ထဲအပ်ပြီး သမိုင်းကြောင်းကို သူ့ဘေးသာ  
စီစဉ်လိမ့်မယ်'



၆၁၀ မြို့တော်နန်း

ဟု ပြောကဲလုလန်ရှိသည် အူဆူးဝိုးလုံ သိုင်းကျမ်း  
ကို ယူ၍ ပိထင်းရွှေခန်းတော်ဆီသို့ ဦးစွာထွက်ခွာသွားလေ  
တော့သည်။

o o o

မင်းစောပေ

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် အူဆူးဝိုးလုံးကျမ်း

ခူချွန်ဟန်ဆောင်ထားသော လုလန်ရှိကို ရုတ်တရက်  
တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရှောင်ဖမ်းကျောင်းပျက် အတွင်းမှ  
လီထိန်လင်းတို့ သားအဖ တို့လိုခိုက်ရန် ပြေးထွက်လာကြ  
သည်။

'ဟိတ်... ရပ်လိုက်၊ ငါ ခူချွန်ဆရာတော် မဟုတ်ဘူး၊  
လုလန်ရှိပါ'

ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် တိုက်ခိုက်ရန် လုပ်နေကြ  
သော လီထိန်လင်းတို့ သားအဖသည် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ သွေး  
လေးစား

'ဆရာလူ'

မင်းစောပေ

၆၁၂ ၂၂ ခုနစ်နံပါတ်

'ဟုတ်တယ်၊ ခုချန်ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ လူလန်ရှိပါ၊ မင်းတို့ ငါနဲ့အတူ ပီအင်းကိုလိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ဟိုထောက်မှ စာရင်းရှင်းကြ၊ လာသွားမယ်'

ဟု ဆိုတာ လိုထိုက်လင်းတို့ သားအဖကို လူလန်ရှိကြ ပြီးဆောင်၍ ခေါ်သွားလေ၏။



အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ကြင်ယာတော်တို့သည်၊ ဆရာ လူလန်ရှိ၊ ပြန်ရောက်မလာသေး၍ စိုးရိမ်နေကြသည်။ ထို့ တူပင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် မိဖုရား၊ မာကျင်နှင့် လင်ရွှေစို ဝိုက်၊ ပြီးတော့ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးနှင့် လူရို၊ နန်း တွင်း ပညာရှင်များစသည့် ပုဂ္ဂိုလ် အခင်းလုံးတို့သည်လည်း ပူပင်သောထောက်ထောင့်စိုးရိမ်နေကြလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက...

'ဆရာလူ ပြန်ရောက်လာရင် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးပို့ညှိတော်ကို ပေးအပ်အညီအတန်း ရလိမ့်မယ်'

'တာအကူအညီလဲ မနာခင်တော်'

စဉ်းစဉ်ပေ

အိမ်ရှေ့မင်းသားထံ မေးလိုက်သည်။ ဘုရင်ကြီးက 'ဟက်' ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

'မင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့လဲ မပြီးပါဘူးကွာ၊ အဓိကက မင်းရဲ့ ကြင်ယာတော် ရီပေရှားပေါ်မှာပဲ တည်ပါတယ်။

ရီပေရှားရဲ့ ညီမတော် ရီပေရှား မေနှဲ့ လူလန်ရှိ ငါ မြန်း ပေးလိုက်ချင်တယ်၊ ရီပေရှားဟာ အင်မတန် လှတဲ့ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ လူလန်ရှိ ငြင်းမယ်မတင်ပါဘူး'

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကကားကြောင့်ရီပေရှားမည် ခေါင်း လေးငဲ့၍ သွားလာ ရှက်သွားများဖြင့် ချစ်သွားလေ၏။

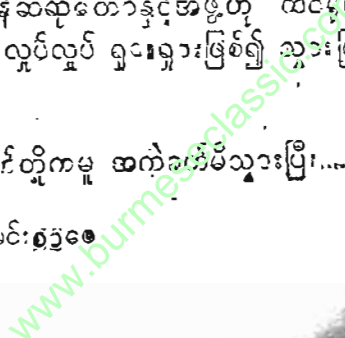
'ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် လေးစား ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီကိစ္စကို ငြင်း ရပါလိမ့်မယ်'

ဟု အပြောရင်း လူလန်ရှိသည် လိုထိုက်လင်းတို့ သားအဖ ပြီးဆောင်၍ နန်းတော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေ ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့်တကွ ပုဂ္ဂိုလ် အသီးသီးတို့က လူလန်ရှိနှင့်အဖွဲ့ကို ခုချန်ဆရာတော်နှင့်အဖွဲ့ဟု ထင်မှတ် တာ တုတ်ဆွဲ ဓားဆွဲဖြင့် လှုပ်လှုပ် ရှုရှုဖမ်း၍ ဆွားကြ ခလ၏။

မာကျင်နှင့် လင်ရွှေစိုတို့ကမူ အကဲခတ်မိသွားပြီး...

မင်းစဉ်ပေ





'ဆရာလုကို ဂါရဝပြုပါတယ်'

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လီထိန်ယင်းတို့ သားအဖကို ကြည့်၍...

'ဆရာကြီး လီဝိုးကျန်း ခင်ဗျား၊ ကျန်းမာတော်မူပါစ'

ဟု လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အချိအသေပေးလိုက်လေ၏။

လှလန်၍ က...

'အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုး ခုချန်ဆရာတော် ရုပ်သဏ္ဍာန်နှင့် ဒီအူဆူးဝိုးလုံ သိုင်းကျမ်းတော်ကြီးကို ဆောင်ကျဉ်းပြီး ယူလာပါတယ်။ တော်နုကြာရင် ခုချန်ဆရာတော်နဲ့အဖွဲ့တွေ ဆောက်လာကြပါလိမ့်မယ်'

ဟု ပြောလိုက်ရာ မင်းကြီးနှင့်တကွ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့မှာ အံ့ဩခမ်းသာဖြစ်၍ သွားကြွလေ၏။

ထို့နောက် မင်းကြီးကို လှလန်၍ က သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဘုရင့်လုပ်ပေးတန် မင် ချင်းနှစ်ယောက် ရောက်လာ ကြွပြီး...

'ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်။ နန်းတော်ရင်ပြင်ရှေ့မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တူဝတ်စားဝတ်နေပါကလား။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ခူးကျည်းဆရာတော်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြော

နေပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ ဘုရား'

ဟု လျှောက်ကြားရာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက...

'ဒီမှာ ခူးကျည်းဆရာတော်မရှိဘူး။ ပုံလွန်တော် မူသွားတာ အနှစ်တစ်ရာတောင်ကျော်နေမှပဲ။ ဘယ်ထ ခူးကျည်းဆရာလို့ လာပြီး မေးနေရတာလဲ။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ခူးကျည်းဆရာတော် မရှိဘူး။ ခုချန်ဆရာတော် အတူတော့ ရှိတယ်လို့ ပြန်သွားပြောလိုက်ပါ'

ဟု မင်းကြီးက ပြောလိုက်ရာ မင်းချင်းနှစ်ယောက်တို့လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအား အချိအသေပေး၍ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

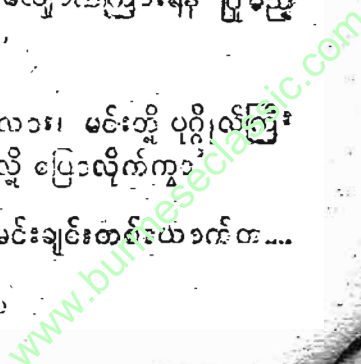
'ဘယ်ဆ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးလဲ၊ ရှေးမျိုးရှေးနေသလား၊ မသိဘူး'

ဟု မင်းကြီးက ချေရွတ်လိုက်သည်။

တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် မင်းချင်းနှစ်ယောက် ပြန်ဝင်လာပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအား လျှောက်ကြားရန် ပြုမည့်အလုပ်မှာ...

'တော့... မင်းတို့လာကြပြန်ပြီလား။ မင်းတို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တာရှေ့ထနေတလဲ။ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်ကွာ'

ဟု ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်ရာ မင်းချင်းနှစ်ယောက်က...



၆၁၆ ■ ရဲမင်းစိန်

‘အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ထွက်သွားပါပြီ ဘုရင်ကြီး၊ အခု  
လခတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ခုချန်ဆရာတော်နဲ့ သူ့ ရဲလက်ထောက်  
ဟူရှန်ကိုယ်တော်တို့ ဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့ပါမင်းကြီး’

ဟု လျှောက်ကြားလိုက်လေ၏။

‘ဒါဆို သူတို့အားလုံးကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ကြကွာ’

ဟု မင်းကြီးက ပြောလိုက်လေသည်။



လူလန်ရှိ၏ အန္တိမရုပ်

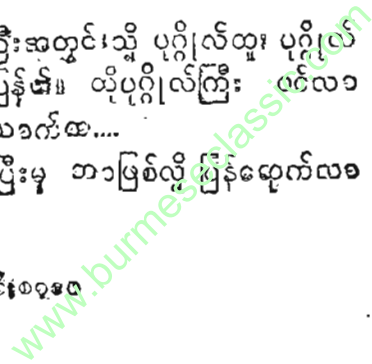
ဟူရှန် ဦးဆောင်သော ရှောင်လင်အဖွဲ့တော်သားများ  
သည် သွေးကြော အပိတ်ခံထားရသော ခုချန်ဆရာတော်  
ဘုရားသခင်ကို ဖမ်းချုပ်သျှက် နန်းတော်အတွင်းသို့ ဝင်  
ရောက်လာကြသည်။

‘အရှင်မင်းကြီးနှင့်တကွ ချန်ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို  
ခါရဝပြုပါအပ်’

ဟု ဟူရှန်က အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး ချန်ဆရာတော်  
အစစ်ကို အကုထင်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ‘ဝုန်း’ ခနဲ ပစ်ချ  
လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် နန်းတော်ကြီးအတွင်းသို့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်  
ဆန်းတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာပြန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဝင်လာ  
သောအခါ မင်းချင်းနှစ်ယောက်က...

‘ဟာ... ခင်ဗျားပြန်သွားပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရောက်လေ  
တာလဲ’



ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက...

‘မင်းတို့က ချေးကျွန်းဆရာတော်ကြီး ခန့်တူးပြန်တော့လို့ ဆိုလို့ ငါ ပြန်သွားတာ၊ ဒါပေမယ့် နန်းတော်ထဲမှစ ချေးကျွန်းဆရာတော်ကြီးဆုတ်နေတာ ငါ့သိလို့ ပြန်ဝင်လာ တာကွ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ဆရေးယူလို့မရဘူးကွ’

ဟူးပြောရာ အခါပေးတရ ရယ်ခမာလိုက်လေမင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် မင်းမူထမ်းများက ထိုပုဂ္ဂိုလ် ထူးကြီးများ အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။



‘ခင်ဗျားက ဝယ်သွယ်’

ဟု မင်းကြီးက မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်ုပ် ဘယ်သူလဲဆို တစ်ခါက ချေးကျွန်းဆရာတော်ဘုရား သိပါသည်’

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးက ဆို၍ လှလန်၍ အားလက်ညှိုးထိုးပြလိုက် ဆဖြင့် အိမ်ရှေ့လှိုင်းတော်လေးက...

‘ခင်ဗျား မှားနေပြီ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ချေးကျွန်းဆရာတော် မဟုတ်ဘဲ ချေးကျွန်းဆရာတော်လိုဟုတ်ဘူးဗျား၊ သူက စာပေ ပညာရှင်လှလန်ဦးဗျ’

ဟုပြောလိုက်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးက တဟားဟားဖြင့် ရယ် မောလိုက်၏။

မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်တို့ကမူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး၏ စကားကြောင့် အံ့ဩအံ့ဩနေကြလေသည်။

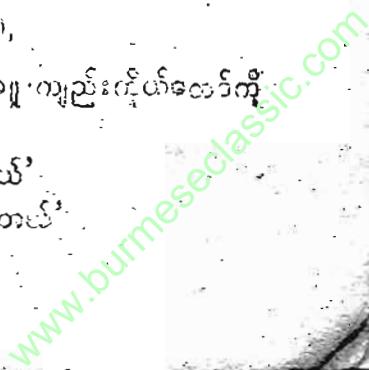
ကျွန်တော်မျိုးကို စကားအနည်းငယ် ပြောခွင့်ပြုပါလို့ မင်းကြီးကို လျှောက်ကြားပါသည်။ မင်းကြီးတို့၍ စေတနာနှင့် အိမ်ရှေ့လှိုင်းတော်လေးနှင့် ကြင်ယာတော်တို့၍ မေတ္တာ စေတနာကိုလဲ ကျွန်တော်မျိုးလေးစားပါသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်မင်းကြီးတို့ ချီးမြှင့်မြှောက်စားတဲ့ ဝိသုဒ္ဓါမဂ္ဂကို ငြင်းဆိုလိုက်ရတာဟာ ကျွန်တော်မျိုးမှာ အကြောင်းရှိလို့ပါ။ တကယ်တော့ကျွန်တော်မျိုးဟာ လူသား တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ လူသားအသွင်နဲ့ လှလန်၍ အမည်ကို အသုံးပြုပြီး လှုပ်ရှားနေတာပဲ။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ရုပ်သေစစ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်မျိုးဟာ စစ်စစ်တကယ် ဟိမဝန္တာဆရာကြီး ကျန်းစွဲပြောတာ နှစ်ပါ တယ်။ မာကျင်...မင်း ချေးကျွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ဝိသုဒ္ဓါမဂ္ဂမှာ အဆိပ်ဆင့်စားနဲ့ အရှင်လှိုင်းကို ရဲ့အဟိမဟုတ် လား။

ဟု မင်းကြီးထံပြောနေရာမှ ရုတ်တရက် မာကျင်တတ်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်ရာ...

‘ဟုတ်ပါသည် ဆရာလှ’  
ဟု မာကျင်က မန်ခဲပြောဆိုသည်။

‘မင်း... ချေးကျွန်းဝိသုဒ္ဓါမဂ္ဂထဲမှာ ချေးကျွန်းကိုယ်တော်ကို မင်းပူဇော်ပါမို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ပူဇော်ပါသည်’  
‘အေး... ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်’



လှလန်ရွှါသည် 'အေး...ကေခင်းတယ်၊ ကေခင်းတယ်' ဟု ပြောရင်း အသံလှိုင်းများ ပြောင်း၍ သွားသဖြင့် ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ လှလန်ရွှါကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။



လှလန်ရွှါက...  
'ကျုပ်က ဘုန်းကြီးပဲဗျား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိန်းမယူလို့ ဖြစ်မလဲ၊ ဟား...ဟား...ဟား... ချေးကျည်းဆိုတာ ငါပဲကွ၊ ဟား...ဟား...ဟား...'

ဟု ရယ်မောလိုက်သောကြောင့် ဘုရင်ကြီးနှင့် တကွ အားလုံး လန့်ဖြန်၍ သွားလေသည်။

ထို့နောက် လှလန်ရွှါသည် ချေးကျည်းရုပ်ကို ဖျက်လိုက်ရာ လှလန်ရွှါရုပ် ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် တစ်ဖန် လှလန်ရွှါ ရုပ်ကို ဖျက်လိုက်ပြန်ရာ လှလန်ရွှါအံ့ဩဖွယ်ခဏင်းသော အသက် ၁၅၀ ကျော်ခန့် အရွယ် ချေးကျည်း ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်တော်ပေါ်လာ သဖြင့်...

ဘုရင်ကြီးနှင့်တကွ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ခူး ထောက်ကာ လန်ဆော့ကြလေ၏။

'ကျုပ် လောကကြီးကို ကတိတစ်ခု ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အတိက သိုင်းလောကကြီး ငြိမ်းချမ်းလာရင် ကျုပ် ဘယ် သူလဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်းပြောမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပဲ၊ တမယ် တော့ ကျုပ်ဟာ ချေးကျည်းအစစ်ပဲ၊ အခုဆိုရင် သိုင်း

ထောအကြီးဟာ သန့်စင်သွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ် တဖန်လဲ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ'

ဟု ပြောဆို၍ ဟိမဝန္တာဆရာကြီးဘက်သို့ လှည့်တာ...

'ဟိမဝန္တာဆရာကြီး ကျန်းစွေ၊ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီးကို မနောစိတ်လွတ် အသံဆက်လှိုင်းနဲ့ ခေါ်လိုက်ပါအုံး' ဟု ပြောလိုက်ရာ ဟိမဝန္တာ ဆရာကြီး ကျန်းစွေသည် ရုတ် တရက် ကိုယ်ကိုမတ်နေ ထောင်ကာ....

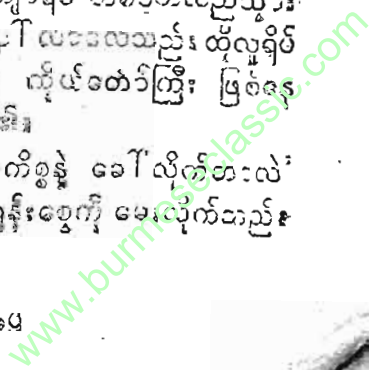
'အော်မိ ထော်ဖာ'

ဟု လက်အုပ်ချီရေရွတ်ပြီး စိတ်ကို ငြိမ်သက်စွာ ထား လိုက်လေ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် မီးခိုးငွေ့တန်း တစ်ခုနန်းတော် အတွင်းသို့ ဝင်လာသဖြင့် ဘုရင်ကြီးနှင့် တကွ လူတွေ အားလုံး လန့်ဖြန်၍ ခနောက်သို့ ဆုတ်ခွာလိုက်ကြလေ၏။

မီးခိုးငွေ့တန်းကြီးသည် လေဂျီရစ် တစ်ပတ်လည်သွား ပြီးနေခက် လှရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုပေါ် လေလေသည်း ထိုလှရိပ် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဇွဲမတိုင်းမှ ဇာတ်ကျ ကိုယ်တော်ကြီး ဖြစ်နေ သည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

'ကျန်းစွေ၊ မင်းငါ့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ခေါ်လိုက်တယ်' ဟု စာတကျကိုယ်တော်က ကျန်းစွေကို မေးလိုက်သည်။ ကျန်းစွေကိုယ်တော်က....



၆၂၂ မှ ရှေးဟောင်း

'မင်းကို ချေးကျည်ဆောင်ခိုင်းလိုက်လို့ ငါခေါ်ပေးရ တာပါ'

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စာကကျကိုယ်ထော်က ချေးကျည်း ဆရာတော်အား အရိုအလေပေး၍....

'ဆရာ ကျွန်တော် ဂိုခေါ်တဲ့ အကြောင်း အမိန့်ရှိပါ' ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ချေးကျည်း ဆရာတော်က....

'မင်းအတိတ်ကယ်၊ ငါ့တာဝန်လဲ ပြီးသွားပြီ၊ ငါ့တို့ ပြန်သွားကြရင် ပီကင်းမြို့နယ်မှာ ငါ့ဝေ ဝေမည်းကို ရေး ထားပေးခဲ့မယ်၊ တစ်လလေးလုံး သိပါစေ'

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဘုရင် မင်းမြတ်ဘက် လှည့် ကာ....

'ကျုပ်တာဝန် ပြီးသွားပါပြီ၊ မင်းကြီးကို ကျုပ်ပြော ထားတဲ့အထိမ်း မာကျင်နဲ့လင်ရွှန်ဝိုက်တို့ကို သူတံဆိပ်တော် ဖျားချီးမြှင့်ပေးဖို့မမေ့ပါနဲ့၊ ချေးကျည်ဆရာတော်နဲ့ တရုန် တို့ကိုစော့ လူဝတ်လဲခဲပြီး ရှေးဟောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ် အမိန့်ချပေးမိပါ။ ရှောင်လင်ကို ကျုပ် ပြန်အုပ်ချုပ်မယ်....

မာကျင်နဲ့ လင်ရွှန်ဝိုက်ကို ကျုပ်ခေါ် သွားမယ်၊ ပြီးရင် သင်္ကန်းစီးပေးမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ရှောင်လင် ဝိုင်းတော်မှာ

-ပထမ ဝိုင်းချုပ်နဲ့ ဒုတိယ ဝိုင်းချုပ်အဖြစ် ကျုပ်ခန့်မယ်။ ကျုပ်ဆ နာယက လုပ်မယ်၊ မင်းကြီး ကျေးဇူးတော်မူရင် အခုချက်ချင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခေါ် သွားပါရစေ'

ဟု ပြောလိုက်ရာ မင်းကြီးက လက်ခံတော်မူလေ၏။

ထို့ နောက် မင်းကြီးက လီယန်လင်းတို့ လာအဖေကို ကြည့်၍....

'သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကတောဝန်ပေးရမယ်'

ဟု မေးလိုက်ရာ ချေးကျည်း ဆရာတော်က....

'သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အရှင်မင်းကြီးရဲ့ နန်းတော်မှာ ဝေဝေခိုင် သိုင်းသမားဘွဲ့ပေးပြီး နေထားလိုက်ပါ'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မာကျင်နဲ့ လင်ရွှန်ဝိုက်တို့သည် ကန့်မတတ်အောင် ပျော်သွားကြပြီးနောက်....

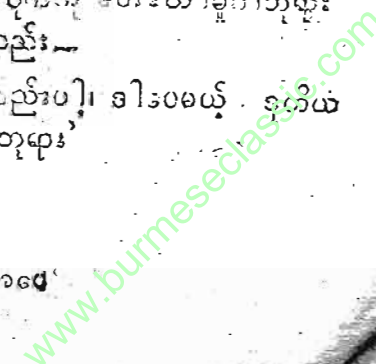
မာကျင်က....

'တပည့်တော် သင်္ကန်းစည်းပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ပထမ ဝိုင်းချုပ်ဘွဲ့ကိုစော့ လင်ရွှန်ဝိုက်ကို ပေးတော်မူပါဘုရား'

ပြောရာ လင်ရွှန်ဝိုက်ကလည်း--

'တပည့်တော်လဲ သင်္ကန်းစည်းပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒုတိယ ဝိုင်းချုပ်ပဲ လိုချင်ပါတယ် ဘုရား'

ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။



‘လာ တာမှမပြောနဲ့၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကြ’  
ဟု ဆိုသဖြင့် မာကျင်နှင့် လင်ရွန်ဝိုက်တို့က ချူးကျည်း  
ဆရာတော်ကြီးအား ရှိခိုးကန်တော့ လိုက်ကြလေ၏။

‘ငါ့မသေသေးတာ မင်းတို့နှစ်ယောက် မစုမိသေးလို့ကု၊  
ထာဝရ မင်းတို့နှစ်ယောက် စုမိသွားပြီဖြစ်လို့ဝါသေမည်ဆိုရင်  
သေလို့ရပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ကိစ္စကို ဆိုးခန်း  
တိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရဦးမယ် ထာသွားကြမယ်’



ဟုဆိုကာ ချူးကျည်းဆရာတော်ကြီးက တွက်သွားသဖြင့်  
ဟိုမဝန္တာဆရာကြီး၊ စာဏကျကိုယ်တော်ကြီး၊ မာကျင်နှင့်  
လင်ရွန်ဝိုက်တို့သည် ချူးကျည်းဆရာတော်ကြီး၏ နောက်မှ  
ထန်းစိရံ လိုက်သွားကြလေ၏။

နန်းဝသွံ့ဆရာကံ့အာအခါ ချူးကျည်း ဆရာတော်ကြီး  
က ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်  
ပညာပေးသကဲ့သို့ တာတော်များကိုရွတ်ဆို၍နန်း၏အပြစ်  
သက်သို့ ဆက်၍ထွက်ခွာသွားရာ ပီ.ဘင်းမြို့၏ လမ်းဆုံလမ်း  
ငယ်၌ စာမပွင့်တန်းများ ပေါ်ထွက်လာကြသည်။

ထိုကလေးမှာ သူရဲကောင်းဟူသည့် မသေ၊ သေသတ်  
လည်း ငရဲမလား ဆိုသည့် စာတန်းများပင် ဖြစ်လေ၏။

( ပြီးပါပြီ )

စာရှုသူများအားလုံးရှင်ထန်းချမ်း.မြေ.ကြပါစေ။  
ရဲမင်းဟိန်း